

கி.
சிவமயம்
ச்சிற்றம்பலம்.

ஆ, தி. த. ப. பிரசங்காமிர்தம்.

VEPERY.
MADRAS. இந்திய ரூபம்.

இவை

சென்னைப் புராணப்பாக்கத்தில்

ண்டகோடி பிரமமாண்ட நாயகாகிய நடராஜப்பெருமானுக்கு
அன்புபூண்டு சிவயோகியா யெழுந்தருளியிருக்கிற
பரமபுருஷ தாசில்தார்.

ஸ்ரீமத்-அப்பாசாமி முதலியார் அவர்கள்

இயற்ற,

புதுரை கம்மசாமித்தல விதவாளுகிய சித்தாந்தசாஸ்திரம்

அஷ்டாவதானம் பூவை

கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்களால்

பாடவைப்பட்டு,

புது அப்பாசாமி முதலியார் அவர்கள் குமாரசாமி

க. துரைசாமி முதலியார் அவர்களால் ஓட்டி,

புது அப்பாசாமி முதலியார் அவர்கள் பேளத்திரம்

கிருஷ்ணசாமி முதலியார் அவர்களால் ஓட்டி

புது அப்பாசாமி முதலியார் அவர்கள் பேளத்திரம்

தருமபரம்பலங்கள்

நே. முனிசாமி முதலியார்

நே. முருகேச முதலியார்

அவர்களால் தமது

"கணேச அச்சியந்திர" பதிப்பிக்கப்பட்டது.

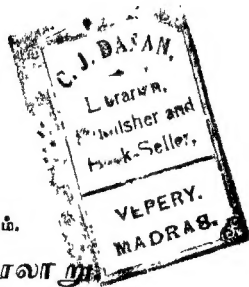
விஸ்வநாதர் வைகாசி 1905

1905

MAHARAJA RAO
MAHARAJA RAO
MAHARAJA RAO

14058

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நூலாசிரியர்வரலாறு

பரததண்டத்தைச்சாராத கொண்டைமண்டலத்தில் சென்னை
மாநகரத்தைச்சாராதபொன்னேரிக்குச் சமீபத்திலுள்ள கன்னிபுத்தூர்
பென்னுர் பதியில் உதி பசு பாசம பரப்புவது நூலை வுண்டகவர
யும் புண்ணிய நாளும் போற்றி வளராதேனும் வேளாளர் நூத
திலகராய நத்தியானந்த சொரு மரம் விளங்கும் மங்கைபாசனாகிய
நீட்சபபெருமாளிடத்தில் அப்புகையொருவர் விளங்கிய விபாச மி
முசலியா என்னும் புண்ணிய நுகர்ப்பத்திராக அ திரிதக அப்
பாசாமி என்னும் திருந மட டெற்ற திபிழ் ஆங்கிலம் முதலி
பாஷாபி விபுகையொருவர் ஆங்கிலம் பாஷையாராயும் க
டா ஆசிரியருள்கலை முடிம சிதப்பாப விநதாசலம் மு லியஸ்த
வங்கல் தாலில்தாராக்ஷம் இ னும பறபல வுத்தே கங்களை
சொல்லு பொருளைகையலையை சாராத உறையலம் சிப்ச்செனார்
தே உபசாரபாப நகுநெலவெண் மகரை முகலிப திவ்ளிய துலக
ளில் வாசலொபது பிறகு அரசாங்க வுத்தியோத்தினிபு னு
பெணவன் பெற்று சென்னையாங்கு புரையோ சதின்னம் எழுந்த
ருளி வாழ்ந்து ஞானசாரதகநால் தாமதுபவிக்கு மது நடுபய
ஞானபெற நடேசபெருமானைத் தேரத்திரஞ்செய்து சில பருமா
னுடைய எட்சணம் ஆன்மகிலகூணம் தேகாரதிரிகர்பாச பச
வகூணம் சிலபெருமானை தேரத்திரிகுருவிலட்சணமுதலி து அடங்
கிய ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிதமென்னு மிஞ்ஞானநூலை பரோபகா
மாய் ஐயற்றி அச்சிடடி வெளியிட்டனர்.

சிவமயம்

நீர்த்தீர்நம்பலம்

சிறப்புப்பாயிரம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து விதவாணிகுடி சித்தநாதசாரம்

அஷ்டாவசானம்

பூவை கல்யாணசுந்தரதலையரவர்கள்

உருமீது

அறுதீர்க்கடிநெடிலாசீர்யவந்தம்

உத்தமவேதாகமபுராணசாத்திரங்கள் னினுடைய நூல்கள்
நித்தியந்நமஸ்யப் பிராசனஞ்ஞெயொள் நூலஞ்சனனிட
பத்தமையிலேந்நுபாசுவபோசநகே நற்பபரிசுவச சூல
சுத்தமனத்தினர்கண்டி வகானாதமேமொண்டு தித்தூற

மன்னியநல்லநுண்மயமேயொருவடி வாயட்பலதத்மெகிழந்திருந்து
துன்னியவானாதத காண்டவஞ்செயவேன னுணையடிக்கீழ்துலங்கி
முன்னியசாதன னூலாயநிடதாரமாயமுழுமெய்ஞ்ஞான [வாழ்
மன்னியவா த்துமேபாதப்பிரசங்காமிருத நூலவரைநதுவந்தான்.

சிவனடியாசரசசுவமாபபாவித்தகவாக்கடிமைசெய் துவந்த
தவவடிவனுயாகவகாசுலதிலகன்கன்னிபுத்தூர ததலத்துதிநேரன

அவமனத்துவிராசாமி கோமான் புண்ணியமே துலங்கிற்றென்னப்
புவனமதிலவதரித்துப்புகழினுக்கிருப்பிடமாப்பொலிந்துகின்ற.

ஆங்கிலஞ்செந்தமிழ்தெலுங்காதிமழிதன்னிற்றேறியாருமெச்ச
வோங்கியதார்பிரபலதாசிலுத்தியோகத்திலுற்றுநீதி
தாங்கியறமெருசிறிதுங்காணுமமானவரைத்தனிப்புரந்து
பாங்குபெறவேதாழ்த்தும்,ற்பலசாததிரங்கினிற்பழக்கத்தாலே.

நீறுகண்டிகைபூண்டமாதவதநருடனுக்கோசங்கொண்டு
வேறுபொருளிற்குறிதுமாசையிலைவயாதுவெறுப்படைந்து
கூறுமகோழுகபாவணியினுஞ்சேபிருந்துருமிப்பிறுந்றேன்
பேறுதனக்குரியபெரும்பொருளாகவனுபவ்க்கும்பெருமைபெய்து

தாமரைமேனிபோலுந்தனிபபுளியப்பழம்போலுஞ்செந்தழந்தியை
நெமமதினுபமுநலவையுநுபபுளியபலாமலெண்ணுந்நாய
கோமமதுவேசுகித்துஞ்ஞனுபவச்செலவ்கலையடைந்து
சேயமுறவாழ்ந்துவருமபயசாமிபபோகாஞ்சுமானருளே.

உ

சிவமயம்.

நீருச்சிற்றம்பலம்.

சா ற் று க் வி.

—

உரையாகிரியர் மஹாவித்வான்

காஞ்சீபுரம் - சபாபதிமுதலியாரவர்கள் துமார்

கா. பாலசுப்பிரமணியமுதலியாரவர்களியற்றியது.

—

திருஞான சம்பந்த ஸ்வாமிமுதல் மூவர்கள்
திருவாய் மலர்ந்ததிரு முறைகளும்
அருமைபெற்றிடுமற்ற முறைகளு மாலவாய்
அரன்செய்வினோ யாடலும் வள்ளலார்
பெருமைபெறு சாஸ்தரமும் ஞானவா சிட்டமும்
ப்ரபுஸிங்க லீலைகை வல்யமு
முருமையாஞ் சித்தாந்த னூல்களும் முபதேச
வுண்மையுட னுபதேச காண்டமும்.

1

செப்பிடும் வைராக்கிய சதகமும் தீபமுஞ்
சேர்ந்திடுஞ் சசிவன்ன போதமும்
தப்பிலாப் பசுபதி பாசமும் விஞ்ஞான
சாரமும் மா த்மநற் போதமு
மொப்பிலா நிஷ்டாநு பூதியும் மோதரிய
வுயர்கூத சங்கிதை ஸ்காந்தமு
மிப்புளியி லின்னுமுள பற்பல னூல்களா
மினியதிறை யாழிகரை கண்டவன்

2

கனகசபை தன்னிலிரு வர்க்காக நடனமிடு

காருண்ய நடராஜ பதியையு

முடிவுளந் கிருபைபுரியுஞ் சிவகாமித் தாயையு

முள்ளமிழு தெனவுருக வேத்தியே

தினமுமன் னவர்கடம் மடியினைக் கேயிக்கு
சீர்சார்த்திடுந் தோதர் மான்மியமும்
கனமாகவே கத்திய ரூபமாய்ச் செய்தவன்
காருண்யன் பலவற்றஞ் செய்தவன்.

3

முக்குணமும் மாதியா மைந்தையு மடக்கியே
மூலமா நிவமதனி லுற்றிடும்
முக்காவி காற்கொண்டு மூட்டியே வாதார
முன்னியே தரிசித்து மதியமுதஞ்
சிக்கெனச் சிந்தியே நாவதினி லுற்றிடச்
சிதாகாச மாநற் றலந்தனிற்
றக்கதாய் நடனமிடு மன்னவன் பதமலர்த்
தரிசனங் கண்டுகளி கூர்ந்தவன்.

4

தானதரு மங்கள்பல செய்திடும் புண்ணியன்
சாற்றுகவி வாணருக்கே யருள்வன்
ஞானனு பவச்செல்வ னைகன்னி புத்தூர்
நங்களப் பாசாமி ஞானியா
ரானவிப் புவியிலுறு மன்னுயிர்கள் மாயையை
யகற்றுவான் மனதி லெண்ணி
லுனமில் லாதம்போ தப்பிரசங் காமிர்த
மோதினான் வசனனன் னயமாகவே.

5

இன்னவன் பெருமையைக் கூறுதற் கரியதாய்
யெழிலாதி சேடனும் நாவெடித்தே
சொன்னவிப் பாதலந் தன்னிலே வின்னமும்
சோபமுடனே மறைந்தே யொளித்தான்
மன்னிடும் பொறுமையைக் கண்டிபூ தேவியும்
மண்ணின்மய பாயிருந் தாள்
அன்னதா விவன்புகழை யாவரே கூறுவர்
அரிதரி தியம்ப மாதோ.

6

மகாவித்துவான் காஞ்சிபுரம் இராமசாமி நாயுடு அவர்களியற்றிய சிறப்புப்பாயிரம்.

அறுசீர்க்கழைநெய் லாசிய வந்தீர்தம்.

சீரெழுந்த மறைமுதலா கமங்கனாடு பலவாகிச் செறிந்து நா
னும், பாரிருக்கும் பலகலையும் பல்பொருளும் பல்லுயிரும் பகரற்
கொணணும், பெரிருக்கு மடி முடியின் பெரும்பொருளா யருளுரு
வாய்ப் பிறங்கி நீங்கா, சீரெழுந்த மடி யர்மனத் திருக்கோயில் குடி
யிருக்கு நிமல வாழ்வை. (1)

உரங்கிடந்த வுளத்திருத்தி மும்மலனோ டைம்புலனு முயங்க
மாறுந், தரங்கிடந்த வறுகுணனுந் தத்துவமுந் தொழிலுரையுந்
தகைத்து மாய்வில, வரங்கிடந்த மனமிறக்கு மரியசக யோகநிலை
மன்னி யாங்குந், திரங்கிடந்த வருள்வெளியிற் கண்டபெருஞ் சீர
னைத்துஞ் சிறப்பக் காடபு (2)

எண்ணரிய பிறவியுளு மானிடமே சிறந்ததென விசைப்ப
ரந்த, நண்ணரிய பிறவிகிடைத் தும்பெரிய முத்திநிலை நாடாதுழ,
லண்ணரிய பவச்சலதி யமிழ்ந்துகரை யறியகிலா தழுங்கு வார்க்
குப், பண்ணரிய பெருந்தவமே யொருகலனுய்ப் பலித்ததெனும்
பான்மைந் தாக (3).

பண்காட்டு மறைமுதலா கமபுராணங்கண்முதற் பண்பி
லுற்ற, மண்காட்டும் பலகலையும் வழுத்துநெறிக் கணுவெனினு
மாறுமுதல், விண்காட்டின தேவரொடு முனிவரெலா மறிவினுக்
கோர் விளக்க மீதென், றெண்காட்டுஞ் சிரந்துளக்கி மிகமகிழ்ந்து
நனிபுகழ்ந்திட் டோதி நிற்ப (4).

வானிருந்த தெள்ளமுதுங் கற்கண்டுஞ் சருக்கரையு முண்பிக்
கூர்ந்த, தேனிருந்த முக்கனியுட பாலினொடு சேர்ந்திருந்த திறமை

போலுங், கோனிநுந்த செந்தமிழின் துணுமுழுது மணமுறவி
கடி யொன்றாய்த், தானிருந்த வாக்குமொ தப்பிராங்கா மிக
நூல் சமைத்துத் தந்தான். (5)

அன்னவரும் பெருந்தவத்தின் சுவையோடு யாவனெனி லறை
வல் கேண்மோ, பன்னவரும் பலன்படைத்துப் புகழ்ப்படைத்த
கன்னிபுத்தூர் பரிந்து வாழ்த்து, மன்னவரு மகிழ்ச்சிக்கு மாக
தர்பலர் பணிந்துநிற்ப பாநி லத்தி, லுன்னவரு நிகெறி கொடா
மல் தாசிலுத்தி யோகஞ் செய்தோன். (6)

அறிவருத்துஞ் செந்தமிழோ டாங்கிலமுந் தெலுங்காநி யாந
தூய, குறிவருத்தும பாடைபல விலக்கியநல் லிலக்கணநற் குறிப்பி
னோடு, நெறிவருத்தும பாடி சிறிது நீக்காமக் கற்றுணர்ந்த நிபுணன்
மேலுஞ், செறிவருத்து நாற்கவியுஞ் சொப்புகிற்குந் திறத்தவொரு
சிங்கமன்னான். (7)

ஒருநாளும் பிறத்திறந்திங் குழலாத பரம்பொருளை யுலவா
ஞானன், தருவானைத் தத்துவனைத் தனியிராய மயிலையென்றும் தன
வாதானை, யிருஞாலம் படைத்தவிர்த்துத் துடைக்குமுழு முதல்வ
னையெம் மீசன் றன்னைத், திருவாரு நடராஜப் பெருமானை பெய
பொழுதுஞ் சிந்தை செய்வோன். (8)

வான்பொழியுங் கருமுகிலு மிருநிதியு மைந்த குயும் வறிதென்
றோதத், தான்பொழியு மிருகரத்தான் முங்கரிய பெருவரத்தான்
றண்மை மாறுத், தேன்பொழியு மலந்தொடையான் செய்யதிரு
வருட்டொடையான் நிறத்த வாய்மைக், கான்பொழியுங் கரித்தரி
யான் கணிப்பருபுன் கருத்தரியான் கலைகொ ணுவான். (9)

போற்றரிய புகழ்ப்படைத்த வீராசா மிக்கோமான் பூனி லெ
ன்று, மாற்றரிய தாமனைத்து மொருங்குதிணன் மொருவடிவா
யமைந்த தென்ன, மாற்றரிய பிறப்பினோடு வந்துபல புலவர்திரு
வாக்கி லோங்கிச், சாற்றரிய தகைகொளும்பு பாசாமிப பெயர்பு
னைந்த தக்கோன் மாதோ. (10)

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆத்மபோதப்பிரசங்காயிர்தம்.

வீநாயகர்துதி.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

சீரோங்கு திருத்தில்லை யம்பலத்து ளனவாதஞ் சிருட்டி யாத்,
பேரோங்கு மைந்தொழிநு முறைநடக்க வானுபரும் பிறங்கன் மன்
ன, னுரோங்கு மகள்காண நடஞ்செய்யு நம்பனருள் பெறச்செய்
யிந்நூல், ஏரோங்கி யினிதமுடி வதற்கும்பல் முகவனடி யினை
கள் போற்றி.

பரமசிவம்.

அண்டமா யந்த வண்டத் தாருயிர் கோடி யாகிப்
பண்டைய மறைக ளாகிப் பகர்மறைப் பொருளு மாகிக்
கெண்டையந் தடங்கட செவ்வாய் கினிமொழி யிமயப் பாளை
தண்டிவி னாதஞய சம்புவி னடிகள் போற்றி. (க)

உமாதேவி.

அலகிலா வுலக மீன்ற வன்னையா யமைத்த லாதி
யிலுமைந் தொழின டாத்த விரண்டென் மூன்ற தாருந்
தலைமைய சத்தி பேதத் தன்மையாய் முழுது மாளேன்
நிலையிடப் பாக மார்ந்த நிலையி னடிகள் போற்றி.

நடேசர்.

பூமலிமென் கடுக்கையணி யொடுபணியும் பிணைபுணை
புனலுந் தோளி, ஸேமமுடி யினில்வறு செவ்ந்
காட விமையோர் போற்றத் துமையுடன்

தல வைந்திடத்தைந் தொழினுந் தோன்றக், காமருபொன் மன்றி
ஸன வரதநட நவில்வாணக் கருத்துள் வைப்பாம். (௩)

சிவகாமசுந்தரி.

எழுசீரடியாசிரிய விநுத்தம்.

அளிமுரற் குமுலுங் கயவினை விழியு மாம்பலம் போதுநேர்
வாயுக், மொளிமதி முகமும் வெதிற்புரை தோளு முலகெலாஞ்
சைவமே வாழக், ருளிர்பொழிற் காழி மைந்தனுக் கமுதங்கொடுத்
தருடிருத்தன முங்கொண், டளிவனார் மன்றி னடமகிழ் சிவகா மசுந்
தரி யடியினை போற்றி. (௨)

விநாயகர்.

அறுசீரடியாசிரிய விநுத்தம்.

மூன்றுமதம் பொழியாணை முகவசுரன் கிளையுடனே முடிந்து
தேவ, ரான்றவரு கற்பகநா டடைந்துய்ய வேர்மருப்பை யகைத்தெ
றிந்து, சான்றவொரு கரத்தினிற்கொண் டடியார்க டொழத்
தில்லை சார்ந்து வைகும், நான்றதிரு வாயைந்து கரமாறு முடியனடி
நளினம் போற்றி. (௫)

சுப்பிரமணியர்.

அலைபுனற் கடல்க ளேழு மனவெழ வவுண கோடி
மலைதலை யுருண்டு வீழ வடியில் தொடுத்து வாணோர்
பலரையுஞ் சிறைத விர்த்துப் பாவைய ரிருவர் கொங்கை
நலமுற வழந்துந் தோளா னளினபா தங்கள் போற்றி. (௬)

திருநந்திதேவர்.

நாரண னாதி தேவர் நகைமணி முடியிற் றுக்குஞ்
சோணி களாச மேந்தித் திருமலை கயிலை காத்தங்
கேரணி யாகமங்க ளெந்தைபாற் றெளிந்து மேலாம்
பூணத் தவரு தற்குப் புகனந்தி பாதம் போற்றி. (௭)

சமயகுரவர்.

அருகரை வாதில் வென்ற அந்தணன் பாதம் போற்றி
உரகத்தான் மாண்ட மைந்தற் குயிர்தந்தோ னடிகள் போற்றி

பரவைசங் கிளிசேர் ஞான பண்டிதன் பாதம் போற்றி
திருமனி வாத வூர் திருவடி போற்றி போற்றி. (அ)

அவையடக்கம்.

பாலிமா வேலை யடைந்தொரு பூனை முற்றவும் பருகுவே
னென்ன, வாலிய மொழியா லுரைத்ததை யடைந்த வண்மைபோன்
மனத்தினு மெட்டாச், சூலிமா தேவன் புகழினைப் பேசத் துணிந்த
தாளு சிறியனென் குறைகள், சாலவு முளதா யினுமதை மேலோர்
சாற்றிலர் பொருளைநோக் குவரே. (ஆ)

இதுவுமது.

கிளிகளும்புன் பூவைகளும் கிளக்குமொழி கேட்பார்க
டெளிவுவரத் தவறினசொற் றெருட்டுவரோ மருட்டுவரோ
ஒளிவுடைய பேரறிவா லுயராதபெரி யோர்களெலா
மெளியதமி யேனுலை யெளனுவரோ கொள்ளுவரோ. (க)

குழந்தைகுழ லும்மொழிக்குக் கொண்டாடு மனைபோல
இழந்தவயா ஞானிகளு மெனனுரைகேட் டெண்மகிழ்வார். (க)

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிர்தம்.

முதற்பிரகரணம்.

சிவஸ்தோத்திராத்நாவளி.

நடேசர்துதி.

க ல ன் னு து னை.

திங்க ளார்சடைத் தேவனைத் தேவருக் கெட்டாச்
சங்க வார்குழைப் பகவனைச் சதுர்மறை யவனைப்
பொங்கு மாமணி யமுத்திய கனகமாம் பொதுவில்
எங்க டாய்மகிழ் நடமிடு மிறைவனைப் பணிவாம்.

தாவருஞ் சித்தியினு மேவரு ஞானத்தினு தேவரினு முனி
வர் யர்வரினு மேம்பட்டு உலகமெலாந தொழுதேத்த நிற்குந் தெய்
வப் பெற்றியாளரும், அமிழ்கினு மினிய தமிழ் மொழிகு இலக்
கண முன்னால் செய்தருளிய பேராசிரியருமாகிய அகத்திய முனிவ
ருக் காச்சிரமமாகியும், அருமறை முழங்கோதை அருவியினை
யினு மிக்கொலிப்பதாயும், சந்தன ரூத பாடல வகுள சம்பிர கதளி
நாளிகேர மாதவி முதலிய விருஷசாலங்கள் நிறைந்து ஆகாயத்
தினை யளவெடுக்கும் சோலைமூலந்த பொதியமாமலைக் கருகிலுள்ள
நூர் சிங்காரவனத்தில் சிவநேசர்கள் முனிவர்கள் சித்தர்கள் யோக
ிகள் ஞானிகள் சேர்ந்து அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டரயகராய், மங்
கைபுகழாய், கங்கைவேணியராய், சங்காசிவனாயிராதீந் ஸ்ரீசாம்

பவ நடேசப் பெருமானே மிகவும்பக்தியோடு நாள்தோறும் பிரசங்க வாயிலாகத் தோத்திரஞ்செய்யும் ஞானசபை பொன்றுண்டு. அந்தச் சபையில் மேற்கூறிய சிவநேசராதி குழாங்களி னெவ்வொருவர் ஓர் தினஞ்செய்த தோத்திரத்தைக் கூறுவோம்.

க - வது சிவநேசர்களினொருவர்செய்யுந்தோத்திரம்.

அரகர சிவசிவ மாதேவா அடியனைக்காததிட வாவாவா
சரணம் சரணம் சாமீ சரணம் தண்ணருள் தில்லைச் சாமீ சரணம்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

சரண மங்கையோரா பங்குறை சங்கர சரணம்
சரண மங்கல மாகிய தனிமுதல் சரணம்
சரண மந்திர வடிவமாஞ் சதாசிவ சரணம்
சரண முமடர்க னாயக பசுபதி சரணம்.

(க)

குத்சங்கிதை.

ஆறு நெடுசெஞ் சடையாய் சரண மழலா மிகுடங் கைனாய் சரணம்
பாறு நெடுசூழ் படையாய் சரணம் பணமாடாவப் படையாய் சரணம்
நீறு நெடுமே னியனே சரண நிதியார் வரைவெஞ் சிலையாய் சரணம்
ஏறு நெடுநீள் கொடியாய் சரண மெழிலார் கயிலைக் கிரியாய் சரணம்.

பெரியபுராணம்.

கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே யுருவ மாகி
அற்புதச் கோல நீடி யருமறைச் சிரத்தின் மேலாம்
சிற்பர வியோம மாகுந் திருச்சிற்றம் பலத்து னின்ற
பொற்புற நடஞ்செய் கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி. (கூ)

வேறு கவிகள்.

அருவமா யுருவ மாகி யகண்டமா யச்லமாகி [நி]
யொருபரம் பொருளாய் வண்ண மொப்புட னுயர்வு மின்

ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிர்தம்.

நிருமலனாகி பெங்கு நிறைந்துரீங் காது நிற்குங்
கருதரு ஞான னந்தக் கருணையங் கடலே போற்றி. (ச)

வாத லூடி யாரோடு மூவர்க்குச்
சீத வார்செங் கமலத் திருவடிப்
போதி னுய்யப் பொருந்த வளித்தமா
நாத னுமவ னுன்றொழுந் தெய்வமே. (ரு)

தத்தித் தித்தித் தரிகிடத் தோமெனத்
தித்தித் திலையி லாமந் திருவடி
வைத்து முத்தன் முதுகின்மே லாமென்
னத்த னுமவ னுன்றொழுந் தெய்வமே. (சு)

அப்பர் சுந்தரா மாணிக்கர் தம்மையான்
டொப்பி லாப்பதம் வைத்தடி யேனையும்
அப்படி யிசைந் தாட்கொள வெண்ணுமென்
னப்ப னுமவன் நான்றொழுந் தெய்வமே. (எ)

சித்தா முததர் சிவசிவ வென்னவே
சத்தி மாது சபாசென்று மெச்சவே
மெத்த மெத்த முடுகிகூத் தாமென்
னத்த னுமவ னுன்றொழுந் தெய்வமே. (அ)

திருமந்திரமாலே.

கரியட்ட கையன கபாலங்கை யேந்தி
யெரியு மிளம்பிறை சூடுமெம மாண
யரியன் பெரியனென் றூட்டட்ட தலலாற
கரியன்கொல் சேயன்கொல் காண்கின் றிலேனே. (க)

திருவேற்காட்பே புராணம்.

வானவர் தலைவா போற்றி மாலவிடை யூத்தி போற்றி
போனக மாகாஞ்சை யருந்திய புனித போற்றி
தானவர் புரமுன்றட்ட சதுரனே போற்றி தாவில்
ஞானநா யகனே போற்றி நாதனே போற்றி போற்றி. (க0)

அகோசா நிரதிசயானந்த ஸ்ரணானந்தமாகச்சகளீகரித்து நட்டே
சரென்கிற நாமத்தைத் தரித்துச் சர்வாங்க ரத்தினபரணபூஷணராய்,
மாணிக்க மகுடதாரியாய், நவரத்தின மணிகொண்டிழைத்திட்ட கண
கசபையின்கண் ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்தருளுகின்ற எம்பினை
வராய் உட்புலனைத்தினையும் வென்று உண்மையை யுணர்ந்த தொ
ண்டர்களி னுள்ளநதோறுஞ் சென்று பேரின்பமாகிய அமுதமாரி
யைச் சொரிகின்றவராய், கல்லால் விருஷத்தடியில் வீற்றிருந்து
சனக சனந்தன சனாத சனற்குமாரர்என்னு நான்கு முனிவர்களுக்கு
வேதங்களால் விளக்குதற்கரிய பொருளாகிய சாயுஜ்ஜியபத நிலை
யைத் தக்ஷணபிழை குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளிச் சொல்லியரு
ளிய பகவானுமாகிய நடேசப்பெருமானது திருமறைச் சிலம்பணி
நத சரோருகமான சதானந்த பாதாமபுஜங்களுக்கு வந்தனம்.

அரகாசிவ சம்போ சங்கர சச்சிதானந்த சதாசிவ மகாதேவா!
ஏகத்தத்துவ நிததிப அநாதியாய், சர்வாந்தரியாயியாய் விளங்கும் பர
மமே! மாயாசத்தியாகிய கருவியைக்கொண்டு எண்ணரிய சீவபேதங்
களுக்குத் த நுகரண புவனபோகங்களைப் படைத்த பரமனே! அமைச்
சராதியரைக்கொண்டு அரசனானவன் தனத்திகாரத்தைச் செலுத்துவ
தைப்போல், அமைததலாதி பஞ்சகிருத்தியங்களை அயனாதிய பஞ்ச
மூர்த்திகளைக்கொண்டு நடத்தும் பரப்பிரம்மமே! சிறிதுந்தன்னுண்
மையினை யறியாது பகாமுகவியாபாரத்திலேயே பிரவிருத்தியையு
டைய அறிவிற்கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கின்ற ஜீவர்களறியப்படாத
காரணகாரிய கற்பனைகளிந்து தானாய்விளங்கும் பரமார்த்தமாயும்,
தானே சுயம்பிரகாசமாயும், பிரகாசிக்கின்ற துரியமாயும், எல்லா
வஸ்துகட்டுமூல வஸ்துவாயும், நிச்சலமாயிருக்கின்ற அலையில்லாத
சமுத்திரமபோல ஞானசொருபமாகிய துரியசம்பூரண மௌன
னந்த பெருமபொருளாயும் விளங்கும் நடேசமூர்த்தியே! அன்றியும்
துவாதசாந்தப் பரஞ்சுடருருவாய்த் துலங்குஞ்சோதியேனே! ஆதியந்த
மில்லாத பேரொளியாயிருப்பவனே! சோதிநாயகனே!

அகித்தியமும் துக்கமுமாகி அழியும் பித்தவுலகவாழ்நவை அஞ்
ஞானகுணத்தால் நிலையென்று நம்பி மோகமயமான பாசத்தால்
அனுதம் சம்பந்தமான விஷயபோகமென மாயையி னேவற்பந்

தத்தின லுண்டாகும் பெருங்காட்டில் ஆசையின்பின் சஞ்சரத்துக்
கொண்டிருக்கும் மாயாமனத்தின் விருத்திகளோர்க்கிப் பதிப்பொருள்
செய்யாரின்ற பஞ்சகிருத்திய விலக்கணத்தையும் அப்பஞ்சகிருத்தி
யங்களைநடாத்துங் கடவுளர்களினது சலக்ஷணங்களையும், ஆங்காங்கு
நடக்கும் ஞானப்பிரசங்கத்தையும், சிவகதைகளையுங்கேட்டுத் தேவர
கசியம் வேதரகசியம் வேதங்கட்டுச் சிவங்களாகிய வுபரிடதங்களு
டைய சாரமான அருத்தத்தையும், முத்திரை முதலியவைகளின் வர
லாற்றையுந் தெரிந்துகொண்டு; ஆத்மஞான சாட்சாத்காரமான ரூபத்
தை நிருபாதிக நிட்டையினாலுஞ் சோபாதிக நிட்டையினாலும் விஸ்த
சணமாகவும் சலட்சணமாகவும் உபாசனைசெய்துவரும் மகானை
ருக்குத் தண்ணைக்கண்டு சரிசிக்கச்செய்து அழிவிலலாத முத்தியின்
பத்திர சேர்ப்பிக்கும் எம்பெருமானே! ஆதிமத்தியாத ரகிதமான
வள்ளலே! சங்கற்பமாதத்திரத்தில அண்டரண்ட பகிரண்டங்களையும்
மாயாசகத்விலாச கல்பிதமாகப் பரிணமிககச் செய்யும் பரனே! சர்
வவியாபக நிராகுல் கோலாகலனாகிய அப்யனே! சாமபசதாசிவனே!
சர்வமங்கள தோஜோமயசிவபெருமானே! வினையையுடைய பாணப்
பத்திரருக்குத் தானடிமையென்று தனது திருமுடியின்மேல் விற்றகு
கமை சுமந்த சிவபிரானே! பிரமாமுதல் பிபிலிகார்தபரியாதம் ஒரே
பிரகாசமான வேகவஸ்துவாய் விளங்கும் சிவபிரானே! அடியேன்
இவ்வுடம்போடுகூடிய வாழ்க்கையை வெறுத்து உன் திருவடிவைய
யடைய ஆவல்கொண்டிருந்தாலும் தக்கசாதன சதுட்டய சம்பத்தில்
லாதவனாயும், ஈஷணத்திரயங்களையுடைய அஞ்ஞானத்தைக்கைப்பற்
றினவனாயும், நான்கு வேதங்கள் முதலானவற்றையுணர்ந்த பெரியா
ரைத்துணைகொள்ளாமலும், அவர்களுக்குப் போதுமானவரையில்
தொண்டுசெய்யாமலு மிருந்தாலும் என்பேரில் உன்கிருபாநோக்கத்
தைக்கடாகவித்து ஆண்டருளமய்யனே! அகிலலோக சிருஷ்டியாதி
பஞ்சகிருத்தியகாரணனாகிய சிவபிரானே! அற்புதகுணசீலராகிய பரஞ்
சுடரே! தினதயாபரமூர்த்தியே! பக்தர்கள் பணியும்பதாம்பய்யனே! அள
விறந்த வினையாட்டையுடைய அத்தனே! சிற்சொருபவஸ்துவாகிய தே
வாதீதேவனே! சந்திரஜாம்ண்டலதாரியாகிய ஈசாசிவனே! புண்டரீ
காக்ஷனாகிய திருமால்மகிழ் சகோதரியாகிய உமையவள்ளேசனே!
நின்மலசொருபமாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற பிரமவஸ்துவே.

அடியார்கள் வழிபட்டுய்யும்பொருட்ச் சகாத் திருமேனி
கொண்ட அய்யனே ! சர்வமங்களை தேஜோமயமாகிய சிவபெருமா
னே ! நித்திய கல்யாண சுந்தரனே ! கடம்பவன சுந்தரனே ! ஆலால
சுந்தரனே ! அபிராம சுந்தரனே ! ஸ்ரீசுந்தரேசப்பெருமானே ! அரிய
வேதாகம சாஸ்திரபுராண கலைஞானங்களை யெல்லா மறிந்த அடியார்
களுக்கு உண்டாகும் இடுக்கண்களைக்களைந்து இஷ்டசித்திகளை அரு
ளுமய்யனே ! நீலகண்டமும், மான்பமுவும், வரதாபயகரங்களும்,
சதுர்ப்புஜமும், நெற்றிக்கண்ணும், நிலவணிசடையுள், பார்வதி பாக
முமுண்டய அய்யனே ! சார்தராகியும், சர்வகர்த்தாவாகியும், சர்வக்ஞராகி
யும், ஸ்வபாவப்பிரகாசராகியும், மஹானாகியும், சிற்சுராகியும், வியா
பியாகியும், முத்தப்பிரியராகியும், பராசத்தியுடன் கூடியுமுள்ள சகா
சிவமூர்த்தியாகியும், பரிபூரணமாகியும், நிஷ்கள சோதியாகியும்
விளங்கும் வஸ்துவே !

ஸ்ரீநாராயணாகிய ஸௌன்டியே ஸுச்சிபிற் கோடிசூரி
யோதய மாணாருமோன் நெருவிசும் நவரத்தமயமான ஆபிரக்கால்
மண்டபத்தில் பம்பா வக்கிரஹ காரணமாக அபிரமாதி தேவர்களும்
மற்றவர்களும் கரங்களைச் சிரமேற்கூப்பி ஹஹர சிவசிவ கங்காதர
மகாதேவ சப்போ வென்று துதித்து நமஸ்கரிக்கக் காட்சிகொடுந்
தும் அய்யனே ! செம்பொன் மயமானவனே ! கடருஞான வானந்த
சொருபனே ! புராண காரண புராந்தகனே ! ஒருத்தனே ! எங்கள்
மன்னவனே ! ஆரைக்கடலி லமிழ்கின்ற சோரநாயேனாகிய என்னைக்
காப்பவனே ! மகாதேவனே ! அமபிகாபதியே ! மாதேவனே ! அரனே !
இடப்பவானனே ! அருட்பெருங் கடலாகிய எமது சிவபிரானே !
ஆநந்தவெள்ளமே ! மகாதேவனே ! சமஸ்தலோக காரணபூதராகிய
பரமேஸ்வரனே ! சர்வலோக காரணராகிய சிவபெருமானே ! பஞ்ச
கிருத்திய காரணமாக ஆரத்தத் தாண்டவம்புரியும் எம்பெருமானே !
பரமபதியே ! கருணாநிதியே ! உபநிடதங்களிற் கூறும் அந்தரங்க
மான பிரஞ்ஞானம் பிரமமென்னு மிருக்குவேத மகாவாக்கியார்த்த
மாக விளங்கு மத்துவித் ஸ்வரூபமாகிய தன்னை விலட்சணமாகவும்,
சலட்சணமாகவும், ஆகமார்த்தத்தில் சொருபவிலக்கணநிஷ்களமாகவும்,
தடத்த நிலக்கணசகளமாகவும், இவற்றையெங்குடந்தபிராம்மியபாவன

மாகவும், ததிர்பவர்களிடத்திலன்புடையவனாகவுமிருக்கும்பயனே! பிரபஞ்ச முதல்வனாகிய பசுபதியே! திவ்வியமங்கள ஸ்வருபமாகிய சிவபிரானே! அடியார்களின் மாயையைக் கெட்டு மய்யனே! உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாருக்கு இறைவனே! பரமபதியே! சர்வ பரிபூரணமாகிய சிவபெருமானே! சர்வஜகத் சுதந்தரமுற்ற சம்புவே!.

தமது அருட்சத்தியாகிய பார்வதிதேவியோடு தில்லையில் வீற்றிருக்கும் பசுபதியே! அகோசரபானுகோடி தேஜசையுடைய சிவபிரானே! காமகோரத்தால் பசுக்களைப்பிடித்துக்கர்மபாசத்தாற் கட்டி ஆள்பவனே! சம்புசிவசங்கரனே! ஆதியு மந்தமு மானந்தமயமாய் விளங்கும் சோதியனே! சாம்பசகாசிவனே! கடாசலவுரிப்போர் வையைப்போர்த்தவனே! எல்லாநாமென்று ஏகாந்தமாகிறிற்பவனே! வேதாசுமவழியிலேநடக்கும் மெய்யடியார்களினுள்ளத்தின்கண் குடி கொண்டிருக்கும் தவளமேனி வடிவத்தையுடைய சரசுவதி தேவியினது செம்பதங்களின் துணையைக்கொண்டு உன்பெருமையை யெடுத்துரைக்கும் ஸூலையெழுதும் அடியாகளுடைய பெய்சேர்ந்த தீவினைகளை நாசமுறச்செய்து அவர்களுக்கு ஞானராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்தருளுந் தாண்டவ மூர்த்தியே!

ஆதியாய், அந்தமாய், நடுவாய், சோதியாய், மின்னலாய், மின்னல் நடுவாய், வேதாந்தமுஞ் சித்தாந்தமுங்கடந்த அமிர்த பஞ்சாட்சராதிரிய நடுவாய், சம்பூரண மௌனனந்த பரம்பொருளாய் விளங்கும் வஸ்துவாய், வானையு ம் வைபகத்தையும் விளக்குவிக்கும் மார்த்தாண்டாகிய பாணுவி நௌபால் வாழும் பல்லுபிரர்களையும் படைத்தத்தாங்கி பொழுங்கொடு நடத்திக் காக்கு முடிவில்லாத கிருபா மூர்த்தியாய், நீடிய சாந்தமு மிகுந்த கிருபையுமுள்ளவனாய், உபிரர்களுக்குத் தோன்றாத் துணைவனாய், உள்ளன் புடையவர்கட்குத் தோன்றுத் துணைவனாய், சம்சாரக்கடலைக் கடக்க மரக்கலம் போன்றவனாய், அநாதி நித்திய யதார்த்த சுபாவ பிரம்மமாகிய நடேசப பெருமானாய், ஜக ஜட சிவபர சர்வ தத்துவாதீத தன்மாதீர அகம் பிரம்மாகாமாகிய சொருபமாய்விளங்கும் நின்மலனாகியசிவனாய், ஒங்காரபிரணவக் ஞானகார சர்வதத்துவ சொருபனாய் விளங்குபவனாய் மூன்று தற்பரானந்த பராகிய அம்பலவானனே!

தூரியனாய், தூரியமுகானாத அநீதனாய், தத்பதமகா வாக்கியத்தின் பொருளாகிய சிவமாய், மறைமுடிவதனில் விளங்கி மொளியாய், தனித்த சுவானுபவாதீத பிரமமாய், எவ்விடத்திலும் வியாபகமாய் விளங்காநின்றபரம்பொருளாய், அகண்டபரிபூரணனாய், நாநவடிவாகிய மகாமந்திர ரூபனாய், ஞானநாயகனாய், மெய்ஞ்ஞான மின்னதென் றறியாமல் காமக் துரோத முதலிய துக்கபேசங்க ளினைத்தினுக்கு நடுங்கி அளவற்ற சன்னமென்னும் பள்ளத்தில் விழுந்து துக்கமென்னும் கனத்த சுமையைச் சுமந்துகொண்டு தமொறும் அடியேனுடைய ஆண்டபோதத்தின் கண்ணதாகிய வாணவவிருளேக் கிழித்தெறிந்த ஆண்டருளுபவனாய், தற்பரனாய், அற்புதனாய், சொற்பதவ கடந்த சோதனனாய், கருண மெய்படியார்களின் கண்மனையைப் போக்குபவனாய், ஆகியதமில்லா வரும்பெரும் பொருளாய், பொங்கித் தனும்பும் பேராந்த வாரியில் ஞானாத்மமாக விளங்கும் பொருளாய், பாததவிட மெங்கும் பரம்பொருளாகத் தோற்றவனாயுமுள்ள சிவபெருமானே!

அங்கிங் கெதைபடி யெங்குஞ் சுயஞ் சோதியா யிருப்பவனாய், பரமானந்த சோருபனாய், ஒம்பரபிரம மங்கனாகனாய், தத்துவாதீதனாய், தனிப்பரம பொருளானவனாய், எண்ணிலா வடிவனாய், அந்தராத்மாவாக விளங்குந் தன்மையினால் எல்லாவுயிருந் தானாயிருப்பவனாய், சாவவியாபியாக விருந்து யாவற்றையு மசைவிக்குந் தன்மையால் அண்டபிண்ட சராசராத்மக அகண்ட அபிவானந்த மேனியனாய், ஜெக சீவ பரங்கட்கு அன்னிய னாகையால் எங்கணு மெய்ச்சாக்கியனாய், இன்ப சுகானந்த ஞானவாரியில் தனும்பியெழு மமுதப்பிழம்பனாய், ஸ்வய ஸுப்பாவ அநாதரித்திபானந்தனாய், விளங்கும் நிமலபரிபூரண நிமலனுமாகிய சிவபெருமானே!

தகராலயமாகிய திருச்சிற்றம்பலத்தன்கண் அனவாத நித்தியானந்தத் திருத்தாண்டவஞ் செய்கின்ற தம்பிரானாய், வேதாக்கம சோருபனாய், அவைகளின் அர்த்தபாவனாய், சர்வேஸ்வரத்வத் தையுடையவனாய், சிவாகாட பிரணவ ரூபனாய், சிற்றத்து விளங்குஞ் சத்தியமாகிய பராபர வஸ்துவானவனாய், இருவினையொப்பு மலபரிபாகமமைந்த சத்தினிபாத வுத்தமர்கட்குக் குருவாய் விளங்கும் பர

னாய், ஸ்தூல ரூக்ஷம காரண மகாகாரண மகாத்மனாயும் விளங்கு மஹாதேவனே!

வேதாந்தோபநிடதாதிகளை அறிந்த அறிவுடையோர்களால் அனவரதமும் ஏத்திப் போற்றும் கோதிலாத குணக்குன்றனாய், சத்திய ஞானானந்தப் பரம்பொருளானவனாய், முத்திக்கு வித்தாய், முழுமுதலாய், மூதறிவோர்கள் போற்று மூலகாரணனாய், அருவம்-உருவம்-அருவருவங் கடந்த அநாதியனாய், அநாதி மலமுத்தனாய், உலகமே திருமேனியனாய், தனது திருவருளையே பராசத்தியாகக் கொண்டவனாய், முக்குணரகிதனாய், மும்மலங்கடந்தவனாய், அரிப் பிரபோத்திராதியர்கள் காணாத அருப்பொருளானவனாய், அரியமறை முடிவா மரதனபீடத் தயர்ந்த ஞானநாயகனாய் விளங்கும் விரப்பரஞ் சோதியே! சத்துச்சித்தானந்த சத்பரஸ்வ ரூபனாய், அகாராதி கூடகா லாந்தராகிய ஐம்பத்தோ ரட்சர சோதிஸ்வரூபனாய், அத்துவிதா னந்த பேரின்ப சாகரமாகிய வஸ்துவாய், அவனவனது வென்சகட்டி யறியப்படாத பரம்பொருளாய், வேதாந்த மென்னும் விருகூத்தி னுச்சியிற் பழுத்த சைவசித்தாந்த மென்னுங் கனியினிரசமாகிய பரமாய், தற்போதங் கடந்தவர்களாற் காணப்படும் கண்ணுதலாயும் விளங்கும் சதாசிவனாகியவரே!

ஆன்மாக்களின் அநாதில விருளை நீக்கும் ஞான குரியனாய், வைகரி - மத்திமை - பைசந்தி - ரூக்குமையென்னு நாலுவாக்குகளை யுங் காரியப்படுத்துபவனாய், ஞானரு-ஞானம்-ஞெய்மென்னுந் திரிபு டிரகிதனாய், மலகன்மங்களைக் கடந்த நித்தியானந்த சொரூபனாய், தீவிரதரசத்தினி பாதம் வாய்ந்து தெளிந்த சிந்தையர்க்குத் தெவிட் டாத ஞானவாரியை வழங்கும் பிரபுத்வ சாமர்த்திய குணத்தையு டைய சிவபெருமானே! அதுவிதுவென் றிடவில்லா வகண்ட பரி பூரணமாயும், பிரமாந்த ஸ்வரூபமாயும், மஹா வாக்கியங்களுக்கு லக்ஷியார்த்தமாயும், முக்குணங்களு மில்லாததாயு மிராநின்ற சகனவடிவான நடேசப் பெருமானே!

ஐகமியாவற்றிலும் சங்கம தாவர ரூபமாய்க் காணப்படும் வஸ் துவாயும், நாசமில்லாததாயும், மேலான ஆனந்த சொரூபமாகி விளங்

கும் பரமசிவமாகியும், அநாதியாயுள்ள வகண்ட ஆணவமலமாகிய அக்காரம் ஆன்மாக்களினின்ற நீங்கியோட கோடி குரியர்களைப் போல அடியவர் இதயதாமரைபிறங்கி திருவரு ளென்னும் ஒளி மைய விசுகின்ற நெற்றிக்கண்ணாகியும் விளங்கும் சிவபெருமானே! தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் அடியவர்களுக்கும் அமுதம் போன்ற திருவருட்சுவைபைத் தருபவனே! பொன்னாரணி மணிமா ளிகைகுழந்த புலியூரில் வாழு மய்யனே!

காரணகாரிய சுற்பனைகளிற்றது தானாய்விளங்கும் பரமாத்மாவாயும், சுயம்பிரகாசமாகப் பிரகாசிக்கின்ற துரியமாயும், நிறைந்த வஸ்து வாயுமுள்ளவனே! சிச்சலமாய், அலையில்லாத சமுத்திரம்போல் ஞானசொருபமாய், ஆரியசம்பூரண மௌனானந்த பெரும்பொருளாய் விளங்கும் சிற்றம்பலவனே! யோக ஞான சொருபமாய், பிரமானந்தப் பெருகாய், பேரானந்த வெள்ளமாயுயிருக்கு நடேசப்பெருமானே! வாசகைங்கிரியமாக அகம்பிரமமென்பவர்களுடையநாக்கை யறுப்பவனே! வடனோங்கிய கோபுரங்களையுடைய அழகிய தில்லையில் நவரத்தினங்களிழைத்த சிற்சபையில் ஆனந்தத் தாண்டவமாடு மையனே! என்னப்பனே! மகரவுன்னத பதவியாகிய பேரின்ப வீட்டையடைய வேண்டுமென்கின்ற ஆவல்கொண்ட அடியேனுடையவஞ்சகமும்பல வகைக் கோரணிச்சேட்டைகளு முள்ளமனம் விடயங்களிற்சென்று பலவித கொடுமைகளைச் செய்யாமலும், சங்கற்ப மனைத்தும் என்னைத் தொடராமலும், பஞ்சேந்திரிய மடக்கம் என்னிடத்தில் குடியிராமலும், வீரகண்டா மணியணிந்த உனது தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை அடியேன் திடானித்துத் தொழும்படி அதுக்கிரகம் செய்யுமையா உமாதேவிக்கு நாயகனாகிய தில்லை நடராஜபதியே! கருணை வெள்ளமாய் துய்யனாய் விளங்கும் பராபர வஸ்துவே! ஞானப்ரகாசமாயும், சகலமுமேகமாயும், பிரமப் பிரகாசமாய் விளங்கும் வஸ்துவாயும், நித்தியசுயபிர்மானந்தசொருபமாயும் அடியவருயளத்துவீற்றிருக்கும் தெய்வமே! தூர்க்கந்தமாகிய மலமுத்திர முதலிய நிறைந்த ஊத்தையுடலை மெய்யென நம்பிகியான குணியத்தால் ஆசாபாசத்திலமுந்தி இவனிவளி துவெனக் குலாவிமகிழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அற்பவறிவையுடைய அடியேனை இம்மாயா காரியபிரபஞ்சத்தில் ஐம்பொ

நிகளாகியவேடர்களால் வளர்க்கப்பட்டு அஞ்ஞானத்தன்மை யுடைந்
திருப்பதால் உன்பெருமையையறியாது மயங்கிப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கை
யில் தடுமாறுவதினாலே அதிலிருந்து விலக்கி ஆனந்தத் தாண்டவம்
புரியும் உன் திருவடிநீழ லடையும்படி கிருபைபுரிந் தருளுமையா
கர்த்தனே! தேவர்களு மிருடிகளு நெருங்கி நின்று வணங்கத் தனத்
தனத்தன தனதன வென்னும் தானத்துந் கேற்ப ஆனந்த ஞான
நிருத்தத்தைச் செய்யுஞ் சிவபிரானே!

பரமசார்த்தத்தோடும் எங்கும் ஒளபச் சிலேடிகமாக நிறைந்த
சம்பூரண பிரம்மஞான சொரூபமாய் விளங்கும் நடேசப் பெருமா
னே! சுத்ததன்மய பரஸ்வயப் பிரம்மஞான ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார
முத்தியனுக்கொஞ்செய்யும் ஞானசாரியனாகிய சபாபதியே! ஜீவ
காருண்ய தயாமூல ஞானமூர்த்தியாகி அம்பலத்தாடு மையனே!
சூக்கும வொளியிருளாயும், ஒளியிருளற்றதாயும், நாதநாதாந்த முடி
வற்றதாயும், சுயம் சொரூபமாய்விளங்கும் பரவஸ்துவமாகிய திருத்
தில்லை நாயகனே! ஒன்று மிரண்டு மொன்றிரண் டற்றதும், உள்
ளும் புறம்பு முட்புறம்பற்றதும், உருவு மருவு முருவருவ மற்றனம்,
தனக்கென வொன்று மில்லாததுமாய்விளங்கும் பிரமசொரூபமே!
காளகண்ட திரிநேத்திர ஞானவொளியாயும், ஞானமூர்த்தியுமாகிய
நடேசப்பெருமானே! நித்யானந்தத்தேவி நைந்திருக்கும் ஐந்துமுகத்
தையுடைய கற்பகமே! அழியாத தில்லையி லெழுந்தருளி யிருக்
கின்ற ஐயனே! அந்தியமாகிய உடம்பை நித்தியமென் றெண்ணி
அதைப் போஷித்து அதனால் மிகத் துன்பத்தை யடைந்து வாழ்
கின்ற வஞ்சக நெஞ்சகத்தையுடைய அடியேனைச் சேற்றிலழுந்திய
யானையைக் கரையிலெடுத்து விடுவதைப்போல அஞ்ஞானத்தி
னின்றும் ஞானமாக் கரையேற்றி ஜீவகாணமறச்செய்து சத்தினி
பாதத்தன்மை யடையச்செய்தருளுமையா ஞானசொரூபியாகிய
சிவபிரானே! அடைக்கலமென வடைந்து தேவரீரது திருவடியை
யடைய முயற்செய்யு நாயினேனுடைய வஞ்சம் பொருந்திய நெஞ்
சத்தை இங்குமங்கும் ஓடவிட்டு அதின் சேஷ்டையால் துன்பமடை
தற் கேதுவான ஐம்புலன்களின் கொட்ட மடக்கீச் சென்மார்திரங்
கணி லுண்டாயிருக்கும் கன்மசேகரமாகிய சஞ்சிதத்தை நீக்கி அதுக்

கொஹம் செய்யுமய்யா நடேசப் பெருமானே! வேதாந்தத் துச்சியில்
கிளையாடுந் தெய்வமே! ஆறுசாஸ்திரங்களையும், நான்கு வேதங்களை
யும், இருபத்தெட்டாசுமங்களையும், அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்க
ளையும் கற்றுணர்ந்த சனகாதி முனிவர்களுக்கு வேதத்தின் முடிவா
கிய உண்மைப் பொருளை உபதேசித் தருளிய இறைவனே! நிடுக
ளப்பொருளாய், அகண்டபரம்பொருளாய், ஆனந்தத்தாண்டவமாடும்
பொருளாய் விளங்கும் நடேச மூர்த்தியே! உதையாத்தமன மின்றி
யெக்காலத்து மோரியல்பாய் நிற்கும் ஞானஞரியனே! சர்வஜீவ
தயாபரனே! விஷ்ணு பிரமர்களால் முறையே அடியையு முடியை
யுங்காணக் கூடாதபடி நின்றவனே! பிரணவ சொரூபமாக விளங்கும்
கொன்றை மாலையைத்தரித்த சடாபாரத்தை யுடையவனே! இதாசா
யத்தில் ஞானநடனஞ் செய்கின்ற மாணிக்கமலையே! பூதாகாயத்தி
லுள்ள நடனஞ் செய்கின்ற உண்பைப் பொருளே! அஷ்ட புஜங்களை
யுடையவனும, டெருமலையாகிய வில்லை யுடையவனும், அடியார்களு
டைய மோகமயக்கத்தைப் போக்கிச் சங்கற்ப வடிவமான மன
தைக் கெடுத்துச் சீவபாவத்தை நீக்கி, ஆத்மஞானமாக விளங்கச்
செய்து சன்னமரணங்களை ஒழிப்பவனுமாகிய நடேசப் பெருமானே!
கர்மத்தினையே கர்த்தாவாகக் கொண்ட கர்மபிரம வாதிகளாகிய தாரு
காவனத் திருடிகளின் பத்தினிமாரிட்ட பிச்சையைக் கொண்ட பெ
ருமானே! கண்ணப்ப நெச்சிலை யுகந்து தின்ற காளத்தியப்பனே!
ஆபிரம் பிறையினைக் கண்ட மதுரை வாணிச்சிப் பிட்டை வாங்கித்
தின்ற கூடியாளனே! சேந்தநாயனார் படைத்த களியை யமுது
கொண்ட அய்யனே! அச்சேந் கஞர்க்கு முத்தியளிகும்படி கொற்ற
வங்குடி முதலியாருக்குத் திருமுகம் கொடுத்தனுப்பிய திருவாள
னே! பிரமனுடைய தலையைக் கையிலேந்திய கபாலீசனே, திரிபுரத்
தை யெரித்தவனே! அடியார்களுடைய ஆணவாதி மும்மலங்களை
யுமொழிக்கத் திருக்கரத்தில் மூவிலைச் சூலமேந்திய நீலகண்டத்தை
யுடைய எந்தெய்வமே! ஆனந்தையென்னும் பெயருடையதாசி தரிப்
பதற்காக அழகிய இரத்தன கடகத்தை அருளிய சிவபிரானே!
சன்மார்க்க நெறியை யனுசரிக்காமல் விடயங்களைச் சிந்திக்கும்
வஞ்சகத்தையுடைய எனது நெஞ்சகத்தை யுனது பாதுகாம்பிற்
சேரும்படி யறுக்கஞ் செய்யுமய்யா ஞானபரனே! மூலமஸ்த்

தால் விளைந்த பிராரத்தாவம் - சஞ்சிதம் - ஆகாமியமென்னும் பெரும் பூதமாகிய விளைகளின் மிக்கவலிவைக்குறைக்கு மார்க் கத்தைத் தேடாமல் அவைகள் மேலு மேலும் வளரும்படியாக இழிதொழிலைச் செய்து அதனால் பாபியாய் உனக்கு அடிமைபாள னாகாமற் போகும்படியாகிய என்னை அவ்வழியே விடாமல் உயிர்ச் சார்பு பொருட் சார்பாயுள்ள சகல பந்தங்களை நீக்கிக் காத்திரகித் தருளுமையா சச்சிகானந்த சுயம்பிரகாசமாய் விளங்கும் நடேசப் பெருமானே! அகம்பாவத்திற் கட்டுப்பட்டு மயங்கும் அடியேன் ஆபா சமிகுந்த பொய்க் ஞாம்பையாகிய சரீரத்தை வெறுக்கவாவது, கொடிய பிறவியிற் செறிந்த வெவ்வித குடும்பதொல்லையைத் தொலைக் கவாவது, உனது திருவடிக் குரிமைபூண்ட மெய்யடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்யவாவது, உன்னை அன்புடன் சார்வதா சிரவணம் பண்ணவாவது, அல்லது தவவேடம்பூண்டு நியமப்படி தவத்தைச் செய்யவாவது, மூர்த்தி - தலம் - நீர்த்தம் இவைகளை முறையே தரிசித்து வாழ்ந்து மூழ்கவாவது, அறியாத எனது பிழையை மன்னித்து என்னை ஆண்டருளுமையா சிவபெருமானே! பிராரத்தாவ வனுபவத்திற் கேற்ற பலவகைச் சரீரத்தைத்தரும் பிரமஞல இனிப்பிறவிபை எடுத் தற்கேதுவை விளைவித்துக்கொள்ளாத சீவன்முத்தர்கள் நிறைந்துவி ளங்குந் தில்லையில் வாழும் அய்யனே! ரஜோகுண சம்பந்த அவித்யா சஹிதனுகித் தூலதேகத்தைத்தானாக மருவிய ஜீவனாகிய அடியே னுடைய பசுகரணங்களைச் சிவகரணங்களாகச் செய்து அதனால் சிவபோதம் சிவபோதமாக அச்சிவ போதத்தால் சிவஞானம் வெளி யாகும்படிச் செய்து அடியேனைக் காத்திரகித் தருளுமையா நடே சப் பெருமானே! ஊன்மருவிய பிறவியெனும் பெருங்கடலிலழுந்திப் பிராந்திவடிவமான உலக வாழ்க்கை யென்கிற மாயா பந்தத்தினால் துன்பப்பட்டு வாடுகின்ற இந்தப் பாவிபான் அடியேனாகிய நாயேன் கோடிஜன்மாந்தர காலங்களிற் செய்த பாழ்வினையைப்போக்கி, விட யசுகத்தை நீக்கிப் பிரம சுகத்தை அடைய அனுக்கிரகம் செய்து ஆண்டிரகித் தருளுமையா நடேசப் பெருமானே! தில்லைநாயகனே! திங்களணிந்தவனே! சுத்தவச்சிர மாணிக்கச் சுடர் பொதிந்தென்னத் தோற்றும் ஞானசொருபியே! பல்லுயிர்க்குந் தனுகரண புவனபோ கங்களை மாயையினின்றும் படைத்தளித்தழிக்கவல்ல பரனே!

வெண்ணிலாக் கொழுந்தினைத்திகழத்தாங்கிய பெண்ணொருபாகனே! பகீர்முக நோக்கத்திணையுடைய மனிதர்களின் ஆக்கை மனம் வாக்கு இவைகளினு லறியொணுப் பரம்பொருளே! அந்தர்முக நோக்கிணையு டைய வறிஞர்கள் மனவாக்குக்காயங்களா லறிந்து அனுபவிக்கவின் பத்தைத்தரும்பனே! ஞானவிட்டினுக்கு நாயகனே! ஆனந்தசொரு பமாய் விளங்குமய்யனே! மேலைவானவர்கள் போற்று மெய்ப்பரஞ்சு டரே! முடிவிலா விரும்பமான முதல்வனே! உன்னுடைய திருத் தொண்டர்க ளிடத்தில் அநுசரணை யில்லாதவனாயும், உன்னை அன் போடு தொழாத கல்லைப்போன்ற மனத்தினை யுடையவனாயும், வஞ்சகனாயும், கொடும்பாவினாகியுமிருக்கின்ற அடியேனைக்காத்திடு மய்யனே! அறிவாகாரமாய் விளங்குகின்ற பரனே!

அங்கிங்கென தெங்குமாகத் தானையாய், தங்குமண்ணில் விண்ணில் தழைக்கு மெளனாதிதமாகிய வஸ்துவாய், தனிப்பிரம்மா னந்தசொருபமாய்விளங்கும் நடேசப்பெருமானே! அஞ்ஞானபோ தமடைந்திருக்கும் அடியேனை உலகமென்னுங்காட்டில் துன்புற்றுச் சமுலும்படி அலைக்கின்ற கொடிய மனதைத் திருத்தி ஆண்டருளு மையா பொன்னம்பலத்தரசே! பெரியபொருளெவைக்கு முதற்பெ ரும் பொருளாயும், அரிய தவச்சிரேஷ்டர்களா லறியப்படுவதாகியும், சொல்லுதற்கரிய மகான்கள் துரியபதத்தி விரண்டறக்கலந்து அநு பவிக்கத்தக்கதாகியும், சர்வவிபாபகப் பொருளாகியும், பழமையாகி யும், பரமாகியும், பசுக்களுக்குத் தலைவனாகியும், தேவர்களிடத்து வைத்த காருண்ணியத்தால் திருநீலகண்டத்தையுடைய தேஜோ மயனாயும், பஞ்சாட்சரப் பொருளாயும், மாயாகாரியமாகிய அன்ன மயகோசம்-பிராணமயகோசம்-மனோமயகோசம்- விஞ்ஞானமயகோ சம்-ஆனந்தமய கோசமாகிய இந்தப்பஞ்சகோசங்களையுங் கடந்து நின்ற லீடத்தில் நிற்பவனாயுமுள்ள பிரமமாகிய நடேசப் பெருமா னே! சோமசூரியாக்கினிகளாகிய திரிநேத்திரங்களை யுடைய சுயம்பு மூர்த்தியே! கொடிய முதலேபுண்ட பிராமணச் சிறுவனை அம்முதலை வாயினின்றும் வெளியே வரும்படி திருப்பாகரம் ஓதியருளிய கந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் பொருட்டுப் பரவைநாச்சியாரிடம் அர்த்தராத்திரியில் தூதுசென்ற சிவபெருமானே! சிறந்த இரத்தினங்களினொழி

எங்கும் புடைபரந்துள்ள திருத்தில்லையில் செம்பொன்னம்பல மயமா
கிய சிற்சபையின்கண் சுகவாரியாய்வின்று நடனஞ்செய்கின்ற ஸ்ரீநீதே
சப் பெருமானே! அடியேன் ஈடணுத்திரயங்களாகிய கானவர்வலையி
லகப்பட்டுக்கொண் டிருக்கும் மாயாமலமாகிய விடயங்களை அதுப
வித்துக்கொண் டிருப்பதால் என்னை விடாமல் வருத்துகின்ற ஆக்
கையினிடத்து அடியேன் வைத்திருக்கும் அபிமானத்தை நீக்கி என்
உள்ளமுருகி யுரோமஞ் சிலிர்த்துச் சரீரம்நலிங்கி ஆனந்தக் கண்ணீர்
சொரிந்து வாய்விட்டழுது உன்பாதத்தை அனவரதமும் தொழும்
படி செய்யுமையா என்னையனே! உனது திருவடிகளை என்மனதிறற்
றியானித்து எக்காலமும் உன்னைத்தொழுது உனக்கடுமையாகும்படி
அடியேன்பேரில் கிருபாரோக்கம் வையுமையா எனதய்யனே! பிணி
யாதிகளால் வருத்துகின்ற பிறவிக் கேதுவாகிய அஞ்ஞானமாகிய
காட்டைத் தாண்டிவித்துச் சம்சாரபந்தத்தி லுண்டான தாபத்திர
யங்களினின்று நீங்கி என்பாசத்தளைகளையறுத்து எனது சனைத்தை
நீக்கத்தக்க ஓங்குறிப்பை அல்து, ஒருதந்திரத்தைக்காட்டி என்னை அடி
மையாகச் செய்துகொண்டு விதிரிஷேதரகிதமாகிய சாமவேதமகா
வாக்கியத்தை யதுக்கிரகம்செய்து அஸ்தமஸ்தக சையோகஞ்செய்து
தனது திருவடித் தாமரையில் சேர்த்துக் கொள்ளுமையா உலகமெங்
கும் விளங்குஞ் சிற்றம்பலவனே! வடமொழி வேதத்தைக் கோவண
மாகத் தரித்தவனே! தென்மொழித் திருமுறையினைத் திருமாலையா
கப் பூண்டவனே! பொன்னு மணியும் பவளமும் போன்று பொலிந்
திலங்கி மின்னுஞ் சடையோனாய்ப் புலியூரில் வாழும் நாயகனே!
குணங்குறி கடந்த சிவபெருமானே! ஐயனே! அடியேனுடைய கொ
டிய பிழைகள் யாவையு மன்னித்து, யானையைச்சிங்கம் கொல்லுவது
போல என் ஆன்ம போதத்தை மறைத்திருக்கும் அஞ்ஞானத்தைக்
கொன்று என்னைக் காத்தருளும் பரனே! மெய்ஞ்ஞான தீபமாயும்,
அகண்ட பரிபூரணமாயு மிருக்கின்ற சிவபெருமானே! வாதமுஞ்சமய
பேதமுங் கடந்த மனோலயவின்ப சாகனே!

அசைவற்ற நிட்களப் பொருளாய், அகண்ட பரம்பொருளாய்,
ஆனந்தத் தாண்டவமாகும் பொருளாய், அத்தாண்டவத்தாற் பஞ்ச
கிர்த்தியம் புரிந்தருளும் பொருளாய்விளங்கும் சிவபெருமானே!

அனுபகூத்தள்ள பிரமன் திருமாலென்னு மிருவரும், சிவராஜயோ கச்செல்வராகிய திருமூலநாயனாரும், உபயசம்புவாகிய திருநந்திதேவ ரும், பத்திரோசமணிகளாகிய வியாக்கிரபாதரும், பதஞ்சலியாரும், பலகாலுர் துதிக்குஞ் சிறமம்பலவனே! நடனமாடுகின்ற நாதார்த்தத் தில் விளங்கும் மெய்ஞ்ஞானப்பொருளாகிய நடேசப்பெருமானே! தத்துவங்களெவற்றினு மேற்பட்ட நாத சத்துவத்தை புங்கடந்து மின்று ஞானானந்தத் தாண்டவம்புரியும் ஐயனே!

ஏகமாய்வின்ற வேதநாயகராயசிவபிரானே! சிருட்டிக்கையில் பிரமனாகவும், திதிக்கையில் திருமாலாகவும், சங்கரிக்கையில் உருத் திரனாகவும், திரோபவிக்கையில் மகேச்சரனாகவும், அனுக்கிரகிக்கை யில் சதாசிவனாகவும் விளங்குகின்ற அம்பலவானனே! தப்பதம் தொம்பதம் அசிபதம் எனமூன்று பதங்களாய் விளங்கும் பராபர வஸ்துவே! அகங்காரமுதல் ஸ்தூலநேகபரியந்தமான காரியகாரண சங்கவாதத்துக்கெல்லா மதிஷ்டானாகவிருந்து சுத்ததத்துவங்க ளைக்கொண்டு காரியப்படுத்தும் பிரத்தியேகாதம் சைதன்னியபிரம மாயும் விளங்கும் நடேசப்பெருமானே! சச்சிதானந்த அத்வைத சொருபியாகியபரனே! அகண்டசமரசசுக சொருபமானபரனே! கரு ணாகரனே! ஆதாரிராதாரசிவமே! மாயபாசத்தழுந்தி வாடி மனதி னாலும் வாக்குனாலு மட்டில்லாமற்செய்தபாவத்தின் கொடுமையாற் றுண்பப்படும் பசுவாகிய அடியேனுடையதீயமனத்தின் விகற்பங்களை மாற்றி சுத்தமனமாக்கி உன்பாதத்தைச் சந்தித்துநாடித் தினம்தினம் பாடித்துதிக்கவிரும்பும்படிசெய்து அடியேனுக்குஞ்ஞானக்கண்விளக்கி உன்னைத்தெரிசிப்பித்து உன்செங்கமலத்திருவடியைத்தந்து ஆண்ட ருளுமய்யா சாம்பசிவசங்கரனே! அய்யா நடேசப்பெருமானே! அழி யும் உலகவாழ்வைமதித்து மோகக்கடலில் விழாந்துமயங்கிச் சிந்தை தடுமாறித் தீவினைக்குள்ளாகியலைந்து துன்பப்படும்படியேனையு மொ ருபொருட்டாயெண்ணித் தோத்தரிக்கும்படி பிரேரேபித்தபிரபுவே! எங்கும்விளங்கிநிறைந்த பராபரவஸ்துவாயும், திங்கள்சேர் செஞ்ச டைத்தேவனாயும், சகலவுயிருக்குயிராகி வயங்கு மகில காரணனாய் நின்ற முதல்வனாயும், நித்தியநிராமய நிமலனாயும், சத்தியஞ்ஞானந்த த்தற்பர சொருபனாயும், காலகற்பனை கடந்த காரணப்பொருளாயும்,

பதிஞானத்தாற் காணப்பட்ட விறைவனாயும், சகளிட்கள சதாசிவ
 ஸுரத்தியாயும், நித்தியானந்த மயமாயுள்ள பரம்பொருளாயும், பறை
 முடிக்குமெட்டாத மலரடியோனாயும், கற்றூர் விரும்பு மாமணியாயு
 மிரானின்ற சிவபிரானாகிய உன்னைத் தொழாமலும், உன்னுடைய
 அடியார்களாகிய பெரியாடைக்கண்டு வணங்காமலும், கெர்வித
 திருக்கும் பேதையர்கூட்டத்தில் பேயனென் சோமலிருக்கும்படி
 யாயு முன்னிடத்தில் சதா அன்புள்ளவனா யிருக்கும்படியாயு மனும்
 கிரகம் செய்யுமயா தில்லைக்கதிபதியே! நிலவுசேர் சடைத்தம்பி
 ரானே! அடியேன் அளவில்லாயோனிகளிற் பிறந்துழாமல் காத்
 துக்கொள்ளுமய்யா நடேசபபெருமானே! ஸூணனாய், புனிதபுண்
 ணியாலாய், புராந்தகனாய், ஆதிமத்தியாந்தமில்லா வரமபொருளாய்,
 சுத்தவைதிகமாய், நித்தியானந்த சொருமாயும் விளங்கும் சதாசிவ
 ஸுரத்தியே!

பத்தியில்விளையும் பரம்பொருளென்னும் புகழநியாயபரணே!
 முன்னவனே! கொன்றைருடுமுதல்வனே! மனநாச் சங்கற்பமார்ச்
 சுத்தில் விடசெய்வதற்குப் செகபாவணையில் நிற்கச்செய்வதற்கும்
 காமணமா யிருக்கும் ஒழியாமாயாகாரிய சரீர்தொந்தத்தால் அநாத
 யாய கன்மத்துக்கிடாகப் போகத்தைப் புசித்துவாதைப்பபும் அடி
 யேனை ஆண்டருளுமய்யனே! கனியினிசமபோன்ற தமிழ்மறையி
 னைத் தோத்திரஞ்செய்கின்ற வடியார்களுக்குச் சகாயமானவாண்டவ
 னே! மண்டலம் விண்டல மடலகலும்பேபாற்று மகத்துவத்தையுடைய
 அய்யனே! அன்பரடையுப் கருணைவாருதியான அமுர்தபபழம்
 பொருளே! உன்னிடத்தில் பத்தி விர்வாசம் நம்பிக்கை இல்லாத
 அஞ்ஞானிகளுக்குத் தோற்றப்படாதவனே!

சர்வதத்துவவிசாரணை-ஆத்மசுத்தி-தத்துவசுத்தி-ஈஸ்வர உபா
 சபைபக்தி-குரு உபாசபைபக்தி-போகம்-அப்பியாஸானுபம்-ஆலயதரி
 சனம்-சிவஸ்துதி-நிஷ்டை வேதாகமாத் தூல்களை முற்றுமுணர்தல்,
 சாதனங்களில்முயன்றுநிற்கும்பெரியோர் தெரிசனம்செய்தல், இவை
 முதலியவை இல்லாத அஞ்ஞானஅந்நகனாகிய அடியேன் உன்திருவ
 டியைமூப்படி அடையப்போகிறேன் அய்யனே! அறிவீனர்களுக்குக்

கிட்டாததில்லையிவ் எழுந்தருளியிருக்கின்றதித்யானந்த பரமாத்மாவாகிய நடேசப்பெருமானே! அகோசரமான சைதன்யபாவனை யாற் சிததுஞ்சகதனுமாய் விளங்கும் சிவபிரானே.

வரிசைவரிசையாக சுமுகாதி தென்னஞ்ஞோலைகள் சூழ்ந்து அலங்காரமா யிருக்கும் தில்லையி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற அய்யனே! எனது கருங்கல்வொன்ற மனத்தை நாளடைவில் நீராய்ப் பெருகவுருக்க ஆணவமலப்பணியைத்தீர்த்து என்னை ஆண்டருளுமய்யா இமாசலவாபுத்திரியாகிய உமா தேவியாரின் நாயகரான நடேசப்பெருமானே! கோடி ருமியர்கள் ஒருங்குகூடி உதய மாணற்போன்று விசேஷித்த சோதி சொருபரான சிவபிரானே! தில்லையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற சபாநாயகனே! பெரியோனே! சயம் பிரகாசராயுள்ள ஆன்மவழிவு நிலையெடாதபடி சூனியஞ்செய்த கட்ட பலனுக்குத் தோன்றுத அநுநான்வாணவத்தையும், அவ்வஞ்ஞானத்தாலுண்டான பஞ்சபூத கொருபமான தேகத்தையும், அசசீர முடைமையால் சீறும ஸுரபுலப்பாம்பாலேயிய விடத்தையும் ஒழிக்கும மார்க்கத்தை அடியேனுக்கு அனுக்கிரகம்செய்து என்னை ஞானவாழ்வில் வாழும்படி செய்யுமய்யா நடேசப்பெருமானே! பொய்யாகிய தேகத்தை நானென்றபிமானிக்கும் அகம்பாவங்கொண்டு அப்பயனின்றிய தேகத்தை நானதுகொண்டு மனோதைக்க முண்டாவதற்குக் காரணபாகியந் தயகன்மமுதலியவைகளைச்செய்து ஆபுலோப போகுகடிக்கின்ற கொடியேனாகிய யான் எவ்வகைத்தீமை புரிபிறும் அவுறறநோக்காது நெத்திரமிங்கி அடிமைகொண்டு ஆண்டருளும்பா நடேசப்பெருமானே! அடியேன் உன்னை அன்போடு தொழுதுபக்குவப்படாத கடையான நாயாயிருந்தாலும் என்னைக் கைவிடாதுபக்குவப்படுத்தியிரகடியுமையாசிதா காசருபனே! ஒளிவடிவானவனே! நான்குவேதங்களின் முடிவில்விளங்கும் இரத்தனமே! ஆன்மாக்களுநரு மா தேவனாகிய முதல்வனான சிவனே! கருணைநிறைந்த அமிரதமே! அடியேனிறந்து மீண்டும் பிறவாதவிட்டுநெறியையருளும்பா ஞானமன்னவனே, மெய்யடியார்கள்ளின் பேரில் மேகத்தைப்போலும் கருணைமழையைப் பொழிந்து பலகோடிசென்மங்களிலும் அவர்களை ரகசித்தருளும் அய்யனே! எந்தந்நுகையாக

விளங்கும் சிவபெருமானே! ஆனந்தமே வடிவாகவிளங்கும் ஆண்டவனே! மெய்யடியார்களின் அஞ்ஞானவிருநையோட்டுவிக்கு மேலான பரமாசாரியனே! பால்போலும் வெள்ளியசந்திரனையணிந்த சடாமுடிபையும் திருமால்வணங்குந் திருவடியையுமுடைய இறைவனாகிய சிவபெருமானே! மெய்ஞ்ஞானிகள் ஞானக்கண்ணாற் காணும்படி சிதாகாசவெளியில் ஒளியாய்விளங்குகின்ற பரமே!

ஆன்மாக்களின் கன்மத்திற் றீடாக அனுபவிக்கும்படி வேதங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் தெய்வவடிவங்கடெல்லாந் தானய்விளங்கும் பரனே! அனாதிவித்தியமாய்நிலைத்த சிவானந்தப்பொருளே! அஞ்ஞானத்தையொழித்த மெய்ஞ்ஞானிகள் அறிவில் விளங்கும் மாசிலாதவனே! விவேகபுத்தியோடு காலங்கழிக்காமல் காமக்கள்வனாய் சதாசங்கற்ப வடிவமுடையவனாய், மோகத்தையுண்டாக்கி வீணாக வருத்துகின்ற வீச்சாவசமான மனதையுடையவனாய், சண்டாளத்தொழில்புரிந்துபொய்பேசல் - புறங்கூறல் - உண்மைக்குவிரோதமாய் நடத்தல் - துக்கங்களைச் சுகமென அனுபவித்தல் - இவைகளை மேற்கொண்டு ஈஸ்வரனாகிய உன்னிடத்தில் உண்மையானபக்தி-மரணபயம்-ஜெனனபயம் - சாஸ்திரவுண்மைகளின் உணர்ச்சி - யானென தென்னும் பேதமொழிப்பு - பணிவிடை - மனோலயமனோநாசானுபவம் - நித்தியானித்தியவஸ்து விவேகமாதிய இவைகளிலொன்றே னுமில்லாமல் மனம்போனபோக்கின்வழி நடப்பவனாய், சங்கல்ப எண்ணங்களை உடையவனாய், அதினால் பேராசைகொண்டு திரிபவனாய், விஷயவிச்சையில் சதாபிரீதியுள்ளமூதவிதனத்தையடைந்து காமநோயால்வாடி ஸ்திரிபோகத்தையுடையவனாய், வீண்விவகாரத்தில் வீண்பொழுதுபோக்குபவனாய், அநித்தியவஸ்துக்களை நித்தியமென்று எண்ணி அவைகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு கன்மேந்திரிய ஞானேந்திரியமென்னும் தசேந்திரியங்களுையநாடிவாடி வாணுட்களை வீணுட்களாக்கிப்பிறவியென்னும் பெருந்துக்கசாகரத்தில் அமுந்திக்கிடப்பவனாய், சமுசாரசாகரத்தினை நீர்த்தத்தெரியாதுதடுமாறுபவனாய், தன்னை யின்னானென்றறியாதவனாய், முத்திராட்டமில்லாதவனாய், கிஞ்சித்தும் சைவாசாரமில்லாதவனாய், உன்னுடைய திருவடிகளை அடையவேணுமென்கிற எண்ணமில்லாமல் தனதுபோகம் - தனது

கீர்த்தி-தனதுணவு-தனதாபரணம்-தனதுவாகனம் இவைகளில் உச்சாகப்பட்டுக்கொண்டு இறுமாப்படைந்து சகல ஆடம்பரத்துடன் திரியும் இடம்பபுருஷனைப்போல் பேதைபாகிய வடியேனுமிராமல் உன்தொண்டர்களில் ஒருவனாயிருக்கும்படிச்செய்து என்னை ஆண்டருளுமையா நடேசப்பெருமானே!

அடியேனை ஞானசம்சாரியாகச் செய்து, சதாபிரமஞான நிஷ்டைகூடிச் சமாதியிலிருக்கும்படியான புருஷனாக்கி, உன்னருளால் மெய்ஞ்ஞானத்திலழுத்தி, சர்வதத்துவங்களையும் பாழாக்கி உன் திருவடியினிழிலிருத்தி, நித்தியானந்த சுகானுபவ வின்பத்தினைனுபவித்தற்கு ஆளாக்கி ஆண்டருளுமையாபுலியூரானே! ஒங்காரப்பிரணவத்தின் இரகசியப்பொருளாகிய சிவபிரானே! எங்கும் நிறைந்து ஞானப்பிரகாசமாய் விளங்கும்வஸ்துவே! நிராமய நிராகார நிர்க்குண அருபாகார அறிவாய், எங்கும் சர்வசாக்ஷியாய் நின்று பார்க்கின்ற சர்வேஸ்வரனாய், உமைபாகனாயுமிரானின்ற நடேசப்பெருமானே! அகண்டாகண்ட தன்மாத் திர சம்பூரண நிரஞ்சன நிராமய நிராகார நிஷ்களங்க ஆனந்தாகார வெட்டவெளியில் அனாதிரித்திய சுபாவ அகம்பிர்மரஹித ஏகபிர்ம்மமாக விளங்கும் நடேசப்பெருமானே! அடியேனுக்குமீட்டும் பிறவானெறியைத் தந்தருளவேண்டுமென்று இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்தனர். பிறகு முனிவர்குழாங்களினொருவரெழுந்து தோத்திரஞ்செய்யலாயினர்.

2 - முனிவர்களி றொருவர்செய்யுந் தோத்திரம்.

அரகரசம்போ சதாசிவ மஹாதேவ!

சங்கர சர்வேஸ சரணம்சரணம்

அத்தாசரணம் அமலாசரணம்

முத்தாசரணம் முதல்வாசரணம்

சித்தாசரணம் சிவனேசரணம்.

தணிகைப்புராணம்.

அந்திப்பிறைநா டியசெஞ்சடிவத் தழகா குழகா சரணஞ் சரணம்
சந்தப்பிர மூன்று மொருங்கவியச் சமரா டமரா சரணஞ் சரணம்
பந்தப்படு மென்னை யெடுத்தருளும் பவனே சிவனே சரணஞ் சரணம்
கந்தப்பொழில்சூழ்ந்துவளங்க துவுங்கயிலைக்கிரியா ய்சரணஞ்சரணம்.

திருமந்திரம்.

அளவி றந்தது வருள்சிவ சிவசிவ
அகற் றைந்தது வடியிலே சிவசிவ
உளமி றந்துரி ருணர்வோடு பரமந
ஒன்றி நின்றது சிவசிவ சிவசிவ.

சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவா
சிவசிவ வென்னச் சிவசதி தானே.

(திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்.)

அண்டம் யாவையு மகண்டபூ ரணத்தொளி யானாய்
பிண்டம் யாவையும் பெண்ணொடா ணலியெனப் பெயர்ந்தாய்
மண்ட லாதியிற் சராசர மனத்தடத் தலரும்
புண்ட ரீகத்து ளிருந்திரா தகன்னுளாய் போற்றி.

வானு மாயிரு நிலனுமாய்ப் பல்லுயிர் வருக்கற்
தானு மாயதற் கயலுமாய்த் தத்துவத் தகலா
ஆனு மாயிவைக் கைவகைச் செய்கையு மொழுக்குங்
கோனு மாய்கின்ற குணப்பெருங் குன்றமே போற்றி.

(சிவராத்திரிப்புராணம்.)

ஓதியா யணுவா யெண்ணி லுயிர்க்குயி ராகி யென்றும்
பேதியாப் பரம தாகிப் பிறப்புட னிறப்பி லாமற்
சோதியா யெழுதாக் கேள்விச் சுருதியின் முடிவா யெங்கட்
காதியா யநாதி யாகு மடிகணின் னடிகள் போற்றி.

விடைக்கொடி யுயர்த்தாய் போற்றி விரிமலர்ச் செழும்பொற்
கொன்றைத், கொடைபுயாசலனே போற்றி ஆவங்குபொற்றோட்
டிற் றுவும்படைக்க நங் கடைக்கட செவ்வாய்ப் பைத்தொடி பங்கா
போற்றி, சடைபபரம பானே போற்றி சங்கரா போற்றி போற்றி.

(திருத்தாண்டகம்.)

மண்ணுக் கிண்ணுக் கலையுமாகி விரிமுமாய் மாவளிக்கற்
தானே யாகி, கண்ணுக்கி கண்ணுக்கீகர் மணிபுமாகி, கலையுக்
கலையுநான் தானே யாகி, பெண்ணுக் கிண்ணுக்கீகர நயபாதிப்
பிரளயத்துக் கப்பாலோ ண்டமாநி, எண்ணுக் கெண்ணுக்கீகோ
ரெழுத்துமாகி யெழுஞ்சுடரா யெம்மடிக்க ணின்றவாதே.

நீயாகி நீயாகி நிண்ணாயாகி திசையாகி யத்திசைக்கீகர்
நெயவ மாநி, தாயாகித் தந்தையாய் தாரவுமாகித் தாரகையு நாயி
றுத்தண் மநிபுமாகித், தாயாகிப் பழமாகிப் பழத்தினின்ற விரதங்க
றுகர்வாறுந தானே யாகி, நீயாகி நானாகி நோமையாகி நெடுஞ்சுட
ராய் நிமிர்ந்திடுக ணின்ற வாதே.

மாலாகி நான்முநனுய் மாபூதமாய் மருக்கமா யருக்கமாய்
மகிழ்வுமாகிப், மாலாகி யெண்டிசைக்கு மெல்லையாகிப் பரப்பாகிப்
பரலோகத் தானேயாகிப், பூலோக புவலோக சுவலோகமாய்ப் பூதங்
கனாகிப் புராணன் றானே யாகி, ஏலாதனவெலா மேல்விப்பானு
யெழுஞ்சுடரா யெம்மடிக்க ணின்ற வாதே.

பூசிசசிதானந்த சதாசிவ அகண்ட பிரம்மாகார தேவாதிதேவ
சாம்பசிவமூர்த்தியே! நமோசர்பெருமானே! அகங்கரித்த பிரமணீச
கிறையிலவையும, அடைக்கலம்புகுந்த நற்கீரணீச கிறையினின்று
விடுவித்தும், மாயாசாலங்காட்டுங் கிரவுஞ்சகிரியுஞ் சூரபதுமனுங்
கடல்போல ஒலிநிரம்பிய வசுரரென்னு மதயானைகளும் நிலத்திற்
சாய்ந்து உதைத்துக்கொண்டு சாகும்படிக்கு வேலைபெறிந்து சும்மா
ரஞ்செய்த சுப்பிரமணியக்கடவுளாகிய சிங்கத்தை ஈன்றெடுத்த சோ
மாஸ்கந்த மூர்த்தியே! சத்தமுதலிய புலன்களின்வழியே செல்லும்
சுரோத்திரமுதலிய வைம்பொறிகளையும் தனதுறுப்புக்களையடங்கும்

ஆமையையோலத் தனது வழிப்படுத்தத் தன்னுடன் போர்செய்யும் சாத்துவிகமுடைய முக்குணங்களைவென்று இரேசகம்-பூரகம்-தாரகமென்னும் தொழிலைபந்தசிராணையா மநிலேழிப்படி, அத்தொழிலிற் பயிலுதலொழிந்த கழிபுனையின் வழியெதன் அசோமருரியாக்கினியென்று மூன்றுமண்டலங்களுள் அக்கினிமண்டலத்தைக் கடந்து, கூட்டமாகிய ஆழிமட்படங்கையுடைய குண்டலிசத்தியென்றும் பாரபின்புழுமேல் அசைவறது நிற்கின்ற சுவயோகியாகளைப் பால் அடியேனும், அந்நிலையையடைந்து உன் திருவடிபைப்பெறவேணும்பதாக ஆவல்கொண்டி நுப்பகால் மலந்த செந்தாமரையோன்ற திருவடியைத் தந்து என்கொழிக்கை நிறைவேறுப்படி முத்திராப்பரார்சியத்தை அனுக்காகர்செயது என்னை ஆண்டருளுமையா தில்லையில் ஆனந்தத்தாண்டவாபுரிபுர எமது நடேசப்பெருமானே ! அடியேன் சித்தசுரப்பந்தமான விருத்தியினின்று நீங்கிச் சடசம்பந்தமான மலமும் மிரிப்பித்தனிகாருடமுமான வஞ்சகமானதையுடையவனாகி அவ்வஞ்சந்தமனநூல் பலவித பாவங்களைச் செய்யப்பட்டு பஞ்சமாபாபியென்று நீனைவிடால் என்னையார்காப்பவர்கள்? செகசென்மாநிலஸ் துக்குக் காரணமாகவிளங்கும் சுவபிரானே ! சத்திநானந்தபே யபிவாக விநாகுமபரனே ! ஆதிமத்தியாந்த மகிநமாய் ஆராயத்தைப்போல இடைவிடாதிருந்து சதோதயமாக விளங்குகின்ற ஞானவடிவமாயுள்ள சுவபிரானே !

ஏகமாகப் பிரகாசித்துசென்ற ரைதன்னியப்பரம்பொருளே! பரிபூரணமாகநிறைந்திருக்கின்றபரமமே! பரமஞானிகள் கண்டு தரிசித்துச்சிவானந்தச் செலவத்தினை யனுபவித்து உச்சிக்கும்படி தூரியாதீதமெனப்பெயர்பெற்றுத் தடைசின்மியிளங்குஞ் சொப்பிரகாசவடிவாயுள்ள பரம்பொருளாக விளங்கும் சர்ப்பாபரணனாகிய சிற்றம்பலவாணனே, அஞ்ஞானிகளுக்குச் சிவசாட்சி மாத்திரமாயும், ஞானிகளுக்குப் பரசாக்ஷிமாத்திரமாயும், ஞானபூமி யேழினுமேலாகிய தூரியாதீதத்திற் பரசாட்சி மாத்திரமாயும் விளங்கும் பரமமே! அனந்தஞானசொருபனே! கருணாகரனே! தேவதேவனே! உண்மையான பக்தர்களின் தோத்திரத்தில் நேசம்வைக்குஞ் சந்தாசிவனே! பாவநாசனே! நின்னையேபணியேன் என்னை நீ ஆண்டு அருளுமையா மகே

கரணே! ஞானபரணே! மெய்ஞ்ஞானவாரியே! அகண்டாகாரப்பொருவாகிய ஒளியே! எங்குந்நிறைந்த இறைவனே! அன்பர்க்கின்பு செய்கின்ற நல்லோனே! வேதங்களைப் பிரதிபாதிக்கப் பிடும் பிரணவசொருபம் தன்னையன் னு மொலவென உலகத்தார்கட்குப் பிரத்தியட்சமாகத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு அப்பிரணவ வடிவினைவார்த்தையாணமுதத்தைபுடைய கிரியாகக் கடவுளோ னன்ற நம்முதலே! கங்கையையும் இளஞ்சர்திரையையும் அளிந்த சடாபரத்தை புடையவனே! பிரணவத்தின் மகசிமாப்பொருள் யுபநிசுத்த சண்முகம்கடவுளாய்புத்திரனாக அடையவன்! சிந்திக்கும் அடியவரிதயதாமரைமலரில் அமைந்தமணமே! அஞ்ஞான மய ம்ககிருனற வொளியெய்யும் ஞான நிபராயுள்ளபானே! பிரதிபாதித்த வாழ்வு விளங்கவொட்டாமல் மறைத்துக்கொடுநதுப் பஞ்சமீகாச மாகவும், நானுநித செகத்தாகவுமுறைத்த விசேஷபாதிந் ஆவான சத்திகளைப் பாழாக்கி ஜீவனை முதந்நிதி கூட்டி வைத்தா சபாபிரானே!

சாட்சியாய் நீன்னுள்ள கூடல்நிபி மாமாகவினங்காநின்ற கயஞ்சைதன்னிய வஸ்துவாகிய சிவபிரானே! பிரன்புதல் பிரீலிகா பரியாதமாயுள்ள ஆன்பகோடிகளையும் அவ்வான்ம கோடிக ளனுபவிப்பதற்கேதுவாயுள்ள தனுக்கரண புலனபோகங்களை யு முறையே கூட்டி முடிப்பித்துக் காநதுச் சங்கரித்துத் தீர்ப்பளித்து அனுக்வரெடுத்து வருதற்கு முதலவனாய் விளங்கும் ஆதிக்காரனனே! வேதமுதல்வனே! எல்லே விலைப் பொருள் யாவும் படைத்த இறைவனே! அப்புத பரஞ்சோதியாகிய சிவபிரானே! ஆதியாய் அனாதியாய் ஏகனாய் அருபியாய்ச் சொருபியாய் நித்தனாய் நீதிஞாய நேர்மையாய் நீசுழி ஆள் சயாதிபதியாய் விளங்குபவனே! நீ யென்றும் நானென்றுங் கூறப்படும் பேதபிரண்டின்மி யெங்கணும் பரிபூரணமாக வியாபித்து நிற்கும் பரனே! தானே தானாக விளங்கும் நடைசப்பெருபானே! கானலின் ஜலம்போலவும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளிபோலவும், கந்தர்வ நகரம்போலவும், சொப்பன பிரபஞ்சம் போலவும், பழுதையிற் பாம்புபோலவும், மலடிபுத்திரன் போலவும், முயற்கொம்பு போலவும், பருத்தகட்டையிற் கள்ளன்போலவும் தோற்றன்பாத்திரமாகிய பிரபஞ்சமானது மாயா காரியத்தாற் பொய்யாயிருக்க அதை

மெய்யென்று விசற்புத்தியால் நம்பி பாழ்வாழ்வெனு மாயையாகிய பாம்பின்வாயில் தேரைபோல கைப்பட்டுத்துன்பமடைந்து பாழாய்ப் போன நான் ஏன்பிறந்தேன். சண்டாள பாண்டமாகிய இந்தவுடலை ஏனெடுத்தேன். ஏன் பிழைத்திருக்கிறேன். ஏன் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் னையேன! எமதுகர்த்தனே! பிறவியாகிய கொடிய வனத்தின்கண் மூடிய மோகமென்னுமிருளை உனதருளாகிய ஞானோபயே சமென்னுஞ் சூரிய வொளியாற் போக்கி அடியேனை ஆண்டருள்பவராகிய நமோசப்பெருமானே!

வேதமுதலாகிய எல்லாச் சாத்திரங்களையும் பலலாயிர அண்டங்களை யுடைய மீனாருளிய அன்ன பூரணியாகிய பார்வதி தேவியின் பாகனே! சரஸ்வதி துப்புரு நாரதர் இவர்கள் வீணையினால் நல்ல இசைப் பாடலைப் பாடவும், திருமாலானவர அப்பாடலுக்கொத்த தனக்குரிய மந்தளத்தினை முழக்கவும், பிரமன் தனக்குரிய தாளங்கொட்டவும், சூரியனுஞ் சந்திரனும் வாயிற்காக்கவும், ஆதிசேடன் வேயங் குழ லிசைக்கவும், சிவகாமசுந்தரி கண்டுகளிக்கவும், காளியுடன் வாழாடிய ஊர்த்ததாண்டவமூர்த்தியான பரமசிவமாகிய சிவபிரமனே! பார்வதா தேவியாருக்கு இடப்பாக மருள்செய்தவரும், கொல்லும் புனித்தோலாடை யணிந்தவருமாகிய சிவபெருமானே! அடியேன் உன்னைப்பத்தியோடு தியானித்துப்போற்றித்தொழுகுவனாயும், சாயைபோலொத்த வாழ்வை மெய்யெனக்கொள்ளு மனசு சந்தோஷத்தை விடாதவனாயும், பிரபஞ்ச வியாபாங்களிலுண்டானமோகமயக்கத்தைவிட்டு நீங்காதவனாயும், சாத்திரங்களைக்கற்ற சாதுசங்கப்பழக்க மில்லாதவனாயும், முத்தியில் விருப்பமில்லாதவனாயும், வீடயசம்பந்தம் நீங்கிச் சிவசம்பந்தமாகச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்பதற்கு வேண்டியசாதனங்களில் நாளடைவிற்பழகிக்கொள்ளாது துன்பத்தை யுண்டாகருவதற் கேதுவாயுள்ள நிலையில்லாத சமீபத்தை விசாரியாததால் நிலையென்று கருதி உலக வியாபாரத்தில் துக்கத்தைக் கொடுக்கின்ற விஷயங்களில் மனதைப் பவபந்தத்தைத்தருகின்ற சங்கற்பத்தின்வழியாகச்செலுத்திப் பிறப்பிறப்புக் கேதுவாகிய காரியங்களைத் தன்னையறியாமலே செயதுகண்டவியாக எமலோகத்தில் நரகவேதனைக் காளாகிறதனால் மெய்யடி

யார்கள் அடியேனைப் பார்த்து நகைபார்களா ஐயேனே! அங்கை
வைச்சிரசில் வைத்தவனே! திருநீற்றைத்திருமேனியில் பூசுவனே!
கல்லாலின் கீழிருப்பவனே! வராகவடிவாய்மாயவன்தேடவுங் காணு
தற்கரிதாகிய பாதாரவிந்தங்கடையுடையவனே! சுமங்கலையாகிய பதி
விரதை தன்கணவனுக்கேவல் செய்வதுபோல மோகமயமான சக
சம்பந்தங்களுக்குப் பயந்து அதை நிவர்த்திசெய்யும்பொருட்டுச் சிவ
சின்னம்பூண்டு சிவபூசைசெய்து உபவாசமிருந்து உன் ஸ்ரீபாதங்களை
யடைய விருப்பத்தைக்கொண்டு தியானஞ்செய்யும் பத்திமாண்களின்
பக்குவத்தையறிந்து அவர்களுடைய சன்னமரணங்கட் கேதுவாகிய
குற்றத்தைப் போக்கும் பொருட்டு அவ்வவ் வமயங்கட் கேற்றபடி
மானிடத் திருமேனிகொண்டு தேசிகோத்தமனா யெழுந்தருளிவந்து
ஆணவ முதலிய மலங்களைத் தீட்சையால் நீக்கிப் பக்குவப்படுத்தி
சிவானந்தானுபூதியை அனுபவிக்கும்பொருட்டு ஞான உபதேசம்செ
ய்யுமையனே! உண்ணாயாகக்கருது மெய்யடியார்களின்றவனே!
எனது நடலைவாழ்வியை நீக்கு மையனே! சிவபூசையிற் சிறந்து
அருச்சுனனுக்குக் கிருபைசெய்து பாசுபதங் கொடுத்த பெரியோ
னே! சிவனடியாரிடத்துப் பயப்படாதனுவிய காலனுயிரைக் கெடுத்த
பாதத்தையுடையவனே! உற்பலரை வதைத்த பனைபோன்ற புழைக்
கையையுடைய யானையை யுரித்த வலியை யுடையவனே!

அனுவகுகணுவா யேகமாய் விளங்கித் தன்னை யன்றிச் சிறிதுங்
காரியப்படுகற் கேலாதஅண்டகோடிகளாகத் தோற்றும் பிரமமாகிய
சிவபிரானே! சாமீவத மகா வாக்கியத்தின் முதற்பதமாகிய தற்
பதத்தின் பொருளான ஈஸவரனே! உயிர்க்குயிராய் நின்று
அவரவர்கள் கன்மத்தினுக் கேற்றபடி வினைப்பயன்க ளாட்டுவிக்கும்
சிவபிரானே! சத்தாகிய சிவமாயிருப்பவனே! ஆன்மாக்களைப் பிடிக்
கும் அசத்தாகிய பாசத்திற்கேற்ற மாயைகளைத் தோற்றுவிப்பவ
னே! நின்மல நித்திய ஞானசொருபியே! ஞானரு ஞான ஞேயமாகிய
திரிபுடி பகுப்பின்றி யத்துவிதமாய், அகண்டாகார நித்திய
வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய் நிறைந்து நின்ற முதல்வனாகிய
நடேசப் பெருமானே! அடியேன் உன்னை உண்மையான பக்தி
யோடு போற்றித் தொழாமலும் - தேகேந்திரிய அந்தக்கரண

விருத்திஞான மிவைகளை யெனக் கன்னியமென் றுணராமனு மிருப்பதால், என்னுடைய இந்திரிய வியாபார ஞானமும்-வாசக வாச்சிய ஞானமும் - மற்றுமுள்ள ஞானசாதகங்களும் உன்னுடைய பாதாம்புஜத்தை யடையச் சகாயம் செய்யமாட்டா நாகையால், இப்படிப்பட்ட பிரஷ்டனாகிய நான் ஞானவாழ்வை யெப்படி யடைவேன்? என்னண்ணலே! ஐயனே! வேதாகம ஞானத்தினே! அடியேனைச் சரியான செந்நெறிநீர் செல்லும் நிஷ்டைகூடி ஞானமார்க்கத்தினை யண்பவிக்குப்படி ஆண்டருளுமையா தில்லை நாயகனே!

இரண்டறச்சுலர் தனுபவிச்சத்தருந்த அத்வைத முத்திப் பதமான பேரின்ப வாழ்வானது ஞான சாதகங்களைச் செய்யும் நற்றவ முதிர்ந்த மகான்களுக்கும் என்தில் கிடைப்பதற்கு அருமையாகிய தென்றல்; உன்னிடத்துப் பதநியில்லாபலும், உனக்கு நேயமாகிய அடியாரது திருவடிகளை அருச்சித்துவணங்காமலும், பிறதால் முகவிய பஞ்சகோசத்தின் சடபாவ காரியமாகிய பெண்பிள்ளை பண்டு பதார்த்தமர்கிய பிரபஞ்சகாசியங்களை விடாமலும், சனனமரணமாகிய கடலில் நின்றங் கரையேறுப்படியாக மும்மலங்களையு மொழிக்கச்சுத்தியின்றி, உதிரம் தொல் இறைஞ்சி மேதை எலும்பு மச்சை சுக்கிலம் என்னும் சர்த தாதுக்களால் அமைந்து பலவித துர்க்கந்தமுள்ள இத்தேகத்தை நானென்று அபிமானித்து வெறி கொண்டு மயங்கித்திரியும் அஞ்ஞானமுதிர்ந்த பாரமர்களினது நிலையிலே யிருக்கும் அடியேனாகிய நாயினேனுக்கா பிரம்மானந்தமாகிய பேரின்பவாழ் வென்று பெரியோர்கள் பற்பல காலமும் பல நூல்களாலு மெடுத்துக் கூறுவதான அந்த அதவைத முத்திப்பதங் கிடைக்கப்போகிறதையனே! என்னப்பனே! பொன்னப்பலவனே!

கீழ்ப்போன அனந்தசனனங்களில் செயதிராபிற்ற தபோபலத்தினுலே தங்களை வளைத்துக்கொண்டிரா நின்ற எழுவகைப்பிறவி களையும் நீக்கி அரியவீட்டினை அடையும்பொருட்டுச் சாதுசற்றனை சாம்பரதாயகுல சதாபத்தர்களாய், சலனமுபழிவும் ஆதியந்தமு மின்றி ஏகமாயும் சின்மாத்திரமாய் மிருக்கின்ற பிரம்மாநுசந்தானத்

நை யடைந்து உபசாந்தமாகிய மௌனநிலைவாய்த்தவர்களாய் ஏகமே
 வாழ்வைதமென்னும்வாக்கியத்தின் வாச்சியார்த்தலக்ஷணமாய்ச் சுக
 நிலையையடைந்த மகான்களைத்தவிர பஞ்சபூதகாரியமாகிய ஆபாசப்
 பொத்தையுடலை நானென்றபிரமணித்து இச்சுகதாடம்பரத்தில்
 கூத்தாடிக்கொண்டிருப்பதால் சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யாமல்
 உண்டலுமித்தலை போந்த சுகநெறியென்று நினைத்துக் காமாந்தகார
 மாகிய சம்சாரமென்னு மோகமயக்காட்டில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு
 வாணுட்களை விணுட்களாகக் கழித்துத் திவினைச் செயல்களைச்
 செய்யும் அளவில்லாத பாடிகளைக் காலனாகிய இயமதருமராஜன் நர
 கிற்கிடத்தி நாசப்படுத்துவதாக நான்மறை யாகம சாஸ்திரங்கள்
 நவில்வதால், நாயினேன் பிற்போந்த நெறிவசத்தாகாது முற்போந்த
 நெறியின்று புண்ணியங்கலையுடைய அடியார்களினிடம் சேர்ந்து
 பத்திபண்ணி வழிபடும்பொருட்டுக் காயத்தால் அருச்சித்து வணங்கி
 வாங்கால் தோத்திரப்பண்ணி மனநிலை தியானித்து அதனால் தன்
 மய ஸ்பாவானந்தத்தையடைந்து வாழும்படியாக எனக்குப் பரகதி
 கொடுத்தருளுமையா கனகசபைக்கண் நடனம்புரியும் தம்பிரானே!
 அத்தனே! அகண்டாகார ஸ்வரூபமான பரம்பொருளே! பலபிறப்பில்
 துன்பங்களைத்தருகின்ற அஞ்ஞானமாகிய சத்துருவை வெல்லச்
 செய்துஉலகவியாபாரத்தில்முந்தியமனைதக்கெடுத்துத் துன்பம் செய்
 கின்ற அகம்பாவத்தை நீக்கி நிராசையைண்டாக்கி உண்ணைச்சதாதி
 யானித்து உன் திருவடியடைதற்காளாகும்படி யடியேனுக்குஅநுக்ர
 கஞ்செய்து ஆண்டருளுமையா அம்பலத்தாடுமையனே! நீலகண்டனே!
 பரனே! விமலனே! கிரீமலனே! பசுபதியே! செங்கண்மாயவன்மைத்து
 னனே! திரிநேத்திரனே! திகம்பரனே! கைலையங்கிரிவாசனாகியசிவனே!
 நெற்றிக்கண்ணிழித்துமன்மதனை யெரித்த கடவுளே! செருக்கே சொ
 ஞுபமாக வாழ்ந்த தக்கன் வேள்வியைத் தகர்த்தவனே! அடியவ
 ரன்பை யாவருக்கு மறிவிக்க மீன்வலை வீசிய கானவனே! உண்மை
 யடியவராகிய அமர்நீதிநாயனருடைய உறுதியை வெளிப்படுத்தக்
 கோவணம் களவுசெய்த கள்ளனே! மண்சுமந்து கூலிகொண்ட
 கடவுளே! தந்தையின் தாளமுடித்த விசார சருமருக்குச் சண்
 டேசுர பதத்தை யறுக்கிரகித்தயாபரனே! திருநீலநக்க நாயனு
 ருடைய திருமனைவியி னுச்சிட்டத்தைத் திருமேனியில் ந்யந்து

கொண்ட தேவர்கோமானே! தன்மீது கல்லெறிந்த சாக்கிய நாய
னாருக்குக் கைலாசத்தைக் காணியாகியாகத் தந்தவனே! பாண்ப
பசுதானுக்காக விறகைச் சுமந்த விமலனே! பாண்டியனுடைய
சேனைகள்செய்த யுத்தவிடாய்க் கிரங்கி அவர்கள் குடிக்கத்
தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்த தண்ணாள் மூர்த்தியே! கல்லா
னைக்குக் கரும்பருத்திய எல்லாம் வல்ல சித்தவடிவங்கொண்ட
இறைவனே! நாரைக்கு முத்தியீந்த நல்லோனே! கரிக்குரு
விக் குபதேசஞ்செய்த கருணாகரனே! நான்கு வேதங்களினது
முடிக்கணி நக்கு மெய்ப்பொருளாகிய சிவசங்கரனே! அண்ணாமலை
யானே! ஞானபூரணனாகிய சிவபிரானே! தன்செயலாலன்றிப் பிர
பஞ்சத்திற்குச் சிறிதுஞ்செயலில்லையென்னு முண்மையானே உலகநத
தார் பிரத்தியட்சமாக வறியும்பொருட்டு அப்பிரபஞ்சத்திற்கு அத்தி
யாவசியமாக விளங்கும் அஷ்ட மூர்த்தவடிவமாயிருப்பவனே! உன்
மெய்யடியார்களுக்கு அனுவனவாயினுங் குறைவுபடாத பரிபூரண
நின்மலமாயுள்ள சிவஞானச்செல்வத்தை அனுக்கிரகம் செய்யும்
பரனே! இந்திரியங்களால் தோன்றப்படாததாயும், நாசமில்லாத
தாயும், அனாதியாயும், மேலான ஆனந்த சொரூபமாயும் விளங்கும்
பரமசிவமே! பிரபஞ்சாதீதமாயும், ஞானவடிவாயும், நிர்விகாரமா
யும், மகாவாக்கியங்களுக்கு லக்ஷியார்த்தமாயும், எப்போதும் சாக்ஷி
மாத்திரமாயும், பாவனைகளுக்கப்பாற்பட்டதாயும், முக்குணங்களில்
லாததாயுமிருக்கின்ற சிவபிரானே!

அகம்புறக்கற்பனைகளாகிய சீவேசுரசகதாமுற்றிலும் அழிந்து
போகத் தக்கதென்பதையும், நிலம் - நீர் - அக்கினி - காற்று - ஆகாயங்க
ளென்கின்ற பஞ்சபூதங்களுடைய அந்நியோந்நிய புணர்ச்சியாலே
யேற்படுத்தப்பட்ட இந்தக் காயமாகிய தேகமானது வந்தது எதனு
லென்றும், நல்வினதீவினையென்பது யாதென்றும், ஆகாயியம்-சஞ்
சிதம்-பிராரத்துவமென்பது யாதென்றும், பாசங்கள் நீங்குகைக்குவ
கையாதென்றும், சிவபுண்ணியங்கள் எவையென்றும், தத்துவங்
கள் இன்னதென்றும், மாயையின்னதென்றும், விடயங்களில் செல்
லுகின்ற மனதைச்செல்ல வொட்டாமல் நிறுத்துதற்குச் சாத
கம் யாதென்றும், ஜீவாத்மாவுக்கு அவித்தியா சம்பந்தமெப்படி யுண்

டாயிற்றென்றும், நரர்களாகிய பசுக்களைப் பொய்யாகிய பிரபஞ்சவி
யாப் பரகோரமான கோலங்கொண்டு இறுமாப்பாகிய மருள்கொண்டு
அலையச்செய்வது யாதென்றும், தேகேந்திரிய அஞ்சக்கரணங்களா
கிய சுமூஞ்சிக் கலகக்காரப்பேய்ப் பயல்களை இன்னாரென்றும் தெ
ரிந்துகொண்டு; அவர்கள் வாயி லொருசேர்மண்போட்டு அவர்கள்
தலையெடாதபடி நாசப்படுத்தி ஞானதேசிகர்சுனிடத்தில் உபதே
சம் பெற்றுக்கொண்டு பசுமலத்தை நீக்கிக்கொள்ளவகையறியாமலு
மிருப்பவர்கள் யாரோ அப்படிப்பட்டவர்கள் மகாவாக்கியார்த்தத்
தின் முடிவான தத்துவம்கி யென்னு முப்பதத்துச்சிபில்விளங்குந்
தன்னியனான பரமாத்மாவைத் தரிசிக்கும்படியாக நேரிடாதென்
பதாகவும், யான் இப்பொதியமலைச் சாரலில் சிலமாதகாலம் வாசமா
யிருந்த போது என்னிடம் வந்திருந்த மகாத்துமாவாகிய அத்தியான
ஒருவர் இந்தஞான விஷயங்களை யெடுத்து எனக்குரைக்க அவை
களையெல்லாம் செவ்வையாய்த் தெரிந்துகொண்டு அஞ்ஞானகாரிய
மனைத்தும் ஈட்டு நீக்கி, அற்பமான ஆகாமிய பிரார்த்த கன்மங்க
ளுக்கே துவாகிய சஞ்சி நவீனையை நீக்கப் பிரமத்தியான சாதனங்களை
அப்பியாசஞ் செய்துவந்தால், காலபாசரிவர்த்தியாகு மென்று
மனப்பூர்வகமா யெண்ணி அடியேன் சாதகம் செய்துவந்தும்
எனக்கொன்றும் கைகூடி வராமையால் இனியாவது அடியேன்பே
ரில் உன்கிர்பாநோக்கத்தைவைத்து என்னை ஆண்டருளுமையா
நடேசமூர்த்தியே! தமது திருவுளமேயல்லாமல் எனக்குத் திக்குவே
றில்லையையனே !

தானாயிருக்கும் தலைமைப் பரம்பொருளே! சச்சிதானந்த
தற்பரப்பொருளே! தித்தித்திருவெனத் தில்லை யம்பலத்தே திரு
நடம்புரியுந் தேவனே ! சிவகாமசுந்தரி தன்னைக்காட்டிலும் வேறல்
லவென முண்மையினைக்காட்டற்கே அச்சத்திக்கொருபாகங்
கொடுத்து மெய்யடியார்களின்பிறப்பையகற்றும் பிஞ்ஞகனே ! ஸ்ரீ
அகண்டாகா சச்சிதானந்த பரிபூரண சுயம்பிரகாசப்பொருளாக
விளங்கும் ஸ்ரீ நடேசப்பெருமானே ! முதற்பொருளே ! மெய்யடி
யார்கள் சிவசாயுச்சிய முத்தியடையும் வழியைக்காட்டும் நாத
னே ! உரோமசர் - அகத்தியர் - வைசம்பாயனர் - விவாக்கிரபாதரீபத்தஞ்

சலியார்-வாமதேவர் - சனகர்-சனர்தனர்-சனாதனர்-சனற்குமாரர் -
 விபாசர்-மதங்கர்முதலிய முனிவர்கள் போற்றித்தொழுது அருச்சு
 னைசெய்கின்ற நடனம்பொருந்திய திருவடியையும், சந்திரஜடாமண்ட
 லத்தையுமுடையமூர் த்தியாகிய பரமசிவனே! சண்டாளத்துவமாகிய
 ஆணவமலமென்கிற மாயாமோகக்கொடி மூடிக்கொண்டிருக்கும் அடியேன்
 உண்மையான பத்தியில்லாதவனாயும், தானம்-தருமம் - தவம்-
 என்கின்ற இவைகளிலொன்றுஞ்செய்யத்தெரியாத சண்டாளனாயுமி
 ருப்பதால், என்னை ஆதரித்து என்பவரோக நிவர்த்திசெய்து நித்தியா
 னந்தபதத்தை யடையுடையடி அடியேன்கேட்டுக்கொள்வதற்காக என்
 பேரில்கோபித்துக்கொள்ளவேண்டாம். நான்ருவேநானவனே! தேவ
 ர்களுக்குத் தேவனாகிய பரமசிவனே! மகாவிஷ்ணு சதுர்முகபிரமன்
 தேவேந்திரன் முதலியோர் மனத்தினாலும்-வேதங்களினாலும்- அள
 விமீதற்கரிதாகி, அகண்டாகாரஸ்வரூபமாகி, சிலைபற்றறிஷ்டகலப்பொ
 ருளுமாகிய பரமசிவமே! என் பேரில் கோபங்கொள்ளவேண்டாம்.
 உமக்குக்கோபம்வந்தால் நான் எப்படிப் பிழைப்பேன், திவினை
 யையுடையவனாகிய நான் எவ்வளவு உனக்கு ஒருபொருளா?
 கோபஞ் செய்யவேண்டாம்.

படுகுழியிற்பட்ட யானையைப்போல் மாயாபாசத்தி லகப்ப
 ட்டுக்கொண்டு சிறுமையடையும் அடியேன் அனந்தகுற்றங்களைச்
 செய்தாலும் குழந்தைபுழுதியிற் புரண்ட காலையில் மாதாவானவள்
 கிருபையுற்றுக் குளிப்பாட்டல்போல என்னிடத்தில் கிருபைவைத்து
 என் குற்றங்களைப் பொறுத்து ரகியுமையா நடேசரென்று
 பேர்படைத்த ஐயனே! இடபராகனராகிய சிவபிரானே!
 பாவங்களைக் கடக்காத பாவிசுறியப்படாத கைலாயத்திலிருக்
 கின்ற கடவுளே! ஜகதீசனே! எண்பத்து நான் கிலட்ச ஜீவ
 பேதங்களைப் படைத்தளிக்கும் பரமசிவமே! நிர்மலகுணனே! உலக
 நாயகனே! பாஞ்சுடரே! சிவப்பிரகாசனே! பரிசுத்தனே! காலாந்
 தகனே! தேவர்சிரமலை தரித்தோனே! கிருபாகரனே! சர்வத்துக்
 கும் தானாய் நிற்பவனே! ஆபத்பாந்தவனே! மெய்ஞ்ஞானச் சுடரே!
 முர்மூர்த்திகள் முதலானவர்களிடத்திலு மணிநீர் மிருகமுதலான
 ஆன்ம்கோடிகளிடத்திலுஞ் சைதன்னியமாய் விளங்கும்பராபரமாகிய

வஸ்துவே! சர்வசாக்ஷியாய், சர்வாந்தரியாமியாய், அம்பிகாசமேநஞய்
விளங்குந் தெய்வமே! மௌனமோட்ச வுண்மைமிகையும், அதனை
யடையலேண்டிய சாதனங்களையும், பாபுருடார்த்தத்தையுஞ்சொல்லு
ஞான காண்டமாகிய வுபநிடதத்திலும் ஞானபாக்ஷியமாகிய வாதுளா
கமத்திலும் விளங்காநின்ற மகாவாக்கியார்த்த சொருபமான நடே
சப்பெருமானே! நிக்ந சத்த சத்திய பரமானந்தாந்நவிதமான
பரமசிவனே! பரிபூரண பிரணவசொருபமாக பெய்யடியார்ந் நெதயத்
தில் பூரணமாகப் பிரகாசிக்கும் பிரமமே!

ஆத்மஞான மில்லாமல் வேதாநம வரம்பைக்கடந்து ஐம்புலன்
வழியிற் பாய்ந்து பவநெறியை முக்கியமாகத் தொடர்ந்து நிவினை
யிற்படர்ந்துபயங்கி உண்ணல்-உடுத்தல்-புணர் தல்-துயிலல்லிவைகளு
டன் கள்ளுசாராயம் குடித்தல்-கஞ்சாவினுடன் அபிவி பலமாமிசங்
களைப்புசித்துக்களித்தனாநயவைகளையே மோகூ மெனவும், அவை
களைத்தவிர வேறொரு முத்தியிருக்கின்ற தென்பது அஞ்ஞானமெ
ன்றுகொண்தது; தவஞானமுள்ளவர் களாகிய பெரியோர்கள் செய்துவ
ரும் ஞான காரியங்களைப் பார்த்து வானம் செய்பவர்களாகியந் தங்
களைத்தாங்களோ புகழ்ந்து பேசிக்கொள்பவர்களாயுங் கடைசியா
யெமதண்டனைக்கு ஆளாகும் பிரஷ்டர்களுபாகிய அஞ்ஞானிகளை
புறவு செய்யாம லிருக்கும்படிச் செய்து பெரியவர்களுடைய சாவ
காசம் பெற்று வாழும்படிக்கு அருள்செய்யுமையா அந்தகாசுரனை
அதஞ்செய்த சூராதிருமே! பெருமையாகியசாஸ்திரங்களில் அடங்
கினவனாகியும், அடங் காதவனாகியும், ஆத்மகோடிகள் தோறும் நிலைத்
தவனாகியும், நிலையாதவனாகியும், ஓரிடத்துந் தட்டாதவனாகியும், தன்னைத்
தானறிந்த தலைவருக்குத் தானறியுந் தலைவனாகியும், ஆணவப்பேய்
கொண் டலைவார்க்குக் காணக்கிடையாத அரும் பொருளாகியும்,
நிர்மல நிரந்தர வஸ்துவாகியுமுள்ள தேவரீர் மகத்துவத்தையும்,
திருநாமத்தையும், திவ்ய திருவுருவத்தையும் அடியேன் எடுத்துப்
பேசி ஏத்தவணங்கி இறைஞ்சும்படிக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்யுமய்யா
ஏழைபங்காளனாகிய நடேசமூர்த்தியே! இவ்வாறு முனிவர் குழாங்
களி னொருவர் தோத்திரஞ் செய்தனர். பிறகு சித்தர்களி னொருவர்
தோத்திரஞ் செய்வதாயினார்.

௩-வது சித்தர்களினோருவர் செய்யுந் தோத்திரம்.

சங்கரா சிவசங்கரா சிவசங்கரா
ஓம் ஹரஹர ஹரஹர சங்கரா
சங்கரனே சிவனே பரனே பராபரனே!

குத்சங்கிதை.

காரண முலகிற் காகிக் காரணங் கடந்த தாகி
யாரண முடிக்கு மெட்டா வானந்த ருப மாகி
நாரணன் பிரமன் தோடி நனுகொணப் பொருளு மாகிப்
பூரண மாகி நிற்கும் புண்ணிய புரண போற்றி.

தேவாரம்.

கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார்பால்
விரவாடும் பெருமானை விடைபெறுப் வித்தகனை
யரவாடச் சடைதாழ வங்கையி னனலேந்தி
யிரவாடும் பெருமானை யென்மனத்தே வைத்தேனே.

இதுவுமது.

பொன்னூர் மேனியனே புலித் தோலை யரைக்கசைத்து
மின்னூர் செஞ்சடைமேல் மிளிர் கொன்றை யணிந்தவனே
மன்னே மாமணியே மழ பாடியுண் மாணிக்கமே
யன்னே புண்ணையல்லா வினி யாரை நினைக்கேனே.

தாயுமானவர்.

வாயிலோ ரைந்திற் புலனெனும் வேடா
வந்தெனையீர் த்துவெங் காமத்
தீயிலே வெதுப்பி புயிரோடுந் தின்னச
சிந்தைநைந் துருகிமெய்ம் மறந்து
தாயிலாச் சேய்போ லலைந்தலைப் பட்டேன்
ரூபினுங் கருணையா மன்றுள்
நாய்கமாகி யொளியிடு மணியே
நாதனே ஞான வாருகியே.

கூட்புராணம்.

அணுவாய்வ் வணுவுக்கு மணுவாயிருத்தி யகிலங்கண்மூடியொளிருந்
தணியாத வண்ட வருவா யிருத்தி தருபஞ்ச பூத மதிவான்
மணியா மருக்க னுயர்சோம னாதி வடிவா யிருத்தி மறையுங்
கணியா திருத்தி நீளைப்பார் கணிப்பார் களைகண்ண தாய பெரியோர்.

சோணசைலமலை.

வந்துமா பறவி யெனதுயி ருண்பான் மயிலையுண் சிரலினிற்குள்
முன், முந்திநீ யெனையா னந்தவா ரிதியின் மூழ்குற ஹித்தருள் புரி
யாய், நந்துளான் மலையே யென்றுசா திப்ப நனைமலர் வேங்கையும
சோகுஞ், சந்துமென் முளைப்பச் செய்துகொள் சோண சைலனே
கைலைநா யகனே.

கோயிற் புராணம்.

ஆரணங்கண் முடிந்தபதத் தானந்த வொளியுலகிற்
காரணங்கற் பனைகடந்த கருணைதிரு வருலாகிப்
பேரணங்கி னுடனாகும் பெரும்பற்றப் புலியூர்சேர்
சீரணங்கு பணிமாடத் திருச்சிறறம் பலம்போற்றி.

வேறுகலி.

சங்க பாணியன் தாமரை நான்முகன்
கொங்கு லாத்தருக் கோவிந்தி ரன்முதல்
பொங்கு தேவர்கள் புண்ணிய மாதவர்
தங்கிப் போற்றுதுந் தானுவென் றெய்வமே.

(வள்ளலார் சாத்திரம்.)

ஒன்றென்றும் பலவென்று முபயமென்று முருவென்று மரு
வென்று முறைவ தென்று, நன்றென்றுந் திதென்று நானேயென்று
ஞானமென்று ஞேயமென்று ஞாதாவென்று, மன்றென்று மாமென்

அஞ் சமயப்பேய்க ளைறகின்ற பிணக்குவழி யனைத்து நீததுக், குன்
றவினா வானந்தக் குரவகினைக் குப்பிட்டே நென்பிறங் பின்
மிட்டேனே.

இதுவுமது.

அப்பிர மேய போற்றி யாருயிற் றுணைவ போற்றி
யொப்பிலா வொருவ போற்றி யுணர்பவர்க் கணிய போற்றி
நட்பய வில்லோய் போற்றி நாதநா தாந்த போற்றி
சுப்பிர மணியே போற்றி சுயம்பிர காசா போற்றி.

வேத வேதாந்தமான உபநிடத முதலாகிய அநேககலைகளை
நன்காராய்ந் துணர்ந்து ஐம்பொறிய சேட்டையு மடக்கி, இயமம்-
நியமம் - ஆசனம் - பிராணாயாமம் - பிரததியாகாரம்-தாடனை - தியா
னம்-சமாதி - இவ்வட்டாங்கு போகத்தினுடைய ஆசனம் - மந்திரம்-
இயற்கை-பேதாபேதம் ஆகிய இவைகளைச் சாதகம்செய்து விளைந்த
சுவானுபவாதிதத்தில் திளைத்துப் பகிர்முக விளைவில் உலகத் தவரைப்
போல வாழினும் அந்தர்முக நோக்கிலேயே காலத்தினைக் கழித்து
வரும் மகான்களுக்கு ஞான பட்டாபிஷேகஞ்செய்து தன் திரு
வடியில் சேர்க்குமையனே! மெய்யடியார்கள்ளின் அஞ்ஞான இரு
ளைப்போக்கிச் சூரியனைப்போல உனதுஞானமென்னுஞ் சோதியைப்
பிரகாசிக்கச் செய்யும் ஐயனே! அடியேன் கடைத்தேறும் பொ
ருட்டு எனக்கு மப்படியே செய்யுமயா ஆனந்த நிருத்தமிடு மகா
தேவாகிய நடேசவள்ளலே! நானென்பதும் நசித்துத் தானென்ப
துந் தவிர்த்து வண்டியுருளையைப் போல கீழ்து மேலதாயச் சுழன்
றுகொண் டிருக்கப்பட்ட செனன மரண மென்னும் வியாதியானது
என்னைவிட்டு நீங்கும்படி அனுக்கிரகம் செய்மையா சாம்பவ மூர்த்
தியாகிய பசுபதியே! உன்னைப் போதுமான வரையில் போற்றி ஏத்தி
வாழ்த்தித் தோத்திரஞ் செய்யத் தெரியாத பாமரனென்று என்னைக்
கைசேர விட்டுவிடாதேயு மையா! மார்ச்சால நியாயமாகத் தேவரீ
ரே வலியவந்து அடியேனை யாட்கொள்ள வேண்டு மண்ணலே! சிவ
பிரானே! சர்வஜீவ தயாபர மூர்த்தியே! சத்துச்சித் தானந்த தற்பரா
னந்த சாம்ப சிவமாகிய பரமே! பராபரப் பொருளே! தீனதயாபர
மூர்த்தியே! அற்புத குணசிலராகிய பரஞ்சுடரே!

அநாதியாய், சாஸ்வத சயம்புவாய், பிரணவப் பொருளாய், வேதாகமப் பொருளாய், சகாதிக விசாதிக சுகதபேத மற்று நான்கு மகா வாக்கியங்களுக்கும் முடிவாய் விளங்கும் ஏகமே வர்த்து விதப் பிரமமாய், ஞானபரி பூரணமாய் நிறைந்தி நக்கும் வஸ்துவாய், பஞ்ச கோசாதி முப்பாழங்கடந்து மேல்விஞ்சும் பொருளாய் விளங்கும் வஸ்துவாகியுமுள்ள நடேசப் பெருமானே!

சத்துச்சித் தானந்த நித்திய பூரண குணகாச பரம்பொருளாயும், சுமங்கனாநிராலம்ப சயம்ப்ரகாச பிரபலக கோதய பரம்பொருளாயும், பிரணவாதிதமாயும், பிரம்மானந்த ஸ்வரூபமாயும், பிரம்மாதி ஸ்தம்ப பரியந்தம் உரிர்க்குயிராகியும், அதனை யாக்கி யளித்துத் துடைத்தற் கேதுவாகியும், நிலைபெற்ற பரிபூரணமாகிய மிராநின்ற திரிநேத்திரங் களையுடைய சிவபெருமானே! சராசரப் பிரபஞ்சங்களுக்குக் காரணமாகிய சதாகிவமாதி சர்வாதாமாயுஞ் சர்வவியாபகமாயுஞ் சர்வ காரணமாயுஞ் சர்வாத் மகமாயுமிருக்கின்ற அம்பலத்தாடு மய்யனே! மனது ஸ்வானே மடைந்தால் உன் திருவடியையுடைய மார்க்க முண்டாகு மென்பதை ஞானதூல்களால் அடியேன் தெரிந்து கொண்டவனு யிருப்பதால் சார்வதாய் ஊஞ்சலாடுவதுபோல் அசையுமனத்தை நோக்கி, ஏ மனமே! நீ அறிவினிடமாய்ச் சென்று என் ஆண்டவனது திருவடிக்கு அன்பு செலுத்தி வாவென்று சொன்னால் அந்தவார்த்தையைக் கேட்டவுடன் அம்மனமானது தென்னாறு ராமன் வளர்த்த பூனையானது பாலைக்கண்டால் ஓட்டம் பிடித்தது போல, அனேக வாண்டுகளாகப் பழகியுள்ள பழக்கத்தால் எனது கட்டளையைச் சிறிதுங் கவனியாது அது எள்ளளவுந் தீரவிசாரி யாது கிடயத்தைவிருப்பி அதன்பின் ஓட்டம் பிடிக்கின்ற படியால் கொடும்பாவியாகிப் போகங்களை விரும்பும் அடியேன் உன்திருவடியை எப்படி அடைகுவேன்.

அடருஞ் சத்திய ஞானானந்த சொரூபமாய் அடியார்களுடைய தீவினைச்சமுசாரத் தொடர்பை நீக்கப்பண்ணும் பரமசிவமே! கிருமலமாய் நித்தியமாய் நிரஞ்சனமாய் நிகரிலதா யருவமுமா யருவருவமுமா யொளிருஞ் சர்வகாரணமான பரம்பொருளுமாகிப் பரம

னாகி ஞானதாண்டவமாடும் பன்னக பூடணனுமாகிய தில்லைநாயகனே! தூய சச்சிதானந்த சொரூப பரமசிவனே! மெய்ஞ்ஞானிகளுக்குச் சம்பூரண சச்சிதானந்த நற்சொரூப பிரகாசமாய் விளங்கும் நித்தியகல்யாண சுந்தர நாயகனே! உயிர்க்குணமாகிய காமாதிகளையடக்கிய அடியார்களினுள்ளத்திற் குடிகொள்ளு மையனே! கோதிலாத குணப்பெரியோனே! பரதத்துவமாய்த் தத்துவங்களெவையுங்கடந்த வதீதமுமாய், வரமுற்றிடு சிற்சத்தியுமாய், மருவு சடசத்தியுமாய், உறவுற்றிடும் சத்திக் டம்பேதங்களுமா யொளிராகின்ற பரம்பொருளாகிய தாண்டவ ராயனே! சந்திரசேகரனாயும் நீலகண்டனாயு மொளிர்தரும் அர்த்தநாரீசரான அம்பலவானனே!

நித்திய ஞானனந்த நிர்மலனே! மூவாமுதலே! கோவாமணியே! முத்தே! அமுதகுணக்குன்றே! சுடருஞ்ஞானவானந்த சொரூபனே! மலரினுண்டாகுஞ்செழுந்தேனே! மாறாவின்பப்பெருவாழ்வே! அவ்வவ்வமயங்களி லடியார்கட்கு அனுக்கிரகமாகக் காட்சியருளும் பரனே! ஒருசமயம் பாதிபாயம் மற்றொருசமயம் முற்றுமாய்ச் சகலீகரித்து நிற்கும் பரமசிவமே! சுருதியந்தமு மெட்டாத கடரொளியாகி நிற்கும் பரமமே! பரமானந்தமாகிய பரஞ்சுடரே! இலக்கணவிலக்கியங்களிலையுடன் வாசக வாச்சியங்களின் விதிப்படி உன்புகழை விரித்துரைக்கத் தெரியாது தீத்தொழில்செய்யும் அற்ப வறிவையுடைய அடியேன் உனது திருவருளைப் பெறுப்படிப போற்றுகின்ற எனதுவாக்கிய மாலையும் உனக்கு ஒரு தோத்திரமாகுமோ? ஓ மஹாதேவனே! ஓம் பரப்பிரமமே! அநாதி முத்த சித்த அரும்பெரும பொருளே! முத்தியாகி விளங்கிடு மனாகி முழுமுதல்வனே! சுத்தமெய்ஞ் ஞானனந்த சுயம்பிரகாச சொரூபனே! படிந்து கிளைப்பணிபவர்கள் பவர்தோறுஞ் செய்வினை யாவுங் கடிந்து நடிக்கும் பரதத்துவத்தை யுடைய ஆண்டவனாகிய அய்யனே! மன்னுகிற மன்பலத்து மாணிக்கக் கூத்தனே! எத்திசையும் புகழும் தில்லைக்கூத்தனே! புனிதருளம் புகு ஞானப் பூங்கோதை நாயகனே! அடியார்களை எதிர்த்துப்போராடுகின்ற புகைவர்களாகிய வினைகளையு மாயாமலங்களையுங் கெடுதலுடைய பிறவியை ஒழித்தருளுகின்ற தில்லை நாயகனே! அகண்ட பரிபூரணமான பிரமும், சப்தகோடி மகாமந்திரங்களும், அம்மந்திரங்க

ளிற்றுகுத் தலைமையாகிய பஞ்சாக்ஷர சொரூபமாய்கிய சிவபிரானே! மாணுக்குப் பசியெடுத்தால் வைக்கோலைத் தின்னாதுபோலவும், புலிக்குப் பசியெடுத்தால் தேரையைத் தின்னாதுபோலவும், அடியேனுக்குப் பசியெடுத்தால் உணவாதி போக விஷயங்களைப் பொசியாமல் உன் திருநாமமாகிய பஞ்சாக்ஷர உச்சரிப்பென்னும் உணவைப் பொசிக்குமபடி அருள்செய்யு மையா என்னுண்டவனே! அடியேன் அனுகி கைவலத்தினி லழுந்தி அஞ்ஞானியா யிருந்து பிறவியாகிய சிதைச்சாலையில் அகப்பட்டு ஆசையாகிய பாசங்கள்பிடித்துக் கொடிய பாவங்களைச் செய்து பரணந்தத்தில் எமதுதர்கள் குலாயுத முதலானவைகளால் குத்தித் துன்பப் படுத்துவதற்கு ஆளாகும்படி விடாமல் காத்து ரக்ஷித்தருளுமையா உமரபதியாகிய நடேசபபெருமானே! பயக்கம் பொருந்திய ஈஷணத்திரய மென்னும் பெரிய பாசமாகிய வலையை வளைத்துச் சுரோத்திராதி பஞ்சேந்திரியங்களாகிய வெறுகொண்ட நாயகனையேவிச் சத்தாதி விஷயங்களாகிய வேட்டை யாடிக்கொண்டு அஞ்ஞான மாகிய இருண்மோக வெளியிவிருந்து கூத்தாடிக் கொண்டிருப்பவர்க ளானாலும் உன் திருப்பெயரை ஒர்முறையாலது அபுத்தி பூர்வமாகவேனுஞ் சொல்வார்களே யாகில அவர்களைத் தீவினையினின்றும் நீங்கச் செய்கின்றவையனே! எண்பத்துநான் கிலக்கம் யோனி தோறுந் புறம் புண்பொதிந்த காமாதினை நீத்து தேகமே நானென்னு மபிமானத்தைத் தொலைத்துக் காணவாதனையைக் கடந்து திருவருட் சொரூபமாய் விளங்கும் உன்னருமைத் திருவடியாகிய ஞானசெல்வத்தை அடியேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யுமையா தில்லை நாயகனே! அனந்த கல்யாண குண சச்சிதானந்த பரம்பொருளே! அடியேனுக்கு சாக்கிரமூஞ் சொப்பனமூந் தணவாச் சுழுத்தியையும் போக்கித் துரியமாய் விளக்குவிக்கு மையனே! அணுவுக் கணுவா யகண்டமாய் நின்று லங்குந் தெய்வமே! சிர்கொண்ட வடியார்களுடைய சிந்தையெனுங்கயிலாயத்தில் கால்கொண்டிருந்தாடுங் கருணாகரனே! எங்குஞ் சிவமயமாய் எங்குஞ் சுகவடிவாய் எங்குஞ் சிவலோகத் தெல்லையாய் விளங்குஞ் சிவபிரானே! தற்பரமாய் சிற்றகனமாய் தத்துவாதிதமாய் சிற்றரமாய் ஞானச்செழுஞ்சுடராய் விளங்கும் பரமே! அறிவுக்கறிவா யகண்டிதமா யெங்குஞ் செழியும் பரமசிவமாய் விளங்

கூம் பராபர வஸ்துவே! நிராமய நிமல நித்தியாகந்த பராபரப் பிரம
மாகிய நற்சபையி லாகுகின்ற நடேசப் பெருமானே! சர்வ பரிபூரண
ராய், சர்வஞான காரணராய், சர்வலோக நாயகராய், சர்வலீல தயா
பரராய், சர்வகாரிய காரணராய், சர்வதேவ சோமணியாய் விளங்கு
மையனே!

எங்குஞ் சமாச்சிதைச் சிவமயமாய், எங்குமாம் பஹிரண்ட
மடங்கலு மொருநிறைவா பறிவானந்த பிரமமான சுத்த நிர்க்குண
சுகவாரி யானந்தமாய் விளங்கும் பிரமமாகிய நடேசப் பெருமானே!
எங்கு மண்டபிண்ட சராசராத்ம மேலாமகண்ட அறிவானந்த பதி
யாகிய சிவபிரானே! எதிரில்லாமல் சகலமுந் தன்மயமாக விளங்கும்
பிரணவ சொரூபமாகிய சிவபிரானே! அடியார்களுடைய சஞ்சித
வினைகளழியவும், முபமலமாகிய இருள் நீக்கவும், ஞானஞரியன்
உள்ளத்திலுதிக்கவும், பஞ்சேந்திரியங்களும் அதன் விஷயங்களுங்கெட
வுஞ் செய்து என்றுமழிதவிலாத பிரம்மானந்தக்கடலிழுழ்கச்செய்
புஞ் சிவபெருமானே! ஐயனே! உன்திருவருள் நோக்கத்தால் உன்
பாதாம்புயத்தை எனது முடியின்கண் வைத்து நான் வாழ்வையடை
யும்படி செய்யுமையா தேவதேவனே! பொன்னமபலச் செவனே!
எம்பெரியோனே! சர்வாங்க ரத்தினபரண பூஷண னாகிய சபாபதி
யே! கோதிலாத குணப்பெரியோனே! பதியே! எம்பரனே! பராப
ரனே! ஞானநாதனே! என்கண்ணே! என்கண்மணியே! மாணிக்க
மணியே! கோமேதக மணியே, வைரேரிய மணியே! பவள மணியே!
மரகத மணியே! புட்பராக மணியே! வைர மணியே! நீலமணியே!
சோதியுருவனே! ஞான சபாபதியே! பூங்கமலத் தயனொடு மாலதி
யாத பெரியானே! சுடலைப் பொடி பூசிய அண்ணலே! தோடுடைய
செவியனே! பகவானே! சாமவேதப் பிரியனே! மதுரைமாநகரான்ட
மீனாக்ஷியின் மணவாளனே! நந்திவாகனனே! அழலாடு மையனே!
ஏகாம்பரனே! அற்புதனே! சொற்பதங்கடந்த சோதியனே! மாண்
டார் சிரங்களை மாலையாக வணிந்தவனே!

மேகத்தைப்போன்ற கருமையாகிய கண்டத்தை யுடையோ
டே! அஷ்ட புஜங்களை வாய்ந்தோனே! மூவாமுதல்வனே! பார்வதி

கொழுநே! நீக்கமி லகண்டாகார பரிபூரணமாய்ப் பொங்கித் ததும்பித் தானே தானாய் நிறைந்தோங்கி நிற்கும் பாமே! எவ்வு யிர்க்குந் தாயாய் நுந் தின்பவமு தளிக்கு மையனே ! மறைமுடிவத னில் விளங்கிடுமொளியே ! நானுவாகத் தோன்றியிடு நாமரூபமிவை யனைத்தார் தானாக விளங்கிடு தற்பரனே! சச்சிதானந்த தற்பரசொ ரூபமாய் விளங்குஞ் செல்வமே! சேதனனாகிய எனக்கு உன்னிடத் தில் சதா உண்மையானபகதி, குருபக்தி, நித்தியானித்திய வஸ்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோக கிராகம், சமாதிசட்க சம்பத் து முதலியவைகளும்; முத்திவிருப்பம், பிரம்மஞானம், யோகசாத னம், அடக்கம், நற்கிருத்தியம், பரோபகாரம், ஜனனமரண மொழிக்கும் விருத்தி, சர்வபாப காமவிவர்த்தி, மனோநாசம், நிராசை, கிரியாபூசை, யோகபூசை, ஞானபூசை இவையாகிய லக்ஷ ணங்களு மில்லாவிட்டாலும் அவைகள் உண்டாகும்படி அனுக்கிர கஞ்செய்து ஞான செல்வத்தைக் கொடுத்து ஆண்டருளுமையா பூலோக கயிராசமென்று பெரியோராயாரும் புகழ்ந்திருந் தில்லைச்சிற் றம்பலத்தில் அடியாரின் பொருட்டு ஆனந்தக்கூட நாமம் புனிதனாகிய நடேசப்பெருமானே! பூதபதியான சிவபெருமானே! நாதார்த்தநாட் டிக்கு நாயகனே! பரிபூரண பரமபுருஷனாகியும், மாண்புமேந்திய கரத்தனாகியும், மதிபுனல்தரித்தசடைபனாகியும், ஆனந்தவடிவனாகியும் கூத்தாடல்செய்தருளும் காளகண்டனாகிய நடேசனே! பல்லாயிரங் கோடி பானுவுதித்தாற்போற் கலலாலின் கிழிருந்த கண்ணுதலான சிவபிரானே! இந்திரியங்களாகிற பாம்புகளைக் கொல்லும் கருடனாகிய நீலகண்டனே! தில்லைவானனாகிய நடேசனே! நித்திராகரமாகிய நின்மலனே! என்னையனே! தில்லைப்பதிநாட்டானே! மறவனாகிய அறவனே! வெண்புரிநூன்மாற்பனே! குணப்பெரியோனே! சர்வமங்கள தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே! சிதாகாச ஸ்வரூபமாயும், அகண்டாகார ஸ்வரூபமாயும், நிரந்தரமாயும், நிராகரமாகியும், நித்தியானந்தஸ்வரூபமாயும், பரிபூரணானந்த ஸ்வரூபமாயும், சத்யஸ்வரூபமாயும், ஞானஸ்வரூபமாயும், ஆனந்தஸ்வரூபமாயும், அமிர்தஸ்வரூபமாயும், சர்வஸ்வரூபமாயும், பிரம்மஞானந்த ஸ்வரூபமாயும், ஆகியந்த ரகிதானந்த ஸ்வரூபமாயும் விளங்கும் ஐயனே! கோத்து நெளியும் புழுஜுந்தை நரம்புகளும், நாற்றமலங்களும் நின்றந்து

மூத்திர நீர் சந்ததம் கரந்துகொண்டிருக்கும் அநாசார அசுத்த
வுடலைப் பூதபவுதிகாத்தமகமாகத் தோற்றப்படுகிற சகத்தில் இப்
போது நான் சுமந்துகொண்டு திரிவதுபோல இனி அப்படிக்கொத்த
வுடலை அடியே னெடாம் விருக்கும்படியாயும், ஒருவேளை அப்படி
யாக ஜனித்தபோதிலுந் திருச்சிற்றம்பலத்துளாடும் உன்செங்க
மலப் பொற்பாதங்களை வணங்கித் துதித்து வாழும்படி யனுக்கிரகஞ்
செய்யுமையா பன்னகாபரணாகைய பரமசிவனே! ஒம் பிரம்மஞான
சொருபதாரியாகிய நடேசப்பெருமானே! தத்துவாதீதமாய், தனிப்
பொருளாய், அண்டபிண்ட பிரமாண்டங்களும் அதனுள்ள யா
வும் தானாய், பிரம்மஞானமயமாய், எங்கும் வியாபித்துநிற்கும் சர்வ
சாக்ஷியாய், யாவையும் பார்க்கின்ற சர்வேஸ்வரனே! ஸ்பரிசிக்குத்
தகாததாயும், மனோதிருஷ்டியினால் காணக்கூடாத தாயும், அஞ்ஞா
னத்தால் அறியக்கூடாததாயும், மெய்ஞ்ஞானிகளுக்குக் காணப்
பட்டதாயும், சைதன்னியவடிவான மங்களமாகிய நிரதிசயானந்த
சதோதயமான ஞான சொருபமாகியும் விளங்கும் நடேசப்பெருமா
னே! சர்வேசனே! ஒருவனே! தனக்குமேல் பெரியவரொருவருமில்
லாத சிவபிரானே! அளவிறந்த பெரியோனே! ஆத்மஞானத்துக்குச்
சத்துருவாயிருக்கும் அஞ்ஞானப்பேயை ஒட்டிவைக்கும் பூசாரியா
யிருப்பவனே! என்னை யாண்டருளுமையா! என்மீய்வாறு சித்தர்களி
னொருவர் தோத்திரஞ்செய்தனர். பிறகு யோகிகளினொருவர் தோத்
திரஞ்செய்த விதமாவது.

ச-வது, யோகிகளினொருவர்செய்யுந்தோத்திரம்.

சங்கர சங்கர மாதேவா!

மங்கையோர் பங்குடை மாதேவா!

திங்களைச் சூடிய தேவதேவா!

திருவிசைப்பா.

தனதநற்றேழா சங்கராகுவ பாணியேதானுவே சிவனே, கனகநற்
றுனே சுற்பகக்கொழந்தே கண்கள்முன் றுடையதோர் கரும்பே,
அனகனேசுமர கிராயகசனக வம்பலத்தமரர்சே கரனே, யுனகழலி
னையென் னெஞ்சினுளினிதரயத் தொண்டனே னுகருமா றுகரே.

பட்டினத்தடிகள்.

பூதமுங் கணமும் பொறிகளேம் புலனும் பொருந்திய குணங்க
ளோர் மூன்று, நாதமுங் கடந்த வெளியிலே நீயு நானுமாய் நிற்கும்
வாறுளதோ, வாதமுஞ் சமய பேதமுங் கடந்த மனோலய வின்பசா
கரனே, யேதுமொன் றறியேன் யாதுநின் செயலே யிறைவனே யே
கநாய கனே.

திருவிசைப்பா.

ஒளிவளர் விளக்கே யுலப்பிலா வென்றே யுணர்வுஞ் கடந்த
தோ ருணர்வே, தெளிவளர் பளிங்கின் றிரண்மணிக் குன்றே சித்
தத்துட் டித்திக்குந் தேனே, அளிவள ருள்ளத் தானந்தக் கனியே
யம்பல மாடாங் காக, வெளிவளர் தெய்வக கூத்துகந் தாயைத்
தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே.

(சிவப்பிரகாசம்.)

ஒங்கொளியா யருண்ஞான மூர்த்தி யாகி யுலகமெலா மளித்த
ருளு முமையம்மை காணத், தேங்கமழு மலரிதழித் திங்கள் கங்கைத்
திசுமரவம் வளர்சடைமேற் சேர வைத்து, நீங்கலரும் பவத்தொடர்
ச்சி நீங்கமன்றுள் நின்றிமையோர் துதிசெய்ய நிருத்தஞ் செய்யும்,
பூங்கமல மலர்த்தாள்கள் சிரத்தின் மேலும் புந்தியினு முறவணங்
கிப் போற்றல் செய்வாம்.

(திருப்பல்லாண்டு.)

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி யழுதிடப் பாற்கட லீந்த
பிரான், மாலுக்குச் சக்கா மன்றருள் செய்தவன் மன்னிய தில்லை
தன்னுள், ஆலிக்கு மந்தனார் வாழ்கின்ற சிற்றம்பலமே யிடமாகப்,
பாலு மமுதமு மொத்துநின் ருணக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.

இதுவுமது.

சேலும் கயலுந் தினைக்குங் கண்ணுரிளங் கொங்கையிற் செங்
குங்குமம், போலும் பொடியணி மார்பினி லங்குமென்றே புண்ணியர்
போற்றிசைப்ப, மாலு மயனு மறியா நெறிதந்தென் மணத்தகத்தே,
பாலு மமுதமு மொத்துநின் ருணக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.

காசிகாண்டம்.

ஐம்பெரும் பூதமாகி யவற்றுறு குணங்க ளாகி
ஐம்பொறி யாகியந்தக் கரணமா யறிவு மாகி
ஐம்பெருங் கருமமாகி யனைத்தினுந் தோய்ந்து கோயா
ஐம்பெருங் கடவு ளாகு மாதிரின் னடிகள் போற்றி.

திருவாசகம்.

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
பூதாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்க்
கோனாகி யானைதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே.

(குதச்சங்கிதை.)

பூமவிமென் கடுக்கையணி யொடுபணியும் பிறையொடுதன்
புனனுந் தோளி, லேமமுடி யினில்வடிவொற் றுமைநோக்கி யியைந
தாட விமையோர் போற்றத், தூமறைகள் வாழ்த்தெடுப்பத் துடி
முதல வைந்திடத்தைந் தொழிலுந் தோன்றக், காமருபொன் மன்
றிலன வரதநட நவில்வானைக் கருத்துள் வைப்பாம்.

தரைபுன லனல்கா லம்பரம் பரிதி தன்குட ரோடுபல் லுயி
ரென், றுரைதரு மெண்மூர்த் தங்கொடு நின்ற யுனக்குவே ருய
தொன் றில்லாய், புரையறு விசுவா தீதனை நிமல பூரண புராண
னை தரும், நரைவிடை போலென் னையுமினி தூரு நப்பனே நின்
னடி போற்றி.

உன்னைச் சதாகாலமும் மெய்யன்போடு உள்ளத்தில் தியானிப்
பவர்களுடைய பாபங்களை நிவர்த்திசெய்து சித்தசுத்தியை யுண்
டாக்கி ஞானநிஷ்டைக்கு ஏதுவாயின சாதன கருமங்களைக்
கூட்டுவித்து அச்சாதனங்களிற் றேர்ந்த பக்குவா பக்குவர்
கட்குத் தக்கபடி நற்கதியடையும்படி அனுக்கிரகம் செய்
கின்ற ஐயனே! சர்வேசுவரனாகவும், சர்வஞ்ஞனாகவும் தன்னிடத்தி
னில்வாதபொருள் ஒன்றுமில்லாதவனாயுமுள்ள நடேசப்பெருமா
னே! அநாதமுத்தனாகிய முதல்வனே! உன்னையறிவதற்குச் சாதன

மொன்றறியாத அடியேன் ஊன்பொதிந்தவுடலைச் சுமப்பதற்காகவா
பிறந்தேன்? ஆணவத்தான்புடனாய், மாயையாற்றிஞ்சிக்குளாய், பூ
ணும்வினையாற்புருடனுமாகிய அடியேனை அஞ்ஞானியென்று நீர்கை
விடாதேயும். மெய்ப்படியார்கள் அஞ்சலியத்தர்களா யிருந்துகொண்டு
கண்ணீரோடும்படி அநேகவிதமாகத் தோத்திரஞ் செய்திடும் நடை
சனே! ஐயமே! நான் இந்திரியங்களைவென்று சப்தாதி விஷயங்களை
நிவர்த்தித்து மகாபருஷாத்தும ரூபமான மேட்சத்தை அடைய
முயற்சி செய்யப் போனால் என்களவமமை சங்கற்பவடிவமான அஞ்
ஞான மார்க்கத்தையே அனுசரிக்கின்றது அதற்குநான்புத்திசொன்
றாலும் கேளேனென்கின்றது. அதின்றுற்புத்தியையே காட்டுகின்
றது. நாய்க்குப்பொற்கலத்திற் சோறிட்டாலும் பிறர் எச்சிற் சோற்
றையே இச்சிக்குமாபோலும், கொழிக்கிரை போட்டாலும் அது
குப்பையைச் சீப்பது போலும் மனமானது காமாதி விஷயங்களை
யே தாவிக்கொண்டிருப்பதால் உனது தாமரைமலர்போன்றஇரண்டு
திருவடிகளைத் துதித்து வினையைகற்றி ஞானவாழ்வை யெப்படி
யடையப்போகிறேனையே ! பார்த்த திசையெல்லாம் பரிபூரண
சொரூபமாய்விளங்கு மையே ! அனூர்த சட துக்கரூபங்களாகிய
அஞ்ஞானத்திற்கு முதலான தேகேந்திரிய பிராண புத்தியே நா
னென்றுகொண்டிருக்கின்ற ஆசையைபுடைய லோககாமியாகிய அ
டியேன் எப்படி உன்திருவடியை அடைகுவேன், தனதாநியாதிகளி
டத்திற் பிரியமாயிருக்கின்ற வஞ்ஞானமான மோகாந்தகாரத்தைநா
னெப்படி போக்குவேன், சுகதுக்க யோக கர்மபந்த சந்நமரணங்களை
எப்படி விரசனம்பண்ணமாட்டுவேன், அண்டமெலாந்தானுயறிவுவடி
வாகக் காணப்படும் பரானந்தசிவமே! சிவஞானம்பெற்ற பெரியோர்
சரித்திரத்தைக் குற்றமென நடுங் கொடியோர்கள் சுவரவாதி நாகத்
தில்கிடந்து துன்பப்படும்படியாயும் பின்பு கோசகரரப் புழுப்போற்
கோடா னுகோடி சென்மமெடுத்து அவதிப்படும்படியாயுஞ் செப்பிப்
பவனே! நித்தியநிராகார நின்மலானந்தமாகி, சுத்தபரிபூரண சொரூப
வத்துவிதமாய் விளங்கும்பரனே! ஒருகுணமு மில்லாதவனாய், ஒரு
கர்மமு மில்லாதவனாய் ஒரு விவகாரமு மில்லாதவனாய், ஒருருவழி
மில்லாதவனாய் நித்திய முத்தனாகி விளங்குஞ் சிவபிரானே! தில்லைநில
அரியஆனந்தத் தாண்டவம் புரிந்தருளும் நடைசப்பெருமனே! அஞ்

ஞான மோகாந்தகாரமான சமுத்திரத் தலையி லகப்பட்டுக்கொண்டு தவிப்பவர்களை ஞானிகளாக்கி சிவநந்தமாகிய மௌநாந்தம் பொங்கித் ததும்பும் வாரியில் முழுசச்செய்யுமையனே! சக்கராயுத மேத்தியதிருமாலும், அரியவேதங்களுக்குரிமையான பிரமதேவனும் போற்றித்தொழும் சிவபிரானே! ஞான நாயகராகிய நடேசமூர்த்தி யே! அஞ்செழுத் ததனி லமர்ந்தபரனே! மோகமாகிய மாயையை விளையாட்டாகவுடைய ஈசுவரனே!

சத்துடன்சித்தும் ஆனந்தமும் சமமும் ஸ்திரமும் சாக்ஷியும் ஏகமும் நித்தியமும் பூரணமுமாகி விளங்கும் திரிமூர்த்தி ரூபமான நடேசப்பெருமானே! வே கமுடிவிலுள்ள மகாவாக்கிபார்த்தமான ஞானானந்தமாய் விளங்குமபரமே! அகதுவிதம் அவிநாசம் உபமா னரஹிதம் அவாஹ்மனோ கோசரம மௌனதீதம் அஸ்திபாதிப பிரிய லக்ஷணமாகிய விக்குணங்கையுடைய தில்லைநாயகனே! அண்டசராசர சமஸ்தபூத சகல ஆத்மகோடிகளுக்கும் பூதவிஷய இந்நிரிய அந்தக் கரண ஜீவசாட்சிபிரியநதம் சகலஹேதுக்கும் அகில ரிகில சகலாதா ரங்களுக்கும் காரண காரிய அகாரியமா யிருக்கிற தெய்வமா கிய காந்திமதி மணவாளனே! நன்னுமாய்த் தீதுமாகி, இருளுமாய் நல்லெளியுமாகி, புருவமா யருவமாகி விளங்குமையனே! ஆயிரம்பணு முடியையுடைய ஆதிசேஷனாகிய பாம்பை மலர்மாலையாகத் தரித்த அம்பலவானனே! சர்வலோககர்த்தராயும், சர்வஜீவதயாபரராயும், சர்வாந்தரியாமியராயும், கோடிகுரியப் பிரகாசராயும், சகலகேவல மிலா ராயும், தத்துவாநீதராயும், தானேதானாய் புகலவடங்காதவராயும், உணர்பவர்க்கரிதானவராயும், ஆறுகோடி மாயாசத்திகளுக்கு ஏஜ மானராயும், முப்பாழுக்கப்பாலாயமுடிந்தவிடத்தில் விளங்குஞ்சுத்த சிவமாயும், என்னுருசாமியாராயும், அலையிலா சமுத்திரமபோல் ஞானசொருபராயும் விளங்கும் நீலகண்டத்தையுடைய நடேசப் பெருமானே! பூரணனத்தனே! காலகாலனே! சிவசிதம்பர நாதனே! உலகநாயகனே! அரகர மகேசனே! பிரமமருகு விசனே! மாவலிச் சக்கிரவர்த்திக்குச் சோதிசொருபமாய்த் தரிசனங்கொடுத்தகைலாச பதியே! எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியானவனே! எல்லாஞ்செய்ய வல்ல ன்னே! அஹம் சப்த லக்ஷியார்த்தனுன பிரம்மஸ்வரூபமாகிய சிவ

பிரானே! கருணாவிதியே! கனகசபாபதியே, நடனசபாபதியே! பரி
பூரண ஞானசபாபதியே! பரத்துவம் பரவொளி பரமாத்விதமான
பரமசிவனே! நித்தியப்பிரகாச சொருபிபாகிய சிவபெருமானே!
நிரஞ்சனமாகியும், அனாமயமாகியும், ஆதியாக மில்லாததாகியும், நிஷ்
களமாகியும், நிரபாசமாகியும் விளங்காநின்றபரனே! என்பராபர
னாகிய ஆண்டவனே! சர்வவியாபக சிராகுல கோலாகலனாகிய சபா
பதியே!

தன்னை அனவரதமும் அனுசந்தானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கு
மகான்களுக்குப் பிறப்பற்ற சிவசாயுச்சியத்தைக் கொடுக்கும்
சிவபெருமானே! மதுபானங்கொண்டவனது நற்குணத்தை லாகிரி
மாறுபடுத்தி அவனை மயக்குதல்போல் மாயா காரியமாகிய கருவிக்
கட்டங்களின் சேட்டை என் ஞானகுணத்தை மாறுபடுத்தி மோக
மயமான மாயா காரியத்தில் என்மனைதச் சாரவிட்டு என்னைப்
பாதைபடுத்துவதால் அடியேன் என்னமாய் உந்திருவடியை வந்து
அடையப்போகிறேனையனே! சேமநிதியே! செய்வதருவே! ஞானக்
கரும்பே! மெய்ஞ்ஞானனந்தக் கடலே யென்று போற்று மடியார்க
ளைக் கைப்பிடித்தாரு மிறைவனே! திரிசுலதர திரியம்பக திரிலோக
நாயகனாயும், அடியார்கள் வேண்டியவரங்களை யிண்டருளும் ஆண்ட
வனாயும் விளங்கும் சந்திரனைச்சூடிய சிவகாமிநேசனே! அண்டர்பணி
புந் தில்லையாண்டவனே! திருநாமங்கள் ஆயிரமுள்ள பேரருளாளனே!
அண்டர்போற்றிடுந் தில்லைநாயகனே! உமது மகிமையையும் புகழை
யும் நாரத தும்புருவாதியர் சுவடிவாகிய வேதங்களோடிணைத்துப்
போற்றுகின்ற மஹாதேவனாகிய உம்மை நாயினுங்கடையேன் ஏப்
படிப் போற்றுவேன். ஆயினும் சிலமகான்கள் உம்மைப்போற்றிய
கீர்த்தனங்களால் அடியேனும்போற்றுகிறேன்.

கீ ர் த் த னே க ள்.

இராகம் - ஆரபி - தாளம் - திரிபுடை.

பல்லவி.

சரணம் சரணம் ஸ்ரீபார்வதிபதே - சரணம் பரமதயாநிதே
சரணத்திரிபுர மெரிசெய்தற்பா - சரணம் முக்திபிர தாயக

ஹர:—ஸர்வலோகைந நாயகா சரணம் சரணம்.

அநுபல்லவி.

அருணனொசெசி யழலுமெறிகுட - ரணிசேர்திருமுக மண்டலா
கிரணமாலிகா பரணுலங்கிர்த - கேழ்செய்மரகத குண்டலா
என்றும் - தாழ்வினுயர் பரவிண்டலா - சரணம் சரணம்.

சரணங்கள்.

க. அன்றுவடநீழற் சென்றுமுனிவரற்
கருமைநெறிசொர்த் தாண்டவா
என்றுமடியார்க டென்றுவினைகெடுத்
தெழில்பெறுந்தலைத தாண்டவா
முரு - கெழுமிதழிமலர் பூண்டவா - சரணம் சரணம்.

உ. பூங்கனைதொடு மாங்கவனுடன்
பொன்றுவெஞ்சின மூர்த்தியே
நங்கென் விந்தையி தோங்குகல்லெறி
யின்பமாய்க்கொளுந் கீர்த்தியே
யான் - அன்பிலேனுடாள் கீர்த்தியே - சரணம் சரணம்.

ங. குமரகுருபர முருக சரவண
குழகனைத்தரு நாதனே
அமரர் முனிவர ருரகரவுணரு
மரகராவெனும் வேதனே
முர - ஹரியுமேதுதி பாதனே - சரணம் சரணம்.

ச. சித்தலயமுற ஷத்தமவழி
செப்புமத்தைத நூலனே
நித்தமுன்பதம் பாடுமவர்க்கரு
ணித்யமங்கள் சீலனே
அதி - ஸ்துத்தியரஞ்சித லோலனே--சரணம் சரணம்.

இராகம்-தோடி-தாளம்-சாப்பி.

பல்லவி.

அடியபாதத்தைக் காணுரே-பிறந்
தானந்தம் பூணுரே.

அநுபல்லவி.

நாடுக்கைப் பூரணே பூசுத்திலே தில்லை
நாயகனா தரு வாரதிலே மன்னுள்-ஆடியபாத.
சரணங்கள்.

- க. பாசமறுத்துடல் வாசிரோடுங்கு
பத்திபண்ணுங்காட்டில் பாம்புபுலிக்க
யானைசுயுடனே யானுடையபெருக்கி
அன்பர்களுக்கா சிலம்புகுலுக்கி-ஆடியபாத.
- உ. கொட்டமடிச் சூம் புலன்றெழில்நீக்கி
கோடி காலநெய்த பாழ்வினைபோக்கி
வெட்டவெளிபிலே நெட்டிடத்தூக்கி
வேதமபணித்திடத் தென்முருகேநாககி-ஆடியபாத.
- ங. சேணுஞ்சடைப்புனல் புயியில்சொட்ட
சேவித்தநாரதா பாடியேகிட்ட
கோணங்கிழிந்தண்ட கோளமுழுட்ட
கோபாலெருஷணனு மத்தளங்கொட்ட-ஆடியபாத.

சாமிநாதா! உனக்கு நான் சரணஞ்செய்கிறேன். சின்மயசொருப
செழுஞ்சுடர்க் குன்றே! தில்லை யம்பலத்தில் தருநடஞ் செய்வதை
விட்டு மானிட வேடம்பூண்டு நேசிக வடிவங்கொண்டு எழுந்த பெர்
யோனாகிய சிவபெருமானே! புகம்பனே! என்னையாள்பவனே! முத்
தனே! மூவா முதல்வனே! அறிவாகி யானந்தமயமா யென்று மழி
யாத பரம்பொருளே! உனக்குச் சரணம். அடியேன் மெய்த்தொண்
டர் செலு நெறியறியாது, உண்மையான பக்தியில்லாமல்
சுதர்வேதங்க ளோதினாலும் என்ன பிரயோசனம், உண்மை
யான பக்தியில்லாமல் சிவபக்தனாயும், சாஸ்திர பண்டிதனாகியும், ஓது
வானாயும், யோகியாயும், எதிசனாய் மிருப்பதாகச் சொல்லுவதினால்
என்ன பிரயோசனம். ஜீவாத்துமாவை அறியவொட்டாமல்
மறைத்திருக்கும் அஞ்ஞானத்தைத் தொலைக்காமலும், பக்திக்குத்
தகுந்த சாதனங்களைப், பற்றாமலும், முத்தியை யடைய வெத்த

னப்படுகிறது எனிகிறநெருப்பில் நெய்யைவிட்டுத் தணிப்பதுபோலாமென்று சான்றோர் சொல்லுகிற படியால், உண்மையான பக்தியில்லாத அடியேன் உன்திருவடியை எப்படி அடையப்போகிறேன். சகலநீகனைகையுண்டாக்கும் அஞ்ஞானம் நீங்காது அடியேனுக்கு மெய்ஞ்ஞானம் உண்டாகப்போகின்றதா?

சுருணாநிதியாகிய கண்ணுதற்பரப்பிரமமே! கனகசபைநாதனே! சந்திரசேகரனே! புஜங்க புஷ்பணனே! பக்தவச்சலனே! காலநாசனே! நாகாபரண பூஷிதனே! வா மதேவனே! சதாசிவனே! மஹேசுவரனே! கங்காதரனே! திரிநுபாணியனே! சர்வபசுபதியே! பரப்பிரகாசனே! திரிநேத்திரனே! பிஞ்சுபாணியனே! நிஷ்களங்கனே! பரமசரஸ்வதிப்பிரகாசனே! தேஜோருபனே! வேகநதுதித்திமையனே! பதஞ்சலி வியார்கிரபாத ரிதயம்புகுந் தாண்டவனே! புலிப்பாலையாண்ட கிருபாகரனே! பெருமானே! எககாலதது நிலைத்திருப்பவனே! மாதேவனே! மங்கலாகரனே! தற்பரனே! தயாநிதியே! ஒளிவடிவாயுள்ள வுத்தமனே! அநாதிமல முத்தராய், நித்தியானந்தராய், சாந்தராய், சர்வதோமுகராய், சர்வஞ்ஞராய், சாவாறுக்கிரகராய், சர்வகர்த்தாவாய், சர்வவியாபகராய், அதிசூக்தமராய், சின்மாத்நிரமூர்த்தியாய், அதிமகானுப, அதிபரமார்த்தபதியானவரான சிவபெருமானே! சிவசங்கரனே! பரப்பிரம பாவஸ்துவாகிய சிவபிரானே! இரத்தினபரண முதலியவற்றை யணியாது கீழானவரைப்போல பாம்பு முதலியவற்றை மேலே போட்டுச் சுமந்துகொண்டும், கொலைத் தொழிலாளர் போலக் கரங்களிலே யாவார்க்கும் அச்சமவ்னைக்கும் சூலம் வாள் கோடரி அக்கினியாதி ஏந்திக்கொண்டிருக்கும் மையனே! தற்போதவழியால் அறியப்படாத பரம்பொருளே!

ஆன்மாக்களை அனாதியிலேயே பந்தித்த பாசங்களைப் பரிகரித்துக் காக்கும் பரமனே! ஒங்கார சொரூபமான அநாதிமல முத்தபதியாகிய சிவபெருமானே! பிருதிவியாதி மூப்பத்தானு தத்துவங்களை யுஞ் சோதித்து நியதிகளைந்து பஞ்சகத்திகளைச் செய்யு மெய்யடியாரர்களுக்குத் தன்னை உள்ளபடி அறிவிக்கும் 'பரமபதியாகிய ஐயனே! அநாதிமுத்த சித்தாநுவாகிய சிவபெருமானே! சேதனா சேத

னப் பிரபஞ்சங்கட் கெல்லாம் ஆதாரமாயிருக்கும் பராபர வஸ்து
 னே! சர்வசாட்சித்துவ பரமானந்த சுத்த பரப்பிரம சொரூபராய்
 விளங்கும் நடேசபெருமானே! வேதத்தின் முடிப்பொருளாம் வே
 தாதீதராய், வேசுநாதராய், பாச ஞானத்தாற் காணப்படாதவராய்
 விளங்கு மையனே! திருவாலங்காட்டிலே முஞ்சிகேசுர் கார்க்கோட
 கர் எனனும் இருடிகள் தரிசிக்க நிருத்தகோலங்கொண்டு காளியுட
 னே யாடி அவள் அகங்காரத்தை அடக்கிய ஊடக்தாண்டவமூர்த்தி
 யே! மெய்யடியார்களுக்குப் பிரமஞானத்தையும், ஈஸ்வரஞானத்
 தையும், சுத்தியஞானத்தையும், ஆன்மஞானத்தையும் அறிவில்
 விளங்க உணர்த்திச் சன்னபந்த முதலாவற்றையும் நீக்கிப் பரம
 பத்தையளிக் கு மையனே! சுதர்ப்பபே காடி சுதசுந்தர திவ்விய விக்ரக
 மூர்த்தியே! தில்லைச் சிறுபாலவனே! பாபநாசனே! ஜனனமரணதுக்க
 சேதனனே! கவுரி நிரதர விபூஷித வாமபாகனே! சந்திரசேகரனே!
 நிலகண்ட உமாபதியே! நின்மலசுகரனே! திரிருலபாணியனே! தே
 வாதிதேவனே! பூததேவனே! வாமதேவனே! சுதாசிவனே! நித்திய
 னே! நித்திய சுதக பரிபூரண சர்சிநானந்த சிவனே! ஜன்ம துக்க
 விஞ்சக கர்ந்தனே! சஞ்சிதபாபவிஞ்சனே! பரம பரமார்த்தசொ
 ரூபனே! கபாலமேருது கையனே! என்முமாலாதரனே பாசாங்குசு
 தரனே! பரமசிவனே! ஜன்ம கோரதுக்க நாசனே! சர்வ
 ஜீவ ரக்ஷகனே! நன்மையாகிய ஞானானந்த பூரிப்பிளையுடைய சுத்த
 ராகிய மகான்கள் புகழ்ந்து போற்றும் பராபரவஸ்துவான நடேசப்
 பெருமானே! மூலகாரணமான பிரணவஸ்வரூபியே! ஞான சஞ்சிவி
 யே! ஆனந்த சாகரமே! திவ்வியகுண மேருவே! மணியே! ஒருபால்
 பச்சைமாணிக்க வல்லிபடர்ந்தமலையே! சித்தாந்தசெம்பொன்னம்பல
 வாணனே! அந்தரி சிவகாமசுந்தரி மணவாளனே! மூத்திமுதலே! நன்
 மையிருந்த குருஸ்வாமியே! ஸர்வேஸ்வரனே! வேதமுடிவாகிய சுத்த
 பதார்த்தமே! அருவமு முருவமுமாகிய பொருளே! அத்துவித சுத்த
 சொற்பிரகாச தனிப்பரம் பொருளே! பந்தமின்றி வீடின்றி யெங்
 கும் விளங்கும் பரமே! பொய்யெல்லா மொன்றாப் பொருத்திவைத்த
 பொய்யுடலை மெய்யென்றும்பி அபார சம்சார சமுத்திரத்தின்மத்தி
 யி லமிழ்ந்துகிடக்கும் கர்மபிணியனாகிய அடியேனைக் காத்தருளுமை
 யனே! வஸ்திர அலங்கார ருத்திராக்ஷ கங்கண கடிசூத்திரனே!

அண்டமுமாய்ப்பிண்டமுமா யளனிலாத வாருயிர்க்கோருயிராயமர்ந்
து விளங்கும் பரணே! இந்தப் பஞ்சபூத காரியமாகிய தேகம் நெடுநா
ளிராததால் அதனைச் சுத்தவாதனையாற் பக்குவப்படுத்தி தேகாந்தத்
தில் அடியேன் உன்நிருவடிவையவந்து சேரும்படி அனுக்கிரகஞ்செய்
யுமையா சிவபிரானே! பிரபஞ்சகர்த்தாவே! ஆனந்தப் பிரவாகம்
பொருந்திய மஹந்தியே! ஆவ்யே! உயிருக்குயிராய் நின்றவனே!
தம்பிரானே! எப்பிரானே! எமதிதைவனே! எவ்விடங்களைநோக்
கினும் அவ்விடங்களி லது வதுவாய் விளங்குமையனே! சச்சிதா
னந்த சொரூபனே!

ஆணவமல சத்தியை மாய்த்தருளிய சிவபெருமானே! கலைதி
யைப்புனைந்த புலியூரானே! அண்டரண்டங்கடந்த ஆதியானசோதிய
னே!வேலையி ன்றவனே!கற்காம்பரதர கற்கசடாதர கற்கசுபாகர கந்
தர்ப்பகோடி சதகந்தர திவ்விய பரப்பிரம சொரூபமாகிய நடேசப்
பெருமானே! நந்திவாகனனே! அந்தி மேனியனே! தருமமால்விடை
யோனே! சமயாதிதப்பழம்பொருளே! வேதபாதுகையனே, ககசொ
ரூபமேயனைத்துமென்றகத்துதி துவிசுபாவையுடைய மெய்யடியார்க
ளுக்கு நேசனாயிருப்பவனே! அளகாபுரிக் கிணைவனாகிய குபேரனது
சோழனாயிருப்பவனே! அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டநாயகராகியும்,
எங்குறிதைந்துள்ள ஞானப்பிரகாசமாய் பிரானின்ற ஆனந்தநடேச
மூர்த்தியே! உலகெலாம்நிறைந்த வக்காசர சுயப்பிரகாச பிரமமாய்
விளங்குஞ் சிவனே! என்னைக்கைவிடாதேயும், கங்கையு மதிய
முந்தரித்த சடைமுடியும், முக்கண்ணும், காத்திற்குண்டலமும், மார்
பிற்பணியும், தொங்கு பொன்வடமாதி யாபரணமும், செங்கையின்
மழுவுடன் மாணும், உடுக்கையும், பீதாப்பரமும், தண்டைச்சிலம்புங்
கொண்ட புண்ணியனாகிய சிற்றம்பலத்தாடு நடேசப்பெருமானே!

தகதகத்தென தகதகத்தென தகதகத்தெனவும், தரிசிட திரிசிட
வெனவும், தத்ததிங்கணத்தோம் தத்ததிங்கணத்தோமெனவும், தந்தி
மி திமிதிமி தந்திமி திமிதிமி யெனவும், தாகுசெம்தரி தகுர்தசெம்தரி
யெனவும் கணகசபைதனிலே கின்றடுமையனே! சிவகாமநேசனே!
தென்புலியூரம்பலவானனே! அந்தரி சிவகாமகந்தரி மணவாளனே!

பால்வெண்ணிற்றனே! வியாக்கிர சர்மாட்பரனே! எண்ணினர்க
 ளினிடிகளைப்பவனே! ரிசுதசயானந்தனே! சர்வசங்கர கடலைபிளாடு
 பவனே! சண்டேசாணாகரகனே! பிசுதாடனனே! இலிங்கே காற்பவனே!
 இரசுதாமபர பரததடனனே! சர்வலோக ஹரதரனே! சண்பகசுந்தர
 னே! சதலகலாண்ட சராசரகாமண சம்பூரணனே! மகாசங்கரகால
 நுத்திரனே! மறைப்புரவி ராவுத்தனே! உநநிரேகாடி தலவாசனே!
 கிஞ்சிமஞ்ஞகனாக்கெட்டாத சாவக்ஞனே! சாரங்கபாணிக் குர் சக்கர
 தானமீகதவனே! உமாமாதக்கரசே! விவையாலிகா நரனே! சேகராசை
 தநங்களுக்கு அந்தரா நமாவாய் வியாபிதது நிறகுமையனே! கிருபை
 யையுடைய பராபரவனதுவீ உபாதி, நாய, நால் நீரானெனும் பேத
 மையுடைய சமுசார சாகரத்தி ளெழுத்திக்கெடங்கும் அடியேன்மனம்
 அசாத்தியமான உத்தேசங்களை வல்லாம் சித்தித்துச் சித்தித்துப்
 புண்ணாகப்போகின்றதே: லோகவாழ்க்கையைக கைவிடாது அடி
 யேன் தேவிரை அமிலவாமிநின்று வணங்க வழியறியேன். உள்ளம
 னைதப் சிவஞானத்தி லாப்பணம் செய்ய வகையறியேன். எவர்க்கும்
 பெபொருட்கும் பதியாயி நுக்கும் நீ மனைவாழ்வை வெறுத்து மாத
 வம்புரிந்த மெய்யடியா கன்பலரிருக்கப் பசவர்க்கம் எல்லாவற்றினுங்
 கடையாய் நாய்த்தன்மையும் பேய்த்தன்மையு மலமயக்கத்தையு
 முடையவனாகித் தேவிருடைய பெருமையைந் திருவருட்பெரு
 மையையுந் தெரியாதவனாய் மாயா வசப்பட்டு அசுத்தமாயையி
 னின் னுந்தோன்றிய அனித்தியமாகிய பிரபஞ்சத்தை மெய்யென்றுங்
 காயமே நிலையென்று மெண்ணி இச்சைசெல்லும் வழியெல்லா
 மனதைவிட்டு அதின்கா ரியங்காங்கிய பொய்வாழ்வில் கூத்தாடிக்
 கொண்டு பாபகர்மத்தில் பந்திக்கப்பட்டவனாயுமுள்ள அடியேனும்
 உனக்கோர் அன்பனாவனோ? உன்திருவடியையுடைய அருகனாயிருப்
 பேனோ வையனே! எனதுகர்த்தனே! அடியேன் எண்ணில்லாத
 ஜனனமெடுத்தது அக்கசாகரத்தமுந்தி புண்ணியபாவங்களுக்
 கேற்ப சுகதுக்கங்களை நுகர்ந்ததேயன்றி, அவற்றிலெனது
 உயிருக்குறுதியுக்கும் வஸ்துவான தொன்றுமில்லாமையால் யாது
 செய்வதென்று மனக்கவலையுற்று தேவரீர் சகலருக்கும் தாயாயிருப்
 பதால் உமதுதிருவடியையே தஞ்சமென் மடைந்தேன். கன்மவி
 னைகளை விட்டோட்டி யழியாதவிட்டடைத் தந்தருளுமையனே!

மண்ணைப் பறிக்கும் பன்றிக்குட்டிகட்குப் பால்கொடுத்த கிருபா
மூர்த்தியே! பஞ்சகிருத்திய காரணமான நடனத்தை நடத்துமையேனே!
அடியேன் தேவரீர் பார்வையில் இரும்பையொத்த மனதையுடைய
பாமரனாயிருந்தாலும், எனது அஞ்ஞானத்தைப் பஞ்ச சஞ்சிதவினையை
புமொழித்து, உனக்குத் தொண்டனாகி முத்தி சாம்பிராச்சியத்தை
பெனக்குத்தந்து இரகசியமையா கனகசபைத்தாண்டலராயநடேசப்
பெருமானே! ஏகநாயகனே! சகல ஆத்துமாக்களின் உள்ளத்தின்கண்
சிவசாட்சி மாத்திரமாயும், துரியாதீதத்திற் பரசாட்சி மாத்திரமாயு
மிருக்கின்ற நடேசப்பெருமானே! சுயஞ்சோதிபென்னும் ஞானசூரி
யனாயும், அற்பமுந் துன்பமில்லாதவனாயும், சகலத்தையுமுண்டாக்
குபவனாயு மிராநின்ற சிவபிரானே!

சலட்சண விலட்சணமாயும், நிட்களமாயும், சகளமாயும், ஈசனா
யும், குருவாயும் விளங்குபவனே! சச்சிதானந்த பிரமத்தின்
சுயம்பாகிய நடேசப் பெருமானே! நிததியமாய், பூரணமாய், ஏகமாய்
பரமார்த்த பரப்பிரம்மமாய், சத்திபமாய், கேவலமாய், துரியமாய்,
நிருமலமாய், நிராமயமாய், பூரணமாய், நிரத்தொருதமாய், நிராமய
மாய், நிராகாரமாய், நின்மலமாய், நிரஞ்சனமாய், நீரதிசயானந்தமாய்,
நிராதாரமாய், நிட்களாதீதமாய், அபரமேயமாய், வசனாதீதமாய், அச
ங்கமாய், அதுலமாய், நிரந்தரமாய், நிருபமாய், நிராக்ருணமாய், அநாதி
யாய், அசலமாய், அப்ரமேயமாய், விமல அத்துவிதப்பொருளான இவ்
வித லக்ஷணங்களுடனே கூடி விளங்குஞ் சிவபெருமானே! வேதாகமம்
களின் முடிவான தத்துவப் பொருளே! ஞானப்பிரகாசனே! அண்ட
முழுதும் நடேசரென்று போற்றித்தொழு மையனே! புண்டரீக
புரத்தானே! மலத்தினால் வினோத புழுக்கூடாயும், துன்பவாரிதியா
யும், புலவேடர் வாழும் பெருங்காடாயும், சலத்துளியால் மலிந்த
விடாகியுமிருக்கின்ற புலால் நாற்றமுள்ள இவ்வுடலைப்பெரிதென்று
கூறிக்கொண்டு சன்னவாரியில் உழலும்பேயனாகிய அடியேன் இனிப்
பிறவாநெறி யடையும்படி அனுக்கிரகம் செய்யவேணு மென்ப
தாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன் என்னப்பனே! உலகெலாம்
நிறைந்தவனே! ஒன்றிலுந் தாக்கற்றவனே, ஓரணுவிலு மிருப்பவ
னே தக்கன்கொந் துணித்தவனே! கனகமேனியனே! நித்தமுமே யா

நத்தநடனஞ் செய்யும் ரிமலனே! பூரணமாபுள்ள வகண்ட சிதா
காபமான பதியாகிய பரமசிவனே! அடியேன பிரபஞ்ச வாசனையா
லுண்டாகும் துர்க்குண நாதற்கதைக் கைப்பற்றி உன்
திருவடி யடையத் தருதியுள்ளவனா யிருக்கும்படி யனுக்கிரகஞ்
செய்யுமையா சிர்க்குணமான பரமசிவனே! ஓ கருணாரிதியே! சர்வபூத
தயாபரனே! அம்பிகாபதியே! அன்பாரத் தியானிப்பவரது மனதைக்
கோவிலாகக் கொண்டவனே! பார்வதி பிராட்டிக்கு நாயகனே! உருவ
மில்லாத தூய்மையான மேலான பொருளே! கங்கை யென்னும் பெ
ரும்புனல குடும் பிரானாகிப் சிற்றம்பலவனே! அந்தமற்ற வகண்ட
பரம்பொருளாய் விளங்குபவனே! சகலசக நாயகனாகிய நமோசப்
பெருமானே! சித்திய டீட்குளமாகி, நிருசிகற்பமாகி, நிரஞ்சன
மாகி, நிராகரா சொரூபமுமாகிய வத்துவிதமான புவிபூரானே!
ஆபிரம் பிறைகண்ட அழகியவந்தி யம்மைக்குக் கூலியாளாய் மண்
சுமந்து பிரம்படிபட்ட ஐபனே! கோவணமு மோடுந் திருடிய
திருட்டுச் சிவனே! தன்னை மறந்த மதமிசூத்து மகஞ்செய்த தறிதலை
யாகிய தக்கன் தலையைத் தறித்தவனே! அப்பா சிதம்பர பரம்பர
சாதாரணவடிவ பரமனான பரஞ்சோதியானே! சிற்றம்பலத் தானே!
பூரிதாண்டவனே! காலனை வதைசெய்த காலனே! திருஞானசம்
பந்த மூர்த்தி நாயனார் திருநாவுக்கரசு நாயனார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்
இம்மூவர்களினுற் செய்தருளிய தேவாரப் பாசுரத்திற் கிரங்கி
யருளிய செம்பொன் னம்பலவாணனே! மாணிக்க வாசக
சுவாமிகள் பாடலை யெழுதின சிற்றம்பலத்தாடு மெங்குத்தப்பிரா
னே! ஆலவிட மருந்திய சர்வேசனே! சிதம்பரத்தில் ஒரு சேவடி
தூக்கி ஆடினவனே! ஒன்றல்ல விரண்டல்ல ஒன்றிரண்டு
மல்லாதவனே! அண்டர் பிரானே! அண்டபகி ரண்டமும்
படைத்தவனே! சாது சர்ச்சன சாம்பிரதாய பக்தராகிய மெய்
யடியார்களுக்குப் பிறப்பிறப் பென்னுந் துயர்போ யொளிக்கும் பே
ரின்பமான சுகமளிக்கு மையனே! எவ்வுயிர்க்கு முயிராக விளங்கு
மெய்யனே! ஆதமவேத புராண வுல்லாச சிவோக மகேச நமோசனே!
பொன்னம்பலவாணனே! சொர்னச்சபையில் ஒருகாலானே துள்
ளிக் குதித்துக் குதித்துக் கூத்தாடும் நாதனே! வெற்றி விஜயனைக்
கொல்லவந்த பன்றியைத் தூத்திச்சென்று அடினுடன் போர்புரிந்து

அவனது காண்டபத்தா ஸடிபட்டு அவனுக்குத் திருமேனி சொரூப தரிசனத்தன்று பாசுபதாஸ்திர மருளிய பகவானே! வெள்ளியம்பலத்தில் கால்மாறி யாடுங் கருணையங் கடவுளே! தன்னை மறந்து தவம் செய்யும் அடியார்க்கு நேயமா யிருக்கு மங்கை பங்கனே! சாதியுந் தாயுந் தகப்பனு மில்லாத தனிப்பெரும் பொருளே! தாழ்ந்த குலத்தராகிய குறவர் வீட்டில் செல்வப் பிள்ளைக்குப் பெண்கொண்டவனே! சடைப்பண்டாரம்போல் வந்து குழந்தையை யறுப்பித்து உண்ணவந்த பசியாளனே! தசைசுழிந்த வெள்ளெலும்பையாபரணமாகவணிந்த பயித்தியக்காரனே! கட்டப்பழந்துணியு மில்லாமல் புலித்தோல் உடுத்தவனே! வீடொன்றில்லாமல் காட்டில் சுஞ்சாரம் செப்பவனே! ஒட்டிவிரந்து தின்றும் பசிராம லுதிர்த்த பிட்டைவாங்கித் தின்றவனே! சித்தூர்த நெறியில்நிற்கும் மெய்யடியார்களின் பூர்வகன்மவினைகளைப் போக்கிமறுஜென்ம மெடாமலே காக்குமையனே! கோடிமறையா லுஞ்சொல்லிமுடித்தற்கருமையான பெருமையை யுடையனாயினும் ஆகமாந்தத்தி லயர்ந்து விளையாடி தன்னுண்மையை விளைக்கும் தற்பரனே, பாதிமதியணிந்த பரமசோதியனே! அம்பரமான திகம்பரரூப பரமான சிதம்பர தேவனே! ஒன்றாகநின்ற சுதந்தரமும், மூவுலகுக் குயிராகியே யுணர்த்தும் விசித்திரமு மெந்நாளுங் கனகசபையி லனவரதநடஞ்செய்யும் பெருமையு முடையநடேசப்பெருமானே!

உணர்ந்தார்க் குணர்வரியோனாகிய தில்லைச் சிற்றம்பலவனே! மாயைப்பேய்பிடித்த பாதகமனத்தையெவன்று, தத்துவானுஷ்டானத்தைக் கைப்பற்றி ஞானசெல்வத்தை யடைந்து உன் திருவடிக் காளாகும்படி யருள் செய்யுமையா சிற்றம்பலவனே! தாழ்கித் தன்னந்தனியாகித் தன்னிலையாயெங்கு மறிவாகி விளங்கும் பரனே! மங்களாகரமாய், அகண்டபிரம்மாகார விலிங்கமாய், அகண்டவிஸ்வ விராட்டுஸ்வரூபமாய் விளங்கும் நடேசமூர்த்தியே! ஓம் அகண்டா கண்ட தன்மாத்திர சர்வ அண்டபிண்ட சாசர பகிரண்டாகாச வனுருதசர்வவிபாக சாட்சியானந்த அமிர்தசஞ்சீவியாகிய நடேசப் பெருமானே! சுத்தமதாய்ச் சகுணமாய்ச் சோர்வில்லாதாய்ச் சுதந்தரமாய் சுயஞ்சோதிச் சுபாக்ஷமாய் நித்தியமாய் நிற்குணமாய் நிகரில்

லாதாய் நிரஞ்சனமாய் நிராமயமாய் நிமலமுகிய சிவபிரானே! என் மாயையின் வேரறுத்து உஸ்திருவடிச் சுருகஞ்சச் செய்யுமையனே! என்றிவ்வாறு அவ்வியோகியானவர் தோத்திரஞ்செய்தனர். பிறகு ஞானியர்குழாங்களி னொருவரொழுந்து தோத்திரஞ்செய்யலாயினர்.

௫ - வது, ஞானிகள் னொருவர்க்கெய்யுந் தோத்திரம்.

வேதாந்த நாதனே சரணம் சரணம்
போதாந்த புண்ணியனே சரணம் சரணம்
நாதாந்த பேரொளியே சரணம் சரணம்.

தேவாரம்.

மதுர வாய்மொழி டங்கையோர் பங்கினன்
சுதரன் சிற்றம் பலவன் நிருபலை
யதிர வார்த் தெநித் தான்முடி பத்திர
மிதிகொள் சேவடி சென்றனைத் துய்மினே.

இதுவுமது.

அங்கமே பூண்டா யனலாடின யாதிரையா யானிழலா யானே ஹர்ந்தாய், பங்கமொன் றில்லாத படர்ச்சடையினுய் பாட்பொடு திங்கள் பகைநீர்த் தாண்டாய், சங்கையொன் றின்றியே தேவர்வேண்டச் சமுத்தி னஞ்சுண்டு சாவா மூவாச், சிங்கமே யுன்னடிக்கே போதுகின்றேன் நிருப்புகலூர் மேனிய தேவ தேவே.

நீரேறு செஞ்சடைமே னிலாவெண் டிங்க ணீங்காமை வைத்துகந்த நீதியானே, பாரேறு படுதலையிற் பவிசொள் வானே பண்ட னங்கைப் பார்த்தானே பாவ நாசா, காரேறு முகிலையை கண்டத் தானே கருங்கைக் கவிற்றுரிவை கதறப் போர்த்த, போரேறே யுன்னடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்புகலூர் மேனிய புண்ணியனே.

நெய்யாடி நின்மலனே நீலகண்டா நிறைவுடையாய் மறைவல்லாய் நீதி யானே, மையாடு கண்மடவாள் பாகத்தானே மான்றோ லுடையாய் மகிழ்ந்து நின்றாய், கொய்யாடு கூவிளங் கொன்றை மாலை கொண்டடியே னுவிட்டுக் கூறநின்று, பொய்யாத சேவடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்புகலூர் மேனிய புண்ணியனே.

தேவாரம்.

கற்றவர்க ளுண்ணுங் கணியே போற்றி
கழலடைந்தார் செல்லுங் கதியே போற்றி
யற்றவர்கட் காரமுத மாளாய் போற்றி
யல்லலறுத் தடியேனை யாண்டாய் போற்றி
மற்றொருவ ரொப்பிலா மைந்தா போற்றி
வானவர்கள் போற்று மருந்தே போற்றி
செற்றவர்தம் புரமெரித்த சிவனே போற்றி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

பிரமன்றன் சிரமரிந்த பெரியோய் போற்றி
பெண்ணுருவோ டாணுருவாய் நின்றாய் போற்றி
கரகான்கு முக்கண்ணு முடையாய் போற்றி
காதலிப்பார்க் காற்ற வெளியாய் போற்றி
யருமந்த தேவர்க் கரசே போற்றி
யன்றாக்க னைஞ்ஞான்கு தோளந் தாளஞ்
சிரநெரித்த சேவடிகள் போற்றி போற்றி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

இதுவுமது.

கரவாரும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார்பால்
விரவாரும் பெருமானை விடையேறும் வித்தகனை
யரவாடச் சடைதாழ வங்கையி னனலேந்தி
யிரவாரும் பெருமானை யென்மனத்தே வைத்தேனே.

அடுத்தானை யுரித்தானை யருச்சுனற்குப் பாகபதங்
கொடுத்தானைக் குலவரையே சிலையாகக் கூரம்பு
தொடுத்தானைப் புரமெரியச் சுனைமல்கு கயிலாய
மெடுத்தானைத் தடுத்தானை யென்மனத்தே வைத்தேனே

விருத்தசால புராணம்.

திருமாலு நான்முகனுந் தேவர் கோவுந்
தேவர்களு மியாவர்களுஞ் சிந்தை யாலு

மருவாய மறையாலு மளவையாலு

மளப்பரிதா யகண்டிதமாய் நின்ற மூர்த்தி

யுருவாய கிரிவடிவா யணந்தக கோடி

யொளியுடைய கொடுமுடிக ளாகிநின்ற

பெருவாழ்வைத் திருமுதுகுன றுடையான் தன்னைப்

பெருங்கருணை யானனையாம் வணங்க லுற்றாம்.

திருவருட்பா.

சொல்வெனே பொருளவனே துரியபதத் தவனே துயவனே
நேய்வனே சோதியுரு வவனே, நல்லவனே நன்னிதியே ஞானசபா
பதியே நாயகனே தாயகனே நண்பவனே யனைத்து, மல்லவனே
யானவனே யம்மையப்பா வென்னை யாண்டவனே தாண்டவனே
யநுட்குருவே யெல்லாம், வல்லவனே சிவகாம வல்லி மணவாளா
மன்னவனே யென்னவனே வந்தருள்க விரைந்தே.

அத்துவித பூரணமா யமர்ந்து நிற்கும் நடேசமூர்த்தியே! ஆகா
யத்ததுவமாய, சததவிஷயமாய, சுத்தவெளியாய், சதாசிவரூபமாய்,
அக்கினிமயமாய், நிருமலமாய், நீட்களமாய், நீங்காத சத்தாய், நிக
முணர்வாய், நிரதிசயாநந்தமாய், சருவபரிபூரணமாய், சாந்தமாய்,
சனாதனமாய், சலனமில்லாத் சபாவமாய், அருவமதாய், அயலிலதா
யமாநதுநின்ற வகண்டசிதாகாய பரப்பிரமமாகிய நடேசப்பெருமா
னே! உத்தமர்கட்கு நன்கு வெளிப்பட விளங்கியும், அதமர்கட்குச்
சிறிதும் வெளிப்படாது மறைந்தும், அவாவர்கள் உயிர்க்குயிராயு
மிருப்பவனே! கண்ணினுண்மணியே! கரும்பினுள்ளிருக்குஞ் சுவை
யே! எனதுநாயகனாகிய தேவனே! நான்குலேதங்களின் முடிவில் விளங்
கும் ரத்தினமே! கருணைநிறைந்த அமிர்தமே! மாண்பிழைவாத
நெறியைத் தந்தாண்டுகொள்ள வேணுமென்று அடியேன் கேட்டுத்
கொள்ளுவதற் கிரங்கியருள் செய்யுமையா நடேசப்பெருமானே!
ஒலிக்கும் பெரிய பிறவிக் கடலைக்கடக்க வீரகண்டையணிந்த உன்
திருவடிப்புணையைத் தந்தருளுமையா பசுபதியே! காணுண்ணுந்
கலம், நினைத்தற்கரியமகிமையுடைய பொதியுமலையிவ்வாறு முகத்திய
முனிவர் வணங்கும் பென்போலு மரியதிருவடிசனை யுடையவனே!

இறைவனே! கானற்சலத்தை நீர்ப்பெருக்கென்று தாகவிடாய்கொண்டு தாகியோடு மானினம்போல், அவன் அவன் அதுவெனக்கூறுபாடாகியமித்தை நிறைந்த மாயாப்பிரபஞ்சத்தின் காரியத்தைமெய்யென்று அதிகஆவல்கொண்டு யான்செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்றும், இன்பமுந்துன்பமும் புதிதுபுதிதாய் வருந்ஜோறும் மிக்க விருப்பத்தையும் கோபத்தையும் அடைந்து பிரஷ்டனாய்ப் போகிறேனல்லது நீ என்னுயிருள்ளின்று நடத்தும் செயல்களையறிந்து பிறவிக்கடலைக் கடக்க உன்னைப்போற்றி உன் திருவடியாகிய மரக்கலத்தையடைய முயற்சிசெய்யாத பாகியாயிருக்கிறேனையனே!

விஷயங்களைப்பற்றி ஐயுடையழியாய்ச் செல்லும் மனதை அகத்தடக்கி அதைத்திருத்தி உன் பாதாம்புஜத்தின்மீது வைத்து உன்னைப்போற்றித் தொழுவதற்குத் திறமையில்லாத புலையனாகிய நாயேன் சிவநேசர்களைப்போல வேடங்கொண்டு உன்னைப்போற்றித் தொழுவதாகக் காட்டும்பொருட்டு காக்கைகத்துவதுபோல வாய் மொழியினுலே தோத்திரஞ் செய்வதனால் என்ன பலனடையப்போகிறேனையனே! உன் திருவருள் என்னிடத்தில் உண்டானால்ல்லவோ நானான் தொண்டனாவேன். மனம் வாக்கு காயமென்னும் கரணங்களாகியபாயாகாரியங்களினாலுன்னைப்போற்றாதுஞ் சூனமாகிய அறிவே சொரூபமாக வுன்னைப்போற்றினு லன்றோ உன் திருவருள் கிடைக்குமென்று நான்மறையாகமங்கள் நவில்கின்றதே நாயினேனோ அஞ்ஞானமாகிய ஜீவதசையில் நின்று போதுமான பக்தியில்லாமலும் அடியார்கோலமில்லாமலும் நற்குணமில்லாமலும் வாக்கினால் கூறும் பிரார்த்தனைகள் எங்கனம் உனக்கு அங்கிகாரமாகப்போகிறது அண்ணலே! மெய்யடியார்களுக்கேகார்பற்றுக்கோடாயருள் சுரக்கும் சிவபிரானே! மாதவமே! ஞானமலர்பூக்குங்கற்பகத்தருவே! சூலத்தை யேந்திய பெரியவனே! வாஜேனூர்தொழும் பதியே! தேவர்கள்வணங்கு மிறைவனே! ஞானசந்திரனே! தேனிறைந்த டலர்கள்செறிந்த சோலை சூழ்ந்த தில்லையிலெழுந்தருளிய இறைவனே! அடியாரிதய கமலத்தின்கண் நீங்காதமணமே! இருக்குமுதலிய நான்கு வேதங்களும் வணங்கிப் போற்றும் நாதார்த்தத்தொனி வடிவாய்வினங்கும் சுயஞ்சோதியே! உண்புகழை எடுத்துக்கூறு மெய்யடியார்களுக்கு அஞ்ஞா

னவிருளைநீக்கி ஞானவொளியைக் காட்டு மணியே! ஆன்மாக்களு
டைய மாயாப்படலத்தை யுரித்துஆன்மஞானத்தைகடிண்டாக்கி அரு
ளாகிய வமிர்தத்தைப் புசிப்பித்து தந்திருவடியில் சேர்ப்பிக்கும்
இறைவனே! விடைவரம்பறியாத இரத்தின மகுடமணிந்த திருமுடி
யையும், விட்டுவிட்டுடானிவிசும் மகரகுண்டலஞ் செலிந்த திருச்
செவிகளையும், பார்த்தவாகு வலயமணிந்த புயங்களையும், ஒலிக்குஞ்
சுதங்கைகளணிந்த திருவடிகளையுமுடைய ஐயனே! மண்டலமு
ழுதும் ஊடுருவிநிறைந்து அருள்மயமாய் விளங்கும்பரனே! சகலபு
வனத்தினு முழிப்ப யிர்தழைப்ப நற்றண்ணளிசுரந்திடுந்தெய்வமே!
பல்லுயிர்த்தொகுதியும் பவக்கடலமுந்த வல்லல்செய்யு மாயை
யெனப்படும் நிமையினின்றுநீக்கி ஞானமெனுஞ் செல்வத்தை
யளித்தருளுஞ் சிவபிரானே! அருவமு முருவமுமாகி யவ்வு
ருவமு மருவமுமகன்று நிற்கும் சோமசுந்தரக்கடவுளே! உதயாத்த
மனமின்றி சுயமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும் பரம்பொரு
ளாகிய நடேசப்பெருமானே! சிவபிரானே! அர்த்தநாரீசனே! அடி
யேன் தேகமாகிய இல்லத்தை மெய்யெனக்கருதிமோகமயமான சக
பந்தத்துக்குள்ளா யிருப்பதால் விடயவாதனா வசத்தால் குற்றம்
பொருந்திய அடியேனுடைய மனம் அறிவையிகழ்ந்து காமவேட்
டையாடிக் கொண்டிருப்பதால் அம்மனதைச் சகமாயா மயக்கத்தி
னின்று நீக்கி உன்னைப் போற்றித்தொழ வல்லவனாவேனா அண்ண
லே!மகாதேவனே! சத்தியஞானந்த சொருபனே!உத்தமனே!அற்பு
தனே!நான்மறைக்கிழுவனே!பெண்ணோடாமெப்பிஞ்ஞகனே!அகண்ட
பரப்பிரமமாய், நிராமயமாய், நிரந்தரமாய்,நிகரிலாப்பரப்பிரமமாய்,
நிரதிசயப்பிரமமாய்,அத்துவிதப்பிரமமாய், சுத்தபரப்பிரமமாய், ஏக
பரப்பிரமமாய், சதாநந்தபிரமமாய், சிதாகாசப் பிரமமாய், அகண்ட
பரப்பிரமமாய்,நீக்கமற எங்கும்நிறைந்த பரமகுருவானபொருளாய்,
சித்திய நிரிக்குணமான பொருளாய்,சுத்தபரவெளியான பொருளாய்
பின்னமிலாவகண்ட பரமோட்ச நல்கும்பரமாய், சகலவித நூல்களி
னுஞ் சார்ந்துநிற்கும் வஸ்துவாய், அந்தமிலாவகண்ட பரமானந்தப்
பொருளாய்,ஆதிமுடிவொன்றுமிலாத இவ்விதலக்ஷணங்களையுடைய
பொருளாயுள்ள நடேசப்பெருமானே!

MAHAMAHOPADHYAYA

ம று வாய்மையா டிவெ

அகிலாண்ட வகண்டமான வகிலலோகேசனே! ஆனந்தவல்
லியுடனுணந்த கானகத்தே யானந்தக் கூத்தாமும் கடவுளே! உலக
மேழும்பெற்ற உமாதேவியிணைனாகிய விசுவநாதனே! கொன்றை
மாலை தொடுத்தணியுந் தொண்டர்க்குத் துணையாயிருப்பவனே! சுத்த
நிர்க்குண சஹித சுமங்கல நிராலம்ப சுயம்பரகாச பரபல ககோததி
ப்ரவாகமான பொருளே! நிஷ்கள நிராகார நிர்விஷய நிர்ந்தொந்த
கைவல்ய நிஜாத்மக சிதாகாசமாய் விளங்கு மையனே! சீர்மலிஞா
ணச்செழுஞ்சுடர் வினக்கே! திரையிலாச் சுகப்பெருங்கடலே! விந்து
நாதமுங் கடந்த மெய்ப்பரம்பொருளே! விரும்பு மெய்யடியார் பவச்
சிறை தவிர்ப்ப விருதுகட்டிய கடவுளே! சாதனநிறைந்தோர் தமக்
கருள் சுரக்கும் தயாநிதியே! சச்சிதானந்தனே!

நிராலம்பமாய், நிர்லேபமாய், ஸ்வப்ரகாசமாய், பாஞ்சோதி
யாய் நிரஞ்சனமாய், திரிகுணாதீதமாய், ந்த்யகலியாணமாய் விளங்
கும் சிவபிரானே! பலபிறவிக்கண்ணும் பிணித்தென்னை யெனக்குத்
தோற்றவொட்டாமற் செய்யும் அஞ்ஞானந்தகாரமென்னும் வலிய
மயக்கினைக் கொடுக்கும் பழுத்தவிருட்டினில் நெருங்கியிருக்கின்ற
பிசுக்கக்குச்சமானமாகிய அஞ்ஞான சிறைச்சாலையினின்றும் அடி
யேனை விடுவித்து இனிப்பிறவாநெறியாகிய வரத்தைத் தந்தருளு
மையா நலேசப்பெருமானே!

அற்புதசுவாஹபவ மேலிட்டிக் கற்பனாதீதமாய் விளங்குமகான்
கருங்குச் சர்வசம்பூரண நித்திய சர்வமங்கல சர்வாபிஷேக சர்வப்
பிரகாசமாய் விளங்கும் பிரமமாகிய நலேசப்பெருமானே! ஸ்ரீஅகண்
டித அலங்கிருத கிருபாசமுத்திரமாகியபானே! நித்யகோலாகல அஷ்
டவித்யேஸ்வர சேவித அஷ்டமா நாகபூஷித அஷ்டயோகநாயக
அஷ்டாக்ஷர வரி யர்ச்சிதபத அஷ்டாக்ஷர பஞ்சாக்ஷர சொருபமாய்
விளங்கும் பரநாதனே! சுடலைநீறணிந்த சுந்தரவேடனே! பெருமை
பையுடைய புலியும் பாம்புங்களிக்கக் கூத்தாடுஞ்செல்வனே! நிரா
லம்ப சொருபனே! ஆதிபராபரமாகிய சிதம்பரநாதனே! அஷ்டகுண
பரிபூரணனான சிவனே! பகவானே! ஏகபரிபூரண பரப்பிரமமே!
எப்போதும் பிரிகில்லாத நித்தியானந்தபரப்பிரமம் சுகோததியாகிய
வானந்தப்பெருக்கே! சர்வேஸ்வரனே! நிர்க்குண நிரவயவ நிர்திசய

நிராகந்த நிஷ்கிரியாதி விநேகருபப் பிரதிகுப சதேகசகுணவர்ச்சித
தேகேந்திரிய மநோததம் சர்வேந்திரிய பிரகாசகாரண சோமரு
நியாக்கினியாதி தேஜோப் ரூபமான பிரமமே! நாதாந்த நாட்டுக்கு
நாயகனே! அருட்பெருஞ் சோதியனே! பரிபூரண ஞான சிதம்பரனே!
நடராசமணியே! பொன்மணியே! கண்ணினுண் மாமணியே! நடன
சிகாமணியே! மாணிக்கமணியே! மாசிலாமணியே! ஊழ்வினைச் சேட்
டையால் சிந்தைமயங்கித் தியங்குகின்ற பேயேனை நாயேனை பித்தனை
வஞ்சகனை வினையனேனை சண்டாளனைப்பற்றிய பாசத்தனைக் காணத்
தையுஞ் சேதித்துத் தம்மடியார் குழாக்களிற் சேர்ப்பித்தருளு மை
யனே! தலைச் சிற்சபையில் திருநடனஞ்செய்யு மாணிக்கமலையே!
கனகசபாபதி பசுபதி நவபதி அனக உமாபதி யதிபதி சிவபதி எம்
பதியே! பரிபூரண ஞான சிதம்பரபதியே! மறைநாடுஞ் சதாபதியே!
தீவதயா பதியே! பாதேவி யுமாபதியே! நெடுங்காமப் பெருங்கடலை
நீர்துதற்கான வகையறியா துகொடி தாகிய மும்மலப் பயித்தியத்தினை
முதிர்ந்த நாயேனாகிய அடியேன் போற்றித் தொழும் பதியே! ஆர
ண முமாகமும் புகழ்ந்துபெசும் பதியே! சொல்லா லளப்பரிய துரியா
தீத மேருமலை யுச்சியில் சோதியமாய் விளங்கும் பதியே! பிர
பஞ்சங்களை யுஞ் சுகதுக்களைத் தனைகளையும் கைவிட்டு மேலாகிய பத
வியை யடைய விரும்பும் அடியேனுடைய பிறவித்துன்பமெலா மின்
றேயோட ஆன்மபோதத்தின்கண்ணதாகிய வாணவ விருளைக் கிழித்
தெறிந்து என்னை யா ண்டருளுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுவதற்
கருள் செய்யும் ஸ்ரீகனக சபேசரே! அருள்வடிவான பதியே!
தானே தானாகித் தழைக்கும் பதியே! மெய்யடியார்களை ஆனந்த
வெள்ளத் தழுத்தும் பதியே! எனதுடனு முயிரும் பொருளுந்
தனதென்று கைக்கொள்ளும் பதியே! சிவகத்தியாவது
நற்குண நற்றவமாவது இல்லாமல் அசத் தாகிய உலகவாழ்
வில் மயங்கித் தவிக்கும் விஷயகாமக் கள்ளனாகிய அடியேனது
மனக்குறங்கைப் பத்தியாக் கயிற்றினாற்கட்டி விடாது காக்கும்பதி
யே! சதானந்த மான பதியே! சிதானந்த மயமான பதியே! சுத்தசுக
வடிவான பிரமமே! சிதாகாச வடிவான பிரமமே! எப்போதுந் சித்
தாந்த சொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பிரமமாகிய சிவபிரானே! அகில
பரிபூரணமாய்ணத்து முண்டா யடங்குதற் கிடமாயிருக்கும்பதியே!

சுத்த பரமாத்ம சோரூபனே! வேதமுடிவாகிய உபநிடதத்திற்
கூறும் நித்யபரமாத்ம சோரூபனே! அகண்ட பரமாத்ம சோரூப
னே! நாதாத்ம மான பரப்பிரம மாகிய பரனே! போதாத்ம பரப்பிர
மமாகிய நடேசனே! வேதாத்ம வேத்தியமாகிய பரநாதனே! சிவபெ
ருமானெனும் பேர்கொண்ட செல்வ நடராஜனே! என்னுயிரிற் கலந்
துகலந்து இனித்து நிற்றும்மென்னிறைவ னாகிய பெருமானே! அணு
வினாவினாவிருந்து விளங்குஞ் சபாபதியே! பாசவலையிற்சிக்கியங்கிக்
கிடக்கின்ற பொல்லாத நெஞ்சப் புலையனாகிய நாயேன் இவ்வுலகில்
மின்னல்போற் றேன்றியழியும் நிலையில்லாவுடம்பை நிலையென்றே
நேசித்துச் சோர்வடைந்து கலங்கும் ஸீவனது கரணங்களைச்
சிவகரணங்க ளாகச் செய்து உன்சோரூபத்தைத் தெரிசிப்பிக்
கச் செய்து ஆண்டருளு னாயா கோதிலாத குணப்பெருங் குன்றே!
என்னையாளும் பொன்னப்பல வாணனே! சர்வமங்கள பஞ்சவிம்ஸதி
விக்ரஹ சோரூபனே! ஸ்ரீஜயஜிபவா சர்வசர்வ துர்வப்ர வுன்னத
பரிபூரண வீக்ஷ நூத்ராக்ஷ மோக்ஷ கடாக்ஷனாய் காலநுத்திர கஜ
முக கந்த காலபரவ விஃபத்ரவந்திதனாய் விளங்கும் பரனே! நிக்
குசெய்த குரணைக்கொன்ற பிங்ளையாகிய ஆறுமுகனைப்பெற்றோனே!
பலபிறவிக் கண்ணும் பிணித்து என்னை யெனக்குத் தோற்றவொட்
டாமற் செய்யும் அஞ்ஞானந்தகார வாணவமென்னும் வலிய மயக்கி
னைச் சேதித்துப் பெறுதற்கரிய வொப்பற்ற சிவாத்மநப் பெருஞ்
செல்வத்தை யடையச்செய்யும் நடேசப்பெருமானே! உடங்குமா
யையான் மறைப்புண்டு உண்மை தெளியவொட்டாத மடங்கொண்
மனத்தனாகிய அடியேன் சிவாத்மநச் செல்வத்தை உன் அருளில்லாம
லெப்படி யடையப்போகிறே னையனே! அஷ்டாதச வாத்ய கோஷா
லங்கிருத் சஹித் தணு தகணம் தகஜம் தளாங்கு ததிங்கனாதி சப்த
தாள மஞ்சித் பரதநடன த்யாக கோலாகலனே! சதுர்த்தசோ லோ
கோன்னத சிவலோக நாதனே! சீலம் குணம் சிந்தைத்தெளிவு பக்தி
இவைகள் சற்றுமில்லாத நாயேன் மன்னுமறைக் கெட்டாத பரம்
பொருளாகிய உன்திருவடி யை யெப்படி யடையப்போகிறேன் மா
தேவனே! பவந்தோறு மீட்டிய பாதகங்களைப் பற்றற வொழிக்
காதவர்கள் கதியடையார்க ளென்று னூல்கள் கூறுவதால்யாதொரு
தவமுஞ் செய்யாத அடியேன் உன்திருவடியை யெப்படி யடையப்

போகிறேனையே! மெய்யடியார்களது தற்போதநாசத்தின் கண்ணே யருளானந்தத்தைப்பொழியுந் தெய்வமாய் விளங்குபவனே! கண்மணியே!

நீதிலாத திருத்தில்லையில்வாழ் கோதிலாத குணப்பெருங் குன்றே! அரஅரசிவனே! கருணாநிதியே! சபாபதியே! ஜாலகோல கனகாம் பரநாயகனே! அம்பர விப்ப சிதம்பரதேவனே! அச்சுந சேளிதபாதாம் புஜனே! இரணிய கர்ப்ப பிதாமக சேகர பூஷணனே! பிராரத்வ சத்தாய்க் காமபோகத்தைப் பொசித்து மாயாதற்பிதமான நாமருபப் பிரபஞ்சத்தை யுண்மையாய்க் கருதிக் கொண்டு நிஷ்பிரபஞ்ச சொருபத்தைக் கருதாது அஞ்ஞான வுற்சாகத்தாய் தத்வவசங்கச் சேட்டைகளின் கொடுமையால் துன்பப்படும் அடியேனுடைய வினைவாழ்வை வேரறுத்து சத்தியஞானமான உன்திருவடித் தாமசையி லுண்டான பரமானந்தத் தேவைய மதுவை யுண்ணச் செய்து அடியேனையாண்டருளி பெய்வாழ்வையடையச் செய்யுமையா நேடேசப்பிரபுவே! சகல பரிபூரணமாய், அந்தமிலா வாகந்த பரப்பிரமாய், பராபரமாஞ் சின்பக்தர் சொருபமாய், கருதிக்குஞ் சொல்லவொண்ணாத் சொருபமாய், தற்பதலட்சியமான பொருளாய், பலகோடிப் பிரமாண்டங்களுந் தாய், நீக்கமுற னிறைகின்ற சொருபமாய், சிதாந்தமயமான சொருபமாய், சதாநந்த பரப்பிரம சொருபமாய், சிதாந்த பரப்பிரமசொருபமாய், சதாநந்தமயமான பாம்பொருளாய், சிதாந்தமயமான பாம்பொருளாய், பரசிவமாய், பராபரமாய், பரமான்மாவாய், பராகமாய், பரிசுத்தமாய் விளங்கும் வஸ்துவாகிய சிவபெருமானே!

தனக்கென வொருசங்கற்பஞ் சற்றுமிலாப்பரமாய், சந்ததமும் ஆன்மாக்களி னியித்தந் தன்சந்நிதி மாத்திரத்தில் அயரவர்கள் கோடானுகோடி சங்கற்பங்களை நிறைவேற்றுஞ் சாமியாய், சாந்தபரப்பிரமவஸ்துவாய், கோதிலாதாய், குணமிலாதாய், குறியிலாதாய், குறைவிலாதாய் விளங்கும் நேடேசப்பெருமானே! நாகேந்திர பூஷணனாயும், திரிலோசனனாயும், பஸ்மாங்கனாயும், மஹேஸ்வரனாயும், நித்யசுத்தனாயும், மந்தாகினி சலில சந்தன களப மகாபாகுவை யுடையவனாயும், நந்திஸ்வரப் பிரதம கணநாதனாயும், மந்திர பூஷ்ப பெரு

புஷ்பபூஜிதனாயும், கவுரிமகனாபஜ விர்த்தனாயும், தக்ஷத்துவ நாஷ்டகாய
ஸ்ரீலக்ஷ்மணனாயும், விருஷபத்வஜனாயும், வசிக்ஷ்டகும்போதபவனாயும்,
கௌதமாத்ரிமுனீந்திர தேவாரச்சித சேகரனாயும், சந்திராரக்க வன்
னிரயனனாயும், மகஷஸ் சொரூபனாயும், பிசுத ஹஸ்தனாயும், திவ்ய
தேவனாயும், இருதய சரோருக சிதாகாசானந்த நீதக்ஷபா பத்யு
மாகிப பரபிரமப்டொருளே! இரகித கைலாச சினகர உசித சிகரா
ஷ்ட நவரத்ன கசித சிதா விசிதா சிமமாதன தேஜாமத்ய ஜோதிர்மய
ஸ்வரூபனாகிய நடேசனே! அனாதி நித்தியசய சுபாவ சதானந்த பிரம்
மாகாரத்துவ சொரூபமாய் விளங்கும் பரமே! மெய் யடியார்களுக்குச்
சர்வானுக்ருத சாவ வியாப்தி சாவாந்தியா மிதத்துவ ததாகார த்தோ
மய ததேகார அண்டரண்ட தன்மாததிர சமபூர்ண நிரஞ்சன நிரா
மய நிராகார நிஷ்களங்க ஆனந்தாகார வெட்டவெளியி லறிவாய்,
திருஷ்டியாகார அனாதிநித்தியசயசுபாவ அஹப்பிரம்மரஹித பிரமமா
காரமாய், சகலலக்ஷணங்களோடுங்கூடிய கயப்பிரமம சாக்ஷாத்கார
மாய் விளங்கும் பதத்தை உளிருகும் நடேசபெருமானே! சச்சிதா
னந்த சொரூபத்தினை யறிந்து தனக்கெனச் சங்கற்பமேதுமின்றிச்
சிற்றிதர் தற்போதந் தலையெடாதபடி நின்று பரபோதத்திற் கட்டுப்
பட்ட மெய்யடியார்களுக்கு அருளாநந்தத்தைப் பொழியாரின்ற
பேரானந்த வெள்ளமே! வேதங்களை யெல்லா மோதாம லுணர்ந்த
ஞானப்புவராயும், மும்மலங்களையுங் கடந்து நின்ற நிம்மலராயும்,
தமிழினதிலக்கணமெல்லாம் கடல்போல நிறைந்து சீகாழியென்னுந்
திருப்பதியி லெழுந்தருளிய திருஞானசம்பந்தருக்கு ஞானப்பால
கொடுத்த சிவகாமசுந்தரியாரிடத்தி லெப்போதும் அதிகபிரீதியாய்
பொன்மன்றி லனவாதமு நடனமிடுந திலைநாயகனே!

உன்திருவடியை யிடைவிடாது தோத்தரஞ் செய்கின்ற அடி
யார்களை உடம்பை யுயிரபிமானித்தல்போலும், கண்ணை யிமையா
னது காத்தல்போலும் காத்திரகழித் தருளு மையனே! மலரகித
மாய், பரிபூரணமாய், நிருவினாரியாய், அனாதி நித்தியமா யிருக
ருமையனே! சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்து பாசத்தை நீக்கிப்
பதியை யுடைத்து பிறவித் துன்பத்தைநீக்க முயற்சி செய்வாத அவி
வேகிகளில் அடியே னொருவனு யிருப்பதால் என்னை உவந்தோண்ட

ஞக்கிக் காவுமையா வாக்கு மனூதித கோசாமாயுள்ள நடேசப்பெரு
மானே! தேக போகங்களாகிய துன்பத்தை யின்பம்போல் மாறுபா
டாய்க்தோற்றமித்து எனக்கு ஆசையை யுண்டாக்கு மானையின்காரி
யமாகிய ஜீவபோதத்தைக்கெடுத்துக் காத்தருளுமையாசிவபிரானே!
எமதிறைவனே! பரங்கருணைத் தடங் கடலாகிய சிவபிரானே! நறும
ணமிக்க மலர்களிறைந்த சோலைகளும், கிளிகளுடன் மயிலும், கோகி
லங்களும், போர்செய்யுங் குரங்குகளும் வாசஞ்செய்யுங் கனிவகைத்
தோட்டங்களும், நதிகளும், அன்னங்களினையாடந்தாமரைத்தடாகங்
களுஞ்சூழ்ந்து வேதபாராயணவோசைவொலித்துக் கொண்டிருக்குந்
தில்லையிலெழுந்தருளிய ஞானசபாபதியே! மாணிக்கவாசகராதிமற்று
மகான்களும் பாடிய தமிழின் மணம் மணக்கின்ற தில்லையில் ஞான
தாண்டவமாடு மையனே! என்னுள்ளத்தையே குழிகொண்டு என்னை
யும் எந்தலைவனாகிய உன்னையும் காட்டாதுமறைத்து தானேதோன்
றிவிளங்கிய ஆணவவிருளைத்தேசிகோத்தமராக நீர் எழுந்தருளிவந்து
மகாவாக்யோபதேசத்தை அடியேற்கருளிப் பாசாதிபந்த தொந்தங்க
ளைக் கழற்றி யாண்டருளு மையா நடராஜப்பெருமானே! சங்கரனே!
எனது தந்தையாயுள்ளவனே! உன்திருவடியில் நேயம்வைத்த அன்
பர்களை அடிமையாகக் கொள்ளுமையனே! அடியார்களை அல்லற்
படுத்தும் ஆணவ மலத்தை நீக்கு மப்பனே!

பங்கஜநயனனாகிய பரந்தாமனார், பாராதியண்டமெலம்படைக்
கும் பதும வாசனாகிய மறைக் கிழவனும் போற்றற்கரிய பரஞ்சோ
தியே! நீக்கமிலா தெவ்வுலகும் பூரணநின்மலமாய் நின்ற நிஜானுபூதி
சாக்ஷாத் காரமான பரப்பிரமப்பொருளே! சதுர் மாமறை ஸ்வரூப
மாகிய தவளவிருஷப் வாஹனாருடனே! கொங்குதோஞ்சிறைத்துயபி
பாட்டயருந் தும்பை மாலிகாதானே! ஸ்வேத தந்த கும்பமத்தக கஜ
சர்மாம்பரதானே, தன்னையுண்மையாய்த்தியானிப்பவர்களுடைய ஜன
ன மரண பவரோக நிவாரண பண்டிதனாகிய மஹாதேவனே! யச்ய
சிரேஷ்ட தாருவன ரிஜிஸ்வர ரேவிய அரிணகாதல கமலனே! இர
ணிய சம்மார நரசிம்ம சர்மதானே! மச்சாவதார மதுசூதன நயனமர
விகாதானே! பஸிசுர பங்க வாமன கொவநாச கர்த்தவ்யனே! அக்ஷை
டலேழையும் அதஞ்செய்த மாயனாகிய ஆமையி னோட்டை யணிந்த

மகாவிரே! பாரேழையு நீலையுறச் செய்த பத்மநாபனாகிய பன்றியி னது கொம்பையணிந்த பகவானே, தசரதாபிஜ ரகுபுங்கவனைப் பி டித்த இராவண பிரமத்தியாதி தோஷ நிராவண சங்கரனே!

அறிவிற்கறிவா யகண்டிதமா யெங்குஞ் செறியுஞ் சிவபரஞ்சுட ராய் விளங்கும் பரனே! மேலான உபாதேவியார் தந்தருளிய சிவ ஞானப் பாடையுண்ட சம்பந்தப் பிள்ளையார் தமது செவ்வல்லி மலர் போன்ற திருவாயின் வழியே மேகம்பொழியு மழையைப்போற் பெய்த திருப்பாடல்களாகிய திராவிடவேதமென்னுந் தேவா ரங்களை யணிந்த பரமசிவனே! கங்கையையணிந்த சடாமுடியையுடைய சிவபெருமானாகிய என் தந்தையே! என் னெண்ணிலே! அகண்டசச்சி தானந்த தனிபூதராய் விளங்கும் இறைவனே! சிவவேடம் பூண்ட மெய்யடியாருக்கு உன்னும் புறம்பும் நிறைந்து விளங்கும் பெருமா னே! மாயாகாரியங்களாகிய மனமுதலிய வந்தக்கரணங்களால் காணப்படாத நேசப்பெருமானே! பொய்விட்டார் போற்றும் புனிதனே! நாயிற்கடைப்பட்டவான் துகராதபோகமில்லை, நானடை யாத சரீரமில்லை; ஆகையால் என்னைநாடிவந்த சஞ்சிதவினைக்குத்தக்க கொடியபிறவித்துன்பமறும்படிசிறுபைசெய்து என்னைக்காத்தாரகடித் தருளுமையா நேசப்பெருமானே! பசுவாகிய என்பொல்லாப் பழவி னையைப் போக்குவித்து அரிய ஆனந்தத்தாண்டவம் புரிந்தருளும் உன் திருவடியில்வந்து சேரும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யுமையா ஞான பசுபதியே! ஈசான தற்புருட அகோர வாமதேவ சத்யோஜாத மென் னும் பஞ்சமுகத்தையுடைய பரம்பொருளே! ஐம்புலன்களையும் வென் றவர்களாகிய ஜிதேந்திரியர்களுடைய மாயப்படலத்தை யுரித்தெறிந் து அவர்களுக்கு ஞானமிர்தத்தைப் பெருக்கெடுத்தோடும்படி செய் யுங்கருணாநிதியாகிய சிவபிரானே! ஜீவன் முத்தர்களுக்குத் தெவிட் டாத வினிய திருவருளைத் தந்தருளு ஞானச்செல்வமே! கள் ளமே குடிக்கொண்ட நெஞ்சினையுடைய பாவியேனது தீவினையை நீக் கிக் காத்தருளுமையா முக்கண்ணுடைய எந்தையே! என்னாவியே! பூரணமான அமிர்தமே! வீரகண்டாமணி யணிந்த திருவடிகளையு டைய அண்ணலே! தற்போத மொழிந்த அடியார்களுக்குக் கற்பக விருட்சமாய் விளங்கும் பரமே! சிவஞானதீபமே! மூலாதார மாதி

பாறுதாரங் களையுங் கற்பனைகளையுங் கடந்துநின்ற ஞானக்கண்ணு
டையோர் களாற் கருதப்படுங் கருணைந்த வாரிப்பெருக்கே! தற்சொ
ரூப மழிந்துநின்ற யோகிய றுளத்தில் தாண்டவமாடுந் தில்லை
யாண்டவனே! வேதந்தனே! பேய்கள்வாழு மயானத்துப் பெரிய
பெருமானே!

பண்ணர்மொழி மங்கையோர் பங்குடையானே! பசுக்களின்
இருதயந்தோறும் வாசமாயிருக்கும் பரனே! கனகசபேசனே! மிருகன்
ட மகாமுனிவரின் புத்திராகிய மார்க்கண்டேயருக்கு மாதுநான்மு
கனுங் காணு வுருவைக்கொண்டு எதிரே வந்து காட்சியளித்து அம்
மார்க்கண்டேயரைப்பற்றிவந்த காலஞ்ஞாயிறைச்செருத்தவனே! தேவ
குலார்த்த தானவ ஜலந்தரவதனானே! கையாற் கயிலைமலை யெடுத்த
இலங்கை மன்னவன் சுரங்கனொடு சிரங்கள் நெரியக் காற்சிறுவிரலா
லுன்றி அவன் மாகங்காரத்தை யொடுக்கிய சிவபிரானே! பொன்
னம்பலவானனே! விகற்பசங்கற்ப குரோதமோக துன்ப அகங்கார
சந்தோஷாதி பாவறறையுஞ் செய்யும் வினையை யடியார்களினின்று
நீக்கி அவர்களை யாண்டருளுகின்ற சிவபிரானே! தேவர்கோனே!
நந்திமுதல் கணநாதர், தூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திரர், வீரபத்திரர்,
பிரமாதி பல்லாயிரத் தேவர்கள், நாற்பத் தெண்ணாயிர முனிவர்கள்,
சநகராதி மகரிஷிகள், கருட கந்தருவர், தேவேந்திரன், பன்னிரண்டு
புரியர்கள், சந்திரன், அக்கினிதேவன், நிருதிதேவன், வருணபகவான்,
வாயுதேவன், அஷ்டவசுக்கள், தும்புருநாதர், கின்னரர், கம்புருடர்
சித்தர், வித்தியாதார முதலானவர்கள் ஹஹா சிவசிவ கங்காதர சங்
கர மகாதேவாவென்று துதித்து நமஸ்கரித்துப் போற்றித்தொழுஞ்
சிவபிரானே! அடியேனை இனிப் பிறவா நெறியாக ஆண்டு அருளிச்
செய்யுமைபா வென்றிவ்வாறு ஞானிகளி னொருவர் தோத்திரஞ்
செய்தனர்.

இவ்வண்ணமாகப் பொதியமலையிற் கூடியசபையில் சிவநேசர் மு
தலியவர்களாலே சிதம்பரத்திலெழுந்தருளி விளங்காநின்ற சபாராய
கரைப் போற்றித்தொழுவதைக் கேட்டானந்தமடைந்த ஏமது பிதா
வாகியபரமசிவனடியார்களிலொருவர்தாத்திரைமார்க்கமாகமுற்சென

னத்திற்செய்த சகல பாவங்களையும் பரிகரிக்கின்ற அழகிய காசிஸ்த ஸத்திற்குச் சென்று கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து மாணிக்கம்போல் விளங்காநின்ற விசுவநாதரையும் விசாலாக்ஷி யம்மணியுந் தரிசித்துப் பின்பு சிவனடியார்கள் வசிக்கும் ஓர்மடத்தி லிறங்கி யிருந்தபோது, பரமசிவத்தினுடைய திருவடிசுளை வணங்கித் தான் பொதியமலையிற் கேட்டபடி கங்கையைத்தரித்த சடாபாரத்தை யுடைய பரமசிவனைத் தோத்திரஞ்செய்கையில், நன்மைபொருந்திய அநேகராஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்தவரும், யாவருமதிக்குட்படி யானவரும், பெருமைபொருந் திய தத்துவஞானத்தையறிந்த பெரியவருமாகிய அம்மடாதிபதி இச் சிவபத்தரைநோக்கி, ஐயா சிவபத்தரே! நீர் சிவசிவவென்றும் அரகர சம்புசங்கரமகேசா அம்பிகைபாகாவென்றும், இன்னும்பலவிதமாகச் சொல்லிய தோத்திரத்தைக் கேட்டடையு மாணந்தத்தின் பெருமை யை என்னவென்றுசொல்வது. வெவ்வித தீவினைகளைச்செய்யாநின்ற மாயாவிடய போகத்தையுந் தேகாதி பிரபஞ்சங்களையும் பொய்யென் றறிந்து கொள்ளாமலும் ஜீவபோதத்தைக் கைவிடாமலு மிருக் கின்ற பூமரர்களும், இத்தோத்திரத்தைக் கேட்டாலும் அல்லது இந்தப்படி செய்தாலும் தெய்வானு கடலத்தால் அவர்கள் கைலைமாந கரைக் காணியாக்ஷியாகக் கைப்பற்ற அருகராவார்களே யானால், ஞானதூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து தேகாபிமானத்தை விட்டு, மித் தையாகிய பிரபஞ்சவாசனையைமறந்து துறவுநிலையைப் பெற்று, சரி யையாதி சாதனங்களைச்செய்து, பிருதிவிமுதலிய பஞ்சபூதங்களை யுஞ் சத்தாதிவிடயங்களையும் வாக்காதி கண்மேந்திரியங்களையுஞ் சட் சுவாதி ஞானேந்திரியங்களையு மனமாதி யந்தக்கரணங்களையு நாத தத்துவமீறாக்கிடந்த மற்றதத்துவங்களையுநியதிகழித்து, அவற்றின் முடிவினின்ற சைதன்யப்பேற்றைத் தரிசித்து இத்தோத்திரத்தைச் செய்பவர்கள் ஞானசாதகத்தை யடைந்து மெய்ஞ் ஞானியர்களா கிப் பிறப்பிறப் பற்றுப் பேராணந்த மாகிய மோகூ சாம்பிராச்சியத் தை அடைவார்க ளென்பதற்கு யாதொரு ஐயமின்று.

வினா—இவ்வண்ணஞ் சொல்லிய அம்மகானைச் சிவபத்தர் துதித் து வணங்கி தேவரீர் சொல்லிய வார்த்தையினால் தேகாபிமானத்தை விடவேண்டியதா யிருக்கிறதே இத்தேகத்தை அபிமானித்தன்றோ

சுதலநாரியங்களைப் பூமிக்க வேண்டியது. அப்படி யிருக்க இத்தேகத்
தை நிலேதமாதவம் அனுசிதமாகவுங் கூறவேண்டிய தெதற்கு?

விடை—பஞ்சபூதபரிணமமாகிய இத்தேகம் பூன்புளங்கிறைந்த
அசுத்தமாயா காரியத்தின் றோற்றமேயன்று வேறன்று. இத்தேகமா
னது ஆன்மாவாகிய பக்த வாசம்பண்ணுகின்ற கூடுபோன்றதாகும்.
இதனால் அடையும்பயன் யாதொன்று மில்லை. அடையும் பலன்க
ளெல்லாம் ஆன்மாவினுல்தான் அடைய வேண்டுமெயன்றி வேறன்று.

இத்தேகாபி மானத்தைக் கைப்பற்றிச் சிலபாசுநூல்களைக்கற்ற
பாயவேஷங் கொண்ட வஞ்சகராகிய கபடசந்தியாகி விடத்திற
சில வுபதேசம் பெற்றுக் கொண்டு ஜகதம்பிகையின் நாயகனாகியும்,
ஆணவாதி மதங்களைப் பொழியும் கஜமகாபூனை அழிப்பதற்கு
வேழவதனங் கொண்டு எழுந்தருளிய வீராயகப் பெருமானைப் பெற்
றெடுத்த கடவுளாய் பிராக்ஷர நில்லச் சிற்றம்பலவன் திருவடியை
யடைவோ மென்று சிலர் நினைப்பதுண்டு. அது எத்தன்மைக் கொத்த
தெனில், உதாரணமாக சமுத்திரத்தைக் கைகளால்நீர்திக் கரைசேர்
மேனெனவும், பாற்றைக் கனலாற் கடுவேனெனவும், அளவில்லாத
கடல்நீரைப் படியாலளந்து அளவிடுவேனெனவும், மணலைக்கயிறாய்த்
திரிப்பேனெனவும் ஒருவன் சொல்லுந் தன்மைபோன் றிருக்கும்.

ஆதலால் இத்தேகம் ஆபாசமானதென்றும், இதைப்போல்கெட்
டவஸ்து வேறே ஒன்றுமில்லை யென்று முணர்ந்து, தேகாபி மானத்
தைவிட்டு திரிகரண சந்தியாய் அகந்திக்கண்ணே சிவபிரானைத் தியா
னித்து மெய்ஞ்ஞானம் பொருந்திய ஞானசாதகங்களால் ஸ்வானு
போகத்தை அடைபவர்கள் அநாதியாகிய பிறப்பிறப்பென்னும்
பாவப் படுகுழிச் சுழலிலகப்பட்டே சுழலும் துன்பங்களில் நின்று
நீங்கி ஞானவாழ்வாகிய மோட்சசெல்வத்தையடைவார்கள். இத்தேக
மாபாசமானதென்பதற்கு ஒருசிறுகதை இதனடியிற் கூறுகின்றோம்
கேள்.

சிவஸ்தோத்திரத்தாவுளி • முற்றிற்று.

திருச்சற்றம்பலம்.

ஆத்மபோதப் பிரசங்காமிர்தம்.

இரண்டாவது பிரகாசம்
தேகாபாசலக்ஷணம்.

பிரமணை சுறையில வைத்தவனாயும், நற்றிணை சுறையினின்றும் விடுதலவனாயும், போருக்குவந்த சூரபன்மன் உயிரை வாங்கிய காணையாயும், அந்தரி சிவகாம கந்தரிக்குப் புத்திரனாயும், சாளிங்கனென்னும் பாம்பின மேலேறி நடனஞ்செய்த மாலின் மருமகனாயும் பிராநின்ற முருகக் கடவுள் வாசமாயிருக்குத் திருவாவி நன்குடி யென்னும் பழனியில் வாசுதேவனென்னும் பெயரை யுடைய ஒருவனிருந்தான். இவ்வுலகத்தில் அவன் இழிவு மிகுந்த புன்புலால் போர்த்த புழுக்குரம்பை யாகிய எலும்பு முதலியவைகளால் அமைக்கப்பட்ட வுடல் அனித்திய மென்று நினைவாதா, அஞ்ஞானத்தை ஆபரணமாக வணிந்த உலக காமிகள் பாசவசத்தாற் றேக போகங்களைக் கருதிப் பரமானந்தத்தை விளைவிக்குஞ் சிவத்தை அடைதற்குச் சாதனமாக விருக்கும் சரியை கிரியை முதலியவற்றை யனுஷ்டிக்காமல் அசுத்தமாகிய மாயையினுற் பந்திகைப் பட்ட பிரபஞ்சத்தைச் சத்தாகவும், இன்பந்தரு மொரு பொருளாகவு நினைத்துப் பதி பசு பாசங்களைச் சொல்லுகின்ற ஆகமமுதலிய ஞான சாத்திரங்களை ஆராய்ச்சி செய்து ஜனன மரணத்தைப் போக்கடிக்கும் அகில கரணராகிய சிவபிரானைத் தொழாமல் தத்துவஞா

னத்தைக் காட்டுவதற்கு அருகயில்லாத ஈஸ்வர பேத வாதங்களைக் கற்பிக்கும் பாசநூல்கள் பசுநூல்களைக் கற்றுப் பதினூல்களை யாராயாது மாயையின்று னுண்டாகும் அஞ்ஞான சாகரத்தி லழுந்தி அசத்து ரூபமாகிய சடசிரிததை நானென்று அபிமானிக்கும் அந் தாகரண வுபாதி, விபதய விசையை னுபாதி, சாக்ரீர சொப்பன வுபாதி, இவை முதலிய உபாதிகளால் பாதைப்பட்டு வாணுட்களை வீணுட்களாகக் கழிக்கையிற் பஞ்சரமாகிய இந்த வடலி லடைக்கப் பட்ட பிராணன் முடிவு காலத்தில் பிரயாணப் படுமபோது உண்டாகும் சஞ்சலத்தையும், பிராணன் பிரிந்தபோது உண்டாகும் பாதையையும், அள்ளல் - இரௌரவம் - சூம்பிபாகம் - கூடசலம் - செந் துத்தானம் - பூதி - மாகூதி யென்கிற ஏழுநாகங்களி லடைந்து துன்பப் படுவார்களைப்போல அவ்வாசுதேவனிராமல் ஜனனக் கடலி லழுத்தும் அஞ்ஞானத்தை நீக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தை அடையவேண்டு மென்பநாகச வசவசத்தாந்த சிஸ்திரங்களை ஐயந் திரிபற ஒதியுணர்ந்து அவற்றிற் கூறப்படும் சரியை கிரியை யோக ஞானனு பவங்களை மேற்கொண்டு குருபத்தியிற் சிறந்து விளங்கும் அடியார் திருக்கூட்டங்களிற் சேர்ந்து அவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்தும், தன்னிடத்தி லிருந்த ரொக்கம் முதலியவைகளை மனமகிழ்ச்சியுடன் உபயோகப்படுத்தியும், சிவாலயத் திருப்பணி முதலிய தர்மார்த்தங் களிற் செலவுசெய்தும், வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்தும், அவைகளிற் கூறப்பட்டிருக்கும் அனுபந்த சதுஷ்ட யங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு வந்தவனாயு யிருந்தான்.

மேலும் வேதங்களும் ஆகமங்களும் வடிவுகொண்டு இருபுறத் திலுந் துதிக்கவும், தம்புரு நாரதர் விணைகள் பாடவும், விஷய கக்கடவுளும் முருகக்கடவுளும் வீரபத்திரக் கடவுளும் சம்பத்திலி ருந்து ஆனந்தங் கொள்ளவும், இந்திரன் முதலானோர் சாஷ்டாங்க மாக விழுந்து வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்யவும், மகாமகிமையையு டைய திருச்சிறற்றம்பலத்தில் ஆனந்த நடனஞ்செய்யும் அரவுலாவுஞ் சடை உண்ணலாகியும் அன்புடையா ருள்ளத்துச் சுவையுடைய பொருளாகத் தித்திக்கு மிறையவனாகியு மிராகின்ற அம்பலவாண மூர்த்தியை நோக்கி வாசுதேவன் அனவரதமும் தொழுதுகொண்டு

வந்தவனாய் மிருந்தான். இதனால் அவனுக்குச் சிவபெருமானிடத்தில் உண்மையான பக்தியும் நிராசையிற் பழக்கமும் உண்டாகிவந்தது. இதனாலே வாசுதேவன் சந்திர ஜடாதர மூர்த்தியாகிய சிவபிரானுடைய பாதபங்கயத்தை அடிமீர்கண்டபடி சொழுதுவருவான்.

வாசுதேவன் தோத்திரம்.

நடேசமூர்த்தியே! அடியேனுக்குச் சிவபோதம் தோன்றாமல் உன்போதம் தந்தருளுமையா சிவபிரானே! மாணிக்கவாசகர் திருவாய் மலர்ந்தருளியபடி திருவாசக மெழுதி யதன்முடிவில் திருச்சிற்றம்பலவன் கையெழுத் தென்று முத்திறை வைக்க முழுமுதற் கடவுளாகிய எம்பெருமானே! உபமன்னியருக்குத் திருப்பாற்கடலையழைப்பித்தக் கொடுத்தவனே! திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் முதலிய மூவர்பாடிய திராவிடவேதஸ்தோத்திரமாய்தேவாரப்பதிகங்களை மாலையாகத்தரித்தவனே! தில்லையில் அவ்வரத்தாண்டவ மாடுகின்ற மெய்ப்பொருளை? எருமைமுகத்தினையுடைய மகிடாகூரனைச் சயித்த உலகபாதாவாகிய பார்வதியை வரம்பாகத்தில் வைத்திருக்கும் சுகநீரனைய சிவபிரானே! சுகள நிட்கள மூர்த்தியாகிய சிவனே! தேவாதி தேவனே! தயாந்தியாகிய நடேசப் பெருமானே! பொல்லாத தூக்க கோர பவிராக வாரியி லெழுந்தகிடந்து ஜடாமுனியாகிய மனதின் சேட்டையால் னுயர்பட்டுக் கூற்றென்னுமுதலேவாய்க் கிரையாவதற் காளாயிருக்கு படியேனாகிய பாடகனைக் காத்தருளு மையா தம்பிரானே! புராண காமண புரந்தகனாய், நித்த சுத்த புத்த நிஷ்கள நித்திய பரமான்ந்தனாய், பரஞான கயஞ் சோதியாய், கர்த்தனாய், ஆனந்தனாய், மறை முடிவுங் காணரிய பேரொளியாய், முத்தியாகி விளங்கு மனதிமுழு முதலான வடிவாய், தொழுபவ ருள்ளச் சுடரொளிர் சுடராய், சுடருட் சுடராய் விளங்கும் வஸ்துவாய், நிகரிலாதாய் நிருவிகற்பமாய், நிருமலமாய், அருவமோ நுருவிலதாய் விளங்கும் நடேசப் பெருமானே! சதுமறைக் கிழவனே! படிந்து பணிபவர்கள் பவந்தோலுஞ் செய்வினையாவும் கடிந்து தனது காருண்ணிய மாகிய உண்மைஞானத்தைக் கடைச்சித்துக் காப்பவனே! பிரணவ சொரூபமானபெருந்தகைத் தம்பிரானே!

உன் தொண்டனாகிய அஷ்டாவதானம் பூவைக் கனியாண கந்த
சனீடம் அன்புள்ளவனே! பக்தர் பொருளாய் விளங்குந் தெய்வமே!
அகத்திற் பரையில்கூட ந நுநன் மனக்கையுடைய சண்டாளர்க
ளைச் செனன மாண்பு பரிசுழிபிற் தள்ளாடிச் செய்க்ப்பவனே!
சுத்துவப் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்த சகலரனே! ஸிறகிலே யிருக்குந்
தெய்யப்போல லான் சரீரங்கனிற் கலந்து உயிரகளை யெல்லா பாட்டி
அபபலத்தாடுநெற் பரமபதியாகிய தில்லைநாயகனே! பந்தியே
பொருளாகக் கொண்டு நீர்கா சிவயோக நித்திரை கொண்டு
நிற்குந் பெரியோர்கள் தொண்டநித் தெய்வமே! உப்பிட்ட பாண்ட
முடைந் தழிவதுபோல உலையில்லாத இவ்வுடலை நாடுனென்று அபி
மானிக்கும் நாயேனுக்குத் தென்படா தில்லைக்கதிபதியே! மறைமுடி
வினிலாடு மாணிக் காணியே! பொன்னே! மாநகமே! பூரணமே! ஆர
ணமே! தில்லைந் நூனகடனாமிந் பரத்தினமே! நீ நான் அது
இது வென்று மியாவுந் தானும் விளங்கும் வஸ்துவே! என்னுயகனே!
பரஞ்சோதியே! பலரிந்தாகன் பாலவகளைப் பற்றறுக்க வல்லவனே!
ஞானவிஞ்ஞேதனே! ஸ்ரீகண்டலாந்ய நமோஸ்பெருமானே! அஞ்ஞா
னச் சிறைபிடைப்பட்டு ஜனன சாகரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்
டிருக்கும் பைநகயாநிய அடியேன்பேரில் எள்ளின்முனையளவாவது
கிருபையைத் தாளுபையா சிவபிரானே! பரமானந்த பரஞ்சோதியே!
மெய்யடியார்க ளுடைய ஜனன நக்க விடாயினைத்தீர்க்குஞ் சிவனே!
பாபிகளின் அநாதியாகிய மலனேநாயைத் தீர்க்கும் ஞானபண்டிதனே!
அகண்டாகாச சிதாகாச ரூபனே! புலிக்கால் முனிதொழும் பர
னே! கைலாசனே! நமோஸனே! சர்வாஹ்மாக்களுக்கும் ஒருமுதலாக
நின் னுணர்ந்துகின்ற கர்த்தனே!

நாயிற் கடைப்பிற் ப்பாய் நான்பிறந்து ஆசைவலைப் பாசத்துக்
குட்பட்டுத் துக்கத்துக் கேதுவாயுள்ள சரீரத்தைச் சுமந்துகொண்டு
ஐந்தி பொறுவழிப்போ யலையுமிந்தப் பாழ்மனத்தாற்படுந் துன்பத்
தைச் சகிக்காமல் அவதிப்படுமி நிர்ப்பாககியனாகியவடியேனுக்கு உன்
னைத் தன்ர வேராதர வில்லையே ஐயனே! இருக்கு, யஜுரா, சாமம்,
அதர்வணமென்னு நான்கு வேதங்களும் ஆறு சாஸ்திரங்களும் புக
ழுத்தக்க உபாமகேசனே!

ஓமஹாதேவனே! மஹானுபாவனே! பிறவிவேகனையால் மெலிந் திருக்கு மடியேன் உன்பாதாம்புறத்தை அடையவேண்டு மென்பதா கக் கொண்டிருக்கும் வைராக்கியத்தை நிறைவேற்றப்படிநின்றையே நினைக்கு நெஞ்சுகதையு நின்றையே துதிக்கு நாவையு மனுக்கி ரகஞ்செய்யு மையாவென்று நான் வருந்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

சோணசைலமாவே.

நின்றையே நோக்கி விடாதகட் புலனு நின்றையே நினைக்குநெஞ் சகமு, நின்றையே துதிக்கு நாவமெற் கருளி நின்றிரு வடியின் வைத் தருள்வாய், தன்னையே நினர்க்குச் சகமெலாங் காட்டுந் தரணியோ டுகவிமே வினர்க்குத், தன்னையே காட்டு மலையெனுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

இளமையாகிய பிறையின் சந்திரிகை பிரகாசிக்கவும், ஆபரணமாகிய புற்றிலிருக்கின்ற சர்ப்பத்தின் றலையிலிருக்கு மாணிக்கக் கார்தி வீசவும், உலகமாதா வாகிய பார்வதி தேவி யொருபாகத்திலிருக்கவும், கையிற் கபாலமேந்திக்கொண்டு விசேதோற்றம்பிச்சைக்காகப் போகும் நீர் ஆணவம், கன்மம், மாயையென்கிற மும்மலங்களையும் நீக்கி இருவினையொப்பு கூடி மனமென்பதறந்து தற்போதங் கெட்டு உலகம் சிவசொருபமாய்த் தோற்றும்படியான பதவியை அடைந்தவர் கள் போல அடியே னுமடையும்படி கிருபை செய்வீராகில் அதற்குக் கைம்மாறாக அடியேன் உமக்கொன்று கொடுக்கச் சித்தமாயிருப்பேன். அது யாதெனில் என்னிடமிருக்கு மனக்குறங்காம். நீர் அந்தக்குறங்கையுங் கரணங்களாகிய அதன் குட்டிகளையுங் கொண்டு போய் ஆட்டுவிப்பீராகில் போனவிடமெல்லாம் உமக்கு வேண்டிய அன்னங் கிடைக்கும். அப்படி கிடைக்கும் அன்னம் உமக்கும், அம்பிகையாகிய எந்தாயார்க்கும், உம்மையடுத்த அடியார்கட்கும் போதுமானதாயிருக்கும்.

அடியேன் இப்படி சொல்லுவது கெருவத்தினுற் சொல்லிய தல்ல. இந்த மனக் குறங்கினால் அடியேன் படும் துயரத்தைச் சொல்லி முடியாது. அண்ட பகிரண்டங்களெல்லாம் இடுகிடென்று நடுங்க

யொடுகின்றனவும் மனமாகிய சூரங்கு அடங்கி ஒடுங்கமாட்டோ
மென்கறாது. அது வெளிப்புறமாக உலாவுமாய்க் அழைப்பிடித்துக்
கட்டி அடித்து அதின் அட விகடத்தை அடக்கிப் போடுவேன்.
அது உடலாகிய கூட்டிலேயே கண்ணுக்குத் தென்படாம லுலாகிக்
கொண் டிருக்கிறதே அதற்கு யான் செய்வதென்ன? அந்த மனக்கு
ரங்கின் சேஷனாயினால் தேரிடும துன்பங்களைப்பற்றி நான் யாரிடத்
தில முறைபிட்டுக் கொள்ளுவேன். தேவீரைப் பார்க்கிலும் அடி
யேனுக்கு உயிர்த்துணை வேறே ஒருவரு மில்லை, பஞ்சபூக பரிணாம
மான அண்டரணட பகிரண்டங்கட்கெல்லா மகாத்துமாவாகிய
உமககு நான் அனனி பனலல, நான் உமது அருளாணையின்படி இந்த
உலகத்திற்கு வந்தேன். இந்திரிய வேடர்களிடத்தில் அகப்பட்டுக்
கொண்டு தவிக்கும் பாமாநாயிருக்கும் அடியேனைக் காப்பது உம்மு
டைய நடமையா யிரா ந!

சகலான்ம தோடிகட்கும் கிருபாவருஷம் பொழிகின்ற மேகம
போன்ற பரமசிவனே! ஆனமப்பாதத்தையே பொருளாகக்கொண்
டிருக்கும் என்னுடைய பாசத்தின் வல்லமையை யொழித்து பெரு
வாழ்வாகிய பரமானந்த செல்வத்தை எனக்கு அனுக்கிரகம் செய்யு
மையா சிவபிரானே! வீணைகள் கின்னரியோடு தம்புரு நாரதர்
பாட மாமலைநாயகி பாவதிசூட மாஸிசைக்கு மிருதங்கமுடன்
புரமபாளம கணீ கணீ ரென்னவும், தீம் தீம் தீம தீமென்னவும், தக்
கடதிகிட தரிகிட வெனவும், திததிமி திமிதிமி திமிதிமி யெனவும்,
திககட திககிட திரிகிட வெனவும், தகதக தகதக தகதக தகதக
வெனவும், திகதிக திகதிக திகதிக திகதிக யெனவும், திகதிகத்
தோம கிரிகிட ததிகதத்தோமகிட தத்திம் தெய் தெய்யெனவும் தில்
லைச சிற்சபையில் நின்றனந்தத் தாண்டவ மாடு மையனே!

பொங்கிய சமாதியைப் புரிகின்றோர்க்குத் தங்கிய ஞானமிர்தத்
தைத் தந்தருளுமையனே! சக்தி தத்துவத்தைச் சிவத்தினி லெய்திக்
கிச் சுத்தமாயையை யொழித்து நித்தியமாகிய நிறைவிப்புகழாய்
ஞானத்தினிற் சிறந்த மேலோர்க்கு அண்ணலாய்க் காண்பவனே!
தேவதேவனே! திரிபுவனையனே! சுகரமாதிரி பஞ்சாக்கரமே திரு

மேனியாகக் கொண்டு ஆன்மாக்கள் பிறவியறத்தக்க நிருத்தஞ்செய்
பவனே! உபநிடத வாக்கியத்தின் உட்கடைப் பொருளாயும், பூப்பத்
தாறு தத்துவங்களையும் கடந்த விடத்து மெலிடுந் திருவருளாயும்,
தேவர்கள் விழுந்து வணங்கும் கடவுளுமாகிய உன் திருவடியில்
விழுந்து வணங்குகிறேன் ஐயனே!

தாத்தாதன தானன தானன தாத்தாதன தானன தானன
தாத்தாதன தானன தானன தனவென்றும், தானந்தாதன தானன
தானன தானந்தாதன தானன தானன தானன தானன தானன தானன தானன
கசபையில் நிருத்தஞ்செய்யும் பரமே!

ஓதாதற் கரும் பரஞ்சுடாகி யொளிரும் வேதநாயகனே! அடி
யார்களுடைய இருதயமாகிய குட்டையி லடைபட்டிருக்கும் அஞ்
ஞானச் சேற்றி வெங்கலை அடித்துக் கொண்டுபோகும் ஞானவென்
ளமே! சூலபாணியனே! உன் துணைமலர்த்தாளினோர் தொழுகின்
றேன் என்னைக் காத்தருளுமையா!

“கலையாகிக் கலைஞானர் தானையாகிப், பெண்ணாகிப் பெண்
னுக்கோ மாணுமாகிப், பிரமாயத்துக் கப்பாலோ ரண்டமாகி, எண்
னாகி யெண்ணுக்கோ ரெழுத்துமாகி யெழுஞ்சுடராய்கிற்கும் பர
னே,” ஐயனே! அஞ்ஞான மருளுடைய பித்தனாகிய அடியேனை அம்
மருளினின்று நீக்கித்தனதென்றுரைக்கு மவையெல்லாந் தள்ளித்
தன் சுதந்தரத்தினைப் பிழந்து தோன்றுவனவெல்லா நீயாகக்கண்
டானந்த மடையும் புண்ணியவான்களின் கூட்டத்தி லடியே ஞொரு
வனாயிருக்கும்படியாவது, அல்லது அவர்களுடைய ஏவற் பணிவி
டையைச் செய்யும்படியான பாக்கியத்தை யாவது அடையும்படி
யாக அனுக்கிரகஞ் செய்யும்படி மனுவுசெய்து கொள்ளுகிறேன்.

இப்படியாக எமக்கு நாதராக விருக்கின்ற பாமசிவனே, வாசு
தேவன் சார்வதாய் போற்றித் தொழுதுகொண்டிருந்த காலத்தில்
ஒருநாள் அவனுக்கு தூலாசிரியராயும் சிவபத்தி முதலிய வற்றிற்
சிறந்தவராய் மிருந்த வேத பண்டிதராகிய விசுவனாத சாஸ்திரியார்
அவனை நோக்கி, அப்பா வாசுதேவா! நீ அடிக்கடி திவ்விய சேஷத்தா

மாகிய சிதம்பரம்போய், அவ்விடத்திலிருக்குஞ் சிவகங்கையென்னுந் தடாகத்தில் மூழ்கி, சிற்சபையில் உமாதேவியார் காண நடனஞ் செய்யுஞ் சிவபிரானுடைய உருவத்தைக் கண்டு தரிசித்துவார ! அப்படிக்கு நீ அந்தக் கடவுளைத் தரிசித்து வருவையாகில் அது உன்னை ஊசலாட்டுகின்ற இருவினைகளோடு மறுத்து அறிவைத் தந்து ஒளியுருவாக்கிப் பந்தங்களைப் பற்றறுத்து ஆசையை யொழித்து மெய்படியார்களி னிலையில் சேர்த்துவிடும். மரபாத கங்களைச் செய்தவர்களா யிருந்தாலுஞ் சிதம்பரத்துக்குப்போய், அங்கு ஞானசொருபராய் ஆனந்தத் தாண்டவஞ்செய்கின்ற அம்பல வாண மூர்த்தியைத் தெரிசனஞ் செய்வார்களே யாகில் அவர்கள் பா வங்களினின்ற நீங்கி நற்கதியடைவார்கள்.

சிதம்பரபுராணம்.

“கொடியவினைக் கிருப்பிடமாய் மிக்கபயங் கரமாகிக் கூறற் கொண்ணாக், கடியகவி யுகத்துதிப்போ நய்யுநெயி வேறுளவோ கணக்கிலாத, கொடியவினை கடந்திடவு மரிதுசிதம் பரந்தன்னை நீங்கா தாதி, முடிவொருவு பதங்கண்டான் முடியாத வினைமுடிந்து முத்தி சேர்வர்”.

வினா—ஐயா! அத்தலத்தின் பெருமையையும், அதற்குச் சிதம் பரமென்று பேர்வந்த காரணத்தையும், சிவகங்கையின் பெருமை யையும் அடியேன் செவ்வையாய்த் தெரிந்து கொள்ளாதிருப்பதா லதனை விவரமா புரைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

விடை—மேற்படி தலத்தைச் சிதம்பரமென்றும், புண்டரிகபுர மென்றுங் கூறப்படும். சிதம்பரமானது பெருமைபொருந்திய விராட்புருட னெழுந்தருளி யிருப்பதற்கு ஞானகாயமாகி விளங்கு கிற படியா லிதைச் சிதம்பரமென்று சொல்லப்படுகிறது. சித்தென் றால் ஞானம், அம்பரமென்றால் ஆகாயம். இதிலுள்ளதாகிய கனகசுடையி ல் மூன்று கண்களையுடைய பரமசிவன் ஆனந்த நிர்த்தனஞ்செய் கின்றார். அவருடைய மூர்த்தி கரத்தி லாயிரத்திலொன்றுதான் ஊக லாசத்தி லிருக்கு மென்றால், அத்தலத்தின் பெருமையைப் பேசாத

யாகிய என்னுற் சொல்லச் சாத்தியப்படுமா? அப்படிப்பட்ட அழகு பொருந்திய கனகசபையைக்கண்டு தரிசித் தவர்கள் விஷ்ணுவீரூ லும் பிரம்மாவீரூ லும் காணப்படாத முத்தியை யடைவர்க ளென்பதாக வேதங்கள் கூறுகின்றன.

எங்கும் பிரகாசியா நின்ற விராட்புருட விதயார விந்தமான பழமையாகிய தில்லையில் அனுக்கிரகசரத்தி சொருபமாய் அப்பல்வாண மூர்த்தி ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்வது யானுக் தென்று வினவில், இவ்வுலக மெல்லாம் அவன் திருமேனியாக விளங்குதலின், அவன சைந் தாலன்றி உலகமசையாதாசலின், “ஆடுவித்தா லாரொருவ ராடாதாரே” என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்களித்ததும், “அவனன்றி யோரணுவு மசையாது” எனத் தாயுமானவர் கட்டளை யிட்டதும் இக்கருத்தைப்பற்றியேயாம்.

“தத்துவ மாடச் சதாகிவந் தானுடர், சித்தமு மாடச் சிவசத்தி தானுட, வைத்த சாரம மாட பறையாட, வத்தனு மாடினு னம்ப லக்கூத்தே”

இனிப் புண்டரிக புரமெனகூறுவதற்குக்காரணம் யாதெனில், தாமரைமலர்போ விருக்கின்ற தென்று சொல்லப்பட்ட இதையார விந்தத்தில் பரப் பிரமம் எப்போது நிலையற்றிருக்கின்ற படியினால் அந்த இதைய தாமரைக்குப் புண்டரிக புரமெனது பெயராயிற்று. சாந்தோகிய உப நிஷத்தில் “பிரமபுரமாகிய இந்நதச்சரீரத்தி னுள்ள தகரமாகிய அப்புண்டரிக வீட்டினுள்ளே யிருக்கும் ஆகாசம்” என் பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது. இங்கே ஆகாசம் என் றது பிரமமாகியசிவத்தைப் புறத்துமிவ்வாறே இப்பிரமாண்டம் பிரம புரமெனவும், இப்பிரமாண்டத்தி னுள்ளே யிருக்கும் தில்லைவனம் புண்டரிகவீடு எனவும், தில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ்செய்யுஞ் சிவம் ஆகாசம் எனவுங் கூறப்படும்.

“தாவரமாகிய அண்டமும் சங்கமமாகிய பிண்டமும் சமமாத லால் பிண்டமாகிய சரீரத்தில் இடைக்கும் பிங்கலைக்கு நடுவினுள்ள

சுமுமுனாநாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள விப்பரதகண்டத்திலே இலங்கைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவிலுள்ள தில்லையும் சிவன் ஆனந்தசிங்குத் தஞ்செய்யும் தானமாம். அச்சிவன்நிட்குள சொரூபமானதினும் கண்ணினிற் பார்க்கவும், வாக்காறுதிக்கவும், மனத்தானினைக்கவும், அந்நவா லறியவுங்கூடாத பொருளாதலாற் சுத்தவெளியாகிய அப் பிரபத்தைச் சிதாகாசமென்று கூறுவது.

சிதம்பரபுராணம்.

சொற்றவுடற் சுமலநிக ருளக்கமலம் பிரமமுறை தொன்மை தன்னு, னற்றகைய புண்டரிக வகமாயிற் றந்தவக நண்ணலானுன், பற்றுடலம் புரமெனப்பேர் படைத்ததுபுண் டரிகவகம் பற்றிநித் தம், பெற்றபிரமங்ககன அவமையாற் ககனமெனப் பேசிற்றாமால்.

இந்த விராட் புருடனிருக்குந் தலமாகிய தில்லைக்குப் போய் தாண்டவ ராயனாகிய நடராஜ மூர்த்தியைத் தரிசித்து வந்தால், சிவ சாயுச்சிய முந்தையை யடையு மார்க்க மேற்படுமென்பதாக ஞான நூல்கள் பேசுகின்றன. ஞானாபாச சொரூபமாய் ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்யும் அமபலலாண மூர்த்தியைத் தெரிசிக்கும் புண்ணிய வான்களுக்குமாத்திர மெய்ஞ்ஞானங் கிடைக்குமேதவிர ஏனையோர்க ளுக்குக் கிடைக்க மாட்டாது. இது சத்தியம் சத்தியம் முக்காலஞ் சத்தியமேடாம். ஆன்மபோதத்தைத் தொலைத்துச் சிவசாயுச்சிய மடைய விருப்ப முள்ளவனா யிருந்தால் நீ தப்பாம லடிக்கடி தில்லைக்குச் சென்று ஜெக மண்டலம் புகழும் பரமண்டலமாகிய கனகசபையிற் றிரு நடனம் புரியுங் கழல்தா வென்று நடே சப் பெருமானைக் கேள். இதுநிற்க.

இனிச் சிவங்கைவின் பெருமையாதென்றுவினவில், இந்தத்தீர்த் தத்தில் பலதரம்மூழ்கினே ரினிப்பிறவாநெறியடைவார். மறுச்சக்கர வர்த்தி என்பவருடைய குமாரனாகிய இரணியவன்மனைப்பவன் குட் டலோயால் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனன். அவன் அந்தக்கங்கை யில்மூழ்கி அகண்டாகாரபரிபூரணமாகி யோங்கிநிற்கின்றபேரின்பமா கிய நடேசனைத் தெரிசித்துவந்ததில் அக்குட்டலோய் நீங்கித் திவ்விய தேவத்தை யடைந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. தில்லைத்தலத்தின்

பெருமையை விஸ்வநாத சாஸ்திரியார் மேற்கண்ட படி சொல்லியதை வாசுதேவன் கேட்டு அடிக்கடி திணைக்குப் போய் சுவாமியைத் துதித்துப் போற்றித்தொழுது தரிசனஞ் செய்துவருவான். அப்படியிருக்க வாசுதேவன் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து தன் நிருப்பிடத்துக்குக் காட்டுவழியாக வருகையில் வழியிலே ஓராலவிருகத்தைத் திண்கீழே பிரமசேஜரை யுடைய ஒருதபசி நிஷ்டையி லிருந்ததைக்கண்டு இவா மோடாத்திற கேதுவாகிய தத்துவ ஞானத்தைப் போதிக்க அருராயிருப்பாரென் றெண்ணி அவர் முன் கைகட்டி நின்றாக்கொண்டிருந்தான். அவா நிஷ்டையி லிருந்து விழித்த போது வாசுதேவனைப் பார்த்து நீ யார்? இங்கு ஏன்வந்தா யென்று வினவினார். “புனரந்த பாவமெலாம் பரீட்டாண முணரந்தஞானி விழிபட வேடுமே யென்று” ஆனாரோர் கூறிய வாக்குப்படி வாசுதேவனைச் சூழ்ந்திருந்த பாவங்கள் வெகுசா யதன்று போனபடியால், அவன் நிஷ்டைகளங்க மனதுடன் சுவாமி! அடியேனுக்குத் தீட்சை செய்து பரமஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். தபசி வாசுதேவனிடத்தில் ஞான சம்பாஷணை செயததில் மோகத்தைக் கொடுக்கும் அஞ்ஞான கற்பிதமாகக் காணப்படுகிறபிரபஞ்சத்தை மெய்யென அபிமானித்திருக்கும் புறப்பற்றுஞ் சிவப்பற்றும முற்றுமொழிந்து நித்தியாநித்யவஸ்துவிவேகம - இகமூத் தார்த்த பலபோக விராகம்-சமாதிசட்கசம்பதது- முமுட்சத்து வமென்கின்ற சாதன சதுஷ்டயங்களி னனுஷ்டானங்களை விசேஷமாய்க் கைப்பற்றாதவனாயு மிருந்ததைக்கண்டு, அப்பா வாசுதேவா! கொஞ்சநாள்கழிந்தபிறகு உபதேசஞ் செய்கிறேனென்றார். இத்தேகம் நீரிலெழுதிய எழுத்தைப்போல நிலையற்றதென்று வாசுதேவனெண்ணி அதைக்கேளாமல், சுவாமி! இப்போதேமும்மல வழக்கை நீக்கிப் பிறப்பையறுக்குப்படி யாகிய ஞானோபதேசஞ் செய்ய வேண்டு மென்று பிடிவாதமாய்க் கேட்டான். அரசமுதல் அகங்காரம் வாயுமுள்ள பதின்மூன்று குணங்களையுங் கைவிட்டு, சிவபத்தியிற் சிறந்திருப்பவர்களாய்ச் சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னர்களாயிருப்பவர்களுக்குமாத்திரம் உபதேசஞ்செய்யும்படியாக ஞானனால் கனில் விதித்திருக்க, இவன் இப்போதே உபதேசஞ் செய்யவேண்டுமென்பதாக அறியாமையாற் போராடுகிறானே தொண்ணூற்றாறு

தத்துவங்களைப் பித்தகளைத் தவர்க்கல்லது இப்படிப்பட்ட அபக்குவ னுக்கு உபதேசஞ்செய்கிறதானால், மலர்ந்தவாசனையுள்ள புஷ்பத்தை மூக்கில்லாதவனை முகராசெய்வதற்கும், குருடன் கையில் கண்ணாடி கொடுத்து அவன் முகத்தைப்பார்க்கச் சொல்லுவதற்கு மொக்கு மாகையால், இவனை நம்மாவாவிட்டு நலமாய்த் தொலைக்கவேண்டுமென்பதாக வெண்ணி அடிபிறகண்டபடி வாசுதேவனுக்குக் கூறலுற்றார்.

பசுவர்க்கத்திற் சோக்கிதாபாசனாகிய ஆடவனே! துயர்ப்பிறவி வெங்கொடு நோய் தொலைக்க ஒருவனுக்கு உபதேசஞ் செய்கிறதானால் முன்னராய்க் குருநக்சுனை பெற்றுக்கொண்டுதான் உபதேசஞ் செய்யவேண்டியது விதியாகையால், தக்சுனை கொண்டுவா! அப்படி நீ கொண்டுவாப்பட்ட தக்சுனை ஆபாசமானதாயும், அருவருக்கப்பட்டதாயும், நாற்புள்ளதாயுமிருக்க வேண்டுமென்பதாகச் சொன்னார். அதப்படிக்கு வாசுதேவன் கொண்டுவருவதாகச் சொல்லித் தன்னிரப்பிடத்திறகுப போய விட்டான்.

வாசுதேவனுக்குக் கெட்டவஸ்து இன்ன தென்பதாகத் தெரியாமல் சிலநாள் மனக்குழப்பத்தைக் கொண்டவனுமிருந்தான். அப்படியிருக்க அவன் ஒருநாட் காலேப்பிரவிர்த்திக்குப் போதையில், மலம் துர்க்கந்தமான நாற்றமடிப்பதுகண்டு, இது கெட்டவஸ்துவா யிருப்பதால் இதைத் தான் காணிகை யாகத் தவசிக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கலா மென்று எண்ணி, வேத முத்தலாகிய கலைகளைத் தையுமுணர்ந்த தன்னூலாசிரியரிடத்திற்குப்போய் நடந்தவிருத்தாந்தத்தை அவருக்குத் தெரியப் படுத்தித் தன்னெண்ணத்தையுஞ்சொல்லினான், அடஅடவாசுதேவா! வாசுதேவா! புத்தியில்லாதவனே! சிறிதும் மலம் கெட்டவஸ்தாகுமா? நல்லது நேற்றையதினம் நீ என்னபோஜனஞ்செய்தாயென்று கேட்டார். அதற்கு வாசுதேவன் ஐயா! ஒரு சினேகிதன் வீட்டில் நடந்த விருந்திற்குப் போயிருந்ததில், மிட்டாய் இலட்டு முதலிய இனித்த பண்டங்களையும் நல்ல போஜனங்களையும் உண்டேனென்றான். அதற்கு நூலாசிரியர் வாசுதேவா! நீ உண்டபதாந்தங்கள் நல்லவஸ்துவா யிருக்க அதனுண்டான மலத்தைப்பெய்ய

கெட்டவன்து வென்று கூறுவது; அது உன்னுடலிற் கூடியிருந்ததின
லல்லவோகெட்டது? அகையால், உன்னுடல் கெட்டதா? மட்டையா,
இலட்டுங் கெட்டதா? நீ சொல்லென்றார். மலத்தில் விளைந்த புழு
கூடான இந்த வுடல் அகத்தமான தென்றுர், சலம்-குடர்-மூளை-த
சை முதலியன நிறைந்துள்ளனவென்றும், அது நாடோறு மய்யித
வசங்கிதமாகிய மலமுலையதைச்சேர்ந்து வளர்ந்த தென்றுமறி
யாத சிலர் குதிரைமுதலிய வாகனங்களின்பேரிலேறியுலாகித் திரிந
து தனக்குதனக்கு என்கிற வீச்சுகளைக் காட்டிக் திடீரெ
ன்று ஒரு தினத்தில் தனக்குள்ளிருந்த ஆவி வெளியிற் போக
மயானத்துக்குப் போய் நியில் வெந்து ஒரு பிடி சாப்பலாய்ப் போ
கத்தக்கதை இவ்நாளளவும் நீ யறியாயா? வாகுதேவா! நீ அ
தை நன்றாயோசித்துப்பார். இப்படிப்பட்ட ஆபாசமான தேகத்தைத்
தான் புத்தி தாழ்ச்சியுள்ள நாட்டாள்கள அடைத்தானென்ற றபிரா
னித்துப்பெருமை கொண்டாடித் திரிகிறார்களன்றிப் பஞ்சபூத விகார
மாகியதேகம் தாங்களல்லவென்னு முண்மையினை அறிவார்களில்லை.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

தேகமலேன் பொறியல்லேன் செற்கரண நானல்லேன்
முகபிரா னாறுமல்லேன் முழுப்பிரம நானென்ன
சோகமெனப் பாவிக்கிற் ககமுனிவ யுயிர்த் தடைபோய்
மாகமுறு மதிபோல விளங்குமுன்றன் மதிசானே.

இந்தக் கர்ப்புயியில் தோல் எலும்போடு நரம்புகொண்ட டிடை
யிற் பிணித்த கொழுந்தசை மேய்ந்த வுதிரச்சிறு புழுக்குரம்பை
யாகிய அசுரியான பூகவுடல் நீர்க்குமிழிபோல நிலையில்லாம லிருக்க
அதை நிலையென்று கருதிய ஜீவர்கள் அவிவேகத்தால் மாயவாழ்க்கை
யாகிய பிரபஞ்ச மோகத்திலாழ்வார்கள், வினையினுலெடுத்த அந்தத்
தேகம் மாயா சம்பந்தமான பஞ்சகோசத்தாலுண்டான தென்பதை
யும், அது நிலையற்ற தென்பதையு மறியாது அதை நானென் றபி
மாவரித்து, நிராமயமும் கிஷ்களமும் நிரவிகற்பமு மாகிய சிவபெரு
மானை ஏற்றித் தொழாமல் மறந்து போவதாகிய மதிக்கேடான பேத
மைக்குத் தெண்டனையாக வண்டியி னுருளையைப் போல் கீழது

மேலதாய்ச் சுழன்றுகொண் டிருக்கப் பட்ட ஜனன மரணத்திற் சுழன்று கொண்டு பலவித துன்பங்களை யச்சீவர்க ளுடையவிக் தும் கொண் டிருப்பார்களென்று வேதிக மங்கள் கூறுகின்றன.

வாகுதேவா¹ தேகாபாச லக்ஷணமின்னதென்பதைப் பற்றி நாம் கூறுகின்றோம் தேன். பஞ்சகோசத்தா லுண்டான இந்தத் தேகத்தை நானென்றுகூறி அதனிடத்தில் எவன் அபிமானத்தைப் பாராட்டுகிறானோ அப்படிப்பட்ட மானிடன் வீணாய்க்கெட்டுப் போவா னென்று அறிவாயாக. பாம்பானது தன்னுடையதோ லைத் தானென்றுப்புகழ்வானது தான் வசிக்குங் கூண்டைத் தானெ ன்றும், சொல்லுத் தன்மையுடையதோ² உடையதன்று. அத்தகை மைபோல், பஞ்சேந்திரியர்கள் வாசமாயிருந்து முடம்பை சிதா பாரானவன் தானென்று சொல்வதற்கு யாது சம்பந்தமுளது.

திருவிளையாடற்புராணம்.

விடம்பயி வெயிறற விரியும் யி நுழை
குடம்பையுந் தானெனுங் கொள்கைத் தேகொலோ
நடம்பயில் கூத்தரி னடிக்கு மைவர்வா
முடம்பையுந் தானென வுரைக்கற் பாலதோ.

ஒருவீட்டில் குடிக்கூலிக்கிருப்பவன் அந்தவீட்டைத்தன்சொந்த மென்று பாராட்டிச் சொல்லக் கூடாததுபோல, தேகியென்றுசொல் லப்பட்ட ஜீவனாகிய வொருவன் தான் சில நாளைக்கு வாசமாயிருக் கும் இவ்வாபாச தேகத்தைத் தனக்குச் சொந்தமென்று கூறலாமா கூறக்கூடாது. ஆன்மாக்களில் ஐகத்து மோகத்தை யடைந்தோர்கள் மாத்திரம் பொந்துபோ லமைந்த விர்த்தத்தேகத்தை நானென்று கூறுவார்கள். தேகத்துக்கு வேறுகிய ஆன்மா பொம்புடலாகிய இவ்விடத்தில் வாசமாயிருக்கிற தென்பதை யுணர்வார்கள். எனு விஞ்ஞானந்த மயமாகிய காரண சரீரத்தையும், மனோமயமாகிய குக்கும சரீரத்தையும், அன்னமயம் பிராண மயமாகிய துலசரீரத் தையும் பொருந்தி யிருக்கின்றதோ அதைத் தான் ஆன்மா வென் றும், அல்லது தேகியென்றுங் கூறப்படுவது. ஆன்மா ஞானசொருபி. அஃது பிரகிருதியாகிய பாச சம்பந்தத்தாற் பகத் தன்மையை

யடைந்து அவலமாய்ப் போகிறது. ஆன்பாபிரகிருதி சமபந்தமில்லாதபோது அதுஞான சொருபியாய் விளங்கும்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

பாசத்தாற் பகவெனப் பகரப்பட்டன
பாசந்தா னிரிதரப் பதியெனப்படுங்
காசத்தாற் குருடெனக் கழறப்பட்டன
காசந்தா னிரிதரக் கண்ணெனப்படுமே.

பிரகிருதி சம்பந்த முண்டாகும்போது ஆத்மாவிறற் செய்யப்பட்ட பலவித கன்மமானது அவ்வான்மாக்க ளெடுக்கப்பட்டவுடல்களுக்கு முன்னிலை காரணமாய்ப் பலவிதமான புசிப்புக்களை யுண்டாக்கியும், நா னுவித சன்னங்களை யுண்டாக்கியும், பலபேதங்களாயிருப்பதாயும், அககன்மம் ஆன்மாக்க ளெடுக்கும் பற்பல ஜன்மங்கள்தோறும் சென்று பொருந்துவதாயு முளது.

இன்னும் இக்கன்மம் வரும் வழியைப்பற்றிக் கூறுவோமகேள். அக்கன்மம் சாதி, வாழ்நாள், புசிப்பு என்னு முறைமையை யுடையதாக வருவழி மூன்று விதமாம். இப்படிவரு மூன்றும் ஓரான்மாவிலே கூடிவருகிறது ஊழ்வினைப் படியாகும். அக்கன்மத்தை யறுபவிப்பது அவ்வான்மாக்கள் முன்செய்த நன்மை தீமைகளின் முறைமையன்றி இவ்விரு வினைகளில் எவ்வினை மிகுதியாய்ச் செய்திருக்கின்றனவோ அவ்வன்மை மென்மைகட் சீடாகவருது பொருந்தும். அவ்வாறு வந்துகூடுங் கன்மம், ஆதிதைவிகம் - ஆதிபௌதிகம் - ஆதிபாத்மிகம் என்னும் வாயிலாகச் சுகதுக்கங்களாய்ப் பொருந்தும். இவ்வாற்றால், நன்மை தீமைகளைச் செய்துவருகின்ற ஆன்மாக்கள் மேலு மேலுஞ் சன்ன முண்டாகைக் கேதுவான கன்மங்களைச் செய்துகொண் டிருக்கும்.

சிவப்பிரகாசம்.

கன்மநெறி திரிவிதநற் சாதியாயு போகக் கடனதென வருமூன்று முயிரொன்றிற் கலத்தல், தொன்மைய்து ழல்லதுண வாகாதானுந் தொடக்ககடைவி னடையாதே தோன்று மாறித், தன்மை

தரு தெய்விகமுற் பவுகிகமான் மிகமார் தகையிலுறு மசேதனசே
தனத்தாலுஞ் சாரும், நன்மையொடு திமைதரு சேதனனுக் கிவ
ண னாடிவத னாழ்வியா நனுகுத்தானே.

வினா—ஐயா! கோற்கு மியாடி நுருவன் வாடகைக்குக் குடியி
றக்கும் வீட்டைத் தன் சொந்தமென்று கூறுவதானு லுது பிசகு
தான். ஆனால் சிதாபாசன் எதைக்கொண்டு சமல காரியத்தையு
நடத்தித் சொல்லுகிறானே அந்தா சிந்தனை யபிமானித்து
அதைத்தொத்தம் பாராட்டி நானென்று சொல்லுவதனுலே கெடுதலை
புண்டாவதற்குக் காரணமென்ன?

விடை—மூலகாரணமாயுட, தத்துவங் கடத்த தனிப்பரம் பொ
ருளாகியும், பிரணவ ன்வ ஷியுமாகிய நடேசப் பெருமானைத்
கூதித்துப் போற்றாறகாக விர்தவுடலை யவரா னுனக்கு இரவலா
கக் கொடுக்கப்பட்ட டிருநக ி அருத்தியடி செய்யாமல், புதல்வன்
மனைவி மிவாகா முதலியவை களையுட, விடு வாசல் ஆடை ஆபரணம்
இவை முதலியவைகளையு மென்னவை பென்றும், தேவருகு
அன்னியமா மிருந்து விசயத்தை நானென்றுங் கூறலாமா?

சசிவரணபோதம்.

எனதாடை பொன்டின் மகன்றையல் பாய்மா
விபங்கண் முதல்கால கையா நென்னதென்றுக்
தனதா யுரைப்பா வகுத்திருந் ஆனைத்
நானென் றயர்ந்தான் சொலத்தக்க தன்றே.

அழிவாணந்தித்தியார்.

அன்னமயம் கொண்டெடுத்த வுடல்களு மாயிழையும்
பின்னமுடன் வருபிள்ளையுஞ் சுற்றமும் பேருலகின்
மன்னுநரை திரைமூப்பினு நோயினு மாளக்கண்டு
துன்னுமறிவி ளான்மா விதுவென்று சொல்லுவரே.

வினா—ஐயா! இந்தத்தேகத்திற்குள் தேகி யொருவ னிருப்ப
தாகக் கூறப்படுகிறதே அப்படிக் கிருப்பதற்குப் பிரமாண மூண்டா?

விடை—பிரமாணமுண்டு, அது எப்படி யென்றால், மதம் பொழியா கின்ற யானையைப்போல் மரத்தா லோருருவஞ் செய்து அதற் குள்ளாக வேரார் புருடனின்ற நடத்தினால், அது துதிக்கை கால்கண் முதலியன வசைத்து மெய்யானையைப்போல நடக்கும்; உண்ணின் றவன் நடத்தாதபோது சும்மா டெகுகும். அவைபோல வீரத்தேகத தைத்தேகி நடத்தாதபோது பிரேதமாய்க் கிடக்கும்

ஆத்மபோதம்.

மரக்கைப் பிற்புள்ளோர் மைந்த னிருந்தாட்டிற்
செருக்கி யதுவாட்டுஞ் செய்கைபோல்—தரிக்குமுட
லாட்டுவா னாட்டின லாடுமவ னாட்டாக்காற
நாட்டம்போ லாகுமிது காண்.

சசிவர்ணபோதம்.

“கடக்குஞ் சரம்பண்ணி யுண்ணின் றொருததன்
கைபாத கன்னங்கண் மெய்ப்போ லியங்குங்
கிடக்கும் நடத்தா விடத்திவ் வுடம்புங்
கிடக்கும் மொருத்தன் னடத்தா விடத்தே.”

என்பதனும் காண்க.

இப்படியாகத்தேகத்திற்குத் தேகவேறுபிறுக்க இரதமாப்ஸிண்ட மான தேகத்தைநா னென்னலாமா! பஞ்சபூத விகாரமாகிய தேகமுதல் கித்த பரியந்தமும் நீயல்லவென் றறிந்துகொள். தேகம் நீயாயி ருந்தால் உயிர்நீங்கி விட்டபின் உன் தேகம் நடமாடாமற் பிரேதமா யிருப்பானேன்? இதை நீ நன்றா யோசித்துப் பார். அப் போது தேகம் வேறு தேகி வேறென்று நாம் கூறுவது உண்மை யென்று நீ அறிந்து கொள்ளுவாய். உனக்குச் சிவபிரான் இம்மானிட தேகத்தைக் கொடுத்தது தன்னைத் தொழுவதற்கு இரவலாகக் கொ ட்த்ததென்று மேற்கூறி யிருப்பதற்குப் பிரமாணம்.

வைராக்கியதீபம்.

கருமமொன் றியற்றப் பிறர்கையிற் கருவி கவர்த்துளோன் பினு மவர் கொளுமுன், விடைவினண் ணியசெய் யுதமற் றதையே மிகச்

சிறப் பித்துகோக் குதல்போல், புனாவில்விட் டின்ப மடைகுவா
னதற்குப் பொருந்திய வருத்தவஞ் செய்யா, தொருகண மேலுநிலை
யிலிவ் வுடலை யொப்பனைச் செயதுகோக் குதலே.

வினா. யியா? வீட்டின்ப மடை குவதற்கு உடலைக் கொடுக்கப்
பட்டதென்று சொல்லுகிறீர் யவ்வுடலைக் கொண்டு சிவாரோனை
யொப்பாடி, தொ பூகின்றது.

விடை. அடியிற் கண்டபாட்டிற் கூறியாடி தொ பூகின்றது.

சிவஞானசித்தியார்.

பளமது நிலைய வாக்கு வழுத்தமந் திரங்கந் சொல்ல
வினமலர் கையிற் கொண்டங் கிசுதித தெய்வம்போற்றிற்
சின முத லகற்றி வா முரு செயலற மாஸுல் யார்க்கு
முனமொரு தெய்வ மெய்முன், செயற்குமுன் நிலையா மன்றே.

விஷயங்க ளிப்படியி நுக்க அஞ்ஞானிகளாகிய சிதாபாசர்கள்
தேகப் பிடைத்தற் குண்டான காரணத்தையும், அதனு லுண்டாகுந்
துன்பத்தையும், அத னனஞ்சார அவலக்ஷண மான அருசியையும்,
அதன் அனித்தயத்தையும், பாசத்தொடர்பாலப்போதைக்கப்போது
வேறவே ஁டலாய் மாந்வருவதையு மாறாய்ச்சி செய்யாமலும்;
அனாதி நித்தியஸ்வய சபாவ பிரம்ம மாயும், அகண்ட சத்த பரமாத்ம
பிரமமேஸ்வர மாயும், சிவ சொரூப மாயும் விஷ்ணுசொரூபமாயும்,
பிரமதேவஸ்வரூபமாயும், சுருணதரிசனதரிஸ்வரூப பாவாகாரமாயும்
விளங்கிச் சர்வத்வகோலாஹல சிருஷ்டியாதியபஞ்சகிருத்தியத்துடன்
தில்லைச் சிற்சபையில் நிர்ந்தனஞ் செய்கின்ற நித்திய வஸ்துவான
சிவபெருமா னாகிய பசுபதியைப் போற்றித் தொழுது அவனுடைய
கமல மலர்போன்ற பாதங்களை யடைய முயற்சி செய்யாமல், உண்
டலுமித்த லாகிய இன்பமே போந்த நெறி யென் நெண்ணிக் காம
போகத்தை விரும்பி ஒருநாள்பொசித்த வுணவையே மீண்டு மீண்டும்
புசித்து ஒருநாள் கண்ட காட்சியையே மீளவுங் கண்டு, ஒருநாள்
கொண்ட கோலத்தையே மீளவுங் கொண்டு, அதிற் களிப்புற்று, வாழ்
நாட்களை வீணுட்களாகக்கழித்து மாண்டு போவார்கள்! இப்படியாக

அஞ்ஞானிகளாகிய சிதாபாசர்க ளிறக்கிறதும் பிறக்கிறதாய்
ருப்பாகவீன தவிர ஜனன சாகசத்தைக் கடக்க முயற்சி செய்யா
கள். இவர்களுடைய கோதக பொப்போதங் காமவிக்ஷயங்களை யெ
றிநிற்குமா.

ஞானவாசிட்டம்.

“ உண்ட விபாசமே மீளவு முண்டென தொருநாட
கண்ட காட்சியே மீளவுக சரங்கின்ற துவந்து
கொண்ட கோவபே மீளவுக சரங்கின்ற தெனறெ
வீண்ட மேலவா நாறறுநி தொழிவீரே வெறுத்து ”

அரசனு யிருந்தாலும், தனவான யிருந்தாலும், தானாய்ந்த
சாதி யென்று சொல்லிக் கொண்டு திரிபவன யிருந்தாலும்; எவன்
அகத்த துக்கமாயுள்ள கேகயும், அனை சாரக, இத்திரியாதி க
ணங்களுந், அத்தேகமும் கிடமாய், புகின்ற புலன்களும், அவை
களினின்று புசிக்குஞ் சாதாதி விடயங்களாகிய போகங்களுந்,
அவைகளைப் புசிப்பதற் குகையாய் நீராழப் தசேந்திரியங்களுந்,
இளமையும், செல்வமும், உயிர் சாராயுள்ள குழிமங்களுமாகிய
பலவகைப்பட்ட நுகரின்ற நேராதப் பிரபஞ்ச வாழ்வுக ளனைத்
தும் நித்தியமென்று சமயிகளுந் அப்படிப்பட்டவன ஞானத்துக்கு
விரோதியாயும், அஞ்ஞானத்துக்கு நேசனாய் மிருப்பான். இப்படிப்
பட்டவன் அநாதி கேவலத்தற் களிப்பு நோயுந் செம்புபோ
லறிவின்றி அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் ஆளாகுகளில் ஒரு
வனாயிருப்பான். இவன் எஞ்ஞான்றும் காமபோகங்களை யறுப
வித்துக்கொண்டு அனந்த கோடி ஜனமங்களில் நொந்து நொந்து
துன்ப வெள்ளத்துள்ளே துளைந்து அவதிப் பட்டுக்கொண் டிருப
பான். பாசபந்தவலையி லகப்பட்டவர்கள் யாரோ அப்படிப்பட்ட
வர்களெல்லாம் பிறக்கவு மிறக்கவும் நரகவேதனைக்கு ளழுந்தவும்
ஆளாயிருப்பார்கள்.

வினா—ஐயா! தேகத்தைக் கொண்டு உலகத்தார்கள் சகல கா
ரியங்களையும் நடத்திக் கொண்டு அதைப் போஷித்துப் பெரு

மைப் படுத்திக்கொண்டிருக்க அதை அநாசார முள்ள தென்று கூறி நீக்கித்தப்படுத்துகின்றோ அதெப்படி யிழிவாய்ச் சொல்லக் கூடும?

விடை. அதனைத்தெரிந்து இப்படியுள்ள அநாசாரத்தைக்கொண்டு அப்படிச் சொல்லவென்றறிந்ந்நது அபத்தமாகிய அதனொராம யாதென்றுவினவில் சொல்லுகிறோம் கேள்.

உலகாம்பிகைதுதி.

ஒன்று மலச்சொடி லொன்பது பிறல்வ் வொன்பதினூ
நன்று மலரசெயுல விசமெந் நோமு நீர்வட் டன்றைக்
கன்றுதுடைப்பினும் போகாது பாழ்த்த வருவருப்பை
யென்று துடைப்ப னுலகே நாக பிதினூன்றே.

திராவிடமபாடிய முனிவர்.

பகதவுடல் வீணாரடு பட்டவுடல் சீசீதூர்க்
சகதவுட லொன்றுக்கா காநவுட—லிகதவுடல்
வைத்துப்பார்பு தென்ன வலிய வுயிர்மாய்த்துச்
செத்துப்போ னுலகல்ல தே.

நாலடியார்.

தோற்போர்வை மேலுந் துளை பலவாய்ப் பொய்ம்மறைக்கு
நீப்போர்வை மாட்சித் துடம்பானுன்—மீப்போர்வை
பொய்ம்மறையாக் காமம் புகலாகு மற்றதனைப்
பைம்மறியாப் பார்க்கப் படும்.

மலமும் புழுவு நிறைந்த புலால் நூற்ற மிக்க பொருளாகிய
மிருப்பதனாலே இத்தேகமான வில்லத்தை ஆபாசமென்று கூறி
லுற்றோம்.

திருவாசகம்.

பொத்தையுன்சுவர் புழுப்பொதிந்துளுத் தகம்பொழுநிய
பொய்க்குரை,யித்தைமெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்குடற் சுழித்த

ஐப் படுவேனை, முத்துமாமணி பாணிக்க வபிரத்த பவளத்தன்
முழுச்சோதி, யத்தனாண்டுதன் னடியநிற்கட்டிய வதிரமங்
கண்டோமே.

தேவாரம்.

கால்கொடுத் திருகையேற்றிக் கழிந்நைத் திறைசி மேய்ந்து
தேரல்படுத் துதரநீரார் சுவமெடுத் திரண்டி வாச
லெல்லுடைத் தாவமைத்தங் கேழுரா லேகம பண்ணி
பால்கொடுத் தாவிவைத்தார் பாபறைக் காட லுரே.

இதுவுமது.

என்பினுற் கழிநினைத் திறைச்சிமண் சுவரெழிக் திதுநம் மில்லம்
புன்புலா னுறுதோல் போர்த்துப்பொல லாயையான் முகடுகொண்டு
முன்பொலா மொன்பது வாய்தலார் குரம்பையின் மூழ்கி டாதே
பன்பொ ருந்தொழு துய்யலா மையல்கொண டஞ்ச னெஞ்சே.

சிவதருமோத்தரம்.

பொல்லாத புலையுடலைப் புழுப்பொதிந்த போர் வைதனை
நில்லாத நீரெழுத்தை நிகிலிதன் திருவாங்கைக்
கல்லாதார் பொருளெனவே காண்பதனைக் கலந்தயிந்து
நல்லார்கள் பொருளாக வொருகணமு நாடாரே.

இதுவுமது.

தன்னுடலக் தருவருப்பைத் தானயிந்துஞ் சரீரத்து
ளென்னிருப்பா மெனத்துளங்கி யினையாத விழுதைக்குப்
பன்முறையா லுடற்பழுதைப் பாடித்தும் பயனில்லைச்
சொன்னிரையிற் றுணிவாரோ காட்சியினிற் றுணியாரே.

இதுவுமது.

பொற்கடத்துண் மலம்பொருந்திற் புல்லியரும் பொருணசை
லக்கடத்தைப் பற்றியிடா ரங்கையினு லதனிதனின் [யா
மக்கடம துடவினைத்தா மலபாண்ட மெனவறிந்து
மெக்கணத்தா விகழாதே யருவருப்பற் றிருக்கின்றார்.

இதுவுமது.

அருந்தினை மமித்தனை மலமாக்கு மலவாக்கை
பொருந்திமோ நலம்புனித நித்தத்திற் பொருந்திடினும்
விந்தகநங் கரபனத்தின் வென்னேநிறம் வினைந்திடுமோ
சொந்திடினு மான்பாலை பொருபொழுதுந் துறவாதே.

தணிகைப்புராணம்.

தானியக் கடமே யாடினுர் பவ்வீத் தங்குயின் விழைஞரும்
பற்று, மிழ்திடும யானு துப்பபுறிந் பவ்வீ யாக்குமில் வுடற்புக
சமீது, மிழ்திடும பற்று மடவாநக குரைத்து மென்பயன் நிர்த்த
மா டிடினு, முமிழ்முடை யாகைக் கசிபுமு துறவ னுண்மைதீர்த்
துயிர்க்கதி யுறுவே.

இந்தயாகை பொருந்தியபடி புனபுலால் நானுந் தேலால்
அடப்பட்டு துடை, இன பனை, மலம், மூத்திரம், இரத்தம், சீழ், முதலி
யன சிறைத்தவையா விநயபதுடன் வாநோய், சூலைநோய், தலை
நோய், முதலிய வயறையு முடையதா யிருக்கின்றது. இப்படியிருப்
பதுடன் இன்னும் அதனுடைய ஆபாசத்தை யெடுத்துக் கூறுகி
றேம் கேட்பாயாக.

பட்டினத்தடிகள்.

ஆணவ மலத்துதித் தனைத்தி னுனைந்திடு
நினையைப் புழுவென நெளிந்திடு சிந்தையும்
படிநும பாவமும் பழிப்புறு நனைப்புந்
தவறு மழுக்காறு மிவறுபொச் சாப்புந்
கவடும் பொய்யுஞ் சவடும் பெருஞ்சின
விகலுந் கொலையு மிழிப்புறு புன்மையும்
பகையு மச்சமுந் துணிவும் பணிப்பு
முக்குண மடமையு மைம்பொறி முயக்கமு
மிடுமபையும் பிணியு மிடுக்கிய வாக்கையை
யுயிரெனுந் குருகுவிட் டோமில் குரம்பையை
யெலும்பொடு நரம்புகொண் டிடையிற் பிணித்துக்

கொழுந்தசை மேய்ந்து மொழுக்குவிழுவ் குடிலை
செழும்பெழு வுதிர்ச் சிறுபுழக் குரம்பையை
மலவுடற் குடத்தைப் புலவுடற் புட்டிலை
தொலைவிலாச் சோற்றுத் துன்பக் குழியை
கொலைபடைக் கலம்பல கிடகருநு கூட்டை
சலிப்புறு வினைப்பல சாக்ருக் குப்பையைக்
கோட்சரக் கொழுஞ் பிறற்ற கோணியை
கோபத்தி மூட்டுந் கொல்லன் றுருத்தியை
யைம்புலப் பறவை யடையுமபுற் சாத்தைய
புலராக் கவலை விலைமரப் பொதுமை
ஆசைக் கயிறறி ளாடுபடி பரத்தை
காசுற் பணத்திற் கழலுங்காற் றுடியை
மக்கள் வினையின் மயங்குந் திகிரியை
கடுவெளி யுருட்டிய சகடக் காலைப்
பாவச் சரங்கொடு பவக்கடல் புக்கு
காமக் காற்றெடுத்தலைப்பக்
கெடுவழிக் கரைசோ கெடுமரக் கலத்தை
யிருவினை விலங்கொடு மியங்குபுற் கலனை
நடுவன்வந் தழைத்திட நடுங்கும யாக்கையை

இதுவுமது.

ஊற்றைச் சரீரத்தை யாபாசக் கொட்டிலை யூன்பொதிந்த
பிறற்ற றுருத்தியைச் சோறிடுந் போறபையைப் பேசரிய
காற்றிற் பொதிந்த நிலையற்ற பாண்டத்தைக் காதலசெயதே
யேற்றுத் திரிந்துவிட்டே னிறைவா கச்சி யேகம்பனே.

நாறுமுடலை நரிப்பொதி சோற்றினை நான்றினமுஞ்
சோறுங்கறியு நிரப்பிய பாண்டத்தைத் தோகையர்தன
கூறுமலமு மிரத்தமுஞ் சோருங் குழியில்விழா
தேறும்படி யருள்வா யிறைவா கச்சி யேகம்பனே.

நெஞ்சுவினோது.

கொண்டதொரு காமனுக்குங் கோபனுக்கு மோகனுக்கு
மண்டு மதமாச் சரியனுக்குந்—திண்டிறல்சே

ரிந்திரியம் பத்தாகு மீனாந்து மாத்திரைக்கு
 மந்தாபிலாப்பூதங்க கோத்தியுக்குள்—சீதைகவர்
 மூன்றுதூற்ற மூன்றுகுண மூன்றுபல மூன்றுவகதை
 என்றுகூறு மெய்யு மிருவிதைக்கு—தோன்ற
 வாயுவொரு பத்தாகு பாபந வலனினையே
 பாயகளை ஒரு மருந்திக்கு—வேயா
 மிசனச கிரியை யிவைதரிசுதிங் தெண்ணிலா
 வரசவ கொடுமை யவைபூண்பி—காசரவன
 சிபினினை நிலலாமம் பிண்டாடும பலகருவி
 வாரி யகப்பட்டு மயங்கினேன்.

நேகத்தில் யாதொரு பத்தகுமில்லாத மலமுதலிய ஆபாசங்
 கள் நிறைந்திருப்பதுடன் வா டோய்முதலியன வாசமாயிருப்பதாகக்
 கூறப்பட்டிருக்காதுதல்லவா? அப்படிப்பட்ட வியாதிகளின் விபரத்தை
 பெருத்தூர கூறுகின்ற தெனால சாதத்யமாண காரியமா யிராது.

தத்துவாயிர்தம்.

பிணிகளுங் கவலையும் பேசி னேழகட
 லிணைதரு மணவினு மனந்த கோடியா
 லிணைதரு பிறவியி லிடரலா தொரு
 கணமது மிலதெனக் கண்டு நொந்தனன்.

இப்படிப்பட்ட வியாதிகள் உண்டாவதற்குக் காரணம் யா
 தென்று வினவில, அஷ்ட மூர்தகமும, அவற்றினுக்குப் பரமாகியுள்
 ளவும், வாகுக்கு, மனத்திற்கு மெட்டுவனவு மெட்டாதனவுமா
 யும், பூலோக புவலோக சுவலோகமாயுட, பூதங்க ளாயும், பூரண
 நாதனாயும், உலகம் யாவு முயிர் பனவுக தானாயும், அந்த ஆன்ம
 கோடிகளின் யோக்கியதைக்கு ஏறறபடி யாட்டி வைக்குந் தெய்வ
 மாகிய சிவபிரானாயும், இடபக்கொடியை யுடைய கைலாச பதியா
 யும், வெள்ளிய விளம்பிறையினை யணியுஞ் சடாமகுடத்தை யுடைய
 வனாயும், நீட்களனாயும், அடியவர் பொருட்டுச் சகலீகரித்துத்தோன்
 றும் நடேசப் பெருமாளாயும், சைவ நாயகனாயும், அடியார் பிற
 லிக்கட்டையை யடியோடே கொளுத்துபவனாயும், மறை முழுக்கு

மெட்டாத மலையோனாயும், மன்னு சிற்றம்பலத்து மானிர்தர். கூத்தனாய் மிராநின்ற சிவபிரானைத் தொழுது போற்றாமலும், சிவ புண்ணியங்களைச் செய்யாமலும், சிவதருமத்தின் முறைமையை வறியாமலும், பாயையினால் வரு மயக்க விகற்பங்களினு லுண்டாகு மோகாந்த காரமான லவுகிக காரியங்களைச் செய்து அசுலு லுண்டாகும் கொடும் பாதக வாயிலாப் வந்த பலவித வியாதிக ளால் துன்பப்பட்டுக் கடைசியாய், இத்தேகத்தைவிட்டு யாதனா சி ரத்துட னியமயுறிக்குப் போகையிற் கொடியவியமதூதர்களால் மூக் கிற் பாசக் கயிற்றைக் கோத் திருத்தும், உதைத்தும், குத்தியும், பலவிதமான பயக்கத்தைபுற் துன்பத்தைபுற் துயரத்தையு முண்டாக்கித் தீவினைப்பயன் பலிக்கு மெல்லையாகிய வெமலோகத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பார்கள்.

தம்மிடத்திற் பெரியோர்கள் வருங்காலத்தி லெதிர் கொள்ளல் பணிதல் முதலாயினவைகளைச் செய்வாதிசயும் பாவிகளையும், வே தாகமங்களிற் சொன்னவழி நடவாதவர்களையும், புண்ணியங்களைச் செய்யாது கொடிய பாவங்களைச் செய்கு பாதகர்களையும், எமலோ கத்திலெமகிங்கிலிடர்கள் தங்களையஜமானனாகியவெமதாரமராஜ னுத்தி ரவீன்படிக்கு ஆயுசுங்களாற் குத்திக்குத்தி கோர்ப்பார்கள், உப்புநீர் முதலிய கார நீரையும், அக்கினிப் குழம்பையு மேலே தெளிப்பார் கள். சரீரெங்குஞ் சின்னஞ் சின்னமாக வரிந்து எண்ணெய்க் குடத்துக்குள் ளடைத்து வேகவைப்பார்கள்.

எமதூதர்கள் சில பாவிகளைக் கூறிய வாயினையுடைய இருப்பு முனைகளை யவர்கள் கழுத்தி னுள்ளிறங்க வடித்துப் புறப்பே பொ ருந்திய இருப்பாணி வளையத்திற் சங்கிலியைப்பூட்டி இரண்டிருப்புத் துணை நாட்டி யதன்மே லுத்திரத்தைப்போட்டு அதனடுவே தூறு வருடங் கிடக்கும்படி கட்டித் தூக்கிக் காதுங்கையும் மிரண்டு புறத் திலும் பறக்கத்தக்கதாக விடுவார்கள்.

சிவதருமோத்தரம்.

அநாதநதிரவா பசிபவா யிநுபபுமுனீ யவந்திடம்றுப்
புதம்புதமம் வானிவனீ சிருங்கலையைப் பூட்டிடுவர்
சுபநதவா விநுமபக் கிடைக்கேவழிற் செந்நித்திரவர்
பதநதடலோ பதமபாணி பக்கமுதப் படிற் றவனே.

இங்ளித தெண்டனையா டைபுந் னுன்பம் எதற்கொத் திருந்
துபென் றல், ஸ்ருவன் இவ்வுலகத்தில் பற்ற வொ நுவனைக் கொன்று
போட்டா ததற்காக அவனைக் தூக்கிப் போடுவதானு லவன்படுந்
தன்பத்தூர்துப் பரமாமா க விநுகும். அல்லது பெருங்
குற்றஞ் செய்த ஸ்ருவனை முன்னா பிப்பாவிந் போட்டு ஒரு
நாள் முழுது முநட்டினு லவன்படு துயர்த்துத் து சமானமாயும்,
பெரிய ஓநு பிப்பிப் பாத்தி நதை யடுந்நின்பேரி லேறறி யதனுள்
னொ நு பனிநனைப் போட்டி அதன்வாயைமுடித் தீ மூட்டினுல் அதற்
குள் ளிருபயவன் படுந் துயர்த் துத் து சமானமாயும், ஸ்ருவன் ரீஜத்
தில் ஈயத் துண்டுக்கோ கட்டி யானையோடுமடி யடித்தால் அவன்
படுந் துயர்த்தைய போகவு மிருக்கும். இவ்வுலகத்தில் மானிட
னுய்ப்பிறந்நவாகுகில் யார் துநாத்தைச் செய்யாமலும், வேதாசுமம்
களை யோதி யதனுற் பதிமுந்நிய வுண்மை ஞானத்தை யுணர்ந்
தவிரக் குபிராகியும், அபபலத நாடுவாராகியு மிராநின்ற சிவபிரானது
பிபாநங்களை யடைதற்குரிய தவத்தினைச் செய்யாமலும், சரீரத்
தையும், மடவார் முதலிய பொருளையு நிலையென்று கருதிப் பாலத்
தையேசெய்து வருபவர்கள் யாரோ அப்படிப்பட்டவர்கள்மேற்கூறிய
படி நாதவேதனையை யடைவார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களு
டைய ஆன்பாக்களுக்குத் தாங்களே வஞ்சகஞ்செய்தவர்க ளாகிறுந்
களென்று கூறப்படுகிறது.

சிவதருமோத்தரம்.

வேத நீதி விளங்குமிய் வெல்லையு
ளோதி யுண்மை யுணர்ந்துயி ரொன்றிய
வாதி பாதி மடையு மருந்தவஞ்
சாதி யாதவர் வஞ்சகர் தாமரோ.

வினா—ஐயா! மானிடனாகப் பிறந்தவர்கள் தவத்தினைச் செய்
பாற்றிப்பாவதினாலேயே தமமுடையவாழ்வுக்கொரு தாமேவரு
சுகஞ் செய்தவர்க ளாகிறார்களென்றா தெப்படி?

விடை—கரியமாலொடு நான்முடிநூற் தேவரு முனிவரு நெருங்கி
நின்றுதுதிசெய்ய ஈணநிறைந்த சோலைகள சூழ்ந்த தில்லை மணிமன்
றுள் பஞ்ச விருத்திய நடாத்தும்பொருட்டு நித்யானந்தத் திருத்
தாண்டவஞ் செய்கின்ற கடவுளாகியுந் தத்துவாதித தனிப்பா
தற்பர சிவபிரானுமாகிய நடேசப பெருமானைப் போற்றித்தொ
ழாமற் புலன்களைப் புறம் போடவிடப் பொலிப பல்லுடலை நில்
வாதென் றுணராது நேரிழையார்களின் வாரணிக்த கொங்கையால்
மயங்கிக் கொடிய காமாந்தகாரத்தல மூழ்கித் தேகாதத்தில யம
யாதனைக்குந் தீய நரகயாக்கிக்கு மாளாவதுனால் தங்களாத்தாவுந்
குத் தாங்களே வஞ்சனைசெய்து கொள்ளுகிறார்கள்.

வினா—ஐயா! தேவகதை அர்த்தியமென்று பேறாடவி யிருக்கின்
றே, அதன் விபரம் யாது?

விடை. அன்பனை! ஐக்கேகமானது தானு புண்டாக்கிக்கொண்
டதா? பிறரொருவரா லுண்டாகக் வுண்டாயிற்று வென்று முன்பு
யோசனை செய்ய வேண்டும். தானு புண்டாக்கிக் கொண்டதெனில்,
அதனுள் வாசமாயிருக்கும் ஆத்துபாலைப்போ லத்தேகம் என்றும்
நிலையாயிருக்கவேண்டும் அப்படியன்று, தேகமோவென்றால் ஆன்மாத்
கள் செய்த கன்மபலத்தை மீளவு மறுபலிக்கும் பொருட்டுச் சர்வசா
க்ஷிகாருணியனாகிய சிவபெருமான் தமதருட்சத்தியால் மாயையினின்
றுங்காரியப்படுத்த வந்த தோற்றமாகும் இஃதெப்படி யெனில், சூய
வன் மண்ணைக்கொண்டு தண்டசக்கரங்களாற் குடத்தைச்செய்தல
போலவாம். ஆதலால், ஒருவன் காரியப்படுத்துபவைக ளெல்லாம் எக்
காரிய நிமித்தஞ் செயதனனோ அஃது முடிந்துவிடின், அக்காரியப்
பாடு அழிபொருளன்றி நிலை பொருளன்று. இத்தேகமு மவ்வாறே
ஆன்மாக்கள் முற்செய்த கன்மப்புசிப்பு வரையினுங் காலவரை
யறைப்படியிருந்து பிறகுமூவிவிடுவது பிரத்தியக்ஷப்பிரமாண மாத
லால் அசித்தியமே.

பட்டினத்தடிகள்.

வினப்போக மேயுறு தேகங்கண் டாய்வினை தானொழிந்தால்
தினப்போ தளவுகில் லானுகண் டாய்சிலன் பாதந்தன்னை
வினப்போரை மேயு நியாரை நீககநன் நிலையினின்று
வினப்போ லொருவருண் டோமன மேயெனக் குற்றவரே.

சிவஞானசித்தியார்.

முறசெயல விதியையிந்த முயற்சியோ டனுபவித்தா
னிசசெயல பவிசுமாரெ நிதமகி தங்கண் முன்ன
மர்செய லானு விவரு மவைசெயின் மேலைக் காசும்
பிறசெயா தனுபவிப்ப தின்றுபின் றொடருஞ்செய்தி.

ஆன்பனே! இததேகம் அறித்திய மென்று கண்டு நிற்பதற்குப்
பிரமாணங் கூறுகின்றோம் கேட்பாயாக.

சிவஞான சித்தியார்.

கருவினு யழிவதாயுந் கழிந்திடா தழிவதாயும்
பரிணமித் தழிவதாயுந் பாலனு யழிவதாயுந்
தருணனு யழிவதாயுந் தானரைத் தழிவதாயு
முருவவே யழிவீவ யானு லுள்ளபோ தேபாருய்ய.

நாலடியார்.

புனனுனி மேனீர்போல் நிலையாமை யென்றெண்ணி
யின்னினியே செய்க வறவினை—யின்னினியே
நின்றா னிருந்தான் கிடந்தான்றன் தேளலறச்
சென்று வெண்ப்படுத லான்.

இதுவுமது.

மலைமிசைத் தோன்று மதியப்போல் யானைத்
தலைமிசைத் கொண்ட குடையர்—நிலமிசைத்
துஞ்சினு ரென்றெடுத்துத் தூற்றப்பட்ட டாரல்லா
லெஞ்சினு ரிவ்வுல கில்.

திருக்குறள்.

நெருன லுளனெருவ னின்றிலலை யென்னும்
பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு.

அன்பனை! இதரபாசாகளாகிய ஜீவாதளில் அன்னச் சங்கடா
சூரணைச் சயித்தகாளியாகிய பா வதியைவாமபாகத்திலவைத்திருக்கும்
சிவபிரான ஹ்விர்க்கு ஸ்வினையுடைய பொருள்களைமெய்ப் பொருளென
றுந் தங்களுடைய பொருள்களை மென்றும் நினைத்து அதை யுடைய
ஆசை கொள்ளாது ஊழ்வினைச் சேட்டையால் இந்நக தேகத்தைத்
தன்னுடையதென் றாபிராணித் ததற் குழைத்துக்கொண்டு, அவ
மாய்ப் போகிறார்களே, உடல் அவர்களுடைய தானால் நாய், நரி,
நமன், பிதா, அக்கினி, மண இவைகளெல்லா மதைத் தங்களு
டையதென்று கூறுகின்றதே அபபடி கூறுவானேன்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

நாய்நம தெனநரி நமதெனப் பிதா
தாய்நம தெனநமன் றனதெனப் பினி
பேய்நம தெனமன மதிக்கும பெற்றிபோ
லாய்நம தெனப்படும் யாக்கை யாரதே.

அன்பனை! இதுகாறும், அந்நகைய வளதுவாகிய தேகத்தின்
அநாசார அவலகூண அஞ்சியாகிய ஆபாசங்களைச் சுழிக்கும்.
இனி இத்தேகத்தால் தேகியாவனையுடைய துன்பத்தைச் சொல்
லுகின்றோங் கவனித்துக்கேள்.

மகாராஜாதுறவு.

அரந்தையதனை யொழுங்காக வறையக்கேணி யவனியெல்லாம்
பரந்தகிருட்டி திதியொடுக்கம் பண்பாய்நகமுஞ் சிருட்டிதனில்
பொருந்துபெரிய துன்பைந்து பேய்மாண்டறில் தெண்டமங்கே
யிருந்ததிதியு மிரண்டாகு மிளமையென்று மூப்பென்றும்.

இதுவுமது.

வீருத்தபருவ மிகத்துன்பம் விளங்குமிளமை யிரண்டவையில்
வருத்துபிணியின் மிகத்துன்பம் வளமையிளமை மூன்றாகும்

கருதகதழியாக் குழுகதையென்றுங் குமாரசமென்றுங் காணையென்று
மஞ்சகமநியா ததற் றன்ப மடையும்பாலப் பருவத்திற்.

இதுவுமது.

தந்தைதாய ராசிரியர் தாங்கண்டாணித றன மகஞ்சிச்
சுந்தைதலங்குங் கவுமாரன் சிறந்தகாடோப் பருவாதின்
முந்துபுகினோய காபனோய முநிக் ததனிக்கர்ப் பொருடேட
இந்தர்ப்புவனக் கொவுபக விடையறுத தொழிற்றுன்பம்.

இதுவுமது.

பொருளுண்டாகற் காப்பதனற் பொருந் துங் துன்பமரசாகி
ஹேநதம்மிததத வாரார முதவுந் துன்ப பொருடைக்கீழ்
நிநுபுகி ஹேயாரண நேருமென வமபயநாணம்
வருவதெனையோ மறுமையினி லென வமவாடித துன்புறுமே.

இதுவுமது.

மரகாக்கார பகையுளது மகிழ்ச்சிவாட்ட மிகவுமுள
தாமத்ததலா நோயுமுள தளங்கனுளது நகையுளது
பொருததமுதன் மிகவுளது பொன்றனுளது கற்பத்தே
சோகத்திறங்க ளிவையுடைய துறக்கத்தென்னை சுகமுளதே.

இதுவுமது.

தேவர்மனிதர் துன்பத்தின் றிதங்களிவ்வா முகியிடி
லாவழோ மிருதமுத லசரமீடு மைவகையி
லாவலிலலாத் துன்புககோ ருவளையிலலை நிரயத்தி
னோவதுன்பஞ் சொல்வதென்னை நோயேபவத்திற் சுகம்விடே.

விவேகியா யிருப்பவர்கள் மேற்கூறிய தேகத்துக் குண்டான
அருசியையும், அதின் அறித்தியத்தையும், ஜீவன் மருள்வடிவா யிருக்
கும் வரையில் துன்பமன்றி யின்பத்தை யடையா தென்பதையு
மறிந்து கொண்டு சிவபிரானைப் போற்றவேண்டும்.

இத்தேகம் காயினது கருப்பத்தின் கண் உற்பவியா நின்ற
காலத்தினும், ஸ்திதி காலத்தினும், லய காலத்தினும் பெரிய துன்

பமே யன்றி ஒரு காலத்தினாவது இன்பமே யில்லை இதற்குச் சுருதி வாயிலாகப் பிரமாணங் கூறுகிறோம், கேள்.

சிவதருமோத்தரம்.

கருப்பா சயமே கட்டமதா மதனி னதிகங் கடுங்காலு
முருக்க மிகவு மோகமுற முன்னை யுணர்வு மநிலையே
மரிக்க வாயைக் கருபெனவே யோனி வழியின் வழிதொலைய
நெருக்கப் பட்டு நிலமிசையே தோன்று முயிரு நிலையுடனே.

என்றென் றென்னு மிருந்துமுயி ரிடாபட் டழியு மெழில்வ
ரைக்கி,மொன்று மொருவன றனைப்போலக் கருப்பா சயப்பை யுறுத்
துதலான், மன்ற வுத்தி யுறிந் தாழ்வான் வருத்த மென்ன வருத்தி
யிடு, நின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளங் கொள்ள விறையழிந்தே.

அங்கி யதனிற தங்கியிடு மயோடியத்த கும்பததிற்
றங்கு மொருவன் தபனம்போற தபனெய்துந் தாயுதரத்
தங்கிகுடவே யழலணைய சூசியசனா லாகததைப்
பங்கித்திடவே படுமிடரி னிருநாற்குணிதம பட்டமுங்கும.

(வேறுகவிசள்.)

கருவிடை யமுந்துந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுயிர் கொடிய
வெந் தோயான், மருவுவெந் துயரு நரைதிரை யெய்தி வருந்திடுந்
துன்பமும் கூற்றா, லுருவினை யொருவுந் துன்பமு மீட்டுங் கருக்குழி
யொன்றுறு தாயரும், வெருவா வெண்ணி யின்பயி டதனை மேவநன்
குணர்தலே வேண்டும்.

வந்திடு மாணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ
வுந்திமே லையும் பித்து முணர்வொடு பொறி கலங்கி
நந்திடா விருளே மூடி நாவுலர் தலமந் தென்னே
யிந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்ம டங்கே.

பாண மாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டு தங்கையிற் றந்த
விரண மாணவை கொண்டிட விவரை விட்டியும் பிடாதிவ னேரு
மாண வேதனை யாவரா லறியலா மயங்கி யைம்புல னந்தக்
ஞானம் யாவையுந் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்.

உயிர்களேயால் மெய்சரம பெழுந்தான் தளர்ந்துள்ள மெழுகி
நெறியை நோக்கும் கண்கழன்று கின்று நடுங்கா முன்
அறுதியாகி வெள்ளையால் யாழி நாமஞ் சொல்லி
வெறிகொள் வண்டு பண்கள் பாலும் வநரி வணங்குதுமே.

உடவினாறு பவத்தோ வரம்பெருந் துயாமாய்ந் துறுகணத் துயரி
னெண் மடங்கா, மிடைபுளதிதிக்கட் பொழுப்பறிவோங் கிளமையிற்
பினியுறு விடத்தாம, விடல நம் பசிவிராய் காமநோய் தணிப்பான்
மிகுபொரு டேடுத றுயரின், டடையினு மதனைக் காக்குத றுயர்வேந்
தாயினு மிகுநராத் துயரே.

இவ்வண்ணம் தேசம் எடுத்த நாண்முதல் இறக்குநாள் காறும்
துன்பமயமா யிருந்தலன்றி யின்பமயமா யிருத்தலைக் காணோம்.
ஆதலால், வாசுதேவா! அந்நாணமாகிய மலந்திரயங்களின் வலிவால்
தேகத்தை நாணென்று ஆர்ப்பாணித்து உலகத்தில் தனத்தையுந்
கனகத்தையுந் விருப்பி யிடவும் அதிகாரஞ்செய்து வேண்டிய சம்பத்
தை யடையவேண்டிய சென்பதாக ஆசை கொள்ளாமல் ஜீவபோ
தம் நஷ்டமா குட்படி நீயா உனக்குப் பதியா என்று விசாரித்துவா.

வள்ளலாள் சாத்திரம்.

நாமார் நமக்குப் பதியா வெனவரு ஞானங்களே
மாமாயை கன்ம பலத்திரள் மாற்றிடு மாற்றிடலுந்
தாமாய முழுதுஞ் சத்திய ஞானத்தைச் சார்வ நென்றான்
காமாகுடி மமைக டினியிரான் கச்சி யேகம்பனே.

வாசுதேவா! நாம் தேகநிலைமையோ டிருந்து பொருள் சம்பா
தித்த காலத்து வெகு சிரத்தையாய் உபசரித்துவந்த பந்துக்கள்
முதலானவர்கள் நாம் சம்பாதிப்பது கியாதியினு லவஸ்தைபட்டுப்
படுத்திருக்குங் காலத்து நம்மைக் கவனியார்கள், இது நாம் உலகத்
திற்கண்டயிர்த விஷயமே யாதலின், அதனுண்மையை மனதிற்
கொண்டு நாமே பரீகூறித்துப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளுமாறு
காத்திராமல், சம்பாதிக்குங் காலத்திருந்து பந்துக்களின்மீது பற்று
வையாது அவர்களு நம்மை யாதரிப்பா ரென்று விண்ணென

கொள்ளாது தெய்வமே தனக்குப் பந்து, தெய்வமே ஆபத்தாந்தவர், அவரே ஆதரவு; பந்துக்க ளென்போ ரனைவரும் நமது கைப்பொருளை யபகரிக்க வந்தவர்கள். அவர்களை நம்பலாகாது, நம்பிக் கெடலாகாது; உற்றபந்து ஒருவனே, உறுத்துணை யொருவனே யென்று தெளிந்த அவனையே, அந்தத் தெய்வத்தையே சரணமடைந்து உய்யவேண்டும்.

வாசுதேவா! யார் பூர்வ ஜனனங்களிற் செய்த மகா பாதகக் கூட்டங்களின் வல்லபத்தால் இந்நேகத்தை நானென்று அபிமானித்து மலயத்துவச பாண்டிய ராசன் மநமகனாகிய செளந்தர பாண்டியனையும் பெயர்பெற்ற சிவபிரான் திருவடியையடையத் தவறிப் போகிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் பிறனி னோயி லிருந்து மீளார்கள்.

வே ண் பா.

யானென தென்னு மிவைகழன்று வந்துசிவ
ஞான குருவை நணுகிவா—மானிடர்தம்
பொல்லாப் பிறவிநோய் போமோ வரினுதலத்
தெல்லாக் கடவுளரு மின்று.

யார் இந்த வுடலை யபிமானித்து அதைத்தன்னுடைய தென்று கூறிக் கைப்பற்றுகிறானோ அப்படிப்பட்டவன் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் ஆசாரியன் கொள்ளும்படி விரும்புவானாகில் அவனைத் தான் உண்மையான முழுட்க வென்று சொல்லப்படும்.

திருப்போருர் சந்திமுறை.

எனதபிமா னம்பிடித்த விர்தவுட லாதி
யுனதபிமா னம்பிடித்தா யுற்றே—யெனதா கக்
கொண்டேன் மயக்கங் குலையுநா ளெந்தநாள்
கண்டே போருரா கழறு.

எவர்கள் மேற்கண்டபடியாக உடல் பொருள் ஆகிமூன்றையும் ஆசாரியாருக்கு ஒப்பித்து விடுவார்களோ? அவர்கள் பவந்தோறு மீட்டிய கொடும்பா தகங்களி னின்று நீங்கிச் சிறந்தசிவகதியையடைவார்கள்.

சூதசங்கிதை.

பலதொறும் டியகொடுமா பாதகங்கள் பறந்தொழியத்
தவாதழைந்து கதியடைவா நாற்றியளித் தானங்க
ணிவக்தவற மிலரென நெட்டுடறம பால்விடுத்தோர்
சிவந்தழையுஞ் சிறந்தகதிச செலவுய்கு முய்தருமே.

வாகதேவா! நாம இதுவரையிற் கூறிய ஆபாசமாகிய தேகம்
அஞ்சியான படியால் அன்னமாதிரி யுணவுகளுங் கெட்டநாற்றமுள்ள
மலமாயிற்றென்று தெரிந்து கொள்ளெனச் சாஸ்திரியார் சொல்
லவே, வாசுதேவன்சேட்டு இவ்வுடல்தான் கொடிய ஆபாச நிறைந்த
வஸதுவென்று தெரிந்துகொண்டு விசுவநாத சாஸ்திரியாரை
வணங்கி, நவமியினது குருவின் சோரிக்கைப்படி அவருக்கு அடி
யேன் செலுத்தும் அசுரதவஸ்து வின்னகென்று உமதருளால்
தெரிந்துகொண்டெனென்று அமரிடமிருந்து செலவுபெற்றுக்
கொண்டு சிதம்பரத்துக்குப் போகும் வழியில் நிஷ்டை கூடியிருக்
கின்ற தபசியாகிய ஞானவானிடத்துச்சென்று அவரைத் தெரிசித்து
நிலத்தில விழந்து சாஷ்டாயநாயக நபஸகரித் தெழுந்து கைகடப்பி
யின்று தபசியை நோக்கி யடியிறகண்டபடி விண்ணப்பஞ் செய்து
கொண்டான்.

ஐயா ஞானகுருவே! அடியேன் தேகத்தினிடத்தில் அபிமானம்
வைத்து ஊழ்வினையாற் போகத்தையே பொருளாகக்கருதி வாணுட்
களை வினாட்களாகக்கழிக்கும் வஞ்சத்தைபுடைய வெண்ணையாளு
மையா! என்னை நாடிவந்த சஞ்சிதவினையால் நேர்ந்த பிறவித்துன்பம்
விட்டு நீங்குபபடி செய்யுமையா! ஆணவமலத்தின் காரியமான அஞ்
ஞானத்தால் மயக்கத்தைச் செய்கின்ற மாய்கையாலே உடம்பு
ஐனனத்தோறும் பலியா நிற்குந் துன்பத்தினால் நரகத்துக் கேது
வாகாமல் சிவனைக் களாகும்படி செய்யுமையா வென்று கேட்
டுக்கொண்டான்.

தபசி வாகதேவனை நோக்கி, அப்பா வாகதேவா! குறுதகஷணை
கொண்டு வந்தாயா? ஐயா கொண்டெவந்தே எனென்று சொல்லித்
தேகத்தைக் காட்டி இந்தத் தேகத்தையிட வேறே கெட்டவஸ்து

இல்லாபையால் எந்தேசத்தையே காணிகையாகப்பெற்றுக்கொள் ளுமையா வென்றான். அப்போது தபசிமேஷ்டர் வாகதேவனுடைய பக்குவத்தை யறிந்து அவன் திருவருளமுதை யடையாமபடி அவ னுக்கு ஞானசாதகங்களைச் செய்யத்தக்க விஷயங்களைப் போதித்துப் பின்பு சிவஞான உபதேசங்களைச் செய்து தன்னைப்போல ஞானவிஷ டையி லிருக்குப்படி செய்யது கொண்டார்.

இந்திரியங்களின் கூட்டத்தால் நிறைந்திருக்கின்ற சரீரத் தி னுபாசத்தைப்பற்றி இங்ஙனம் கூடிய வரையிற் கூறப்பட்டிருந்தாலும், இன்னும்தன் அவலக்ஷணத்தையும், அத்தேசத்தை யழிப்பதற்கு மாணப் பைபோதுங் காகதிக் கொண்டிருப்பதை யும், மாணப் பிச்சயமென்பவையும பற்றி மனினவந், மிதகாசத்திற் கூறுவோம்.

சோமசுந்தரநாதன் கதை.

முன்னொரு காலத்தில் தெய்வீகபூர் மென்னும் பட்டணத்தை அரசாண்ட சோமசுந்தர நாதனென்றோ பெயரையுடைய ஓரரச னிருந்தான். இந்த வரசன புண்ணியசிலனாயும், வேதமுகற் கலையனைத்தையும் விதிப்படி சற்றுணர்ந்த வனாயும், உபதேச வாக்கி யங்களின் முடிவுப் பொருளுணர்ந்த ஞானச் செல்வர்களின் பழக்க முள்ளவனாயு மிருந்த படியால் திரிசியபாயத் தோன்றா நின்ற அசத்த ரூபமாகிய சடப்பிரபஞ்சம் அசித்திய மென்றும், பிரபஞ்ச வாக்ஷையை விட்டு ஐந்திரியச் செய்கைகளை நீக்கி ஐருவகைப் பற றுக்களி னின்றும் விடுபட்டா லப்போது இவன் அவன் என்கிற கற்பனைச் சொல்லும் அஞ்ஞான முகலியவு நீங்கு பென்றும், அவை நீங்கவே ஞானவைராக்கியமும் விசேஷ பக்தியு முண்டாகு மென் றும், அவை யுண்டாகவே வேதோப நிததங்களிற் கூறப்பட்ட அண் டபகிரண்ட பிரமாண்ட சராசரப் பிரபஞ்சங்களுக் காதார மாகியும், வாசா பகோசாமாகியும், பரஞான வானந்தமாகியும், ஸ்வயஞ்சோதி ஸ்வரூபமாகியும், சச்சிதானந்தமே திருமேனி யாகியுமுள்ள நடன

சுந்தரபாக்ய பாரதிவனது மலர்ந்த தாமரை போலுஞ் சிவந்த திருவடிகளைத் தெரிசிங்கக் கூடுமென் றுணர்ந்து அந்தக் கடவு ளோட பக்தியோடு நாசினனுமாய்வினானு துதித்துப் போற்றி வரு வதானுன்.

இந்த வாச னிராஜரீரஞ்செய்த வநகையில் நீதி தவறாத வானாயும், வைதிக மாகிய சைவநெறியில் மாபாபடாமல் நடந்து வரு பவனாயும், மாயா சொரூபமாகிய ஜனன மாணாதி அவதக்ஷணப் போய்க் காதியானந்த மடைய வேண்டுமென்று விருப்ப முடையவ னாயு மடி நகடி வீராட்பு நடனியார விநாயகிய சிதம்பரத்துக்குப் போய் மங்களஸிவநபாக்ய ஸ்ரீ மகா தேவரான தில்லைநாயகனுடைய திரு வுருவத்தை நகண்டு தெரிசித்து அவரைநோக்கி ஓசிவிரானே! காத்தனே! எம்பெருமானே! மறநாகேவனே! சாம்பசிவனே! பரம்ப ரனே! அபலனே! புதினனே! ஐயனே! காமனே! பெரித்த கண்ணனே! செங்கண் மாலாகிய இடப வாகனத்தை யுடையவனே! மும்மூர்த்தி நகரக்கு முதலவனா யிருப்பவனே! திரிநேத்திரங்களை யுடையவனே! எங்கும் பூரணமா யிராகின்ற பழையானே! விஷத்தை யணிந்த ஸ்ரீகண்டத்தை யுடைய அண்ணனே! சாவஞ்ஞத்தவாதி குணசகித னான பாக்யனே! இயமனுடைய உயிரைக்கவர்ந்த திருவடியை யுடையவனே! மஞ்ச பூதங்களுக் கிறைவராகிய நடேசப் பெருமானே! அடியாகக் கெளரியவனே! பரிசுத்தம பொருந்திய வேதாகம புராணங் களின் பொருளாயுள்ளவனே! ஆன்ம போதத்துக் கெட்டாத பொருளாகிய பங்கிடெ! புண்டரீகபுர மென்னுஞ் சிதம்பரத்தில் சக் கிதானந்த மயபாய ஞானநாண்டவராகிஞ் சிதம்பரேஸ்வரனே! கபாலீசனே! அனந்த ரூபனே! கபால மாலாதரனே! கோதிலாத குணப் பெரிநியானே! சரீர சப்புடத்துக் குள்ள மணியே! கௌரி நிரந்தர ஸ்ருதி வரமாய்கனே! ஞானவரசனே! அமிர்தசாகரமே!

பன்றிக் குட்டிகட்குப் பால்கொடுத்துப் பின்பு அவைகளை மந் திரிகளாகச் செய்தவனே! நரிகளைப் பரிகளாக்கினவனே! நாளைக்கு முத்தி கொடுத்தவனே! உததமமாகிய சுயம்பு வாயும், சுயம்பிரகாச மாயும், நீட்கள திருமேனியாயும், சுத்தசைதன்ய சொரூப பாவதாமர யும், ஞானரூபமாயும், முத்து மாமணியாயும், நிறைந்த பரபர வண்ண

வாயும், விஞ்ஞான மாயும், நிராமயமாயு முள்ள பரம்பொரு ளென்று னுல்களாற் சொல்லப்படுகிற பிரம மாகிய சிவபிரானே! தத்துவ மாய், தத்துவத்தின் பொருளாய், ஞானத்தாயாய், சித்தி முத்திகள் ஜனிப்பிடமாய், பத்தி நெறி தெளிந்தவர்பால் வயங்கா நிற்கும் வஸ துவாகியு முள்ள நடேசப் பெருமானே! எந்தச் சிதாபாசன் தனது எதார்த்த சொரூபத்தை மறந்து பகிர்முகத்தில் மனதை விடுத்து அதன் வழியாய் பாசபந்தங்களிற் சிக்கிக் கோர சம்சாரத்தி லுண்டாகும் பாதையை யுணர்ந்து அதைகீக்க இனிப்பிறவாச்செலவத்தை படைய விருமபி, ஆத்மசொரூபமின்னதெனபதைத் தெரிவிக்கும் தத் துவ ஞான னுல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து ஞானோபசேசம் பெற்றுக் கொள்ள அருகனாயிருக்கும் பக்குவத்தில் பரம சதகுரு நாதனையெழுந் தருளிவந்து அவனுக்குத் தத்துவாதீதத் தன்மையுங் காட்டி மௌன மொழியால் முடிவினை யுணர்த்தி யவனை யெதார்த்தமாகிய ஞானசொ ரூபத்தி லிருக்கும்படி யனுக்கிரகஞ்செய்யுந் தான்டவ மூர்த்தியாகிய சிதம்பரதேவனே! எவ்விடத்தும் பூரணமாப்ச சததுச சித்தானந்த வடிவாக விளங்குஞ் சிவபெருமானே! உலகத்துள்ள பொருள்களைப் பகுத்தறியா வண்ணங் கட்புலன்னை மறைநதிருகரு மிருளைப் போலப் பிறப்புக்களையு முத்தி நெறியையும் பகுததறியாவண் ண மறைத்திருக்கும் ஆணவமலமென்னுமிரட்சசபபேயாகிய பீடையை விரட்டி யோட்டி அடியேனை யான்டருளுபையாவென்று ரொண்டர்களுக்குத் தொண்டனாகிய நாயடியேன் வருநதிக் கேட்குஞ் சுகள நிட்களப்பொருளான தில்லைக் கதிபதியாகிய சிவபெருமானே! பிர பஞ்ச வாசனையை விட்டு இம்மையிலேயே பிரமஞான ஹைஸவரி யம் பொருந்தி உன் பாதாம்புஜ நிழலிற் சுகமாய் வாழ்ந்திருக்கும் புண்ணிய வான்களைப் போல அடியேனும் அததகைய வாழ்வை யடையுப்படி யனுக்கிரகம் செய்வீரா ஐயனே! அபபனே! மங்கை பாகனாகிய சிவனே! வேதங்களுக்கு நாயகனே! சிவகாம சவுந்தரியை வாமபாகத்தி லுடைய பரமசிவனே! பராபர வஸ்துவாய்த் திருச்சிற் றம்முலத்தில் ஆனந்த நடனம் புரியுஞ் சபாபதியே! திருஞான சம் பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆகிய சிவர்கள் முதலிய பக்தாக ளிடத்தில் அதிக அன்

புள்ளவர்களாய், பாயா சம்பந்தமான தேகத்தை நானென்று சொல்லும் பாசவறிவைத் தூக்கி அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் வேகாகம புராணங்களில் விதித்துள்ள விதியை யுணர்ந்து உன்னுளைப்பெற வல்லவர்களுக்கு அதிக மேன்மையையும் கீர்த்தியையு மடையும்படி செய்வீர்குஞ் சிதம்பர தேவனே! என்றிவ்வாறு இரவும்பகலுந் தோத்திரஞ் செயது வருவான்.

இப்படி யிருக்க ஒருநாள் வேதங்களாற் றுதிக்கப்பட்ட பராபர வஸ்துவாகிய அம்பலவாணனைத் தரிசனஞ்செய்யச் சிதம்பரத்துக் குப்போயிருந்தபோது அவ்விடத்திலுள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் சாபாதுக்கர சாமர்த்தியத்தை யுடைய ஒரு மகாபுருஷன் வந்திருப்பதாகக் கேள்வியுற்ற அவ்விடம்போய் அவரைக்கண்டு தெரிசித்ததில் அவர் மகாபுருஷமாகிய பிரமசேஜனுள்ளவராயும், சிவஞானநிலையை யடைந்த பரிசுத்தமபெற்றவந்தக்கரணமுடையவராயும் ஞானப்பட, அரசன் அவரிடத்தில் ஞானசம்பாஷனை செய்யும்படி அவரை நோக்கி, ஐயா! அடியேன் வேதமுதலாகிய சாஸ்திரங்களை வாசித்தவனாயிருந்தாலும் பரிபூரணமான ஞானத்தை யடையுமார்க்கம் அடியேனுக்கு விளக்கமாய்த் தெரியவராததால் அதை விபரமாய்த் தெரிவிக்க வேணுமென்பதாக மனுவசெய்து கொள்ளுகிறேனென்றான்.

அப்போது மகாபுருஷரான தத்துவஞானியானவர், இவ்வரசன் சிவபிரானிடத்தில் அதிகபக்தியுள்ளவ னென்பதாகக்கண்டு, ஒமன்னவனே நாம் சொல்வதைக் கவனத்துடன் கேளுமென்று அடியிற்கண்டபடி கூறலுற்றார்.

அரசனே! மண்ணுலகிற் பிறந்து சிவபிரானை வாழ்த்த வகையறியாத சிதாபாசர்களுக்கு இவ்வாழ்க்கையில் சமுசாரதோஷ தரிசனத்தா லுண்டாகும் விஷய விர்த்தியானது அவர்களைக் காமக்கருங்கடலின் மாய்கையில் விழத் தள்ளிச்சங்கடப்படச் செய்யும், அப்படிச் சங்கடப்படும் பாமரர் புண்ணிய புருஷர்களாகிய தத்துவஞானத்தை யுடைய மகாபுருஷரைக் கண்டதெரிசித்தும், வாக்கிற்குமனத்திற்கும் வேதத்துக்கு மெட்டாத ஒப்பற்ற காருண்ணியாகிய நமோசுப்பெருமானுடைய பொன்னடிகளைப் போற்றித் தொழுதும் வருவார்

களே யாகில் அந்தக் கடவுளுடைய அருளானது அவர்களுடைய அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தை யுண்டாக்கும்.

வினா—ஐயா! மானிடர்களும் தேவமுதலியோரும் நடராஜனைத் தொழவேண்டியது அவசியமான காரியமாயிருக்க மானிடர்கள் தத்துவஞானிகளாயும் கண்டு செரிசிக்கவேண்டிய தவசியமென்ன? அவர்களிடத்தி லென்ன விசேஷ குண குணங்களும் யோக்கியதையு மிருக்கின்றது.

விடை—தத்துவ ஞானிகள் தூலஞ்சூழ் காரண சரீரத்திரயங்களையும், சத்துவாதி குணங்களையும் விடுத்த அஞ்ஞான சாகரத்தை மெய்ஞ்ஞானத் தென்பத்தாற் கடத்தல்வேண்டும். அப்படி கடக்கையி லெதிர்த்து வரு மிராகத்துவேஷாதிகளான இராகத்தர்களை விசேஷ மென்னும் வாளால் வென்று சாத்தி சமம் தமம் என்னும் சுத்த குணங்கள் வாய்ந்து அக்குண விசேடங்களா லறிவு மயமான ஆன்மாவைத் தவிர மற்றுள்ளவனைத்து பசத்தெனவுணர்ந்து அவ்வான்ம சொருபமாகிய அறிவின்சொருப பாவனையினு லந்தப பிரம சொருபத்தைக் கலந தேகமாகுஞ் சீவன் முத்தர்க ளாகுவதினாலே யவர்கள் சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியத்தை யுடையவர்களாயிருப்பார்கள். ஆகலால், இவர்களைக் கருணாகர வல்லியாகிய சிவகாம சவுந்தரியை வாம பாகத்தில் வைத்த அம்பல வாண முத்திக்குப் பிரீதியுள்ளவர்க ளென்று இவர்களையும் கண்டு தொழுதுவா வேண்டியதா பெண்ணிச் சொல்லியதே தவிர வேறில்லை. எவர்கள் சரீரத்திரயம் சத்துவாதி குணம் மனமுதலான வந்தக்கரண நான்கினுடைய தொழில் இவைகளைப் பற்றற விடுத்தவர்களே அறிவு மயமாய் விளங்குவார்கள்.

ஆத்மபோதம்.

மோகவா ரிதியை ஞானமாம்புணையான்முற்றறக்கடந்துகின்றிகலும் வேகமாம் ராகத் வேஷராக் கதரை விசேஷகமாம் வாலினுற் றடிந்து சோகமில் சாந்தி சமந்தம் முகலாஞ் சுத்தநற் குணமுள யோகியோகமா மான்ம ராமனாய்த் தோன்ற விளங்குது மிராஜ யோகத்தில்.

உலகத்துள்ள எழுவகைப் பிறவிகளிற் சிறந்தனவாக விருப்பது மக்கட் பிறவியாம். அம்மக்கட் பிறவியாகப் பிறந்தவர்களிலெவர்கள் தூல சூக்கும காரண மென்னுள் சரீரத்திரயங்களினுற்பத்தியு மொடுக்கமு மறிந்து, புறப்பற் றுகிய பெண்டு பிள்ளைகளினிச்சையு மகப்பறறுகிய சரீரத்திரயங்களி னிச்சையு மொழிப்பதற்கான வுபாயமு மறிந்து, அச்சரீரத்துள்ள சுத்துவங்களை நியதிக்கோந்து, சரியை கிரியை யோகங்களைச்செய்து, ஞானாதுஷ்டானத்தைக் கைக்கொண்டு, சஞ்சிதம் பிராரத்வம் ஆகாமியமென்னு மூவகை வினைகளையுமநறிப் பரம்பதமாகிய ஸூபசுபதிவினது திருவடிகளையடைய முயற்சித்திருக்காளா அப்படிப்பட்டவர்கள்தாம் பெறுவதற்கரிய மானிடப் பிறவியினால் வாய்ந்த பயனை யடைபவர்களென்று கூறப்படும்.

சிவபுண்ணியங்களைச் செய்தவாகள் மாத்திரம் இப்படிப்பட்ட பெரும்பதியை யடையத் தக்கனவாகளா விருப்பானகளை தவிர வேளையோர்க ளடைகிறதென்ற லசாத்தியமான காரியமாயிருக்கும். ஏனென்றால் நாமரூபக் கிரிடைகளிற் சதா பழகிவரும் பேதமனதை முன்னதாகக் கைவசப் படுத்த வேண்டியது. பின்பு எந்தப் பொருளுக்கு நாமரூபக் கிரியைக் ஞண்டோ அந்தப் பொருள் நாசமடையுமென்கிற நிச்சயத்தையு மறிந்திருக்க வேண்டியது. தத்துவவிசாரணைசெய்து ஒவ்வொரு தத்துவங்களை யு நியதி களைந்து அவற்றிற் கெல்லாம் சாட்சியாகிய வப்பேரறிவே தனதுண்மை வடிவென்றும், அவ்வடிவே சுத்சுப் பிரம மென்று முணர்ந் தறிய வேண்டியது. இவை முதலானவற்றை யறிந்து கொண்டபின், ஆசாரியன் சொற்படி சகுணை பாசனையிற் பழகிவர வேண்டியது. பின்பு நிர்க்குணை பாசனையைக் கைப்பற்ற வேண்டியது.

இப்படியாக இந்த வுபாசனைகளிற் பழகி வருகையில் சகுணை பாசனா வுபாயத்திற் கூறிய மூன்று மண்டலங்களுக் குள்ளேயே ஆறு தாரங்களு நாத விர்துவு மிருப்பதா லம்மண்டலங் களையும் ஆதாரங்களையும் நாதவிர்துக்களையுந் தரிசித்து, அவ்வவ் வாதாரங்களினுல்தானங்களும் வடிவங்களு மதினிதைந் துள்ள அட்சரங்களு மக

வட்சரங்களி னதிசேவதைசுளு மவ்வட்சரங்களுக்குக் காரணமாகிய வாக்குகளு மாகிய இவ்வளைத்துந் தெளிவா யுணர்ந்த மாத் திரத்தில், வேதமுதலிய கலைகளிற் கூறியிருக்கும் பஞ்சாகர்த்தாக்க னோடு சக்தி சக்தாக னனைவரு பிசரரீர்த் திரபுத்திள்ளையே நிறைந் திருக்கின்றார்க ளென்பது நிச்சய மேற்படுமீ. இப்பஞ்சகர்த் தாக்கள் செய்யுங் கிராத்தியங்கள் முற்றும் பிரமத்தினால் நடத்தப்படுமென்றுமதனாற் பிரமா சகலசெயல்களுக்கு மாத்திரமே பென்பதுந் தெளிவாகும். அத்தெளிவும் “அவனருளாலே யவன்றான் வணங்கி” என்னு மானுரேர் வாசகத்தின்படி அபிவிருத்தியாகிய அர்க்கத்தப் பிரமத்தினாலேயே யுண்டாகுமா. மேற்கூறிய அருமைபான காரியங் களை யெல்லாங் செய்து முடிப்பதானால் பிரமாசாரான காரியமா யிருக்கு மாகையால் அவைகளைச் சிவபுண்ணியங்களைச் செய்தவர் களால் மாத்திர நிறைவேற்றப்படு பென்று பேணையோர்களா லாகாதென்று மேற் கூறப்பட்டதே தனி வேறல்ல.

வண்டார்டும் புனகுழலாள் பாசனைய ஸ்ரீசண்டபரமசிவமாகிய நடேசனைப்பக்தியோடுகொழுது வாழ்த்துபவர்களை அத்தக்கடவுள் தன் னடிமையாகச் செய்து தன்றிருவடியிற் சேர்த்துக் கொள்வா ரென்பதாக னூல்கள் கூறுகின்றன.

பஞ்சகிர்த்தியங்களை யு நடத்தும் நடேசப் பெருமானையே சகனவடிவமாக வுபாசனை செய்யவேண்டியது. இந்த வேதாந்த நடேச மூர்த்தியின் வடிவமே சகனமாகுப். இந்தக் கடவுளுக்குச் சக ளமே அங்கமாகவும், சகன சிவ்களமே பிராணனாகவும், சந்திரார்க்க வன்னியே நேத்திர மாகவும், சிருஷ்டி திதி சம்மாரமே குலமாகவும், பத்தராதிகளுடைய பரவஹ்ரணச்சேதனமே பரசாகவும், துட்டரைச் சம்மரித்து அடியார்களைக் காக்கும்பிரதாபமேகட்கமாகவும், வேதாக மங்களாற் பேதிக்கப்படாத அபேத்ய குணமே வச்சிராயுதமாகவும், அடியாருக் கறுக்கிரகிப்பதே அபய வரத கரமாகவும், ஜீவர்கட் கு மாயா போக்ய போகங்களை நியமித்தலே பிரம்பாகவும், ஜீவர்கட்குப் போகிக் கிறதற்குத் தேகேந் திரியாதிகளைச் சிருஷ்டிக்கிற கபட நாடகமே பாசமாகவும், தன்னிடத்தி லெழு

தப்படாத அணுகாண வோசையே அங்குசமாகவும், வேதாநமாதிரிப் பிறக்கின்ற தொனியே தமநுகமாகவும், ஜகதிருஷ்டி யந்தத்திற் சர்வத்தையு நடந்துஞ் சம்மாரமே அக்கினி யாகவும், ஜீவர்க ளாகதி சிருஷ்டி தொடங்கிய நபவிக்கிற மலத்தினின்று மிரகிதப்ப டுத்தலே வீரகண்டா மலியாகவும், அங்கப்பிரத்யாங்க சாங்கோபாங் காதி சர்வலக்ஷண சம்பூரணமாகவும் விளங்குகின்ற திருவுருக்கொ ண்ட பரமேஸ்வரனே அவரவர்கள் பகருவபேதத் துக்குத்தக்கபடி குரு முர்த்தமாயே முந்தநுளி வன்ன உபதேசா னுகாநங்களைச் செய்வார்.

வேதாம பூராண கதைகளெல்லாம் பிரமமே பராபரவஸ்து வெனப் பிரபலதொனியுட னுறுதியாய்ப் பேசுகின்றது! இதுநிச்சய மென்றே “பரந்த வான்கலை முழுதுமாகமநூற் பகுதியும் பலசமய சாஸ்திரமுத்தெரிந்து தேராத” மகான்களு பொப்புக் கொஸ்வர்கள். ஆனால் யாராகிலு மதைபயிற்று விரோ டாகத் தர்க்கித் துப பேசுகிற கானுல கோபுரவாசலிற காவற்காப்பவன் ஆவயத்துக் குள் சுவாமி சன்னிதானத்தில நடக்கும் காரியங்களைக் கண்ணுற் கண்டெடுத்துப் போகட்டாமையோல் பகிர்முகத்தின் கோலாக லத்தி லுலாவு மனந்மசொருப கிஞ்சிஞ்ஞனாகிய சிதாபாசன் அந தாமுகநதில பரமாந்மாவி லுலாய சொருபநிலையை ஞானக்கண் ணினுற் காணமுடியாது.

இப்படியாக மேற்கூறிய பராபரவஸ்துவாகிய பிரமம் எங்கும் வியாபியாயச சாவாந்தரியாமியாய்ச சர்வபரிபூரணமாப் வேதம் வே தாந்த வேத்திய வேதமகாவாக்கியவிலாசமாய வியாபித்துவிளங்கும்.

ஒழிவிலோடுக்கம்.

எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் நனனானை யங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம்—பொங்குமிருண் மைசெய்த மாமாயை மரையவினை யற்றனைத்தும் பொப்பொயபொய் பொப்பொய்பொய் பொய்.

இப்படியாகப் பராபர வஸ்துவான தெங்கும் வியாபியாய்விளங் குவதுமன்றி வேதேபரிடதப் பொருளாயும் விளங்கும்.

திருவினையாடற்புராணம்.

வேதியாய் வேத வினையொருளாய் வேதத்தி
 னீதியாய் நீதி நெறிகடந்த நீனொளியா
 யாதியா யாயினாய் நெவா யவைகழிந்த
 சோதியாய் சின்றுயென் சோதனைத்தோ நின்னியல்பே.

பெரியதினும பெரியதுமாய் சிறியதினுஞ் சிறியதுமா
 யரியதினு மரியதுமா மெளியதினு மெளியதுமாய்க்
 கரியதுமாய்க் காண்பானுங் காட்சியுமா பவைகடந்த
 னுரியமுமாய் சின்றுயென் சோதனைத்தோ நின்னியல்பே.

சோருபசாரம்.

நித்தியமா யேகமாய நிரமலமாய்ப் பூரணமாய்ச்
 சத்தியமாய் நின்றொளிநுத் தற்போதசு—சுத்தராய்ச்
 சித்தவிலை பெற்றவராயத் தீரந்தசென னைத்தவரா
 யுத்தமரா யுள்ளாக் குறும்.

இந்தப் பிரமவஸ்துவாகிய நடேசபபெருமானைத் தான் ஆரிகரப்
 பிரமாதி முதலியோர் மனோவாக்குக காயங்களால் நமஸ்காரம் பண்
 னுவதும் ஸ்மரித்துப் புகழ்ந்துபேசுவதுமாம். இந்தப் பரமாத்மாவின்
 னுடைய ஆதரவால் தான் சட்கராதி பாகியேந்திரிய கோசமாய்க்
 காணுஞ் சுகத்திலுள்ள ஆதமகோடிகளஜீவிததிருப்பது. இந்தப் பர
 மாத்மாவின்னுடைய சங்கற்பூத்தால் தான் ஆத்மாக்கள் போக மோ
 கூரார்த்தமாய்ச் சனித்திருப்பது.

வினா—ஐயா பரமாத்மாவையே சகலத்துக்குஞ் கர்த்தா வென்ப
 தாகப் பேசுகின்றீரே பிரகிருதி மாயை முதலியவைகளைச் சுகத்கர்த்
 தாவா யிருப்பதாகச் சொல்லலாகாதோ?

விடை—சொல்லக்கூடாது ஏனெனில், பரமாத்மாவாகிய சை
 தன்யத்தாலன்றி, சடருபமாகிய பிரகிருதிமாயை முதலியவைகளால்
 சகக்களை நிருமிக்கப்படமாட்டாது.

வினா—சேகனனான சீவனே சகத்கர்த்தனாக விருப்பநாயச் சொல்லலாகாதா?

விடை—சேதனான சீவனுக்குக் கிஞ்ஞிப்துவா திப்தான பரதந்திரத்துவ அநீசகரத்துவாதி தோஷ முண்டாகையால், அவன் சகத்துக்குக் கர்த்தனாகமாட்டான். இரத்ததைச் செய்பவன் போல வெரு கர்த்தத்துவ முண்டென்பையாகில், இரதந் தன்னி லையினின்று போவது ரதாசாரிய னென்னு மொருவன் சூத்திரத்தா லாவதல்லது மற்றவர்களாலல்ல. அவரவர்க ளபிமானத்தால் தங்க ளுக்குத் தாங்களே ரட்சித்துக்கொள்ளுவ காரியமான லநேக கர்த் தவ்வியத்தா வெரு காரிய புமாகாது. ஆகையால் சகத்துக்கு ஈச்சர னொருவனே கர்த்தனாகவேண்டும். அந்தவொருவனாகிய ஈச்சரனுக்கே யெக்காலத்திலு மெத்தேசத்திலும வியாபகத்துவமும், எக்காரியமு மறிவதற்குஞ் செய்வதற்குஞ் சாவுஞ்ஞத்துவமும், சர்வசத்தித் துவமும், காலமானது தான் முன்னின்று பலவகை அரும்புகளை மலர்விப்பதுபோல, அச்சிவன் சகல காரியோற் பாதகனாகையால் சர்வேசரத்துவமும், சர்வாத்துமாகக ளிதயத்திலும் அந்தரியாமி யாகிப் புறம்பே சுருதி ஸ்மிருதி ரூபமான ஆக்கினையால் நியாயமாக னாகையால் சர்வபிரேசரத்துவமும், குலாலாதி கர்த்துருத்துவத்தால் அநநியமான கட படாதிகளை நியமிக்கிற செப்படியோ அவ்வாறாக அந்நிய சரீராதிநிய நியமிக்கையாலும் விசுவமெல்லாம் விசுவேச்சர னால் நியமமானதென்று சுருதியுண்டாகையாலும் சர்வாத்துமாகத் துவமும், தனக்கிதா கர்த்தரின்றி அத்துவிதிய னாகையால் சர்வ சதந்தி ரத்துவமும், ஆத்மாக்கள் செய்த கர்த்துக் கேதுவான கசுதுக்கங் கொடுக்கையால் ராகத்துவேஷ ரகிதத்துவமும், தன்னால் இருஷ்டி செய்யும்வியோமாதி விசுவத்தை வேறொரு பிரகாரமாக இருஷ்டிசெய் வதற்குப் பிரதிசமர்த்தரில்லாமையால் சர்வேச்சரத்துவமு முண் டென்பது நிச்சயம்.

மன்னவனே! இவை இப்படி யிருக்கட்டும் நாம் மேற்கூறிய பிரமந்தான் சடசேதனங்களுக்குச் சேஷமாய் விளங்குவது, இப்படி யாக பிரமம சுத்தசைதன்னிய சொரூபமாய் விளங்குவது தான்.

அதற்கு நிஷ்கள திருமேனியென்று கூறப்படும். இந்தத்திருமேனிக்குப் பரமார்த்த உருவம் அல்லது சோதிசொருபம் அல்லது பிரம சொரூபமாம். இப்படி நிஷ்கள வடிவமாயிருப்பதுவே சகளவடிவமாகத் தோற்றம். இப்படிப்பட்ட நிஷ்களவடிவமாக விளங்குவதைக் கண்ணால் காணக்கூடாது.

வினா—ஐயா! நிஷ்களவடிவமாயிருப்பது சகளவடிவமாய்த் தோற்றப்படுவானேன்? அப்படி சகனீகரித்த வஸ்துவின் லக்ஷணமும் அதின் கிரியைகளுமியாது?

விடை—இந்தப் பிரமமாகிய பரம நிஷ்களவடிவமாயிருப்பது பனிநீரானது ஆவங்கட்டியானதுபோல சகளவடிவமாய்த் தோற்றியது. இப்படிச் சகளவடிவமாய்த் தோற்றுவதற்குக் காரணம் யாதெனில், அனுகுமில பெத்தர்களாயுள்ள ஆன்மகோடிகள் தம்மையறிந்து வழிபட்டுவதற்காகத் தனது நிசானங்கூறதை வெளிப்படுத்து நிமித்தம் பிரமமே சதாசிவ மூர்த்தியாய்ப் பரிபூரண கலையுடன் சகளவடிவமாய்த் திருமேனிகொண்டு நடுசரேனும் நாமத்தைத் தரித்துக் கொண்டு தில்லையி லெழுந்தருளி யிருக்கும் சபாநாயக ரொன்றாக. இவருடைய கிரியைகள் இருஷ்டி திதி சங்காரம் திரோதானம் அனுக்கிரக மென்னும் ஐந்தொழில்களாம்.

இம்முழுமுதற்கடவுளாகிய சம்புவானசிவபிரான் மலபந்திகளாயுள்ள ஆன்மாக்களுக்காகப்பிரமனிடத் தாவிர்ப்பவித்து நான்மறைகளையும், தமது பஞ்சமுகங்களினின்றும் இருபத்தெட்டாகமங்களையுந் தோற்றுவித்த பின்னர், அவ்வேதாக மோக்த சைவசித்தார்த்திகளான சமயாசாரியர் நால்வரிடத் தாவிர்ப்பவித்துத் தமிழ்வேதங்களைத் தோற்றுவித்தனர். அவ்வாசாரியருள் திருஞான சம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் கந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் என்னும் மூவர்வாயிலாகத் தோற்றுவித்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் இலட்சத்திராயிரமாம். இவற்றை வாசிப்பார்களுக்குப் பரமானந்தத்தையும் பரகதியையு மளிக்குமென்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

வினா—ஐயா! தேவராத் திருப்பதிகங்கள் இடைச்சத்திராயிர மெனக் கூறப்படுகிறதே அத்தொகையுள்ள பதிகங்கள் இப்போது வழங்குவதாக வேற்படவில்லையே அதென்ன?

விடை—இப்போது உலகத்தில் வழங்குந் தேவராத் திருப்பதிகங் கள் எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றைந்தாம். இந்த பதிகங்கள் சர்வ பரிபூரணமாயும், எல்லாவற்றிலும் உள்ளும் புறமும் மேலும் கீழும் பக்கங்களிலும் எங்கும் நிறைந்து சகலத்திற்கும் அந்தரி யாமியாயி ருக்கும் வஸ்துவமாயும், ஞானிகளா சுவாதுபத்தால் அதுபவிக்கும் ஸைதுவாரும், நவரத்தினங்களினு லலங்கரிக்கப்பட்ட கனகசபையி லெப்போதும் ஞானசத்தியாகிய சிவகாமியார் கண்களிக்க நின்று நடனஞ்செய்து கொண்டிருநின்ற சபாநாயகர் பெருமையைப் பற்றி புரமூன்று பேசும்.

இந்தச் சிவபிரான் எப்படியாக விளங்குகிறு ரென்னில் வேதங்களின் பிரகாசமாய், எங்கும் பரிபூரணமாய், சகல ஜீவகோடிக ளூர்திராய, ஆனந்தமயமாய், நீல்கள ரூபமான பரவீந்து பரநாத பராசத்தி பரசிவமாத் நவதத்துவங்களாய், அதற்கு மேலுமாய், எந்த விதத்தினு மிப்படி யப்படி யென்று உவமை சொல்லப்படாத சராசர ஜீவகோடிகளெல்லாங்கலவாமல் கலந்திருந்து கருணை யென் னு மமிர்த்தத்தையே சொரிந்துகொண்டு யாவரும் நினைத்தற்கரிய ஞா னசபையிலே ஒங்கார உருவமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டு விளங் குந் தெய்வமா யிருப்பவர்.

இன்னும் சிவமாகிய சபாநாயகர் எத்தகைய அருமையும் பெருமையுமுடையவ ரென்றால் விராட்புருட னிதயாவிர்த்தமான திருச்சிற்றம்பலத்தி லெப்போதும் ஞானசத்தி வாடபாகத்தினில் விளங்க ஆனந்த நிர்த்தம்புரியுங் கடவுளென்றும், பரமபத்தனென் றும், பரமுத்தனென்றும், அளவிடற்கரிய பலபேர்களைப் பெற்றவ னென்றும், அக்கினியையும் சர்ப்பத்தையும் புனைந்தமூர்த்தியென்றும், மஹாதேவனென்றும் லேதமனைத்து முறையிடும். மூவரினுமுதலாய், நடுவாகிய மூர்த்தியாயிருப்பவர். மெய்யடியார்களுடைய நனவினுங் கனவினும் இருப்பவர், ஞானபித்தோடு மயங்கும்பத்தர்களுக்கு உத

விசெய்யு மங்கையுமைபாகர். தக்கன் வேள்வியை நிர்முலம் செய்த முக்கணர், தஞ்சமென்று சரண்புகுந்தோரை அஞ்சலென் றநுள்புரியும் மாணிக்கவண்ணர், தண்புனலும் வெண்பிறையுந் தாங்கியதாழ் சடைபார், புண்ணியர், மெய்யடியார்களுடையகேடும பிறப்பு மறுக கவல்லவர், வேதமுதல்வர், மாலாயவனும் மறைவல்ல நான்முகனும் அவன்பாலாய தேவர்களும் போதுமானவரையில் ஏத்தியும் போற்றப்படாதவர்.

கைலாசவரையடைடுத்த இலங்கைமன்னனை விரலுன்றிப் பங்கப்படுத்திய சடைமுடிப்பெருமான், செல்வச் சிந்தையர், அரகர அரகர அரகர சிவ சிவ சிவவென்று போற்றித் தொழக்களிப்புக்கொள்ளும் கபாலீசர், அட்டமூர்த்த வடிவுடையவா, தன்னை வினைபாமல் பொய்வாழ்க்கையி லிருந்தாடும் பேயாகளை நமனேடு தூதர்கொடுபோய் நரகவேதனைக்கு ஆளாக்கும்படி செய்விக்கும் நஞ்சணி கண்டத்தை யுடையவர், செப்பிளமுலை நன்மன்கை யொரு பாகமாக விடையே றுஞ் செல்வர்.

மேலும் இந்தச் சபாநாயகர் எப்போபபட்டவ ரென்றால் பஞ்சேந்திரியங்கள் சுத்தாதி விடயங்க ளெனும் தத்துவ சத்துருக்கள் முதுகு காட்டி முறிந்தோடச் சன்மார்க்கத்தைப் பெற ஞானசிரியனது அறுக்கத்தைப்பெற்று எப்போதும் பரமாத்மிக் சிந்தையுடன் சிவஞான யோகத்திலிருக்கும் மெய்யடியார்களை ஆண்ட ருளும் அம்பலவாணரா யிருப்பவர், பிரணவஸ் ரூபராயும் பூரண காரண புராந்தகராயும் பஞ்சபூதமா திசம்பநதமான பிரபஞ்சத்துக்கு நிமித்தகாரணருமா யிருப்பவர்.

யாராகிலும் மாயக் கூரைவாழ்க்கையை வெறுத்து ஞானகாகமாகிய சுடாடவி யினையுடைய இச் சபாபதியைச் சித்தத்திலிடுக்திய யோற்றிப் தொழுவார்களே யானால் அப்படிப்பட்டவர்கள் அனந்தமகா பாசகங்களைச் செய் திருந்தாலு மவைகளினின்று நீங்கி மேட்சத்தைப் பெறுவார்கள்.

இப்படியாகிய ஞானபோதனைவைக் கெட்டுக் கொண்டிருந்த மன்னவன் மறுபாள் வந்து அந்த மகானைக் கண்டு வார்த்தையாவேதாகச் சொல்லிக் தன்னாண்மையைத் தீர்ப்பான். அன்மரவில் மாரடைப்புக்ண்டு மண்ணடைக்கான்.

இதனாலே மாக மனிதரைய மென்பதும் மாணம் நித்தியமென்பதும் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக யிருக்கிறது.

வள்ளலாட்சாத்திரம்.

இன்றைக்கே காலைக்கே வின்னுமறைகாழிகைக்கோ
என்னைக்கோ வாவியிறப்பென்று—சென்மிறைஞ்ஞி
யாசா ரியனாக் கனாகல் நித்தையார்
பாசா திபைக்கழற்பாபார்.

பதிபகபாசலாங்கம்.

என்னு விகுபப்து மிற்றபது பிசயப
பென்னைட்டி வித்தா னுபினும் பென்னைவன்
நன்னுட் கழிபுமுன் ஞானத்தினாலே
தன்னு வபிபது பிசயபாசலமே.

மாரடைப்பால் மாணமடைந்த இராஜனுடைய சுவத்தைச் சமர்ப்பிசெய்ய ஒரு சிங்காரவனந்துக்குக் கொண்டிபோகப்பட்டது. அப்போது அவ்விடத்துக்குவந்த ஒருமாதா இராஜனிறப்பினைப்பற்றிப் புலப்பிற் துக்கித்ததுத் தவிர அவ்விடத்தில் வந்திருந்த அனேகதேசத் தரசர்களைப் பற்றும் கோடானுகோடி பிரஜைகளையும் பார்த்து நேத்திரங்கவிரிந்து நீர் காரை தரையா யொழுதும்படி விசனமுற்றவனாய் இருந்தான். அப்போது மாணமடைந்த இராஜனுடைய குமாரன் அகோ இதுவென்ன ஆர்சரியமா யிருக்கிறது. இந்தமாதிரினைப்பார்த்தால் தேவகன்னிகைபோலக் காணப்படுகிறான். இவளிங்குவந்து துக்கிப்பா னேனென் றெண்ணி அம்மணி! நீயார்? நீயிப்படிக்குக் கவலைப்படுவா னேனென்று வினவினன். அதற்கு அந்தமூலம் மறுமொழி கூறியதாவது ஓ இராஜகுமாரனே! அதோ விருக்குழியுங் காவனத்தில் வாசமாயிருக்கும் வனதேவதை, யான் மறித்துப்போன

உன்பிதா வெண்கு நேசர். என்பதாண்டுக்குமுன் ஏகச் சக்கிரவர்த
தியாயிருந்த உன்பாட்டன் மாண்டுபோய் அவர்பிணத்தைச் சமாதி
செய்ய இந்தச் சிங்கராவணத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட டி-ருத்தபோ
து பெரியநதியின் வெள்ளம் பொங்கிப் பிரண்டு ஒடிவந் ததுபோல
அனேக அரசர்களும், சிற்றரசர்களும், பாளையக்காரர்களும், அதிகா
ரஸ்தர்களும், தனவாண்களும், கோடானுகோடி ஜனங்களும் வந்திருந்
தார்கள். அவர்களில் இப்போதொருவராவது ஜீவித்திருப்பதாகக்
காணப்படவில்லை.

அதுபோலவே இப்போது இவ்விடம் வந்திருக்கும் அரசர்கள்
முதலானவர்கள் இனிவரு மாண்டுகளில் இயமனுக்கு இரையாகி
விடுவார்களே யல்லது ஒருவருமிராகள். அந்த இயமன் எப்படிப்
பட்டவனென்றால்? கருடன் சர்ப்பக்கூட்டங்களைக் கொல்லுந்தன்
மைபோல இவ்வுலகை ஒரு குடைக்கீழரசானுஞ் சக்கிரபதியாகிய
அரசர்களையும், மகாமேருவை யொத்துச் சலியாத பலவந்தராகிய
தேவாகரர்களையும் தன் பாசத்திற் கிரையாக்கிக் கொள்ளுவான்.
மேலும் அவ்வியமன் புழுதி - இலை-தூரும்பு - மேருகிரி - சமுத்திர
ம் - மயேந்திரம் இவைமுதலியவைகளை முடிவுகாலத்தில் அழித்துச்
சூனிய மாக்குவன். சமுத்திர ஜலத்தைக் குடிக்கும் வடவா முகம்
போல சராசரப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லா முடிவு காலத்தில சம்மா
ரஞ் செய்யும்போது ஒன்றையும்விடான். எவவுலகங்களினும் எப்
பேர்ப்பட்ட பெருந்தன்மையை யுடையவர்களானும் அவர்களைக்
கொல்வதில் ஒருகணமேனும் தாமதப்படா ன். யாவனாயுங்கொன்று
தானே தனித்து நிற்பன்.

க வி.

விழுமியர் சுபத்தின் பாலர் மேருவை யொப்போ ரெல்லாம்
பழுதறு கருடன் கொல்லும் பாம்பெனக் காலன் கொல்லும்
புழுதியோ டிலைதூரும்பு பொன்மலை புணரி வெள்ளஞ்
செழுமயேந் திரமுங் காலன் சிதைத்துத்தன் வடிவ மாக்கும்.

மகாரீர்க் கடல் குடிக்கும் வடமுகக் கனலே போலச்
சகலமும் வீழுங்குங் காலன் சுகத்திடை விழுங்கா தில்லைப்

புகலரும் பெரியோ ரேனும் பொழுதெரு கணமும் தாமா
னகிலமும் விழுங்கத் தானே யகிலமாய் நிற்குமனறே.

ஆகையால் மாட்டினில் யாராகிலும் தன்னைப் படைத்த நடேசப்
பெருமானை ஸமரிக்காமல் காமாநக காரமான அஞ்ஞானசாகரத்
திலமுழ்கி இராஜனாயவது அதிகாரியாயாவது செலவந்தனாயவ
திருந்துபெருமபுகழை யடைவதை! மார்க்கிலும் தரித்திரவந்தனா
யிருந்தாவது விஷயங்களில் சென்று சஞ்சரிககிற மனதைப் பிறை
யோடு பெண்ணொருபாலவைத்த சவகரண திருவாடியில் செலுத்து
வானேனாயகில் அவனை நான் செலவந்தனென்று கூறப்படுமென்று
வனதீதவதை சொல்லி மறைத்துவிட்டாள்.

இதற்குப்பின் சிலநாள் சென்றபின்! இராஜகுமாரன் மாதவா
ரியில் வனதீதவதை யிடததுக்குப்போய் அந்தமமாலைக்கண்டு தரி
சித்து அவ்விடத்தில் மஹான்களாலே நடக்கும ஞானப்பிரசங்கக்
களைக் கேட்கும், ஞான நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்தும்வந்ததில் ஞான
தயமாயப் பின்பு ஞானதீபைத் பெற்றுக்கொண்டு ஞானவந்தனாயினு
ன்னெறிக.

இப்படியாகக் காகிமா நரசுதிலுள்ள மடாதிபதியான
வா தேசசஞ்சாரியாகிய சிவநேசருக்குச் சொல்ல அச்சிவநேசர் அம்
மடாதிபதியைப் பணிந்து வராம! தேகாபாசலக்ஷண மின்னதென்
றும், அதனாலடையும் பயன யாதொன்று மில்லையென்றுத் தெரிந்து
கொண்டேன். ஆதலால், நடேசப்பெருமான் திருவடியை யடைவ
தற்குரிய மாரககத்தை யடியேனுக்கு அதுக்கிரகம் செய்ய
வேண்டு மென்று கேட்க, அதற்கு மடாதிபதியானவர், அப்பா சிவ
நேசனே! அந்த நடேசப்பிரான் திருவடியையடைவவேண்டு மெனில்
முதல் முதல் பிரமத்தி னிலக்ஷண மிப்படி யென்றுணரவேண்டும்.
அப்பிரமத்தி னிலக்ஷணத்தை நமக்குத் தெரிந்தவளவு நாம் கூறு
வோங் கேளென்று சொல்லலுற்றனர்.

தேகாபாசலக்ஷணம் முற்றிற்று.

விபாடிநூல், அசைந்த நூதினம் பவளம்போலுஞ்
சுவந்திதேனியும் திவ்யபதேஹசபு முடைய சிவநேசராகிய
பெரியோ ரொருவா வதாவது, அவரை அநுக்ரஹத்துத் தலைவர்
கோரத், ஐயப் பெரியவரைப் போலப் புகழ்நடத்து? இங்கேவந்த
காரணமோது? என்று வினவினார்.

அதற்கு அப்பெரியவா பருமையி னடியதாவது, இப்பிரபஞ்
சத்தில் பாவிட னெனா மென்பது அபரமயா பிரபுபதினாய், அது
என்றிருந்தி நாமது தோன்று சில வகையானேற்படுத்தப்பட்டதென்று
வமாயி நக்கு பதனவலட்சணத்தை யறைய அவித்தியா பிரதிபிம்
பிதனாகிய ஜீவன் ஆகாஸிப்பாரமாயு மாயா வசத்திற் கட்டுப்
பட்டியாக துறநெஞ்ச முடையவாயு, மிஷி மதிச்சித பதார்த்த
மாகிய அபுஷ்டிப் போஷாத வஷயானந்தம் கொண்டனைந்து பிற
விசுப்பிப்படுத்த திரிமாறுவது அவையான காரியமாயி நபநெதென்ப
நாக வெண்ணி அநாயினங் கும் பாநநனத்தைக் கையாற்படி, தா
னினதானு யகண்ட பரிபூரணமாய் சமஸ்தமு முணர்வுற்றது, எவற்
பிறகுந் பொருவாக விளங்கும் பொருளாய், கமங்கா நிராலம்ப
கயம்பிரகாச ககோத்திர பிரவாக பூரணத்தத தற்பிரகாச சச்சிதா
னந்த நித்திய உஷ்கன ரொருவாய் விளங்கும் வஸதுவாய், அரு
வமு முருவமு பாகிய பொருளாய், அநாதில முத்த நிலைமையாய்,
ஆதிபத்யாத சமாநுதிச நாமரூப குணாகி கமாய், சர்வஞ்ஞ சர்வ
காதத்ததுவ சாவாநகரக அதிபரமாப்த பதியாய், அகண்டாகார
பரம்பொருளாய், சகோதயமாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்
பிரகஞான வஸுபுரமான பிரபாய், சர்வகாரணமான நிர்க்குண
பரப்பிரம வஸ்துவாய், சாவேஸலரனாய், சாவாதம்மாய், ஞான
சமுரதிரமாய், அகம் சப்த லக்ஷியார்த்தமான நித்திய வஸ்துவாய்,
ஞானஞ்ஞான காலங்களி லிருக்கும் பரப்பிரமம் சொருபமாய் இவ்
வித லட்சணங்களோடு கூடி மறையினோசையும், தாளவோசைக்கி
சைய குழலு மியாமுங்கொண்டு பாடும் பாட்டினோசையு மொலித்
துக்கொண்டிருக்கும் திலைச் சிற்றம்பலத் தாடுஞ் செல்வ நடரா
ஜப் பெருமானே நினைந்து பத்தியுடன் போற்றித் தொழுதுவருஞ்சிவ
கேயச் செல்வாகள் கிலரும்,

தாண்டகம்.

திருவேயென் செல்வமே தேனே வானோ
 செழுஞ்சுடரே செழுஞ்சுடர்நற் சோதிமிக
 உருவேயென் னுறவேபென னானோயுனி
 னுள்ளமே யுள்ளத்தி னுள்ளோ நின்ற
 கருவேயென் கற்பகமே யென்கண்ணை
 கண்ணின் பணியாடு பாவாய் காவாய்
 அருவாய வல்வினோரோ யடையா வண்ண
 மாவடுதண மறைபுறையு மபரரேறே.

சோணைசலமாலே.

திங்களுங் கதிரு மிலங்கய மாணுந் திகழ்பெரும் பூத மோரைந்துங்
 கங்குலும் பகலுங் கடந்தநின்லடிவங் கண்டுகண்களிருநா னுளதோ
 பொங்குதுங் கிளியக் கலயவா மழலிற் புகையெனச சரோருக வலலி
 தங்குவண்டெழுபூம்பொய்கைகுழ்சோணைசலனே கைலைநாயகனே.

தேவாரம்.

வட்டனைமதி குடியை வான வா
 சிட்டனைத்திரு வண்ண மலையனை
 யிட்டனையிகழ்ந் தார்புர மூன்றையு
 மட்டனையடி யேன்மறந் துய்வனோ.

இதுவுமது.

புழுவாய்ப்பிறக்கினும் புண்ணிபாவுன்னடி யென்மனத்தே
 வழுவாதிருக்க வரந்தரவேண்டுமில் வையகத்தே
 தொழுவார்க்கிரங்கி யிருந்தருள்செய்பா திர்ப்புலியூர்ச்
 செழுமேர்ப் புனற்கங்கை செஞ்சடைமேல்வைத்த தீவண்ணனே.

திருவாசகம்.

போற்றியோ நமச்சிவாய புயங்கனே மயங்குகின்றேன்
 போற்றியோ நமச்சிவாய புகழிடம் பிறிதொன்றில்லை

போற்றிபோ நமச்சிவாய புறமெனைப் போக்கல்கண்டாய்
போற்றியோ நமச்சிவாய சயசய போற்றிபோற்றி.

விருத்தாசலபுராணம்.

திருமாலு நான் முகனுந் தேவர்கோவுந்
தேவர்களு மியாவர்களுஞ் சிந்தையாலு
மருவாய மறையாலு மளவையாலு
மளப்பரிதா யகண்டிதமாய் நின்றமூர்த்தி
யுருவாய கிசிவடிவா யனங் நங்கோடி
யொளியுடைய கொடிமுடிக ளாகிநின்ற
பெருவாழ்வை, நிருமுடிசூன் மடையான்றன்னைப்
பெருங்கருணை யாளனையாம் வணங்கலுற்றும்.

குதசங்கிதை.

தருவாதி சொருப போற்றி தகுபக பதியே போற்றி
திருவளா புகழும் பஸ்கேத திரபதி போற்றி போற்றி
மருவாரோ டதகிருக்க வன்செந்து பதியே போற்றி
யொருவாத யாவருக்கு மொருபதி போற்றி போற்றி.

இதுவுமது.

திங்கள் ரூபுய செஞ்சடைப் பகவனைத் திரிபுராந்தகன் றன்னை
யங்கண்மா வுலகத்தினெவ் வுயிருக்கு மாருயி ரானனைத்
துங்க மாருமவைச் சூலவெம் படையனைத் துவசவென் ளேற்றானைச்
சங்க வாரகுழைச் செவியுடைப் பரமனைச் சந்ததம் பணிகின்றேன்.

மகாராஜாதூறவு.

திங்களார்சடையிற் கங்கைநீர் துளிப்பத் திருந்திழை யுமை
யுளங் களிப்பப், பொங்கராவொடுநற் புவிமுனிவர்கள் மாலய னமரர்
கள் போற்றத், துங்கநான் மறைக தெத்திட வைந்து தொழில்வழிந்
திடப் பொதுவதனிற, செங்கழ லதிர நடஞ்செயும் பொருளைத் தி
னம்பணிந் திடரொழித் திவொம்.

பெரியபுராணம்.

ஆதியாய் நடுகமாயி யளவிலா வளவுமாகிச்
 சோதியா யுணர்வுமாகித் தோன்றிய பொருளுமாகி
 போதியா வேகமாகிப் பெண்ணுமாய் ஐயமாகிப்
 போதியா நயமுந் தலைப பொருடைய போற்றியோமறி.

என்றுப் பாமாலைகளாவ தொத்திருந் செய்பவர்கள்
 சிலரும், வேதவசனினால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற தர்மாத்மாங்க
 ளின் பேதமறியது சாஸ்திரவிரோதமெண்ணிப் பகவானாகிய நடு
 சப் பெருமானிடத்தில சலிக்காமல் மனதை நிறுத்தி ஞானசாதக
 முயற்சி செய்யுந் கண்மையுமுடைய புண்ணியவாஸ்களாகிய சிலரும்,
 சுருதி யுத்தி அனுபவம் இவைகளுக் கொத்திருக்கின்ற பிரமமும்
 பிரமஹ்; பிரமஹி; சிவம சிவ சிவை மஹாதேவ மஹாதேவி
 என்னும் தன்மையோடு கூடிய நடவுவிரியது சொற்பலகூணத் தன்
 மையைப் பற்றியும், ஐரபுலக காட்சிந் கண்ணாசனையும் ஆணவம்
 தைப்பு நீங்கு மார்க்கசதைய பற்றிய நடவடி ஆரிய வேதாசிரம சாஸ
 திரபுராண கலைஞானங்களை மெல்லா மறிந்து அதிலனுவித் திந்துக்
 கொண்டிருக்குஞ் சிலரும், அநைவாசத்திந் கேட்டு மெய்மையுந்
 லான அநுஷ்டான ஞானத்தினாலே சகுனோபாசனே முதலானவை
 செய்து அதனால் ஆதம்ப நார்பு வவாநுபவ நிலையையுடைய முயற்
 சிசெய்பவர்கள் சிலரும், நீககுதற்கரிய துபோதநிலையை நிஷ்களந்
 கமான மனதுடன் திரிமூர்த்திகளிற் தலைமையாகியும் வினையைத்தீர்க்
 கும் நல்லவனுமாகிய சாம்பவமூர்த்தியைப்பூரிப்பவர்களும், களங்க
 மில்லாதமுத்தவீட்டைய மாயாகாரியமாகிய தத்துவங்களை நியதிகளை
 யும் அடியார்கள்சிலரும், செம்பிழ்க்களிப் புபோல ஆத்மாவாகியதன்னை
 விழுங்கி நிற்கும் மும்மலத்தை வேறு செய்து பிறப்பு மிறப்பும்போ
 க்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு ஸர்வேசுரனாகவும், ஸர்வவிபாபியாயும்,
 ஸர்வாத்மகமாகவு மிருக்கின்ற கடவுளைத்தொழுது ஆங்காசமுள்ள
 டக்கி ஐம்புலனைச் சுட்டறுத்து ஞானானந்த நித்தையில துங்காமற்
 ஶங்கிக்கொண்டிருக்குஞ் சிலரும், மாயாவசப்படாமல் அத்துவித
 மாயிருக்கின்ற பரமாத்மாவைக்கருதி, மோகத்தை யடையலாமென்

கின்ற விநப்பத்துடன் தேகபோகங்களைக் கருதாது சிவபோகத்
தைக் கருதி சீர்த்தை மறந்திநப்பதருரிய யோகசாதனங்களைச்
செய்துகொண்டிருந்த சிலரும், அப்புழும்பும்போற் சிவபதம்
பெற சிவயோக சித்திரை செய்துகொண்டிருப்பவர் சிலரும், அகக்
காரமே பிரபு - விஷயங்களைப் பிரசாரா - தத்துவங்களைக் கூத்தாடி -
இந்திரியங்களை தாளமத்தனக்காரா - உலகபேரடகசாலை இவைகளை
னைதையுந் தோற்றுவிக்கின்ற சாஸ்திரிய ஆத்மாவென்றும், அவ்வாத்
மாவுக்கு அறிவைக்கொடுத்து சகலத்தையு மறிவிக்கின்ற வஸ்துவே
நாதமுடிவில் நடனமிடும் பரசிவமென்றும், அநையபுரியும்படி முயற்சி
செய்ப்பவர் சிலரும், அடிக்கடி விஷயங்களைச் செல்லுகிற மனதின்
சேட்டையை யடக்கி அகண்டாரா வயிவு மயமாவதற்கு அருந்
தவங்கள் புரிபவா சிலரும், பிரபந்திப்பத ஆன்பங்களை நீக்குதல்
செய்யும்படி சிவானந்தபாடிய பெய்ஞ்ஞானச செல்வத்தையடைய
முயற்செய்யும் பொருட்டு பசவானாகிய நடேசரிடத்தில் சலிக்காமல்
மனதை கிறுத்தி அபிடயுளின் தவய திருவந் கிடைக்கும்படி
தூகாரமாகிய சிவத்தியானத்திலி நப்பவர் சிலரும், இப்படிப்பட்ட
வர்களால் நுழந்திராரின்ற இடமாகியும் சாபாதுந்தல சாமர்த்
த்யமுடைய ஞானசீலத் தன்மைவாய்ந்த அகஸ்தியமுனிவ ராச்
சிரமமுமாகிய பொதியமலையின் சாரலிலிருக்கும் ஓர் வனத்திலிருப்
பவன் யான். ஆநமண நவாநகரானமொட்சத்தை யடைவதற்
குச சாதனான அவஸிதத்தில் நான் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களை
வாசித்து ஞானப்பியாசஞ் செய்துகொண்டு எனது வாழ்நாட்களைக்
கழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அப்படியிருக்கையில் சோமசுந்தரமென்னும் பேருடைய
சிவநேயச்செல்வ ஞானுவன் என்னிடம் வந்து தன்மனமாகிய மனை
வியை ஐம்புலாதிகளாகிய கள்ளப்பயல்கள தமது சுவாதீனப் படுத்
திக்கொண்டு லசயோகிக்கின்றமையால், மதுராபுரியி லன்பனாகிய
பாணபத்திரானுக்காக விறகுச்சுமையை சிரமேற்றாங்கி விடையிலுந்த
சொக்கலிங்கக் கடவுளாகிய நடராஜப்பெருமானைத் தொழுவதீற்
கிடையூறுபுருப்பதாக தான்படுங் கவலையைச்சொல்லி முறையிட்டி

அவ்வவம்புலங்கனாகிய கள்ளர்களை யடக்கித் தன்மனமாகிய மனைவியை மீட்டுக்கொடுக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான்.

நான் அவனது பக்குவத்தை யறிந்து சொல்லிப்பதாவது தகுந்த ஆசாரியனைக்கண்டு உனது குறைவைப்பற்றி முறையிட்டா லது நிவர்த்தியாகுமென்று சொல்லினேன். சோமசுந்தரம்அதைக்கேட்டு அன்றுமுதல் பசிததவன் அன்னதாதாவைத் தேடிதல்போலவும், அநாதன் கோடைகாலத்தில் நீர் தேடற்போலவும் ஆசாரியனைத் தேடித் தன்காரியங்களைச் சொல்லித் குறைவை நிவர்த்திசெய்து கொண்டு அவரால் ஞானிபுத்தேசம்பெற்று மீண்டு என்னிடம் வந்து தன்குறைவைப் பீர்படுத்திக் கொண்டதாய்ச் சொல்லினான்.

அதன்பேரில்நான் சோமசுந்தரத்தைப் பார்த்து உனக்கு ஆசாரியார் உபதேசித்த ஞானவிஷயங்களைக் கூறுகென்றுகேட்க அவன் சொன்னதாவது.

ஐயா ! என்மனதிற கேற்ற ஆசாரியனைக்கண்டு எனது குறைவைச் சொல்லிக்கொண்டேபோது அவர் அடியேன்பேரில் கிருபா நோக்கம் வைத்து அப்பா! சோமசுந்தரம் பிரபஞ்சம் பிரருகி சம்பந்தமாதலால், அப்பிரகிருதிக்குரிய சடபாகிய பஞ்சபூதவடிவமான இந்தத்தேகபாகிய இல்லத்திலிருக்கும லீவாதமாவாகியபுருஷன் அஞ்ஞானத்தினாலுண்டாகும் சத்துவசரசேட்டை - அவிவேகம் - அபிமானம்-மோகம்-இராகத்துவேஷாதி குணங்கள் இவைகளின் செய்கையால் துன்பப்படுகிறான், இப்படிப்பட்ட புருஷன் தான் மனோதுக்கங்கொண்டலைந்து திரிபவனாயிருப்பான். இப்படிப்பட்டவன் பேரறிவி லேமனதைச் செலுத்தாமலிருப்பதால் இவனைப்பாபியென்று அழைக்கப்படும். இவன் நானாவித பிறப்பாகிய எண்பத்து நான்குலட்சம் யோனிபேதங்களிறபிறந்திறந்துமுன்று அவதிப்படுவனாயிருப்பான்.

ஆத்மவிஷயத்தைத் தெரியப்படுத்துகிறதாகிய ஆத்மவிசாரணை யற்றவர்களும், விஷயவிச்சையுடையவர்களும்பா மாமரர்கள்பிரபஞ்ச லாழ்வில் மயங்கி அவதிப்பட்டுப் பலவிததுன்பத்தை அதுபவிப்பார்கள். இருப்புபோலக் கடினமான கள்ளம் வாய்ந்த மனத்தையுடைய

வனாய், பொய் பேசுபவனாய், உருட்டுப் பிராட்டுகள் செய்பவனாய், பொய்சாக்ஷி சொல்லுபவனாய், வாங்கின கடன் கொடாதவனாய், நிர்ந்தோஷியர்களா யிருப்பவர்கள் பேரில் குற்றம்சாட்டுபவனாய், ஏழைகளைப் பயமுறுத்திப் பணம்பறிப்பவனாய், நான்சம்பாதிக்கும் திரவியங்களைத் தனக்கிஷ்டமானபடி கெட்டமாக்கத்தில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டவனாய், மோசன் செய்பவனாய், ஞானசாதனங்களைச் செய்பவர்காட்டித்தில் பாகையடிபடையவனாய், ஜனமரணத்துடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பவனாயிருப்பவன்யாரோ? அப்படிப்பட்டவன் யாவாக்கும்பொல்லாங்கு செய்பவனாயிற்று தேகாந்தகாலத்தில் இயம்புரியடைந்து அங்ஙனமே மானாத ஆன்பங்களை அது பவிநதுக் கொண்டிருப்பான். ஆவணத்தான பாவியெனமும், பிரஷ்டனென்று மறைக்கப்படுவது.

இவன் செய்பதுங் கொடுந் கொடுக்கமால் இவ்வுலகத்தில் ஆதியாத்மிகம, ஆதிதெய்விகம, ஆதிபௌதிகம் இவைவநாளாய் கொடுமைகளால், வெய்நிற்கிடந்த புழப்பேபால் மொழி சம்சாரதாபத்திரயத்தி லிருந்து அவதிப்படுவான். இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் வாழ்வு நிலையற்றதென்று மறியான். எவர்கள் தெய்வபக்தி வில்லாதவர்களாயும், அஞ்ஞானத்தை யுடையவர்களாயும், அறிவும் நன்னெறியுமில்லாதவர்களாயு மிருக்கிறார்களோ? அப்படிப்பட்டவர்கள் இழிவான கதியை யடைவார்கள். சாப்பற் றிண்டிய ஒருவன்படும் வேதனை அவனைவிட்டு நீங்காததுபோல மாயா பிரபஞ்சத்தின் அபிமானம் இவ்வஞ்ஞானியர்களை விட்டு நீங்காது. பிரார்த்த வாதனையும் அவர்களைவிட்டு நீங்காது. இப்படிப்பிரஷ்டர்களா யிருக்கும்பாமரான் ககதுக்கத்துக்கும், பிறப்பிறப்புக்கும், ஆளாயிருப்பதைப் பார்க்கிலும் இப்பிறப்பின் துன்பத்தை நன்குணர்ந்து இனிப்பிறவா நெறியாகிய வீட்டின்பத்தைச் சிந்தித்து நடேசப் பெருமானைத் துதித்து வாழ்த்திப் போற்றி வந்தால் அவர் உயர்கதியைத் தந்தருளுவார். ஆதையால்சோமசுந்தரம்: உன்சரீரம்நழுவுமுன்சான்றோரைத்துணைபுத்திக் கொண்டு எப்போதும் சிவசிவ - சிவசிவவென்று செபித்துவா! அப்

படி செய்தித்துவந்தா லது அஞ்ஞானத்தின் கற்பனைகள் யாவற்றை யும்போக்கிப் பசுராணங்களை யெல்லாம் சிவகாணங்களாகச் செய்து சிவஞானத்தை யுண்டாக்குவிக்கும்.

இப்படிக்கு நல்லவர்களின் வல்லினைகளைத் தீர்த்தும் சிவசங்கரனைத் தொழாமல் மனதைச்சத்தாதி விடயங்களிற் செல்லவிடுபவர்கள் துன்பப்படுவார்கள். கண்ணியி லகபபட்ட பறவை மீளாததுபோல சத்தாதிவிடயங்களிலகப்பட்டமனம் மீளாமல் தேகத்திற்குவேருகத் தேகி ஒருவனி ருக்கத்தேகத்தைத்தானென்றெண்ணிபரமான்மாவாகி யபதியை மறந்து தேகபோகங்களைக் கூறுதி இப்பிறப்பினாலாகிய துன்பங்களை அனுபவித்து வாழ்நாடகளைக் கழிப்பார்கள். ஆகையால் பரமான்மாவாகிய நடேசப் பெருமா னுடைய மலர்போன்ற மிருதுவாகிய பாதங்களை மறநதும நினையாமலிராதே, சிவசிவவென்பதை மறந்தும் சபிககாமலிராதே, சிவமென்னல் யாதென்னிற் சித்தத்தெளிவே சிவமாகும்.

ஞானரூபவரசம்.

சிவமென்னல யாதென்னிற் சித்தத்தெளிவே
சிவமாகுஞ் சத்தியமாய்த் தேரின்—பவமென்ன
லீங்கிதற் கெங்ஙனுண்டா மெங்கெங்குந் தன்மயமா
யோங்கிலகு மெஞ்ஞான்று முற்று.

யான் எனதென்று கூறும்படியாகிய மோகத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அதனால் மம்மதை யடைந்திருக்கு மஞ்ஞானிகளாகிய புரமராளுக்குச் சிவசிவவென்று சொல்ல நாவு வராது. ஆனாலவர்கள் சங்கற்ப வடிவமாகிய அகங்காரம் பொருந்திய மனத்தின் விகற்பத்தால் தோற்றும் சகத்துக்காரியங்களைப் பிராந்தியால சத்தியமென்று எண்ணி பத்மினிசபா இந்திரசபா நாடகத்தின் பாடல்களைப்பாடிக்கைத்தாளமுஞ் சிட்டிக்கையும் போடுவதுடன் இடையிடையே மூக்குத்துள் போட்டுக்கொண்டும், கடைசியாய்ச் சித்தசலனம் கொண்ட பித்தர்களைப்போல மாண்டுபோவார்கள். இவர்கள் பிறப்பிறப்பென்னுந் துக்கமாகிய போர்த்தொழிலில் நின்றுந் நீங்காதவர்களாயிருப்பார்கள்.

சிவசிவ வென்று கூறுவதனா துண்டாகும் பலன் யாதென்று வினவில், சிவசிவ வென்பது உருத்திர மந்திரமாகும். இந்த மந்திரத்தை யுச்சரிப்பவர்கள் சிவகதி யடைவார்கள். புண்ணியவான்களா யிருப்பவர்கள் மாத்திரம் இந்த மந்திரத்தை அனுஷ்டித்து வருவார்கள். தீவினையுடையோர்கள் அதை யொருபோதும் நினையார்கள்.

திருமந்திரம்.

சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ வென்னச் சிவகதி தானே.

இதுவுமது.

அளவிறந்தது வருள்சிவ சிவசிவ
வகநிறைந்தது வடியினை சிவசிவ
உளமிறந்துயி ருணாவொடு பரமற
வொளிருகின்றது சிவசிவ சிவசிவ.

“சிவ என்னுந் திருநாமத்தை அன்புடன் உச்சரித்தலினாலுங் கேட்டலினாலுஞ் சமஸ்த பாவங்களு மரிக்கப்படும். அன்றியும், திரி கரண சுத்தியாய் இதை உச்சரித்துத் தியானஞ் செய்வோர் ஒரு மாத்திரைக்குள்ளே அவரது திருவருளைப் பெற்றுச் சிவகதி யடைவார்கள்.

(தேவாரம்.)

சாத்திரம்பல பேசஞ் சழக்கர்காள்
சோத்திரமுங் குலமுங்கொண் டென்செய்வீர்
பாத்திரஞ்சிவ மென்றுபணிதிரேன்
மாத்திரைக்கு ளருளுமாற் பேறரோ.

சிவவென்பதற்குப் பொருள் பரணையும்பரையையுங் குறிக்குமாய், அவாகம்மனோகோசமாய் விளங்கிய சிவசொருபமே பராசக்தியோடுங் கூடிச் சர்வஜகத்காரண மூலஸ்தம்ப பரசிவமாகியும் ஆதிசக்தி யோடுங்கூடி அப்பிராகிருத சிவலோக அபரிச்சின்ன மூர்த்திகளாகி

யும், இச்சாசத்தியோடுங் கூடி பக்த சிந்தித வரப்பிரசாத மூர்த்திக ளாகியும், கிரியாசத்தி போடுங்கூடிப் பஞ்சகிருத்திய பராபரப்பொரு ளாகியும், ஞானசத்தியோடுங்கூடி அறிவுககறிவாக நின்று சர்வர ணைப் பண்ணுவதாகியும், சமுத்திர தரங்க நியாயத்தாற் சர்வமும் சிவாகார சுகோத்தியுருவாயும் விளங்கிய சுத்தசிவமே சிவசொருப மென்றறிக.

சிவநேசனா யிருப்பவனுக்குச் சர்வமும் சிவாகார சுகோத்தி சொருபமாய் விளங்கும். அந்நரச சுத்தசிவத்தைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்கின்ற வாஞ்சையை யுடையவனாயிருந்தால் அகமுதகநோக்கத் தால் தரிசிக்கவேண்டியதாய் இருக்கும். அப்படித் தரிசிக்க விரும்புப வன் தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆத்துமரூபம், ஆத்துமதரிசனம், ஆத்துமசுத்தி இவைகளைக் காண்டலும், தரிசித்த லும், சுத்திசெய்தலு மாகியவ்வற்றால் அச்சிவசொருபத்தைத் தரி சிக்க வியலும்.

இவற்றில் தத்துவரூபமாவது பிருதிவி தத்துவமுதல் நாதத் துவபரியந்தம் தனித்தனியேகாண்பது; தத்துவதரிசனமாவது அத் தத்துவங்களை மலத்திரய சடத்துவாகாரமாய்க் காண்பது; தத்துவ சுத்தியாவது சற்குரு கடாசுஷத்தினால் அத்தத்துவங்களை நியதி களைந்து நீக்கப்படுவது; ஆத்துமரூபமாவது அக்ஞானவிருளைச் சிதைத்து சுக்ஞான சொருபமாய்க் காண்பது; ஆத்துமசுத்தியாவது தத்பாவதிகையிற் றேற்றமும் தற்போதத்தை நீக்கியிருத்தல்.

இவற்றால் சிவரூபம் சிவதரிசனம் சிவபோகம் வாய்க்கும். சிவ ரூபமாவது ஒருவனே பஞ்சகிருத்திய பராபரப் பிரம்ம அதுபவநிச் சயமாய்த் தெளிந்திருப்பது; சிவதரிசனமாவது சுட்டுதலற்று அற் புதாகாரமாய் விளங்குவது; சிவபோகமாவது கிருத்தியா கிருத்தியங் களைத் திருவருளாலே நடத்தக்கண்டு சித்தசலனத்தை மாற்றிச் சிவானந்த வாரியிற் படிந்து நிற்பது.

இவற்றால் ஆசிரய விஷயங்களிற் பக்குவாபக்குவம் பாராதே ததாகாரமாக விளங்குவதாகிய சிவபோகம் வாய்ந்தின்புற்று விளங்கி நிற்பன்.

இவ்விதமாகிய சிவபோகம் வாய்ந்தின்புறுதற்குக் குருவுப
தேசமே வேண்டும். அக்குருவுபதேசமாவது அத்தியாரோப அப
வாத யுக்தியினால் மிக்கையாருப ஜெகஜீவபர பிராந்தியைப் போக்
கிச் சாவழும் பிரம்மமயமென் றுணாத்தப்படுவதாம்.

இவற்றில் ஆரோபமாவது துரியாதீத வஸ்துவே புருடனது
மயக்கரூபத்தால் ஜெகஜீவ பரமாத் தேற்றப்படுவது. அபவாத
மாவது, சற்குருகடாசூத்தால் அவவாரோப ஜெகஜீவ பரகல்பிதங்
களை வார்த்து அதிஷ்டான துரியாதீத வஸ்துவாயத் தரிசிக்கப்படு
வதாம்.

வினா—ஐயா! குருவுபதேசமானது மிக்கையாருப ஜெகஜீவபர
பிராந்தியைப்போன்ற சாவழும் பிரமமமயமாய்த் தேற்றுவதிக்கு
மென்கிறீரே அது எவ்விதததா லப்படி செயவிக்கின்றது.

விடை—சகல நதிரகும் எஜமானாயும், எல்லாப்பிரவர்த்தநிவர்த்
திகளுககுரு சாக்ஷியாயும், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதிபூதனாயும், பரப்பி
ரமம ஸவரூபனாயு மிரானின்ற நடேசபபெருமானைப் புகழ்ந்துபோற்
று மெய்யடியார்களுககுத தேசிகோத்தமனாகிய ஆசாரியன்கூறும்
ஒரு மொழியானது ஜீவனைமயக்கச் செய்யும் சரீரேந்திரிய மனோ
புத்தியாதி பரிவசேத பந்தத்தை சிவாத்திபண்ணி தன் சொரூபநிலை
யறிந்து தரிசிககசு செய்து சிவானந்தப்பேற்றைக் கொடுத்தருளும்.

இப்படியாகச் சிவானந்தத்தைப் பெற்ற மகான்களைத் தான்
சீவன்முததாகளென்று கூறப்படுகிறது. இந்த மகாபுருஷர்கள் பஞ்ச
பூத விவேகத்தை விசாரம்பண்ணிச் சகல பிரபஞ்சத்தையுஞ் சின்
மாத்திரமாய்க் கண்டு அத்துவித நிலைபெற்றவரா யிருப்பவராதலால்
இவர்களிடத்திலே பேய்களாகிய மோகம்வந்து நேரிடினும் பயப்பட்ட
டோடிப்போம. இவர்கள் பிராரத்துவ தேசத்துடன்கூடி யிருக்கும்
போதே பரமாத்மாவின்னது லக்ஷண லக்ஷியசொரூபவிஸாசாதிகளைக்
கண்டு தெரிசித்தவராவார்கள். அந்தப்பரமாத்மாவாகிய சுத்தசிவத்தி
னது லக்ஷியமாவது எத்தன்மைத்தெனில்.

சித்தியமாகவெங்கும் இடைவிடாது வியாபித்துப் பிரியாதிருத் தலாலும், சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்கள் அனைத்துக்கும் பிரேரக மாய் நின்றலாலும், அதற்குச் சாந்தியாதிகலை சாந்திகலை வித்தியா கலை பிரதிட்டாகலை நிவர்த்திகலை என்னும் பஞ்சகலைகளையு முடிகளா கவும், சாந்திகலை முதலிய நான்கு கலைகளையு மார்பாகவும், வித்தி யாகலை முகலிய முன்றுகலைகளையு முத்தியாகவும், பிரதிஷ்டாகலை முதலிய இரண்டு கலைகளையு முந்தியின்பிழுள்ள உறுப்புகளாகவும், நிவர்த்திகலையை முமுத்தாளாகவும், அக்ஷரங்களைத் தோலாகவும், புவ னங்களை உரோமங்களாகவும், மந்திரங்களை இரத்தமாகவும், பதங்களைத் தசையாகவும், தத்துவங்களை ரேதக எனும்பு நிணம் மூளை என்பவை களாகவும், சத்திகளைப் பதினைந்து கண்களாகவு மமைத்து ஆறத்து வாக்களையும் வடிவமென்று சொல்லுமபடி நிற்கும்.

சிவஞானதீபம்.

அத்துவா வடிவாமெம் மிறைமுடிதான் கலைக
ளைந்தாகுஞ் சாந்திமுக லா னநான் குமாம
வித்தைமுதன் மூன்றாண்டாம் பிரதிட்டாதிபுத்தி
வியன்பாக நிவர்த்தியதா மினிர் துவக்கக் கரங்கள்
வைத்தபுவனங்கண்மாரிர் பந்திரங்க ணெய்த்தோர்
வளந்திகழும் பதங்களருந் தசையாகு மதித்த
தத்துவங்கள் சுக்கிலமோ டத்திநிண மூளை
சத்திகடா நேத்திரமூ வைந்தாமித் தகையே, என்பவற்றானறிக.

இந்தப் பரமாத்மாவைத்தான் - பிரமமென்றுகூறப்படுவது. இந் தப்பிரமந்தான் சிவானந்தப் பொருளாய் விளங்குவது - இந்தச் சிவானந்தப்பொருளே அறிவுமயமாகிய வாத்தமாவாக விளங்குவது. உலோகத்திலே சகல டதார்த்தங்களையுந் தோற்று விக்கின்ற வெய்யில் அந்தந்தப் பதார்த்தத்தின் பேரிலே விழுந்து அவைகளின்ன தின்னதெனத் தோற்றுவிக்கின்றதுபோல், பரிபூரணமாயும், சுயம் பிரணாசமாயு மிராமின்ற பரமாத்மாவாகிய பிரமமானது பிரபஞ் சத்திதுள்ள சகல வஸ்துக்களிலும் அந்தராத்மாவாக இருந்து அவைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது. உபாதி பேதத்தாற் பிராந்தி

யாய்த் தோற்றிக்கொண் டிருக்கின்ற மாயப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதார பூதநாடிருப்பதும் அத்தப்பிரமந்தான். மனதுமுதலியவைகள் பிரவர் ததிக்கிறதற்கு அந்தாயாபியாயும், அறியப்பட்டதற்கும் அறியப் படாததற்கும் வேறாயும், ஞான அஞ்ஞான காலகாலங்களி லிருப் பதாயும், சாவம் ஏக பரிபூரண ஸ்வாநுபூதி வஸ்துவாயும், எல்லை யற்ற அவாங் மனோ கோசரமாயும், நிராமயமாயும், நிர்க்ளமாயும், நித்தியமாயும், நினைமலமாயும், புரா கனமாயும், சஞ்சலமாயும், சஞ் சல ரகிதமாயும், பூரணமாயும், சிராமயமாயும், நிரஞ்சனமாயும், புனிதமாயும், சராசரமாயும், சாட்சியாயும், சக்தியமாயும், சித்துருவா யும், பராபரமாயும், வெறு வெளிபாயும் இன்னும் பலவித தன்மை யாயுமுள்ளது அநுபாபிரமந்தான்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

நிராமயமாப் பிடகனாய நித்தியமாய் நினைமலமாய்ப்
புராத நமாயச சஞ்சலமாய்ப் பூரணமாய்ப் புனிதமாய்ச்
சராசரமாப் பிசாட்சியாய்ச் சக்தியமாய்ப் சித்துருவாய்ப்
பராபரமாய் வெறு வெளியா யி நுக்குமந்தப் பரமசிவம்.

சொல்லாறு மனனாறு தொடராத சூக்குமமாய்ப்
பல்லான்ற கேள்வியாறு மீதென்று பகர்வரிதா
யொல்லாத பாஞ்சுடரா யுயிரா யுணைமயா
யெல்லமா யல்லவுமா யிருக்குமந்தப் பரமசிவம்.

ஒன்றாயும் பல்வாயு முருவாயு மருவாயுங்
குன்றாயு மணுவாயுங் குணமாயுங் குணியாயு
நன்றாயுந் தீதாயு நானாயுந் தானாயு
மின்றாயு முளதாயு மிருக்குமந்தப் பரமசிவம்.

தித்திக்குந் தெள்ளமுதாய், சித்தாரந்தத்துட் பொருளாய், முத்தி க்குவித்தாய், ஆறுதாரங்கடந்த வானந்தப் பேரொளியாய், நினைக்கு நினைவுதோறும் நிறைந்த பரிபூரணமாய், வெட்ட வெளிக்குள்ளே விளங்கும் பரஞ்சுடராய், ஆனந்த வெள்ளமாய், அமிர்த சாக்ரமாய், போக்கும் வரவும் புறம்பு முள்ளுமாகி நின்று தாக்குமொரு

பொருளாய், பஞ்சரித்துப் பேசும் பல கலைக்கெட்டாய் பொருளாய், இப்படியாகவிளக்குவது அந்தப்பிரபந்தான். அந்தப்பிரமம் சர்வபரிபூரண வித்திய சர்வபங்கன, சர்வப்பிரகாச காலாதித தத்துவாதித வஸ்துவாய் விளங்கும். அந்தப்பிரம ஸ்வனைவத்தான் வேத வேதாந்த ஸ்மிருதிமுதலிய சர்வரஸ்திரங்களுந் எடுத்துப் பிரபலமாய்ப் புகழ்ந்து பேசுவது.

எவ்விடத்திலுந்தானாய் நிராமயமாய் பழிப்பொருளாய் சங்கற்பவிகற்பங்களை ஸொலஸங் கடந்து ரீப்பதும் அந்தப் பிரமந்தான்.

மஹாபாரதம்.

எங்குந் தானாய் நிராமயமா யேசு மாகிப் பழிப்பொருளாய் அங்கம் பிரமாண்டத்தெல்லே யடங்கா வாகி யமைவின்றிச் சங்கற்பங்களை விகற்பங்க டவிர்த்த கடராய்த் தனிவெளிமீப் பொங்குபாரா னந்தவெள்ளப் புனலைய நெவரே புலப்பட்டோர்.

அவ்வய் வான்ராக்களின் கன்பாசாபுததை அநுசரித்து அரிய விளைப் போகங்களை ஏற்பாற் குறையாரா கூட்டிப் புசிப்பித்தும், சர்வரங்கா காலத்தி லான்பாக்கள சகலவந்தைபட்டுப் பிறந்திறந்தலைந்து திரிதளின்பு லீங்குபடி கரண சேவலாவத்தையி லொடுக்குவித்தும், அநாதி யேதொடுத் தாதியாய் இருங்குத்துர திதித்துஞ் சங்கரித்தும் அளவிந்து ஆகநடு அரத மற்றதாக கிர்பதுவாகிய வஸ்து எதுவோ அவ்வஸ்துதான் அந்தப்பிரமம்.

உலக விஷயங்களிலாசையுடையவர்களாயும், இதுநல்லது இது கெட்டது இதுதர்மம் இது அதர்மம் என்று தெரிந்துகொள்ளாமலும், நடேசப்பெருமானைப் போற்றித் தொழாமலும், ஆகாரம் நித்திரை பயம் மைதுனங்களை மாத்திரஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் அவிவேகத்தை யுடைய பசுக்களைப் போலிராமல் பூர்வஜன்மந்திரத்தில் செய்த நிஷ்காம கர்மங்களினாலே சிவபத்தராய் தத்துவவிசாரணைசெய்து இராகத்துவேஷங்களை அகற்றி சித்த சுத்தியை யடைந்திருக்கும், பக்குவான் மார்களைத் தீக்ஷாக்கிரமங்களினாற்சோதித்து அருள்வடிவாக்கும்படியாகத் திருச்சிற்றம்பலத்தின் கண்ணே நின்

நூந் திருநடனத்தொழிலும், பிரகாசம் பொருந்திய நீலமணிபோல விளங்குங் காளகண்டமும், சுந்மேனியிற் பாதியாள் பச்சைவடிவு கொண்டிலங்குந் சிவகாமி யமமை நங்குய இடப்பாகமும், பவளக் கொடிபடர்ந்து கிடப்பதுபோன்ற திருச்சடாபாரமும், அச்சடா பாரத்தின்மேற நரித்திருங்குன்ற கங்கையும், பாலசந்திப் பிரபையும, சாபபமும், அக்கினி தேத்தொழும், வலக்கையில் முழங்குந் தமருகமும், இடக்கையிறுங்கிய அரக்கினி குண்டமும், அரைநிலை கட்டிய ஐக்கையரவக்கடைய புலித்தோலுடையும் ஆன்மவர்க்கங்களை மோட்சமாகிய பேரின்பவெள்ளத் தழுத்துநற் கூன்றின திருவடியும், அடியார்களுள்ளத்திற் கலந்து இன்ப பூரணமாயி ருங்கின்ற துஞ்சிதபாத முழுடைய நடைசர்ப்பொருமாணமாயிருக்கின்றவரும் அச்சடாபாரம் அங்கங்களு தென்குராய் தானே தானுப் தானே யானை நாய அயல்வெளியே யநொளியாய் தங்கிய திசையெங்கு முயிர்த்தனிப்பா வெளியே யநொளியாய் விளங்கும் வஸதுவும் அந்தப்பிரமந்தான.

ஞானமயமான அபிவிருத்தி தன்னைய நரிசிகும சீவன் முத்தர்கள் இதயத்தில் எழுந்த நுளும ஜயவடிவையும, ஆகாயச்சொருபமாயிருப்பதும், அதற்குக் காரணமான பிரகிருதிக்கு ஆதாரமான கலாருபமாயுள்ளதும், அக்கலைக்கு மேலாகிய சுகதமாயைக் கப்பாற்பட்ட சத்த வித்தையையுங் கடந்தவிற்துளி லிருப்பதும், அவ்விற்துவைக் கடந்த சநாகிவத்திற்கு மேலான பராசத்திற் காதாரமான பரசிவமாயிருப்பதும் அந்தப்பிரமந்தான, சூரியப் பிரகாசத்தினாலேயே எல்லாம் பிரவர்த்தி மார்க்கத்தில் பிரவர்த்தித்த போதிலும், சூரியன் எப்படி தானொன்று செய்யாமலும் செய்விக்காமலும் இருக்கின்றானோ அதைப்போல எந்தப் பரம்பொருள் தானொன்று செய்யாமலும் செய்விக்காமலும் இருந்தபோதிலும் ஆகம் சைதன்யத்திலே எல்லா விஷயங்களும் செல்லுவதற் காதாரமாயிருப்பது எதுவோ அதுதான் அந்தப்பிரமம்.

பிரமன்-விஷ்ணு-உருத்தி-மகேசுவரன் - சதாசிவன் - விற்து-நாதம் - சத்தி-சிவம்-என்னும் நவந்தருபேதமாக விளங்குவதும்; வே

தாசகம் சாஸ்திர விதிகாச புராணமாகிய அபரஞான ஸ்வரூபமாகி
வினங்கி நிற்பதும் அந்தப் பிரமந்தான்.

எங்குஞ்சமரச நிலைச்சிவமயமா பெங்குமார் பஹிரண்ட மட
ங்குமொருந் தைவாமறிவானந்த சுகந்திரஞ்ஞககவாரியானந்தமாய்
பொங்குமறிவுதானாய் வினங்கு தெய்வார மிகமநிண்டிற் பரவுஞ்
சுகானந்த சிவமயமாய் வினங்குவது அந்தப்பிரமந்தான்.

சரியை யறுவடித்தேதாந்தா சாலோகபதவியும், நிரியை யறு
வடித்தேதாந்தகுர சாமியாதவியும், லோக மறுவடி கதேதாந்தகுச சா
ருபபதவியும், ஞான மறுவடி கதேதாந்தகுச சாமாஜியாகவியும் அரு
ள்வது; ஆகிரியன்றிரு வநாச அமியாமையும் அந்ததுமாகிய
இருவகைப பாசங்களு லீங்க அமினின் கண்ணே கேட்டல் சிந்தித்
தல் தெளிதல் நீட்டைக மெய்வை ஞானத்தில் முயன்றவர்கட்கு
நித்தியா நித்தியங்கட்கு தெதியாமாயி மெய்வையித் தந்தருள்வ
தும் அந்தப் பிரமந்தான்.

உருத்திர முர்த்தியாகி, பசுபதயாகி, முடலையாக்கையோடுங்
கடிய ஜனமயண லக்கத்திற கீடந்தழூறுகின்ற ஆன்மர்க்களைத்
திருவடிக் குறித்தாகக்கொள்ள வேண்டி தனக்குள்ள மெய்வடிவைக்
காட்டாது மானிடகோலங்கொண் டெழுந்தருளி யருள்செய்யும்
பொருளாகி, போககாண்டமாகிய ஆன்மத்தனவம் இருபத்துநான்
காகி, போக்கிய காண்டமாகிய வித்தியாதத்துவமேழாகி, பிரேரககா
ண்டமாகிய சிவத்தனவமைந்தாகி, இம்முக்காண்டப் பிரிவாகிய முப்
பத்தாறு தத்துவங்களைக்கடந்த பரவிந்து பரநாதமாகி, நல்வினை
தீவினையென்னும் இருவினைப்பகுதிகளும் சமமாய்த் துலையொக்க
விடத்து ஆன்மாக்களுக்கருள் செய்யப்பட்டதாய் முள்ளது அந்தப்
பிரமந்தான்.

யான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரங்களாகிய இறுமாப்
பினின்று நீங்கித்தன்னை யறிந்துள்ள மெய்ஞ்ஞானியார்கள்கண்டுகளி
ப்புதும் அந்தப் பிரமந்தான்.

மனவாக்குத் தொடராத அருளேவடிவாய், உலகத்திலே தாக்கற்று நிற்றலும் ஒப்பற்ற சித்தவ்யமாய், ஒவ்வொரு பொருளினையும் விட்டு நீங்காது நிரம்புபதியாய், நிரம்புபகாசத்தின் முன் சந்திரபாகாசம் இரண்டற நிற்றமுறைபோல நாதாந்தப் பேரொளியாகிய தனது திருவடியில் ஆன்பாகனைக் கலப்பித்து ஆன்மபோதம் நிகழாவண்ணம் அருள் செய்து நிற்பதும் அந்தப்பிரமந்தான்.

ஆன்பாகனின் உள்ளும் புறமும் விடாதமைந்த ஆணவமல இருள் ஒட்டமெடுக்குமபடி விளங்கும் அளவிறந்த நிரணத்தையுடைய பரிதியாகியும், கடலையொத்து மிகுந்த அருளாகிய அமுதத்தை கமழுடையான திறவிரிகின்ற மதியாகியும், அவனவனது வெண்ணுழக்கற்றப் பிரபஞ்சமாகிய பிரபதும் அந்தப்பிரமந்தான்.

உயிர்ப்புரிகையா, பரமபுர லொளியாகியும் வேதங்களின் முடிவிலுள்ளதாகியும், பரமபொருளாகியு மிருப்பது அந்தப்பிரமந்தான்.

நான்கு வேதங்களும் பிரணவமும் மற்றக்கலைகளும் மிகுந்தநாதத்துடன் பிரபலமாகப்புகழ்ந்து பேசும்படியான வஸ்துவும், அந்தப் பிரமந்தான். ஞானனுக்கிறுக்கிறோ எங்கே வாதவைதவஸ்துவாயிருப்பதும் அக்கப்பிரமந்தான். இனமுறும் பிறப்பு இறப்பை யடிபோடே கட்டாது நுநித்தியானந்த முத்தியனக்க ஞானகுருவாய் எழுந்தருளியரும தேசிகோத்தம மூர்த்தமும் அந்தப்பிரமந்தான்.

பிரபஞ்ச மாயாகாரியங்களைச் சுத்தியிரஜிதமாகவும், முயற்கொம்புபோலவும், வந்தியா புத்திரன்போலவும், ஆகாயமலர் போலவும், மித்தையாகக்கண்டு அற்பகருதியாகிய கன்மகாண்டத்தையும் பத்திகாண்டத்தையும் கழித்துப் பிரபலகருதியாகிய ஞான காண்டத்தினுட் பொருளை யறிந்து பதிபசுபாசங்களி னிலகூணங்களைத் தேர்ந்து தற்போத மடங்கிப் பகவிலேற்றியதிம்போ லான்ம சேட்டையடங்கி நிற்கும் ஜீவன்முத்தர்கள் நிரிசுக்கத்தரிசனத் தந்தருள்வதாயும், நிர்விகார ஸ்வரூபமாயுள்ளதாயும், முன்னேப் புகழ்ந்துவந்த

ருட்கு முன்னுள்ளதாயும், பின்னுண்டாகும் புதுப்பொருட்குமபுதுப் பொருளாயுமுள்ளதாயுமுள்ளது அநதப் பரப்பிரமாதான்.

இந்தச்சத்தப் பிரமமானது சதளிகிரகநு காலையில் உலகமே தனக்குத் திருமேனியாகவும், யானைமுதலென்ற பூகிய எண் பத்து நான்கிலக்கயோனிகள் அவயவங்களாகவும், இச்சாளுனாக கிரியைகள் அநதக் காணங்களாகவும் ஆனமகோடிகள் செய்யும் இரு வினைக்கேற்றப்படி பஞ்சகிருத்தியங்களாகிய நாடகநடிசகும்.

சிவஞான சித்தியார்.

உலகமே யுருவமாக யோனிக ஞாநப்பதாக
இலகுபே ரிச்சாளுனக் கிரியையுட் கரணமாக
அலகிலா வுயிராகுட்கெல்லா மிருபயனாக வைந்து
நலமிகு தொழிலகனோடு நாடகநடிப்ப னாதன்.

வேதாநத முடிவில் பரிவரமாய எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கும் வஸ்துவாய் நிவாத்தி கலைசக்திபதியான விஷ்ணுவாகும், வித்தியாகலை கதிபதியான உருத்திர மூர்த்திக்குப், சாநதி கலைக்கதிபதியான மகேஸ்வர மூர்த்திக்குப், சாநதியாதி கலைக்கதிபதியான சதாசிவமூர்த்திக்கும எட்டாதபரநாதமூலத்துள் முளைத்த தனிப்பெருஞ்சோதியாயும், சுததமாயையி ன மோமுதமாகவினங்கும் பராசத்திக் காதரமான பரமாகியும், நாமலமாகிய வெட்டவெளிபில் முடிவில்லாத சுத்த ரூபியமாகியும், பாதாளசத்தி தொடங்கிப் பாராதவியாகும் வரையினுமுள்ள சததுகளின் ஞானமாகியும், தன்னிடத்து அபின்னமானவைக்குத் திருமேனியாகியும்-சாக்கிரம-சொப்பனம் சுமுத்தி-துரியம்-துரியாதீதம் என்னும் பஞ்சாவததைகளுங் கடந்த பரமாகியும், காருணியத்தால் மேலுமேலும் வளராதோங்குகின்ற வித்தியானந்த சுகமாயும், நான்குவேதம் - இருபத தெட்டாகமம்-இவைகளாலறிந்து பொருநதப்படாத கிருநாட்டை யுடையதும், பூதாகாயமாயும், பரமாகாயமாயும், இவ்வாகாயங்களெல்லாந் தோற வுயின்ற ஞானாகாயமாயும், மௌனாகாயமாயும், சிதாகாயமாயும், ததாகாயமாயும், இன்பாகாயமாயும், இயற்கையண்மையாயும் விளங்குவதும் அந்தப்பிரமத் தான்.

திருவருட்பா.

வண்ணமிருத்தவெளிபுகுவெளி முகலா மருக்குமடி வெளிகளெ
லாம் வயங்கு வெளியாகி எண்ணமுறு மாமெனன வெளியாகியதன்
மே லிசைத்தபா வெளியாகி யிராலுபய வெளிபாய், அண்ணுறுசிற்பா
வெளியாய்த் தற்பரமாய் வெளியா யமாந் பெரு வெளியாகி யருளி
ன்ப வெளியாய்த், திண்ணமுறுக தனியிடற்கை யுண்மைவெளி யான
திருசுசிற்பம் பலகதனிலே நெய்வமொன்றே கண்டார்.

இவ்வளவென்று எடைப்படுவதற்கறிதாயும், பிரபஞ்சமுழுதும்
வியாபகமாமிருப்பதும், ஆன்மபொருத்தா லறியப்படாததும், எங்கும்
பெருஞ்சோதியா பிருப்பதும், சோமசூரியாகுகினியென்னு முச்சுட
யாயிருப்பதும், ஞானநேந்திரங்களுக்கன்றி ஊனநேத்திரங்களா லறி
யப்படாது, ஆணவம்-கன்மம் - மாயையென்னு முமமலங்களை
யுங் கடந்து ஆம், உலகாயநம்-புத்தம்-சமணம்-மிமாம்சம், மாயாவா
தம் பாஞ்சரத்திரம். என்னும் அறுவகைப் புறச்சமயங்களுக்கும்
எட்டாத பொருளாயு, சைவம்-பாக்யதாம் - காளாமுகம்-வயிரவம்-
வாமம்-மாஹிகம் என்றும் உட்சமயமாறி னுட்பொருளாயும், பொ
ன்னும் பணியுட்போற் பெதமில்லாத சோற்றமில்லதாயும், இரண்டும்
வெளியும்போற் பேதமில்லதாயு, சொல்லும் பொருளும்போலப்
பேதா பேதமுமில்லாததாயு, விவாகமங்கள் கூறிய சிவதன்மங்க
ளின் உறுபாட்டினுலே விளக்கமுறுவதாயு, உடனு முயிரும், கண்
னும சூரியனுப், ஆன்மபோதமுங் கண்ணொளியும்போல வேற்றுமை
யில்லாத அத்துவிதமாகுஞ் சிறப்பினை யுடையதாயும் விளங்கி நிற்ப
தும் அர்த்தப்பிரமந்தான்.

சிவப்பிரகாசம்.

புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா யகச்சமயத் தொளியாய்ப்
புகலனைவக் களவாகிப் பொற்பணிபோ லபேதப்
பிறப்பிலதா யிருள்வெளிபோற் பேதமுஞ்சொற் பொருள்போற்
பேதாபே தமுமின்றிப் பெருநூல் சொன்ன

வறத்திறனால் விளைவதா யுடலுயிர் கண்ண நக்க
 னறிவொளிபோற் பிரிவருமத் துளி ந மாகுஞ்
 சிறப்பினதாய வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ
 சித்தாந்தத் திறனிவ்ருத செரிக்க லுற்றும்.

ஒளியுநவாகி, ஞானானந்த சமுத்திரமாகி, சித்தம அசித்தமல்
 லாத பரமசித்தாகி, பிரிதிவிமுலாகிய பஞ்சபூதங்களுமாகி, சோம
 சூரியாக்கினிகளி னொளிகட்கு மேற்பட்ட பேரோளியாகி, ஒப்பி
 லாத வேகவஸ்துவாகி, அளவுகடந்த ஞானாகார வொளியாகி, அக
 ண்டாகார பரிபூரணமாகி, போசிறந்த பெளனயமாகி, இவை முத
 லிய தனமைகளை யுடையவைகளாகி யிருப்பது அந்தப்பிரமம் தான்.

பிரமசகசம்.

சீரோளி யாகிச் சிறககக் கடலாய்ச் சித்சித் திரண்டற நின்ற,
 பரோளி யாகிப் பாாமுதற் பூதப் பகுதியா முரகடா களும்போய்,
 ஏரோளி யாகி யெதிரிறந் கொன்று யேய்பா யெல்லையென் றில்லாப்,
 பேரோளி யாகி யகண்டபூ ரணமாய்ப் பேசசிறந் திருப்பதே பிரமம்.

அசுத்தப் பிரபஞ்சம்போல முகருணரூபமா யறியப்படுவதுமல்
 லதாய், முகருணங்களைக் கடந்தமிசரப் பிரபஞ்சம்போல மல்கன்ம
 காரியரூபமா யறியப்படுவதுமல்லதாய், மலகன்மங்கலையும் கடந்த
 சுத்தப்பிரபஞ்சம்போல அநித்தயானந்த ரூபமாயறியப்படுவது மல்
 லதாய், நிற்பதும் அந்தப்பரப் பிரமந்தான்.

அஞ்ஞான திசைக்கண் உபாதி சகிதமாகிய எண்ணரிய உயிர்க
 ளுள் எஞ்ஞானமும் எங்கணும் நான் நானென்று கூறி விளங்கும்
 அவ்வுயிர் களுக்கு உபாதானகாரணமாயும், சீவபோதமாக விளங்கு
 வதாயும், ஞானதிசைக்கண் ஏகமாகிய சிவபோதமாகவும் விளங்கு
 கின்றதெதுவோ அதுதான் அந்தப்பிரமம்.

இந்தப்பிரமம் ஒன்றே நித்தியமானதென்றும், இன்னும் இப்பிர
 மத்தைச் சகல உபாதிகளற்றதென்றும், சார்தமானதென்றும், நித்
 தியமானதென்றும், இரண்டற்றதாகிய அத்துவைதமான தென்றும்,

காலத்திரயபாதிதமென்றும், நிர்க்குண ஸ்வரூபமென்றும், இவ்விதமாக விளங்குவதாய உபநிஷத்துக்களில் சொல்வதுடன் வேதாந்திகளாலும் அப்படியே கூறப்படுகின்றது.

காலத்ரயா பாதிதம் பிரம்ம ||

நிர்க்குண ஸ்வரூபம் பிரம்ம ||

ஆதிமத்யந்த சூன்யம் பிரம்ம ||

சர்வம் கல்பிதம் பிரம்ம ||

மாயாதீதம் சூனாதீதம் பிரம்ம ||

அநந்தமப்ரமேய மகண்டபரிபூர்ணம் பிரம்ம ||

அத்விதீய பரமாநந்த சுத்தபுத்த முத்தஸத்யஸ்வரூப

வ்யாபகா பித்ர அபரிச்சிந்நம் பிரம்ம ||

ஸத்யம் ஞானமனந்தம் பிரம்ம ||

ஸச்சிதானந்த ஸ்வபிரகாசம் பிரம்ம ||

மனோவாசா மனோசரம் பிரம்ம ||

அமிதவேதாந்த லேத்யம் பிரம்ம ||

தேசகாலவஸ்து பரிசுசேதரகிதம் பிரம்ம ||

ஸர்வ பரிபூர்ணம் பிரம்ம ||

துரியம் நிராகாரமேகம் பிரம்ம ||

அத்வைத மதிர்வாசயம் பிரம்ம ||

பிரணவாத்மகம் பிரம்ம ||

ப்ரக்ஞானம் பிரம்ம ||

அயமாத்மா பிரம்ம ||

ஸர்வம் ஸத்யமபரம் பிரம்ம ||

இப்படியென்று சுருதிகள் கோஷிக்கிறபடியால் அப்படிப்பட்ட பிரமத்தின் நிலைமையைப் பகிர்முத நோக்கத்தால் அறிந்துகொள்வது மிகவும் அருமை.

ஞானவாசிட்டம்.

அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்துமிருந தனவரத

முறைப்ப தாகி

விகழொளியா மாத்துமதத் துவமான சொரூபத்தை

நினைத்தல் செய்வான்

திசுழிதய குகையுறையுந் தேவதையை
விட்டயலே தெய்வந் தேடன்
பகவரிய கொத்துவத்தை யெறிந்து
பணிதேடும வேடகை போலாய்.

என்பனவற்றானறிக.

இந்தப் பிரமமானது ஒன்றிலும் ஓட்டாததும், எல்லா ஜகத்ப்ரச
மைகளுக்குப் அதிஷ்டானமானதும், சத்துவ ரஜஸ் தமஸ குணங்க
ளற்றதும், சகல மங்களகரமான வஸ்துவாயிருப்பதுமாக சுருதி எயி
ருதிகள் கோஷிக்கிறபடியால், இந்தப் பிரமத்திற்குச் சரியாக வே
றொருவஸ்துவில்கூட யென்றறிக.

வினா—ஐயா! எவ்வாறுசேதி எவ்வாறாயிருக்கின்ற இந்தப்பிரம
த்தை யெப்படித் தெரிந்துகொள்ளுவது?

விடை—இந்தப் பிரமத்தைச் சிவணமான நதித்தியாஸனைகளி
னாலடைந்த ஸ்வாநுபவத்தினால் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது.
இதற்கு இந்தப்பிரம எவ்வாறபத்தைச் சகுணமாக உபாசித்து ஞான
நிஷ்டையை யடையவேண்டியது. சகுண உபாசனமும் ஞானநிஷ
டையும் யாருக்குக்கூடிய நமென்றால், யார் ஸ்வஜன்மத்தில் மலரும்
புனலுங்கொண்டு சிவபிரானைத் தொழுதுபூஜித்துவந்தார்களோ அப்ப
டிப்பட்டவர்களுக்கு அந்தப்பண்ணிவத்தினாலும், இச் சென்மத்தில்
செய்யப்படும் சச்சங்க சாவகாசத்தினாலும், சற்குருவை யடைந்து
அதுஷ்டிக்கப்படும் சற்கிரியைகளாலும், மனதைவசப்படுத்திக்கொண்
டு இடைவிடாமல் நேசப் பெருமானை எமரித்து வருவதினாலும்
சகுண உபாசனையும் ஞானநிஷ்டையும் கைகூடியரும்.

இந்தப்படிக்குப் பிரம லக்ஷணத்தைப்பற்றி எனதாசிரியர்
கூறினர். அக்காலையில் நான் சுவாமி இன்னும் அடியேன் அறியாத
விஷயங்கள் பலவுள்ளன அவைகளை அடியேனுக்கு ருள்செய்ய வே
ண்டுமென்று கேட்டேன். அதற்கு ஆசிரியர் ஒவ்வொரு விஷயங்களை
யும் கேள் அதற்குப்பிரதிகுறுகிறேமென்று சொல்லினர். அப்போது
நான்கேட்ட கேள்விகளும் அவர்தந்த விடைகளுக்குச் சொல்லுகிறேன்
கேளுமையா என்று கூறத்தொடங்கினார்.

வினா-ஐயா! சிவபோத மென்பது யாது?

விடை-அவத்காத்திராயங்க டோறும் நூல முகவியனவாகிய உபாதித்திராயங்களை நான் நானென்றழந்தியி நுக்கும் மயக்கமே சிவ போதமாம். இந்த மயக்கத்தைமாற்றி சிவபோகத்தை அடையவேணு மென்கிற எண்ணத்தை யுடையவர்கள், சித்தகத்தி ஆரமகத்தியானு ஷ்டானத்தையும், தத்துவ விசாரணு ஷ்டான முதலிய அனுஷ்ட ானங்களுடைய கைப்பற்றிவந்தால் அஞ்ஞான இருளீங்கி மெய்ஞ்ஞான அநுந் தாக்ஞி சிவபோத மடைத்து பேரின்ப வீட் டை அடைவதாகி நுக்கும். இப்படி கரு விடையை வேணுமானால் சித்தார்த்த வேதார்த்த சாயிரதாயத்தைக் கைப்பற்றிச் சீறாமனத்தின் செய்கையற்றதே தீதகாரிணன் டன னுந் துளித்தெற்று, சொந்தமற்றுபதி பத பாபப் பதூபற்றா சித்தையடக்கா கம்மவிநகரால் பந்தகர்ம ஜன்ம துக்கத்தை மாற்றுந் சிவபிராணிய சாயபதியின்கருபையால் விஞ்ஞானகலப் பிராபதயாவார்கள்.

வினா-ஐ அண்ணலே! உலகத்துள்ள புகழ்விருளை யோட்டும்படிச் சூரியனுதித்தாற்போல அடியேனுடைய அஞ்ஞானவிநோத் தமதரு ட்பிரகாசத்தினுலே தூர்த்தம்படி டெழுந்த நுளிய ஞானதேசிகனே! எங்கும் சர்வவியாபகமாயிருக்கின்ற அப்பகபதி அஞ்ஞானத்தோடு கூடிய வடியேனிடத்தில்கூடியிருந்தால், அவரை அஞ்ஞானத்தைச்சே திக்கிறவனென்றும், அநாதி கத்தனென்றும், நின்மலனென்றும், சர் வவுபாதிபுஞ் சூனியமுங் கழன் றப்பாற் பட்டவனென்றும், எல்லா வற்றிற்கு மேற்பட்ட பொருளென்றும் எப்படி வேதாகமங்கள் கூறு கின்றன.

விடை-உன்னுடன் அந்தக்கர்த்தா கூடியிருப்பதென்பது, நீயாகிய ஆத்மாவினிடத்திற் கூடி நின்றதல்ல, உன்னுடைய அறிவை அறிவித்து நிற்பதென்பதாம்.

வினா-அடியேனுக் கறிவை யறிவிக்குமிடத்து என்னுடன் கூடி நின்றோ அன்றி வேறாய்கின்றோ அறிவிப்பார்.

விடை-நீயாகிய சேவனுடன் கூடாது உனக்கு மேற்பட்டிருக் கும் அறிவிற்கறிவாய் நின்று அறிவை யுணர்த்துவார்.

வினா-அறிவிற் கறிவாயுணர்ந்துவ ரென்பது அடியேன் ஏன் தெரிந்துகொள்ளக் கூடாமையாயிருக்கிறது.

விடை-மேகமானது சூரியவொளியை மறைத்தாற்போல உள்ளது அறிவின்கியாபகத்தை ஆணவம மாயை கன்டமென்னுமும்பலமு மறைத்து நிறைவால் நீ அநகரத்தாவை அறிந்துகொள்வதற்கு அசத்தனாயிருக்கிறாய்.

வினா-அடிமும்பலவாஸில், ஆணவமல மென்பது யாது?

விடை-ஆணவமலமென்பது, யாதொன்றுசுருக தன்னையிகற்பித்ததற் தன்னையொழிய பற்றாநுவரு மொவ்வாகவென்று நிற்கிறதும், யாதொன்றினை சங்கடத்தின்கொண்டு நிற்கிறதும், போபமபண்ணிக்கொண்டு வீரோதிகமிறதும், ஆசைப்படுகிறதும், உயிரகளைக் கொல்லுகிறதும், ஸுபாய வந்தால் அதற்கு வருத்தப்படுகிறதும், இன்பாவந்தால் சரோபாபிகடுகிறதும், ஏதாவதொன்று செய்யுமிடத்துஞ் சொல்லாமிடத்து மங்கையாய் நிற்கிறதும் ஆணவமலத்தின் காரியங்களாம்.

வினா-ஐயா! மாயாமலமென்பது யாது?

விடை-பொய்யை மெய்யென்றுபொலவாங்கு செய்வதும், பொய்சொல்லுதலும், கண்டதை மறந்து மயங்கி வருகதுகின்றதும், ஆசையினால் பிறருடைமையை யபகரிக்க வபேசுத்ததலும், ஆனமாக்களை யடிக்கவும் கொல்லவும்எழுகின்ற நினைப்பும், பிறரிடத்துப் பொறுமை கொண்டு அவர்களுக்குக் கேடுசெய்தலும், பிறரோடு வயிராக்கியம் பேசுதலும், தன்னுயிருக்கு முடிவைகருதி அச்சப்படுதலும் மாயாமலத்தின் காரியங்களாம்.

வினா-கன்மமல மென்பது யாது?

விடை-ஒவ்வோரிடங்களைப்பற்றியிருத்தலும், நோயாய்க்கிடத்தலும், புண்ணிய பாவங்களைச் செய்தலும், பற்றுக்களாய் நின்றதொந்தங்களை விடுதலும், நிந்தித்து நடக்கிறதே தொழிலாகப் பொருத்திருக்கிறதும், பிறரை இகழ்ந்தாருடன் பொருந்தலும், கன்மமலத்தின் காரியங்களாம்.

வினா-ஜீவர்களைக் கெடுப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்ற மும்மலங்கள் சித்துப்பொருளா சடப்பொருளா?

விடை-மலங்கள் சடப்பொருள்.

வினா-மலங்களைச் சடப்பொருள் என்றால், கடபடாதிகளைப் போல் சேட்டையற் றிருக்கவேண்டுமே, அப்படியில்லாமல் சேட்டை செய்வானேன்?

விடை-அம்மலங்கள் கடபடாதிகளைப் போலல்ல. நீ யறியாது கூறினாய், விடத்தையுடைய வசநாவிமுகவிய பொருள்கள் சடமாயிருக்கினும், அழிவுடைய ஆன்மாக்கள் அனைகளைப் புகிக்குமிடத்து அதன்குணமேலிட்டு அறிவை மயக்குவதுபோல் அம்மலங்கள் சடமாயிருக்கினும் சேதனனாகிய உன்னோடு சம்பந்தமான அவசரத்து வருத்துவிக்கும்.

வினா-ஐயா! தேகம் உண்டானதற்குக் காரணம் யாது?

விடை-கன்மமலத்தின் கூறுபாட்டால் மாயாமலமாகிய தேகம் வந்தது.

வினா-கன்மமுன்னா? மாயைமுன்னா?

விடை-கன்மமில்லாவிடில் மாயாமலத்தின் காரியமாகிய தேகம் வாரா, தேகமில்லாவிடில் கன்மம் வாரா, இஃதெதைப் போலெனில், வித்தில்லா விடின் மரமுளையாது. மரமில்லாவிடின் வித்துண்டாகாது. அதைப்போல், தேகமுன்னென்றும் கன்மமுன்னென்றும் சொல்வதற்கியலாது. பிரவாகநாதியாய் தேகமும் கன்மமும் மாறிமாறி வந்துகொண்டிருக்கும்.

சிவஞானசித்தியார்.

உடற்செயல் கன்ம மிந்த வுடல்வந்த வாரே தென்னின்
விடப்படு முன்னுடம்பின் வினையிந்த வுடல்வினைக்கும்
தொடர்ச்சியா லொன்றுக் கொன்று தொன்றுதொட்டனாதி வித்தி,
விடத்தினின் மரம ரத்தின் வித்தும்வந் தியையு மாபோல்

என்பதினாறுணர்வு.

வினா-ஐயா! மாயாமலமும் கன்மமலமுந்தான் ஆன்மாவிற்குத் தேகமாயும், தொழிலாயு மிருக்கிறதென்றீர். ஆணவமலம் அவ்வான்மாவிற்கு என்னபயனைத் தருகின்றது.

விடை-அவ்வாணவ மலத்தான், ஆன்மாவிற்கு மூலமலமென்று பெயர். அது செம்பிற்காளிதம் போலவும், அரிசியிற்றவிடு போலவு மெந்நாளு மிடைவிடாது தானின்னெனப்பதும், தனக்குத் தலைவனொருவ னிருக்கின்றனென்பதும் தோற்றமால், தன்னறிவு முழுவது மறைத்துக்கொண் டிருக்கும். இவ்வாணவமல மொன்றால் தான் மாயாமலமுங் கன்மமலமும் வந்துகூடின. இவ்வாணவ மலத்திற்குச் சகசமலமென்றும், மற்றிரண்டு மலங்களுக்கு ஆகத்துகமல மென்றும் கூறுவார்கள். (சகசம் கூட விருப்பது) (ஆகத்துகம் மத்தியில் வந்துபொருந்துவது) காளிதம் செம்பினுடன் சகசமாயிருந்தும் இரசகுளிகையாற்றீர்ப, அரிசியுடன் தவிடு சகசமாயிருந்தும் தீட்டினால் தீரும். செம்பும் அரிசியும், இரசகுளிகையாலும் தீட்டுதலாலும், காளிதமும் தவிடும் நீங்குதல்போல் சகசமாயிய ஆணவமலமானது சிவசத்தியத்யுங் காலையில் விட்டுப்போக ஆன்மாவானது சிவானந்தத்திற் பதியும். அவ்வாணவமல நீங்குவதற்குச் சிவனருட்சத்தியே காரணமாம். ஆணவமலம் அநாதிகாலத்திலேயே ஆன்மாவை முற்றுமறைத்து நிற்பதாதலால், அதற்குச் சகசமலமென்று பெயர். இம்மலந்தான் மற்றமலங்களைக் காட்டிலும் மிகவுங் கொடிது கொடிது.

வினா-ஐயா! கன்மத்தாற் கிடைத்த தேகத்தின் வரலாற்றை முறையாக அடியேனுக்கருளிச் செய்யவேண்டும்.

விடை-அப்பா சுந்தரம்! தேகம் இருவகைப்படும் அகாவது அலதேகம் சூக்குமதேகம். இவற்றில், தூலதேகத்திற்குச் சூக்கும தேகமுதலாகும். சூக்கும தேகத்திற்கு முதல் மூலப்பிரகிருதியாகிய ஆன்மதத்துவம். அதற்கு முதல் வித்தியாதத்துவம். அதற்கு முதல் சிவதத்துவம். சிவதத்துவமானது, வித்தியாதத்துவத்தைப் பிரேரேபிக்க முய்வித்தியாதத்துவமானது ஆன்மதத்துவத்தைப் பிரேரேபிக்க அவ்வான்மதத்துவம் சூக்குமதேகத்தைப் பிரேரேபிக்க அச்சுக்

குமதேகம் தூலதேகத்தைப் பிரேரேபிக்கும். இவைகள் ஒவ்வொன்றும் தான்தானே முதலாய்ப் பிரேரேபிக்குமோவெனில், அவைகளாகப் பிரேரேபித்துக் கொள்ளாது. இவைகளை யெல்லாம் அநாதி மலமுத்தனாகிய சிவபிரான் தமது காருண்னிய சத்தியால் பிரேரேபிக்க அவைகள் பிரேரேபிக்கும்.

சிவஞான சித்தியார்.

தூலமா முருணினுக்குர் குங்கும முகல தற்கு
மூலமா னதற்கு மூல மோகினி யதன்மு தற்றான்
மேலதாம் விந்நி சத்தி சிவமிசை யாமெல்லாஞ்
சாலவின் றுகு யான்மாச் சிவத்தினைச் சார்ந்த போது.

இத்தேகத்தைப் பரமபதியாகிய சிவபெருமான் உனக்கருளியது யாதுக்கெனில், தேகமன்ம அபபகவானைப் போற்றிக் துதிசெய்து முத்திநிலையடையக் கூடாது. அல்லால் நீயாகிய ஆத்மாவானது கடைத்தேறுவதற்குத் தந்ததன் விநினைகளைச் செய்து துன்பப்படுதற்கன்று.

ஐயா தேசிகோத்தமராகிய புண்ணியரோ! தாமரைத்த உபதேச வாக்கியங்களை யெல்லாம் நான் செய்த அரிய மாதவப்பேற்றால் எனது செவியாரக் கேட்டுப் பிரம்மானந்த சாகரத்தி லாழ்ந்த கைப்போற் களிப்பற்றனன். இனி அடியேன் கடைத்தேறுவதற்கு நடந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயங்களை அருளிச்செய்யின் நடந்து கொள்வேன்.

இவ்வண்ணம் தமது சந்திதானத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்ட சிஷ்யனாகிய எனது பக்குவத்தை நோக்கி ஞானோபதேச மருளிச்செய்தனர் என்று சொன்னான்.

இந்த ஞானோபதேசஞ் செய்த மகானிருப்பது எவ்விடமென்று நான் கேட்டேன். அதற்குச் சோமசுந்தரம் இந்த வேதாந்த சபையில் வசிப்பவரென்று சொன்னான். ஆதலால் அவரைக்கண்டு தரிசித்துப்போகலாமென்று வந்தேனென்று அச்சிவநேசர் சொன்னார்.

பிரம லக்ஷணத்தைப்பற்றி ஒரு ஞானவானுக்கும்

ஒரு அரசனுக்கும் நடந்ததைக் கூறும்

ஓர் இதிகாசம்.

பூமிதேவிக்குத் திருமுகமபோற் சிறந்து விளங்குகின்ற இப் பரத கண்டத்திலுள்ள காடுகள் பலவற்றினு மேற்பட்ட விதர்ப்ப தேசத்தை யரசாண்ட வீரப்பிரதாப சிலனென்று பெயர் வாய்ந்த அரசனொருவ னிருந்தான்.

அவன் பூர்வஜன்ம புண்ணியபரிபாகத்தினாலும், இச்சன்மத்தில் செய்த சற்சங்கத்தின் மூலமாயச் சமபவித்த புண்ணியக் கிரியைகளினாலேயும், இம்மையினி லிருவினைக்கீடாகவெடுத்த மலசலங்கன்பாயும் புழுக்கடாகிய இந்த யாக்கையைச் சமந்துகொண்டு திரிந்து அதனுண்டாகும் ஜனனமரணப் பிரவாகபாண சம்சாரத்திற்குப் பீஜமாயுள்ள அவித்தையாகிய கர்மமென்கிற பீடையையுதறி யெறிந்துவிட வெண்ணிபதிபசுபாசப்பகுப்புணர்த்துநூலும், மற்றுளகலையுமயக்கறவுணர்ந்தவனாயு மிருந்தான். இதனால் மானிடராகப் பிறந்தவர்களில் சமூகத்தித்தை யொத்த சதுரங்கசேனா பலத்தையுடைய வரசர்களாயிருந்தாலும், மாயையினு லுண்டாகு மறைப்பினால் பிராணனுந் தேகமும் கூடினதால் தேகத்தினிடத்துத் தோன்றிய சைதன்யத்தினால் அவித்தையாற் கலப்பிக்கப்பட்ட சரை-மரணம்-பசி-தாகம்-சோகம்-மோகம் என்கின்ற சட்பாவ விகாரமுள்ளதாயும், நீர்க்குமிழிபோலே ஈகித்துப் போகததக்க தாயு மிராசின்ற தானல்லாத இச்சரீரத்தைத் தானாக எண்ணி கும்பிக்கிறபோது ஆசைவலைப்பட்டு ஐந்துபொறி வழிபோயலையும் பாழ்மனதை அதுபோன வழியே விஷயங்களில் செல்லவிட்டு சல்லாபலிலையிலே பேய்க் கூத்தாயு மனமகிழ்ந்து தீத்தொழில்களையும் அடாத காரியங்களையுஞ் செய்து கிலாசலில் இறக்கிறதும் பின்பு பிறக்கிறதுபா யிருப்பதற்கு ஆளாயிருப்பதையும், இப்போய் வாழ்க்கையிலுண்டாகு மோகபோகங்களை யனுபவித்து வருமின்பம் முன்னிப்பூவின தேனையுண்ணும் சுவின் களிப்புக்கும், பிணத்தைப் பிடுங்கித்தின்னுங் கழுகின் களிப்புக்கும்,

கணங்கள் தன் வாரியரிருந்து வருமுதிரத்தையவ்வெலும்பினின்
மும் வருகிறதாக எண்ணிக்கொண்டு அடையுங் களிப்புக்கும் ஒக்கு
மென்றுணர்ந்து, இராமாயிரங்கும் ஆன்பவலைபாரசத் கொடக
கையறுத்து ஸ்வயஞ்சோதி ஸ்வரூபமாகிய பரமாதாமான நடேசப்
பெருமானிடத்தில பக்தியைச் செலுத்தவேண்டு மென்றும, புழுவா
ய பிறநகினுமசிவபிரானைத் தொழுது போற்றுவது நலமாயிருக்குமெ
ன்று மெண்ணித் தனபனைந இடைவிடாமல் பரமத்தியானத்தைச்
செலுத்திவந் தான். அங் லொழுது அட்டமூத்த வடிவமாகிய நடேசப்
பெருமானுடைய அலயசடங்குபேராய அவர் திருவுருவத்தைத்
துடித்துப் பூரித்துக்கொழுது வந்தான்.

இப்படியிருந்து காண்டில் ஸ்ரீநாதர் வேகாத சுததுவருவான
நூல்களை இயற்றினவராயு, அநாமத தம ஞான வடிவானத்திலே
பேராத மபயிசுத்து வந்தான் அது, தேவநாதர் திவ்யியதிருமங்கன
ரூபத்தை அடையவாயுமிருந்த ஸ்ரீநாதர் பருவாகிய ஞானவான்
இவ்வரசனிடம் வந்தார். அவரை அரசன் கண்டு வணங்கி
அவ்ந்தாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரத் துடன் வந்தனங்கள் செய்து உப
சரித்து அவர் தன்னிடம் வந்தது தானசெய்த மாதவத்தின் பல்வெ
ன்றும, மகான்களுடைய கேரமும விசுவாசமுங் கிடைத்தால் அது
வே ஸ்தூல சூகூடம் காரண சரீரத்தை யுடைத்தாயி நுகிற ஆத்பா
வாகிய ஜீவனுக்குடான பருவதுவத்தை நீக்கி மாறிமாறிவரும்
பஞ்சகோசத்தாலாகிய ஜனனமாணப் பிரவாகத்தினினதுங் கரை
யேறப்படுமென்று எண்ணிக்கொண்டு ஞானாபியாச சாதனங்களைச்
செய்வதற்கு அவரைத் தன்னிடத்திலேயே வைத்துக்கொண்
டிருந்தான்.

இந்த ஞானவான் அவ்வரசன் பக்திமானாயும், குணசாந்தனா
யும், வேதவேதாந்தமான உபசிடதமுதலாகிய நூல்களை நன்காராய்ந்
தவனாயும், குரல்நெரிய நால்வேகங் கூப்பிட்டிங் காணாத துரியாதீத
த்திற் பரசாக்ஷி மாத்ந்திரமாயிருக்கின்ற சித்தாந்தப் பொருளாகியும்,
பன்றிவடி வெடுத்துப் பாரிடந்த மால்காணாத சிவபிரானது திருவடி
யை யடையப் பேராசை கொண்டவனாயு மிருப்பதைக் கண்டு அவ

ஊக்கு மேலான தத்பதார்த்தப் பொருளையும், மகா வாக்கியத்தையும் சிரவணநிகளால் அநுகரகம பண்ணவேண்டுமென்பதாய்க் கிருபையுறறு ஞானசம்பந்தமான விஷயங்களைப்பற்றிப் போதிக்க வாரம்பித்தனர்.

அரசே! பிறிநதிவிதத்துவமுதல் நாததத்துவ மீறாயுள்ள முப்பத்தாறு தத்துவங்களையு நியதிக்கொண்ட அகனமீதுள்ள பரப்பிரமத்தை யடைந்து பேரினபானா சத்தைப் பெறுதற்குரிய மகாவாகிய முதற் பொருளாகிய தத்துவமசியென்கிற ஒருவாகியமுண்டு. அது தத் பதமென்றும், தொம்பதமென்றும், அசிபதமென்றும் மூவகைப் படும். அவற்றினை முரகியமானபொருள யாதெனில்? அது நீயாவாய் என்னும் அருந்த முடையகாம். அதை நீ அடையவேண்டுமெனானால் அருவாகியுருவாகிய யாதியந்த யாகியும், பார்த்தவிடமெங்கும் தானாகவிளங்கும்வல அஷமாகிய பிரபந்தை நிகரகுணோபாசனையாகத் தியானஞ்செய்து வரவேண்டியதென்று, பானிட ஜென்மமடைந்தவர்கள் இந்தச்செனமததிலேயே நயகெதியையடையப் பிரயத்தனஞ் செய்யவேண்டியது அவசியமான காரியமென்றும், அப்படியாகுசெய்யாதவர்கள் பிறநதிநததொண்டிருப்பார்களென்றும் பலதடவைகளில் போதித்துவந்தனர். அரசே! அவா உபதேசப்படி அத்துவித ஞானத்தையடையு மாகக்கத்தன காரியங்களாகிய நிற்குணோபாசனையை விசேஷமாகக் கவனிக்காது அசிரததைபுடையவனாயிருந்தான்.

அப்படியிருக்க ஞானவான் அரசனுடைய கருத்தை யறிந்து ஒருநாள் அரசனை நோக்கி, ஏமன்னவா? நாம்சொல்லும் ஞானநெறியை யதுஷ்டித்து உள்ளும் புறம்பும் ஒத்திருக்கும் பரப்பிரமத்தை இந்திரிய சிக்காகத்தால் ஏகமனதாய் ஸமரித்து ஆனந்திகக முயற்சி செய்யாமல், சாமாவியர்களைப்போல ஆலயத்துக்கு மாத்திரமபோய் பிறனிக் கேதுவாகிய பகிர்முகத்திஷ்டியால் சுகள வடிவாகிய விக்ரி கழனித்தியை ஆராதனைசெய்து அதையே தொழுது வருவது சரியல்ல.

அப்படி தோழுவருவதினாலே சாலோக பதவியாகி முப்பதவிகளில் ஏதாவதொன்று கிடைக்குமே தவிர சாயுச்சியமாகிய ஞானபதவி கிடைக்கமாட்டாது.

ஓ அரசனே! ஆவாணசத்தியான அளிதயா சம்பந்தமுடைய கிஞ்சிஞ்ஞான ஜீவாகளில் எவர்கள் புலன்படிந்துண்ணும் போகத்தில் விழுந்து தீர்மானமுடைய ஆமாமனாதம் விவேகத்தை விளைக்கும் ஞானசாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்தபிறகு ஜனனமரணங்களுக்கேதுவாகிய பாசவிசிறப்பங்களைவிட்டு முத்திக்கு வித்தாகிய சத்தியஞானத்தையடைய அபேஷிக்கிறார்களா? அப்படிப்பட்டவர்கள் பிருதிவி முதலாய் நாதமீறான நகம்புலங்களையும் பஞ்சமலங்களையும் போக்கிச் சாதனசதுஷ்டயங்களை யடைந்து பாசதுவத்தை நீக்கிச் சிவத்துவத்தை நுகையுமுறி சாயுச்சிய பதவியையடைந்து மேலாகிய ஞானம் பிரகாசிக்கத்தக்க பாமானந்த சொரூபமாகிய மாளிகையில் புழுந்து மீளாத ஞானவாழ்வில் வாழ்ந்துகொண் டிருப்பார்கள். இதைத்தான் சாயுச்சிய பதவியென்றும் மேலான முத்திப்பதமென்றும் வேதவேதாந்தத்தினாலும் சான்னீஸ்ரராலும் பிரபலதொனிகொண்டுகூறப்படுகின்றது. இதனால் ஆன்மாவும் சிவமும் வேறற நிற்குமிடம். இதைத்தான் பரமனூரியஞானமே பிரகாசிகொண்டிடமென்று உபதிடதங்கள் கூறுவது. இப்படிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த நான்காம் பதவியாகிய சாயுச்சியமென்னுஞ் சிங்காதனத்திலேயிய பாக்கியவான்களின் பெருமையை என்னவென்று கூறுவது.

இவர்கள் பதிபசு பாசமென்று சொல்லப்பட்ட இம்முன்று பொருளையுங் கண்டு உட்கொண்டவர்கள். இவர்கள் தத்துவாதீத மாம்ப பரிபூரண ஞானனந்தரமணீசரமாய் நிற்பவர்கள். இவர்கள் மலபரிபாகம் வாய்ந்தவர்கள் இவர்களே யெப்போதும் எல்லாப்பொருள்களையும் உணர்ந்த ஞானவான்களாயும், சாபாதுக்கர்ஷணமர்த்திய முடையவர்களாயு மிருப்பார்கள். இவர்களே ஞானத்தாலே சிவத்தைக் கூடிச் சிவசொரூபமா யிருக்கும் மெய்ஞ்ஞானிகள். இவ்விதிப்படிநிற்க.

இவ்வறத்திலே யிருந்து மேலான எக்கியாதி முதலான கன்
மங்களைச் செய்து வருபவர்கள் பலருள், அவர்கள் சுவர்க்காதிபோ
கங்களை அடைகிறதா யிருந்தாலும், அது அதுபலித்துத் தீர்ந்தபின்
அவர்களை ஜனனமாணம்விடாது. ஆத்மபோதம் நசிக்கும் வரையி
லும் சுகதுக்க நீங்காது.

சிவஞானசித்தியார்.

தானமியா கருதாத கமாச்சிரமந் தலங்கள் சாரத்தினர தங்கன்ம
யோகங்கள் சரித்தோ, நீனமிலாச சுவர்க்கமபெற் றிமைப்பளவின்
மீள்வ ரீசனியோ கக்கிரியா சரியையினி னின்றோ, ஞானமிலா முத்தி
பதம் பெற்றுலக மெல்லா மொடுங்குமபோ தரன்முனிலா தொழியி
லுற் பணித்து, ஞானநெறி யடைநதடைவா சிவனையங்கு நாதனே
முன்னிறகி னனுகுவார்த் றானே.

அதுவரைக்கும் எத்தனைகோடிதாய், எத்தனைகோடி தந்தை,
எத்தனைரூபம், எத்தனைநாமம், எத்தனை யெத்தனையென் றியம்புவது.

(பட்டினத்தடிகள்.)

அன்னை யெத்தனை யெத்தனை யன்னையோ
அப்ப நெத்தனை யெத்தனை யப்பனோ
பின்னை யெத்தனை யெத்தனை பெண்டி ரோ
பிள்ளை யெத்தனை யெத்தனை பிள்ளையோ
முன்னை யெத்தனை யெத்தனை ஜென்மமோ
மூடனாயடி யேனு மறிந்திலேன்
இன்னமெத்தனை யெத்தனை ஜென்மமோ
என்செய்வேன் கச்சி யேகமப நாதனே.

மேற்கூறப்பட்டிருக்கிற சாயுச்சியபதவியைத்தான் வேதாகம
புராணவிகாசங்கள் பெரிதாகப் புகழ்ந்து பேசுவது. இந்தப்பதவி
யின் சொருபமாயிருக்கும் பிரமம் ஞாதுருஞான ஞெயங்களுக்கப்
பாற்பட்டிருப்பதாயும், இன்பமெல்லாம் விளைகிற ஞானபூமியாயும்,
எல்லீடயிர்கட்கும் இன்பங் கொடுப்பதாயும், எங்கும்சர்வமங்கள
வடிவாயிருப்பதாயும், அந்தந்த அறிவிலே நான் நானென்று கூறும்

வஸ்துவாயும், ஆத்மாவுக்குள்ளேசிவமாயும், சிவத்துக்குள்ளே பரமாத்மாவாயும் விளங்கும் வஸ்துவாகியும், வேதவேதாந்த வேத்திய வேதமகாவாக்கியங்கள் முதலியன புகழ்ந்துபேசும் பிரமமாயும், பணிரீரி லிருந்து பணிக்கட்டியுண்டானதுபோல இந் கப்பிரமத்தினிடமிருந்து சகள்கரித்து சகனவடிவாய் நடேசரென்னு நாமத்தைத்தரித்து விளங்கப்படுவதாயி ரூப்பது இந்நப்பிரமந் தானென்றும், சொற்சொ ரூபம் பரசொரூபம் புருடார்த்த சொரூபம் உபாய சொரூபம் விரோ த்சொரூபமாய விளங்கும் வஸ்து இந்நப் பிரமந்தானென்றும் ஞான ஞால்கள் பேசுகின்றன. இந்தப் பிரமமேசிவம். இதுவே நித்தியம். இதேதெய்வம். இந்நப்பிரமந்தான் பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரன் முதலான ஜங்கமாருபங்களாயும், அண்டரண்ட பகிரண்ட அகிலாண்டகோடிபிரமாண்டநாயகமாயநிற்பதும் இந்நப்பிரமந்தான். பூலோக கயிரொசமென்று புகழ்ப்திநிதிலலைச்சுற்றம்பலத்தில் மாணிக்கங்க ளிழைத்தும் மரகதங்கள் பதித்தும் வரிரததுண்டொள் பொருந்தின செவ்வியகொடிப் பவளங்கள் பத்தித்துள்ள உருக்கிய பசும்பொன் னுலம்புமுத்தினதுமானசபையில்சகனவடிவாய் பரமானந்தரூபியாய், நிர்விகாரியாய் ஆனந்தக்கூடந்தாடும் புனிதஞ்செய் நடேசப்பெருமானா யும், பரநாத பரவிந்து நிலையைக்கடந்த பொருளாயும் விளங்குவ தாகைய அப்பிரமத்தின் பெருமையைப்பற்றிப் பெரியோர்கள் கூறிய செய்புகளாலுங் கூறுகிறேன்.

மகாவாக்கியம்.

உலகமுதற் பொருளையும்பர்க் குணர்வரிதாம் பொருளை யோ தியலே தாகமததி னுச்சியினுட் பொருளைப், பலகலையின் பொருண் முடிவின் முடிவான பொருளைப் பற்றறப்பற் றியபெரியோர் பரவிய வான் பொருளை, யலைதிவலை நுரைகடவி னுதித்தொடுங்கு மாபோல கிலாண்ட முதித்தொடுங்கு மதன்மூலப் பொருளை, யிலகியசத் குரு வாகியானாகும் பொருளை யெங்குமாம் பரம்பொருளை யாமும்வணங் குதுமே.

பதிவிளக்கம்.

ஒன்றாயும் பலவாய் முருவாய் மருவாய்
குன்றாய் மணுவாய் குணமாய் குணியாய்

நன்றாயுந் தீதாயு நானாயு சானாயு

மின்றாயு முளதாயு மிருககுமந்தப பரமசிவம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்

ஈசனாயப பரம தத்துவனாமி ஸ்ரீஸ்ரீவை முகலில் ஐதி, யேசுறு
மணியா யெவைகருமா தார மாகியே ஈனசகய லீலையாயப, பாசமோ
சகலா யனாதிமுத நனுமாயப பகருஞா னைக்கர கடலா, யாசை
யாற் காண்போக கற்புக வடிவா மடிகா பதியினைப பணிவாம்.

ஒன்றாகிப் பரவெளிதா யுளவருவ மிலகாகிக

குன்றாத பரப்பிராங் குணகயி நரகு மனைவினககி

னன்றாரு மிதயகுணக நாமதுலே யையாமிலே

கன்றாத நினைமொழியான மெய்ஞ்ஞான சடைப பிடித்தேன.

கைவலய நவார்தம்.

ஈன்றளித தமிழகஞ் செய்கைக கேதாராயனாய மாலாய

ஆன்றலீ சனுமாயத தானே யனசுந்தாத சிபுராப சிறகும

பூன்றமுத் கனுமாயினபப புணரியா சவனாப நாஞ்

தோன்றிய விபல போத சொற்புபதைப பரிகின தேனே.

இவ்வண்ணம் எடுத்துமொரு சனையாயபுட, எங்குத நிறைந்
துள்ள ஞானப்பிரகாசமாயுப, இரண்டெனதுங் காரணகாரியப பாசு
பாடின்றி யேக சொற்பமாயும விளங்கும. இரதப பிரமத்தினிடத்
தில் மெய்ப்போலத தோற்றம பஞ்சபூதமும, அவற்றின விகாரமாகிய
அண்டரண்டகோடி சராசரங்களுங் கற்பித்ததாற் செனித்ததென
றறிக.

அது எப்படியெனில் பாம்பு களன்னமுதலிய பிராந்தி தோற்
றத்திற்கு ஆதாரம் பழுதை கடடை முதலியவை யாயினுற்போலச்
சகமுதலிய திரிபதார்த்த பிராந்தி தோற்றத்திற்குப் பிரமமென்பது
ஆதாரமென விளங்கும. இந்தப் பிரமத்தைச் சத்து-சிதத்து-ஆனந்தம-
சமம்-தம் - சாக்ஷி-ஏகம் - நித்தியம்-விடாபி-பூரணம் என்று கூறப்
படும.

இந்நப பிரமலகை யடைவதற்கு சரியை கிரியை யோகமென்னு
மூவகை யறுஷ்டானந்தகுரு மேற்பட்ட ஞானனுஷ்டானம் பெற்ற
வர்கள் மாத்திரம் அடையக்கூடும். அந்நாற் பாதங்களின் வரலாற்
றை கூறுவோம்.

அரசனே சரியை யறுஷ்டித் தோகருச் சாலோக பகவியும்,
கிரியை யறுஷ்டித் தோகருச் சாமீப பகவியும், யோகமனுஷ்டித்
தோகருச் சாருப பகவியும், ஞானமனுஷ்டித் தோகருச் சாயுசிய
பகவியும் கிடைக்கப்படுமென்று வேதாசனங்கள் கூறுகின்றன.

இவற்றில் சரியை யறுஷ்டான மென்பது யாதென்னில், சிவ
பிராணுடைய திருமுகோபி. ப்நாசு மெழுகுலுடன் அக்கடவு
ளுக்குத் திருநாசுவனம் ௨௧௨௩ அதிமல நாசலாகளை யெடுத்துத்
தொடுத்துக் கொடுத்தல் சிவனடிநாசளை காணின் அவர்களைப்
பணிந்து அவரேயின் பணியிடைக்காச் செய்த லாதியவைகளாம்.
இதை யறுஷ்டித் தோகர சிவலோகக் கெல்லையை யடைவார்கள்.

கிரியா றுஷ்டான மென்பது யாதென்னில், பத்திர புஷ்பம்
துபதிபம் திருமஞ்சனம் திருவமுதுமுதலிய பூசோபகரணங்களெல்
லாநகேடி யமைத்து ளகாநசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி பூத
சுத்தி இவ்விங்கசுத்தி செயது பரஞ்சோதியைப் பாவனைசெய்து ஆவா
கனம்பண்ணி பூசைசெய்து நித்தியாகக்கி வளாதலாதிய இக்கிரி
யையை அறுஷ்டித் தோகர சிவசாமீபத்தை அடைவார்கள்.

யோகாறுஷ்டான மென்பது யாதென்னில் பிராணவாயுவை
உச்சவாசம் நிச்சவாசம் செய்யாம லடக்கி சுழுமுன மாரக்கத்
தில சலிப்பறநிறுத்தி மனதை உளளஸ்தானத்தி லடக்கி, முக்கோ
ணம் சதுரமுதலிய வடிவின்வாகிய மூலாதாரம் சுவாதிட்டான மா
த்ய ஆரூதாரங்களின் அந்நாமாதிரு காகரமத்தை உணர்ந்து அவ்
வாதாரங்களின் அதிதேவதைகளைத் தியானித்து அவ்வாரூதாரங்
கினும அசபாசத்தி சிவான்மிகையாய் நிற்குமுறைமையினை நோக்கி
மூலாதாரம் தொடங்கி விநாயகாமுதலிய தேவதைகளைப் பொருந்தி
மேலாகிய பிரமரந்திரமளவும் அசபாசத்தியுடன் சென்றனைந்து அப்

பிரமரந்திரத்தின் கண்ணதாகிய தாமரைமுகையை அலர்வித்து அதன் கேசரக்கிரத்திலுள்ள சந்திரமண்டலத்தை மூலாக்கினியினால் இளகச்செய்து அவ்வழியாக ஒழுகும் அமுர்த்தத்தைத் தேகமுழுவதநிரப்பிப்பரிபூரணமாகிய பரப்பிரமப் பிரகாசத்தைத்தியானித்தலுடன் அட்டாங்கயோகத்தால் அருவத்திருமேனியை வழிபடுதலாகிய இவ்வி யோகாறுஷ்டானத்தை அறுஷ்டித்தவர்கள் சிவரூபமாகிய பதவியைப்பெறுவார்கள்.

ஞானாறுஷ்டான மென்பது யாதென்னில், எல்லாக்கலை ஞானங்களுக்கும் புராணங்களும வேதசிவாகமங்களு மற்றைச்சமய சாத்திரங்களுமுணர்ந்து அப்பொருள்களை யெல்லாக் கீழெனக்கண்டு கழித்து மேலாய பதி பசு பாசமென்னு முப்பொருளையும் தடத்தலக்கணத்தின் வைத்து வகுத்துணர்த்தி அம்மூன்றனுள் பதிப்பொருள் மற்றைப்பாசப்பொருள் பசுப்பொருளுக்கு மேலாதல் இனிதுவிளங்கச் சொருப லக்ஷணத்தில் வைத்துணர்த்துதலாகிய நல்வழிக்கேதுவான ஞான காண்டத்தை ஆராய்ந்து, புறத்தொழில் அகத்தொழி விரண்டுயின்றி அறிவுத்தொழின் மாத்திரையானே அம்மூன்று திருமேனிக்கு மேலாய் ஞானரு ஞானம் ஞேயம் ஆகிய இவற்றின் பகுப்பின்றி அத்துவிதமாயியைந்த அகண்டாகார நித்திய வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகி நிறைந்து நிற்கின்ற சிவமாகிய பரப்பிரமத்தினிடத்திற் செய்யும் வழிபாடாகும்.

இம்மகிமை பொருந்திய ஞானாறுஷ்டானத்தை யறுஷ்டித்தோர்கள் அப்பரப்பிரமத்தோ டிரண்டறக் கலத்தலாகிய சிவசாயுச்சியமாகிய முத்தியைப் பெறுவார்கள்.

சிவஞான சித்தியார்.

தாதமர்க் சஞ்சாற்றிற் சங்கரன்றன் கோயிற்
மலமலகிட் டிலகுதிரு மெழுக்குஞ் சாத்திப்
போதுகளுங் கொய்துபூந் தார்மாலை கண்ணிப்
புனிதற்குப் பலசமைத்துப் புகழ்ந்து பாடித்

திதியிரு விளக்கிட்டுத் திருநத வனமுஞ்
செயதுதிரு வேடங்கண் டாலடியேன் செய்வ
திபாதுபணி யீரென்று பணிநகவாகம் பணியு
மியற்றுவதிச சரிசையசெய்வோ ரிசனுல கிருப்பா.

புகதிரமார்க் கப்புகலிற புதியலிரைப் போது
புகையொளிமஞ் சனமமுது முதல்கொண் டைந்து
கத்தசெயதா சனமுத்தி மூர்த்தி மாணஞ்
சோதியையுப பாவிதயா பாவிதயுச கதக
பததியினு லருசுகிதகப் பரஸிப் போற்றிப்
பரிவினெடு மெரியிலவந் காரியமும் பணணி
பிதரனுமிக கிரியைநிலையிறுந் தோராக
வினமலனற னருகிநப்பா நினைபுங் காலே.

சம்பார்க்கக் புலனெடுக்கித் தந்ததுவளி பிரண்டுஞ்
சலிப்பறறு முடிசுதுர முதலாதாங்க
சம்பார்க்கப் பறிக்கவற்றி னநம்பொருள்க ஞ்ணாகப்
கண்ணதபோய மேலேறி யொமதிமண டலத்தின்
முடிமார்க்க வமுந் தல முட்டத் தீக்ககி
முழுதோகி நினைத்திந் தானமுதலாக வினைக
ஞ்ணமார்க்க வட்டாவந் தோக புறறு
முழுதசனுழர் சவாசிவனற னுநுவத்கைப் பெறுவா.

சம்பார்க்கஞ் சகலகலை புராணவேத
சாததிரங்குள சம்பார்க்க டாமபலவு முணாந்து
பனமார்க்கப் பொருளபலவுங் கீழாக மேலாம
பதிப்பார்க்க நதெரித்துப் பரிவினைக் காட்டு
நனமார்க்க ஞ்ணத்திந் தாடி ஞ்ண
ஞ்ணபொடு ஞ்ணதிருவு நாடா வண்ணம்
பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றி ஞ்ணப்
பெ நுமார்க்க ஞ்ணாசினைப் பெறுவர் காலே.

அமுாதம்போலுஞ் சொல்லையுடைய வேதமுடியிற சொல்லப் பட்ட ஒரேபொருளாகியபிரமத்தின்லக்ஷணத்தைப் பற்றிக் கூறுகிற நானால் கோட்டுப்பெயர்வினை மொழுகுறி தேனை ஒருவன் நகர வதுபோல் பலதூல்களைக் கற்று, அமிர்தம்போன்ற நாலுவேதங் களையும் அவற்றின் பொருட்சாரங்களை யு மறிந்துணர்ந்த மகான்கள மாதிரம் கேட்டு ஆனந்தம் கொள்ளுவார்களே யல்லது ஏனையோ அதைக்கேட்ட போதிலும் அதில் இன்பங் கொள்ளார்கள்.

அபபடி யின்பங்கொள்ளாத மானிடர்கள் எப்போப்பட்டவர் களென்றால், பஞ்சபூதங்ளும, அவற்றைப் பற்றிய சராசரங்களும், நிற்குநிலைகூலாத போகிறதாயிருந்தாலும், அதைச்சுற்றேனுங்கவ னிக்காதவர்களாயிருப்பார்கள். இவர்களுடைய மனபாணது உன் மத்தங்கொண்டு பேய்த்தேர் போலும் பொய்யாகிய உலகவியாபாரத் தில் வீருத்தியடைந்து நிற்கும். ஞானத்தை யறியாமலும், பாலசந் திரனைச்சூடிய பரமசிவனிடத்தில் பக்தியில்லாமலுமிருக்கு மாககளை இந்தவையகம் சுமப்பது வம்புவம்பு. கடவுளிடத்தில் அன்பில்லாத மானிடன் தோற்பாவைக்குச் சமானமென்றுபா விசர்கப்படும். அவன் உலகிலிருந்தும் பிசோகபே இறந்துமபிரே யமே.

திருக்குறள்.

நுண்மா னுழைபுல மில்லா னெழினல

மண்மாண் புனைபாவை யற்று.

வினா—அரசனே ! மேற்கூறிய காரணங்களை முன்னிட்டுத்தான் நாம் உனக்கு நிஷ்கள வடிவத்தைத் தொழுதுவா வென்றுகூறியது. அப்படியிருக்க, நீயதைக் கவனியாமலிருப்பதற்கு முகாந் திரமென் னவென்று ஒருநாள் சிவயோகி அரசனைப் பிரசினேசெய்தார்.

விடை—ஐயா! தங்கள் கட்டளைப்படிக்கு சிலசமயம் நிஷ்களவடிவத் தைத்தொழுது வருகிறதாயிருந்தாலும், எங்குமவன் விவாபித்திருத் தலாஷ ஆலயத்துக்கும்போய் விகசிரக பிம்பத்தைச் சகளவடிவாய்த் தொழுது வருவதுண்டு.

வினா—நல்லது அரசே ! நீ சகனவடிவாய்த் தொழுது வருகின்றாயே அந்தக்கடவுளை நீ அழைத்தால் வருவாரா?

விடை—எனக்குச் சிவபுண்ணியமிருப்பதாலும், அவருக்கு நான் தொண்டனாக இருப்பதாலும் வருவார்.

வினா—வேதனே! அக்கடவுளை அழைத்து அவர் வரானிட்டால் என்னை என்னசெய்கிறது?

விடை—அவர வரானிட்டால் தன்னைப் பிரம்பினால் ஓரடியடிப்பதென்றும், வந்தால் அதன்மீது நடத்துங் காரியத்தைத் தேவரே யோசிக்க வேண்டுமென்றும் அரசன் சொல்லினான்.

அதற்கு ஞானவான் நியமித்து அக்கடவுள் வந்தால், என்னை அப்பிரம்பினால் ஓரடியடிக்கிறதென்றுங் கூறினான்.

இப்படியாக இவ்விருவரும் ஓநாளுருக்கொருவர பிரதிக்கினை செய்துகொண்டபின்பு ஆலயத்துக்குப் போய் சுவாமிக்கு அபிஷேக முதலியன செய்துவைத்து அவர் சந்தானத்தில வாகுப்பிநின்றனர்.

அப்போது இவ்வைவத்தைக்காண தேவர்களெல்லாம் கனத்திலவந்து கூடினார்கள். அந்நகரத்துப் பிரசைகள் நடக்கும் காரியங்களைப் பார்க்கலாமென்று, அவ்வாலயமுழுதும் சூழ்ந்து கும்பலாய்க் கூடி நின்றார்கள். அச்சமயத்தில் ஞானவான் அரசனைப் பார்த்து ஓ அரசனே ! நீ சொன்னசபதப்படி பரமசிவத்தை அழைப்பென்று ஆளுநாபித்தாரா.

அப்போது அரசன் இரண்டு கரங்களையுள் கிரசின்மேற் குவித்துப் பணிந்து ஹர ஹர சம்போ சங்கராவென்று அவருடைய புகழை அளவுக்கடங்காத பக்தியுடன் திரிகரணசத்தியாய்ப் போற்றத் தொடங்கினான்.

பித்தா பிறைசூடிய பெருமானே சரணம்; பேராயிரமுள்ள வனை சரணம்; முக்கட்சிவனை சரணம்; பார்வதியென்னும் பக்கைக் கொடிபடர்ந்த பவளமலைபோன்ற பரமசிவனே! நித்தியமாயும், நிதிகளமாயும், நிர்விட்சேபமா யிருக்கின்ற சொருபமாயும், கர்வ

விபாபகமாயும், சர்வகாரணமாயும், சர்வாத்மகமாயுமிருக்கின்ற கடவு
ளே! என்னையனே! பூதநாதனே! பாவநாசனே! எம்பெருமானே! எந்த
எந்தப் பொருளோ அவையெல்லாம் தானாயிருக்கும் நடேசப்பெருமா
னே! சாம்பசிவனே! அகிலலோக நாயகனே! தண்புனலும் வெண்மதி
யுந்தாங்கிய செஞ்சடையானே! தேனே! இன்னமுதே! தில்லையில் திரு
நடனஞ்செய்யும் சிவனே! நெறிமே! சின்மலனே! நெடுமாலையன்போற்றி
செய்யும் ஐயனே! அற்புதகுண சிலனாகிய பரஞ்சுடனே! தீனதயாபர
மூர்த்தியே! ஐயனே! பக்தர்கள் பணிபுராதாம் புயனே! அளவிறந்த
வினாயாட்டையுடைய அததனே! சுற்சொருப வஸ்துவாகிய தே
வரதி தேவனே! நாதாந்த ரூபியே! கிரொளஞ்ச கிரியைப்பிளந்த
குமாரனாகிய சண்முகனை யினறநுளிய கேவனே! பூரணனே! துவம்
பதமாகிய ஜீவபூதக்குச சாட்சியாய் நிற்பவனே! தற்பரமாகிய பா
வுபாதிக்கு அற்புத வமுதனை ஆகி மூர்த்தியே! தேகேந்திரியம்
மனது பிராணன் அகங்காரம் இவைகளுக்கு விலட்சணமாய், சாட்சி
யாய் விளங்கும் நெயவமே! பாவத்துக்கும் அபாவத்துக்கும் அதீத
மாய் விளங்கும் வஸ்துவே! மான் - மழு - சதூரபுசம் - காளகண்
டம் - திரிநேத்திரம் - குலம் - தமருகம் - சபாலம் இவைகளை டைடிவரா
யிருக்கும் சிவபிரானே! உலகில சுகளமயமபோல்கங்கித் திருவம்
பலத்தே ஞானமயமாய் அநந்தநிருத்தஞ் செய்திருளுகின்ற நடேசனே!
சங்கு - சக்கரம் - தண்டு - விசு - வாள் இவைகளையணிந்து திரிலோகங்களை
அளந்த திருமாலாகிய நாராயணனுக்குமைத்து னனாயிருப்பவனே! நெ
ருப்புதங்கிய கண்களையுடைய அரனே! தில்லைநாயகனே! தற்பரவஸ்து
வே! சொற்பதப்பொருளே! கீலகண்டனே! பொன்னாற்செய்த மதில்க
ளும், கோபுரங்களும், ஆயிரக்கால்மண்டபங்களும், சித்திரமண்டபங்க
ளும் குழந்தை நான்குவேதங்கள் கோஷித்துக் கொண்டிருக்கும் மஹா
ஸ்தவமாகிய தில்லையில்வாழும் நடேசமூர்த்தியே! பரப்பிரம்ம சொருபி
யே! பூமியில் அடியேனை ஒருபொருளாக மதித்து அஞ்ஞான மயக்கத்
தினாலுண்டான பழைய பகர்மங்களை வேரறுத்து செந்தாமரை மலரி
ன்மேல் விளங்குகின்ற உன் திருவடிகளை அடியேனுடைய சென்னி
மீது, இருப்புகூர்ந்து தரிக்கும் எம்பெருமானே! குளிர்ச்சி பொருந்
திட அழகிய ஆமலர்மலரி விருப்பவர்களாகிய பிசுமர்களுடைய சிவந்
தனை மூலையாகத்தரித்த பரமசிவனே! சிவந்தனங்கமான பனதுடன்

அரகராசம்புசங்கரா! சாம்பசிவனே! மகாதேவனே என்றுதுதிக்கப்படும் முக்கண்ணுடைய தில்லைநாயகனே! அரகா சிவசிவசிவசிவ வென்று உண்மையான பக்திபுடன் போற்றித் தொழுவவர்களிடத்தில் நேயமாயிருப்பவனே! பதினாயிர மாற்றுள்ள ஸ்வர்ணநத்தை யொத்த பரஞ்சோதியானே! சூலபாணிபனே! சாமகானவிலோல வந்திதகுஞ்சித பிரதாபனே! என்னை ஆதரிக்கும் கைலாசவாசனே! அற்புதப் பரஞ்சோதியே! அஷ்டமூர்த்த வடிவமாயுள்ள ஐயனே! பகவானே! பூாவத்திற் பரனாகிய வுனக்கு மாயனாகியதிருமால் தாம ரைமலரோ ராயிரத்தை அர்ச்சனை செய்யுங்காலத்தில் அதில் ஒரு மலர் குறைந்திருக்கக் கண்ணைத் தோண்டிச் சாத்திடச் சூரியனை நிகர்த்த சக்கரத்தைக் கொடுக்க பாவஸ்துவாகிய அரசனே! தற்பரமாகிய முதற்பொருளே! ஸர்வாந்தரியாமியாகிய சம்புவான நடேசப் பெருமானே! போர்செய்வதற்குரியபாகபதாஸ்திரத்தை விசயனுக்கு அதுக்கிரகஞ்செய்தவனே! யானைத்தோலைப் போர்த்தவனே! மதயானைபோ டடங்காதுமலும் அசுத்த மனதைத் தன்வயப்படுத்தி மாயையென்பதை வேரோடுகளைநது ஞானத்தையடைந்து வேடங்க ளாற் சொல்லப்பட்ட அரியபரம்பொருளான திருவடிபையயடைய விரும்பும் மெய்யடியார்களின் உள்ளத்திற் குடி கொண்டிருப்பவனே! நாதாந்த நாட்டுக்கு நாயகனே! தத்துவாதீதப்பொருளே! மன்னுசிறற் மபலத்தலாடுகின்ற ஐயனே! சிந்தை மயங்கித் தியங்குகின்ற பேயேனைக்காக்குமஐயனே! அண்ணமலையானே! கிருபாமூர்த்தியாகிய நடேசனே! அடியேன்பேரில் கிருபைவைத்து வராயோ! காமாந்த காரமெனுங் கள்ளுண்டுதடுமாறும பேயேனாகிய நாயேனைக் காக்க வராயோ! கோதிலாதகுணப்பெருங் குன்றே! மாகிலாதமணியே! சர்வபரிபூரண கருணைந்தசாகரனே! சச்சிதானந்தனும் பரப்பிரம்ம மூர்த்தியாகிய சிவபிரானே! யார் சுரோத்ராதி இந்திரியங்களுடன் கூடின சரீரத்தின் பேரிலுள்ள அஞ்ஞானத்தையுடைய புத்தியை விட்டுப் பரமானந்தத்தை விளைவிக்கு முக்கண்ணாகிய நடேசப் பெருமானான உன்னுடைய திருவடிபையயடைய அகங்கார மமகா ரங்களைத்தொலைத்து உன்னைச்சத்தமனத்துடன் போற்றித்தொழுவ வாகுகிறார்களே! அவர்களைமோகூலமடையும்படிச் செய்யுந் தம்மிராகி ஞானநாயகனே! பேதமா முருவாயருவாய் நின்றந்திருக்கும் பாரிபு

அகண்ட சச்சிதானந்த தனிபூகராய்வினங்கும் இறைவனே! தத்பதா
ர்த்தப்பொருளின்மன்னும் வாக்கியப் பொருளென்றுகொண்டாடப்
பட்ட நடேசப் பெருமானே! ஆங்காரமென்கிற மதயானைவந்து
தொடராதபடிக்கும், மனமென்கிற மிருகம் கொண்டோடிப்போகாத
படிக்கும், மாயையின் காரியங்க ளண்டாதபடிக்கும், ஞானமென்கிற
சிங்கத்தின்மேல் அடியேனை ஏறுப்படி கிருபை செய்யுமையா நடே
சனே! எம்பிரானே! ஒன்றுமாய், பலவுமாய், உருவுமாய், அருவுமாய்,
தூரமுமாய், சமீபமுமாய், நிர்மலமுமாய், ஸவயம் பிரகாசமுமாய்,
ஆனந்தசொருபமுமாய் விளங்கும் பரமே! முதுமறைக்கு மெட்டாத
முன்குன்றப் பெருமானே!

தத்துவாதிகனாய்! தத்துவசொருபனாய்! ஆக்கல் காத்தலாழித்
தல் என்னுமுத்தொழிலை நடத்துபவனாய் நின்றிடும் சிவபெருமானே!

இப்படியாக அரசன் பக்தியுடன் பலவாக ஏத்திப்போற்றி
வாழ்த்திக்கோத்திரித்து, நடேசப்பெருமானே! ஐயனே! அண்ணலே!
அடியேனுடைய பிரதிக்கினை நிறைவேறுப்படி சுவாமி! வாரு
மென்று அழைத்தான். அவ்வழைத்தலுக்குப் பாமபதியாகிய கட
வுள் அரசன்மீது கிருபாநோக்கம் வைத்து, நாமிக்ஞானம் இதோ
இந்த ஆலயத்தி லிருக்கிறோமென்று ஒரு உரத்தசபதம் யாவரும்
கேட்கத்தக்கதா யுண்டாயிற்று.

அப்போது ககனமார்க்கத்தில மேகமானது மழையை
வருஷிப்பதுபோலப் புஷ்பமாரி பொழிந்தது. பஞ்சவாத்தியங்க
ளுங் கணகணவென்று முழங்கின. இதைக்கண்டு அரசன் ஆனந்
தங்கொண்டு அடியிற்கண்ட பாகரங்களாற் கடவுளைப்போற்றினான்.

திருந்தாண்டகம்.

ஐயன்காண் குமரன்கா னாதியான்கா ணடன்மழுவா டானொ
ன்று பியன்மே லேந்து, கையன்காண் கடற்பூதப் படையான்காண்
கண்ணெரியா லைங்கணையோ னுடல்காய்ந் தான்காண், வெய்யவன்
காண் தண்புணல்குழ்செஞ்சடையான் காண் வெண்ணிறமுன் காண்
விசயீற் கருள்செய் தான்காண், செய்யவன்காண் கரியன்காண் வெளி
யோன் முன்காண் டிருவாரா ரான்காணென் சிந்தையானே.

பாட்டுக்கு மாட்டுக்கும் பண்பா போற்றி பல்லுழியாய்ப்
படைத்தாய் போற்றி, யோட்டகத்தே யூனாவுகந்தாய் போற்றி
யுள்குவாருள்ளத் துறைவாய் போற்றி, காட்டகத்தையாடல் மகிழ்
தாய்போற்றி கார்மேக மன்ன மிடற்றாய் போற்றி, யாட்டுவதோர்
நாக மசைத்தாய் போற்றி யலைகெடில வீரட்டத் தாள்வாய் போற்றி.

முக்கணுபோற்றி முதல்வா போற்றி முருகவே டன்னைப் பயற்
தாய் போற்றி, தக்கணுபோற்றி தருமாபோற்றி தத்துவனேபோற்றி
யென்றாதாய்போற்றி, தொககணு வென்றிவந்தோன் கைகள் கூப்பத்
துளங்கா தெரிசுடராய் நின்றாய் போற்றி, யெக்கண்ணுங் கண்ணிலே
னெந்தாய் போற்றி யெய்கெடில வீரட்டத் தீசா போற்றி.

இவ்வித சப பவத்தைக்கண்ட ஞானவான் அரசனேநோக்கி மன்
னவா'நிபூலோகத்தில செங்கோல செலுத்திக்கொண்டு பூமியிலுள்ள
பேர்கள் வணங்கேச்சக்கரியக் கண்டனை தெண்டனை செய்துகொ
ண்டு லலிதகத் தொழிலிலிருப்பதால் கடவுளை அழைத்தால் அவர்
வாராறென்று தீனைத்துச் சொன்னோம்! நீ செங்கோல் செலுத்தும்
தொழிலிலிருப்பதில் ஆக்கிரமங்களைச் செய்பவர்களைத் தெண்டித்துச்
சிறைச்சாலையில் போட்டு அடக்குவதுபோல் ஜனனமாகிய கொடி
யின் வேரை அறுப்பாற்கு மனத்துடன் ஐம்புலன்களையும் விஷய
சேஷ்டைகளைச் செய்யவிடாம லடக்கிப் பெருமையாகிய தரும சாஸ்
திரத்தில் எட்டாதவனாயும், எட்டினவனாயும், ஆத்ம கோடிகள்
தோறும் கிட்டினவனாயும், கிட்டாதவனாயும், ஓரிடத்தாந்தட்டாத
வனாயும், தன்னை தானறிந்த தலைவராற்காணப்படும் தலைவனா
யும், ஆணவபேய் கொண்டலைவார்க்குக் காணக்கிடையாத அருமை
யானபொருளாயும், எல்லாவற்றிலும்பாஸில் நெய்போலவிளங்கிப்பிர
திபலித்துக்கொண் டிருக்கும் வஸ்துவாயும், நீர் தீ காற்று ஆகாயம்
சூரியன் சந்திரன் ஆன்மா இந்திரியங்கள் தூல சூக்கும பூதங்கள்
தன்மாத்திரைகள் ஆகிய இவைகளைக் காட்டி நடாத்து மாயாவடிவையு
டையவஸ்துவாயும், ஆனமாக்கட்டுப் பேரின்ப வீடளிக்கும்புறம்பும்
விருப்பமெனப்படும் இச்சாசத்தியையும் அதற்கு வேண்டிவனவற்றை
அறியும் அறிவெனப்படும் ஞானசத்தியையும் அறிந்து செய்

பூம் செயல எனப்படும் கிரியாசத்தியையும் உடையவஸ்துவாயுப, நாத மய ஸ்வரூபமாயும், சங்கற்ப விகற்பமாகிய மனோதத்துவத்தை நடாத்துங் குணவயமுடையவனாயும், ஆன்மாகக்ளைப்பநதித்த பாசங் களைச் சங்கரித்துக் காப்பவனாயும், ஆன்மாக்களின் கன்மங்களுக்கீடாகப் போகமுத்தி என்பவைகளை அளிப்பவனாயும், போகத்தானமாகிய சாதாக்கியதத்துவத்தை யடைபவர்க்குச் சன்னபயத்தைப் போகவிட பேரானந்தவெள்ளத்தில் அழுத்துவோனாயும், வேதனையைத் தருகின்ற ரவுரவம் - மகாரவுரவம்-சீதோஷ்ணம்-மஹாபிலம்-ருசிமுகம்-கும்பிபாகம்-தப்தலோஹம்-அஸ்திபங்கம்-கிருமி-பூதிமாநகம்-ரிதுபங்கம் இவைகள் முதலான நரகங்களிலப்பாபாத்தூமாகக்ளைக் குடியேறும் படிசெய்விப்பவனாகிய மிருக்குவகடவுளாயும், இதத்தைத்தருகின்ற சிவகாமியமமையோநிகடி உயிரும் உடம்பும்போல பலவகைப்பட்ட எல்லாவுகங்களிலும் நிறைந்து சோதிசொருபமாய் விளங்குகின்ற சிவபிரானிடத்தில் பக்தி செலுத்திப் சிவானந்த வாழ்வையடைய மெய்யன்பனாயி நபபதை இப்பால் நாமறிந்து கொண்டோம். இனி நீ அப்பெரிய பொருளின் திருவடிசைய யடைவாயென்பதில் ஐய மில்லை. இவை இப்படியிருக்க நமமிருவரும் செய்துகொண்ட சபத்தில் நீ கெலிப்புகொண்டாய்; நாம் அபஜெயமக்கொண்டோம். ஆகையால் சப சப்படிக்கு ஒமணனனே! நமமாய் பிரமபினு லோரடி யடியுமென்ற கேட்டுக்கொண்டாய். அதைக்கேட்ட அரசன் மலபிரபாகம் வாய்ந்த ஒ மகா நுபாவரே! வேண்டாய். அப்படியடிக்கவேண்டியது அவசியமில்லை என்று கூறினான். கடைசியாக ஞானவானுடைய கட்டாயத்தின்பேரில் அரசன் அவரைப் பிரமபினு லோரடி யடித்தான்.

இந்தச் சம்பவத்தைக்கண்டஞானவான் இன்னென ஆச்சரியபாயிருக்கிறது. வேதங்களாலும் யாககு மனத்தாலும் ஆயநதறியக கூடாத பரம்பொருளை இல்லறத்திலிருந்துகொண்டு பெண்பிபிளே பழார்த்தங்களின்மேல் இச்சை கொண்டவனாயும், இராசனாயிருந்து சகல செல்வச்செருக்கிலே கிடந்தமுதுபவனாயுமிருக்கும் இந்த ராஜனைப் பேரெலாத்த ஒருவன் பரமாத்மாவாகிய சிவபெருமானை ஸாமாந்தர ரென்பதாக வெண்ணக்கொண்டு நாம் பிரதிக்கினை பண்ணினதேயன்றி வேறல்ல. ஆயினும், நிஷ்களானினைமையிலிருக்கிறபாக்கு

ணத்தைபுடையபிரமவஸ்துவையடையசமமகமராத் நற்குணங்களை
புடையசாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனயி நுகது நிராக்ருணத்தியாபுப
பியாசத்தைக் கைபாற்றிவருமபடியாயும், சகுணத்தியானத்தில்
மனதைச் செலுத்தக்கூடா பெனறும், நாம் இவ்வரசனுக்குப்பல
முறைஅறியப்படுதறி நிருகதார, அதையவன் கவனியாநற் போனதி
னால், இனி அவனிடம் இருக்கவார்த்தென்று மனதகவலைகொண்டு
தென்றிசை நோக்கிப் புறப்பட்டுப் போயினா

அப்படியிப்போ குமாரகசகரில், அரசரிவாக்குண்டாயிற்று அதா
வது, ஒ ஞானவானே! இராஜனுனபி (பு நிரந்தயனயிருப்பதனாலே
யும், நமமுடைய ஆலய, நதி, குறுகிய கடியவகை பூஜாகாரியங்கள்முதலி
யவை சரிபார்க்கநது வருவினவதா வென்பதை விசாரணை செய்யப்
பட்டவனாயிருப்பதனாலேயும், பொய்யடியாரகன விருமபுவதை நாம்
கொடுப்பது நாரத இயற்பாயுள்ள சன்மமயா யிருப்பதனாலேயும்,
அந்தராதன கூப்பிட்டபோது நாம் ஆலயகதி விருப்பதாகக் கூறும்
படி நேரிட்டது.

நீ அதற்காகவும், பிரமபா லடிபட்ட காகாகவும் ஆயாசப்பட்டு
அவ்வரசனிடத்தினின்று மீள்கி வெளிப்பட்டு வருதுவிட்டது உசுத
மாயிருக்கக்கூடும். நிந்தகுணத்தியாபுபியாசத்திற்கு அரசன் அரு
கனலலன் ஜீவாமக பரமாத்மாவருக குண்டான கிஞஞித்வசர்
வதவபேதங்களை அறிந்து ஆதமஸ்வரூப லக்ஷணத்தையும், ஆத்மா
வுக்கு வேறாகப் பிரகந்தியினிலே தோன்றகின்ற தேகாதி யுபாதித்
வங்களையும், சிவவண மனன நிதித்யாசனாதி மார்க்கங்களையும், விதேக
கைவலய லக்ஷணத்தையும் அறிந்திருக்கும் பக்குவாகனா யிருப்பவர்
களுக்கல்லது, மற்றவர்கள் நிராக்ருண உபாசனை செய்ய அருகரல்லர்.
அரசனை அவனுடைய பக்குவத்துக்குத் தக்கபடி ஞான அப்பியாசம்
செய்ய அவனுக்கு நீ போதிக்க வேண்டியதா யிருந்ததே தவிர
அத்வைத பரமானந்த சுகத புத்த முத்தஸ்வரூப வியாபக பீணை
அபரிச்சின்ன பிரமத்தை நிஷ்கள வடிவாயத், தியானித்து வருவது
போதித்தது சரியல்ல; ஏன் சரியல்ல வெனில், அநாதியாபுபியா
பித்திருக்கும் ஆணவமஸமாகிய அந்தகாரத்தை நீக்குக வேண்டும்

நெற்றிக்கண்ணாகிய சிவபிரானை சகனவடிவமாக அடியார்கள் தியானித்து வரவேண்டியது அவசியமானதாயிருக்கிறது. அதை நீ அறியாயோ?

நீ அவ்வரசனால் பிரம்படிபட்டது அவமானமான காரியமாயிருப்பதாக நினைக்கிறதானால், நாம் வைகையாற்றின் கரையடைக்க மணலெட்டியுடன் கூடையும் எடுத்துக்கொண்டு கடலியாளாய் வந்த போது பாண்டியனுடைய பிரம்படி நமீது தழுமபேறும்படி நாம் பட்டுக்கொண்டதை நீ அறிந்திலையா?

பாசுபதாஸ்திரம் வேண்டித் தவமியற்றும் விஜயனைக் கொல்ல வந்த மூகாசராகிய பன்மியைத் தூத்திக்கொண்டு நாம், வேடுவ ருபங்கொண்டு வந்தசமயம் அவனுடன் அபா செய்தபோது அவனது காண்டபத்தால் நாமடிபட்டதுப, சாக்கியநாயனான்றிற் தகல்லா லடிபட்டதும், நூலின் துவாராவாகவேனும் நீ அறிந்துகொள்ள வில்லையா?

அப்படியிருக்க மேற்கண்டபடி உனக்கு நேரிட்டிருக்கருஞ் சம பவ நிமித்தமாக நீ ஆயாசப்படுவது சரியல்லென்று மேற்படி அசரீரிடமிற்று. அதனால் ஞானவான மனககவலைநீங்கி, சிற்சபையில மங்கை மாதுமையுடன் ஆனந்தத்தாண்டவமாடும் நடேசபெருமான் வாசமாயிருக்கும் தில்லைபதியடைந்து அத்தலத்திலேயே வாசமாயிருந்தனர்.

பிறகு அரசன், ஞானவான் மனஸ்தாபத்தால் தன்னைவிட்டுநீங்கிப் போய்விட்டதை அறிந்து, அந்த ஞானவானைத் தேடிக்கண்டு பிடித்து அழைத்து வரும்படி நாற்புறமுந் தூதர்களை அனுப்பினான். அவ்வண்ணம் மவர்களால்லைழ்த்து வந்த ஞானவானுக்குப் பிரியவசனத்துடன் உபசரணைகள்செய்து நிராக்ருணை பாசனைக்குரிய சாதன சதுஷ்டயம் வாய்ந்து சாயுசசிய பதவியடைவதற்கு அருகனாகும் விதத்தை அந்த ஞானவானால் உபதேசமபெற்றுக் கொண்டாடுவென்பதாக இக்காசன கூறுகின்ற தென்னுசொல்லி, அக்காசி மடாதிபதி தன்னிடம் வந்த சிவயோகிக்குப் பின்னுமொருகதை சொல்லத் தொடங்கினார்.

பிரமலக்ஷணம் - முற்றிற்று.

சிவமயம்
தருச்சிற்றம்பலம்.

ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிர்தம்.

நான்காவது பிரகரணம்.

ஞானிகளின் மகிமை.

ஒர் ஞானமாதிரால் அஞ்ஞானமெய்த் ஞானியாயினகதை.

பரதகண்டத்தில் கோசலதேசத்தை யாசாண்டுவந்த வேந்தனிடத்தில் சிவவேடம்பூண்ட ஒருவன் சிவயோகி என்று சொல்லி வந்திருந்தான். அவன் ஒருநாள் காலையில் பிரதம்பமுதலிய உயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டும், மிகுந்த பரிமளத்துடன் கூடிய சந்தனமுதலிய வாசனைத் திரவியங்களைப் பூசிக்கொண்டும், வெகுஜனங்கள் புடைசூழ டலவித வரத்திய கோஷங்களுடன் அரசனுடைய பட்டத்து யானையின்மேலேறி ஊர்க்கோலம் வந்து கொண்டிருந்தான். அப்படிக்கு அவன் வருவதைக் கொத்துக்கொத்தாய் விளங்கும் கொன்றைமலை யணிந்த சடாடவியினையுடைய சிவ பெருமானும், எல்லாவற்றினும் சைதன்னியஸ்வரூபமாய் மிருக்கின்ற நடேசப்பெருமானிடத்தில் அன்புள்ளவளாயும், புன்செய்கையை யுடைய புண்ணியவதியாயும், மாயமயக்கை விலக்கினவளாய் முள்ள அமுர்தமென்கிற பேருடைய ஒருமாதா இச்சிவயோகியைப் பார்த்து நகைத்துக் காரியுமிழ்ந்து திர்ப் பாஷையாயேசினள்.

சிவயோகியானவன் ஊர்க்கோல முடிந்து தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தபின்பு அந்நமாதா ஏசியதைக் கேள்வியுற்று சின்தி கொண்டு அன்றிரவில் மாறுவேடம்பூண்டு, அந்தமாதினுடைய இல்லிடத்துக்குச் சென்று, அம்மாதைக்கண்டு, அம்மாதாயே எனக்குப்

டிருக்கின்றதை சிவயோகியென்று சொல்லிக்கொள்ளுமீர் அறிந்தி
விரா? அல்லது கேள்விப்படவாவதில்லையா?

விஷயங்க ளிப்படியிருக்க, இந்தக்கரும பூமியில் சிலர் வயிறு
வளர்க்கும் பொருட்டு சிவவேடம்பூண்டு சகலவேத ஆகம இதிகாச
புராண சாஸ்திரமுழுது முணாநது போதவாகள்போல தாங்கள்
கற்றுக்கொண்ட சில ஞானசம்பந்தமான பாடல்களைப் பாடிக்கொ
ண்டும், தற்போதமொழிந்த சிவனடியாகளபோல சச்சிதானந்த
சொருபநிலையைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டும் திரிந்து, பின்பு அரசர்
முதலானவர்களிடம் வந்துசொருது கேட்கத்தைப்போஷித்துக்கொண்
டும், சங்கற்ப விதற்பங்களையுடைய மனோஸ்திதியை விபரீதபாவனை
யில்லாட்டும், அநேக பாபகாரியங்களுக்குட் படுத்தமவிஷமகிருத்தி
யங்களைச் செய்துகொண்டு மிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள்
சிவவேடம்பூண்டு சிவனடியாகளென்று சொல்லிப் பேர்வைத்துக்
கொண்டிருநதாலும், பிரபஞ்சவாசனையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு,
மனதி நான்குடன்கூடி விஷயங்களில் உலாவிக்கொண்டு, உயிரைவ
ருத்துகின்ற புலன்களுக்கு அடிமையாகி, ஆசைவலையி லகப்பட்டுக்
கடைசியாய் எமகிவகியோகளால் துன்பப்படுவார்கள்.

மேலும் இப்படிக்குப் பொய்யாகிய சிவவேடம்பூண்டு மோசக்
காராகளாகியிருப்பதைப்பாக்கிலுமவிடுகோறும்பிச்சையெடுத்துண்
பதே பெருவாழ்வென்று கூறப்படும். ஓ சிவயோகியே! நாம் சொல்
லுவதைக் கவனத்தாடன் கேளும்: பிரமஞானத்தை யடையவேணு
மென்கிற உண்மையான விருப்பத்தையுடையவன் வேதாந்த சித்தார்
ந்த சாஸ்திரங்களின் சமரசநிலையை யாராய்ச்சிசெய்து, சிவபேத சிவ
பேதப்பகுப்புணர்ந்து, ஆசாபாசத்தையும், மனமாயையும், மனமுத்திரை
முதலிய அசுத்தங்கள் பொருந்திய புழுக்குரம்பையாகிய யாக்கை
யென்னுந் தேகத்தினிடத் துண்டான அபிமானத்தையும் விட்டு, சரீர
அஞ்ஞானங்களையும் ஞானக்கினியாலே சுட்டுப்போட்டு, களியபுற்று
சிவயோகத்திலிருந்து, சிவஞானியென்று ஒட்டியாணம்பூண்டு, ஆன
தமென்னும் ஞானயிர்த்தத்தை யருந்தி, ஒழிந்மாவென்னும் ஞானமுத
திரைடைப்பெற்று அழியாப் பதவியாகிய மோட்ச சாம்பவையெய்த

தை யடைய அருகர யிருப்பவர்களை மாத்திரம் சிவஞானச்செல்வர்களென் றழைக்கப்படும்.

இப்படியாகச் சொல்லியபின்பு அந்தமாதானவள் தன்னுடைய சரீரத்திலுள்ள அவயவங்கள் வெளிப்படையாய்த் தோற்றம்படியாகத் தானுடுத்தியிருந்த ஆடையை அவிழ்த்தெறிந்துவிட்டு நிர்வாணமாய் நின்றாள். அப்போது அந்தச் சிவயோகி அந்தமாதனைப் பாராமல் தன்முகத்தைப் பின்புறமாகத் திருப்பிக்கொண்டு அசைவற்று நின்றான். அந்தமாதா ஆடையைத் தரித்துக்கொண்டு சிவயோகியை நோக்கி, ஓ சிவயோகியீ! நான் வெட்கம் மானம் இவைகளைவிட்டு நிர்வாணமாயிருந்தபோது நீ என்னைப் பாராமல் முகத்தை மறுபுறமாய்த் திருப்பிக் கொள்வானேன்? கிரகாசிரமத்தி் லிருக்கும் சமுசாரிக எல்லவோ அப்படிச் செய்யவேண்டியது. உம்மைப் பார்த்தால் மோகத்தை யுண்டாக்கும சிறுநினைபத்தில் ஆசைப்பட்டவராய்க் காணப்படுகிறது. ஆகம ஞானத்தைக் கைப்பற்றிப் பிரமகிரீணயத்தை அறிந்துகொள்ள ஆசை கொள்ளுபவர்கள் தேக அபிமானம் ஆங்கார முதலியவற்றைத் தொலைத்து, ஐப்புலனையுஞ் சுட்டறுத்து, நீலகாசசிவலோக நித்திரை கொள்பவராயிருக்க வேண்டிய தாச்சுதே? அப்படியிருக்க உமக்கு ஆண் பெண் என்கிற உடற்பேதத்திருக்கி ஐது? மாமிச ரூபமாக அமைந்திருக்கும் உபஸ்த விர்த்கிரியங்கள் முதலியன தோலேயன்றே? அவைகளைப் பார்க்கிறதானால், உமக்கு அருவருப்பு உண்டாவானேன்? உண்டாகி முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்வானேன்? நீர் உண்மையான சிவநேசராயிருந்தால் மானம்வந்தாலும், அவமானம்வந்தாலும், சுகம்வந்தாலும், துக்கம்வந்தாலும் சமமாய், ஏகரூபமான மனதோடு கூடிய பொறுமை யடைந்தவனாய், அந்தர்முகத்தில் மனதைச் செலுத்தி சர்வஜீவதயாபர மூர்த்தியே! சத்துச்சித்தானந்த தற்பா நாதா! சாம்பசிவாவென்று ஆத்மத்தியானத்தி லிருக்கவேண்டியவனுயிருக்க, அப்படிக்கில்லாமல் அரசனிடம் வந்து சேர்ந்து பெருந் திண்டுகளைத் தின்று காலங்கழிப்பதுடன் யானையின்பேரிலே திக்கொண்டு பலனிவருவதும், பின்பு மாறுவேடம்பூண்டு இரவில் என்னுடைய இல்லத்தினுக்கு வந்து பித்தனைப்போல் என்னைப்பார்

த்து சிவயோகியை நீ நிந்திக்கலாமாவென்று கேட்பதும், இதுதானா உம்முடைய ஞானவிருத்தி? இதற்குத்தானா நீர்காத்தவராயன் கறுப் பண்ணன் பிடித்திருக்கும் தடிமாடனைப் போல் தாடி மீசை முதலியவற்றை வளர்த்துக்கொண்டு சிவவேடம்பூண்டு திரிவது? இது உமக்கு அழகோ? சிவாநந்தப்பெருவாழ்வை விரும்பு மெய்யடியார் களிப்படி செய்வார்களா? செய்யார்கள். பசிக்கின்றது அன்னம் போடென்பதாகப்பொய்சொல்லலாமா? கடவுளை நினைமால் உயிர்ச் சார்பாயுள்ள குடும்பமுதலாகிய பலவகைப்பட்டிருக்கின்ற தேகாதிப் பிரபஞ்ச வாழ்வுகளனைத்தும் நித்திய மென்றெண்ணி வாழ்நாள்களைக் கழிப்பவர்க ளல்லவோ பொய்சொல்லுவது; சிவவேடம்பூண்ட நீர் பொய்சொல்லலாமா? சிவவேடம் பூண்டதற்கு முந்தி தத்துவலக்ஷணம் இன்னதென்றும், சிவபேதமென்பது யாதென்றும், இவைமுதலியவற்றை எப்போது கழிக்கக்கூடா யிருக்குமென்பதும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது உசிதமாயிருக்க, நீர் அப்படி தெரிந்து கொள்ளாமல், இவ்வர்த்தராத்திரியில் மாறுவேடம்பூண்டு இங்குவந்து அன்னங்கேட்பதைப்போல் பாசாங்குசெய்து, நான்வைதவிஷயத்தைப் பற்றிக்கேட்டே? உமது யோக்கியதையை யோசித்துப் பார்க்கில் பரநுதுவநிலையைக் கைப்பற்றும் பொருட்டு ஞானநுஷ்டானத்திற் சூரிய தத்துவவிசாரணைகூட செய்தவராக எனக்குத் தோற்றவில்லை. ஆகிலும், தத்துவ லக்ஷணத்தைப்பற்றி நான் சங்கிதமாயச் சிலவற்றைக் கூறுகிறேன் கேளும். தேகத்துக்கு அன்னியமாக ஆக்துமா ஒன்றுண்டு அதைத்தான் சிவமென்றுகூறுவது, அத் தேகத்துக்கு முப்பத்தாறு தத்துவங்களுண்டு; இந்த முப்பத்தாறு தத்துவமும் ஆன்மா புகிக்கைக்குத் துணைக்காரணமா யிருப்பதுடன் தூலகுக்கும்காரணமாக நிற்கும். இந்தத்தத்துவம் முப்பத்தாறுக்கும் விபரம்,

ஆன்ம தத்துவம் ௨௮௪.

வித்தியாதத்துவம் ௭.

சிவதத்துவம் ௫.

ஆக ௩௮௯.

மேற்கூறிய ஆன்மதத்துவம் உயிசல், பூதம் ௫. புலன் ௫. ஞானேந்திரியம் ௫. கன்மேந்திரியம் ௫. அநதக்கரணம் ௪. ஆ. உயிச.

வித்தியா தத்துவமாவன, காலம்-நியதி-கலை - வித்தை-இராகம்-புருடன்-மாயை, ஆ. ௭.

சிவதத்துவமாவன, சுத்த வித்தை - ஈஸ்வரம் - சாதாக்கியம் - சுத்தி - சிவம். ஆ. ௫.

இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் தனித்தனியே ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்குமுடிவில் நடேசர் அகண்டமாந்திரியமாய் விளங்குவது மன்றி, தொடபசம் தத்பசம் அசிபசப்பொருளாயும், பரிபூரணமாயும், அறிவுக்கறிவாயும், நின்மலமாயும், உயிருக்குயிராயும், குறியுங்குணமு மில்லாததாயும், அருவம் உருவம் அருவுருவமாயும், அகண்டிதமாயும், ஆனந்தமாயும், சாவமுந்தானாயும், தானேசர்வமுமாயும், எல்லாமாயும், அல்லவாமாயும், குருதுரிய சம்பூரண மௌனனந்த தவானுபூதி சாக்ஷாத்கார வஸ்துவாயும் விளங்குவார்.

பரமஞான விளக்கம்.

அறிவில்லாத் தத்துவங்க ளனைத்தையு மடங்க நீசகியறிபவன் றன்னைக் காணி லசண்டமாந துரிய மாகும்
அறியுமல் வறிவு தானு யறிகிக்கு மறிவோ டொன்றி
அறிவொடா னந்த மாகி யதிதமாய் நின்ற தன்றே.

மலர்கள் நிறைந்த குளிர்ந்த சோலைகள் குழந்த தில்லைநகரில் எழுந்தருளி யிருக்கும் நடேசப்பெருமானை யார வேதாகமவாக்கியங்களினுற் போற்றித் தத்துவ முப்பத்தாறையும் ஆராய்ச்சி செய்த வர்களா யிருக்கிறார்களோ அப்படிப்பட்ட மகான்கள பிரமசொருபமாகிய அச்சபாநாயகரை ஞானக்கண்ணினுற்காண அருகராயிருப்பார்கள். அப்படிக்காண்பவர்கள் சுத்தமெய்ஞ் ஞானமேனிச் சோதிநானாய் விளங்குவார்.

பதிபகபாச விளக்கம்.

தத்துவ முப்பத் தாறுத் தனித்தனி களைந்து நீக்கின்
மோய்த்திருள் மூடி மத்தை முன்னவ னருளால் வீட்டின்

மெய்த்தன் னுநவ நன்றாய் விளங்குறு மதற்கப் பாலே
சுத்தமெயஞ் ஞான மேனிச சோதிதா னாயி ருப்பான்.

யார் ஆதமவிசாரணையில் மிகவும் அபிலாஷை யுடையவர்களா யிருக்கிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் உலகவிஷயங்களி லாசை யைவிட்டு இந்திரிய நிகிரகஞ்செய்து, மனதைச் சுவாதினப்படுத்திக் கொண்டு தத்துவவிசாரணை செய்யவேண்டியதில் முயற்சிகொள்பவரா யிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களைச் சிவனடியாராகிளன் றும, தங்களுடைய உடைமைக னெல்லாம் சிவனுடைமைகளென்றும, தங்கள் செயலெல்லாம் சின்செயலென்றுமகருதி, சனகமகாராஜன் முதலிய மகான்களைப்போல வாழ்ந்து, பிரசாதத்தவம் நீங்கும்வரை யில் ஆன்மாவைத் தாங்களிய தேசரசுமைபினைப் பராமுகமாய்த் தாங் கிக்கொண்டு, ஞானவாயு வாய்ந்தாளுநிதது, சிவகரணங்களெல்லாஞ் சிவகரணங்களாகவாய்ந்து, அந்தா முகத்திலே நின்று, செம்பொன்னம் பலவனாகிய தீட்சைபடுபருமான குஞ்சிதபாதத்தை ஸமரித்துக் கொண்டு ததேகக்கியான சாதனமாகி னொ ரெய்துகொண் டிருப்பார் கள்.

தங்களைச் சிவனடியாரா னென்றும, தங்களுடைமைகள் சிவ னுடைமைகளென்றும, தங்களா செயல்கள சிவன் செயல்களென்றும கூறியிருப்பதற்குப் பிரமாணம்.

தாயுமானவர்.

எல்லாமுன் னடிமையே யெல்லாமுன் னுடைமையே யெல்லா முன் னுடைய செபலே, யெங்கணும் வியாபிதீ யென்றுசொ ளு மியல் பென் றிருக்காதி வேத மெல்லாஞ்; சொல்லான் முழக்கியது மிக்க வுபகாரமாய்ச் சொல்லிநக தவரும் விண்டு, சொன்னவையு மிவைநல்ல குருவான பேருந் தொகுத்தநெறி தானு மிவையே; யல்லாம் விடிலை யென நன்றா வறிந்தே னறிந்தபடி நின்று சுகரா, னுகாத வண்ணமே யிவ்வண்ண மாயினே னதுவுகின தருளென் னவே, கல்லாத வுயிற்று னுக்குள்ளே யுணர்த்தினை சுதிக்குவகை யேது புருஷாய், கருதிய சிற்சபையி லானந்த விர்த்தமிடு கருணை சுரக்கடவுளே.

மேற்கண்டபடி ததேகக்கியானத்தி லிருந்து நிஷ்காம கர்மங்க ளைச் சாதிக்கும் வைராக்கியர்கள் சர்வபரிபூரணமாய், எல்லாவற்றி லுந் சைதன்ய ஸ்வரூபமாய், சொல்லிலும் சொல்லின்முடிவிலும் வேதச்சுருதியிலும் அன்பரிடத்திலும் மற்றெங்குமாய் விளங்கும் நடேசப்பெருமான் பாதாமபுஜத்தை யடைவார்களென்பதாக ஞான னூல்கள் பேசுகின்றன.

திருத்தாண்டகம்.

சொல்லாணைப் பொருளாணைச் சுருதியாணைச் சுடராழி நெடுமா லுக் கருள்செய் தாணை, யல்லாணைப் பகலாணை யரியான்றன்னை யடி யார்கட் கெளிபாணை யரண்முன் றெய்த, வில்லாணைச் சரம்விசயற் கருள்செய் தாணை வெங்கதிரோன் மாமுனிவர் விரும்பி யேத்து, நல லாணைத் தியாம நம்பன்றன்னை நாரையூர் நன்னகரிற் கண்டே னானே.

இவ்வண்ணம் அம்மாதானவள் போதித்த சிவஞானசம்பந்த மாகிய விஷயங்களைக் கள்ளமே குடிக்கொண்ட நெஞ்சினையுடைய சிவ யோக கேட்டு, அடியில்கண்டபடி வினவினன்.

வினா—ஓ அம்மா தாயே! ஒருவன் தத்துவவிசாரணை செய்வதி னாலேயே தில்லைச்சிறம்பலத்தில் நடனஞ்செய்யும் பொருளாகிய நடேசமூர்த்தியைக் காணக்கூடுமா?

விடை—பிரமன் விஷ்ணுமுதல் கிருமியீராக வுள்ளவர்கள் ஆண வும் கன்மம் மாயை யெனனு மூன்றாமலங்களை யுடையவர்கள், இவர்க ளுக்குப் பிரகிருதி தத்துவம் ததுகரண புவனபோகங்களா யிருக் கும். அத்தத்துவங்கள் தூலமாகவும் சூക്ഷ்ணமாகவும் காரணமாகவு யிருக்கும். சந்திரனைத் தெரியவொட்டாமல மேகம் மறைத்திருப்பது போல மாயாபாசம்பந்தத்தாலாகிய அந்தக்கரணமுதலிய தத்துவங்கள் சிவ தத்துவமும் ஆன்மாவையும் மறைத் திருப்பதால், அதனது லக்ஷண யிணை தென்படாது. பரமாத்மாவின் லக்ஷணம் என்னதென்பதை யுத்திரித்துக்கொள்ளக் கூடாமலிருக்கிறது. வானைத் தன்னை அபே யிதன்புறாதுகளை ஒன்றொன்று யுரித்துக்கொண்டு தன்னைக் காண்பதுபோல் குருடபதேசத்தால்,

இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களை யு மொன்றொன்று யாராய்த்து அதுநானல்ல இதுநானல்ல வென்று நியதிகழிதது நாத்தத்துவம வரையினுங் கடந்தால் ஜீவாத்மாவின் சொரூபலக்ஷணமின்னதென்று கெரியும். அங்கும் பகலிலேறறிய விளக்குப்போல் தற்போதச் சேட்டையடங்கி அறிவுமயமாய்நிறகில, அவ்வறிவுதானே சிவமென் னும் எதர் சதஞானமவாயர் தின்புறறு விளங்குகிறபன்.

சிவப்பிரகாசம்.

தத்துவ மானவறறின் தன்மைக ஞ்ணருங் காலை
யுய்த்தறிந் திடவுதிபப தொளிவளா ஞான மாமும்
அகதன்மை யறியுமாறு மகன்றிட வதுவா யான்மாச
கத்தமாளு சததஞானத தொழுமுத றேன்று மன்றே.

கைவல்யம்.

தத்துவ விகாரஞ் செயது சகலசக தேக மும்போய்
அத்துனி தந்தா னாத லபரோஷ ஞான மாருங்
காததஞா சீவ பேதங் கழிவதே அக்கம போதன்
முத்தனா யெல்லாளு செயது முடிந்ததா னநக மாமும்.

மேற்கண்டபடி அம்மாதா கூறியதெல்லாம் இந்தச் சிவயோகி கேட்டு மனக்கவலையுற்று, தான் சிவவேடம் பூண்டவனாயிருந்தும் வேதாசகம வழியிலே நடவாமல் அதற்குவிரோதமாய் நடந்துவந்தது பிசகென்றும், இனிஅப்படி நடவாமல் தனது நடவடிக்கையைச்சீர்ப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் எண்ணி அம்மாதை நோக்கி அடியிற்கண்டபடி கூறத்தொடங்கினான்.

ஓ அமமணி! ஓ பிராட்டியே! வேதாசகங்களை யுணர்ந்து சாங்கு சங்கப் பழக்கத்தையுடையவாயிருந்த என் பிதாவானவர் ஞான தினம் என்னை அழைத்து, அப்பா சும்மாநே! இந்தச்சீராய் நானுக்கு மாயா சம்பந்தத்தினாலுண்டானதென்றும், அதுபலவகையான பிணிகளா லுண்டாகிய புலால் நாற்றத்தை யுண்டாக்கின்றதென்று எந்தக்கணம் இருக்குமோ எந்தக்கணம் போக்குமோ, என் பதை நான்

யக்கூடாம விரூப்பதென்றும், அந்தத் தேகத்தினுள் வாசமாயிருக்
கும் ஜீவன் பஞ்சேந்திரிய வேட்களின் சுழலிலகப்பட்டு, உணாவழி
ந்து சத்தாதி கீடயங்களுகிய நாய்களால் வேட்டை யாடப்பட்டு,
இச்சை முகலீயவைகளாலே பழுதுபட்டு, அகம்பாவமென்னும்
பசாசுடன் விளையாடி, சந்தோஷத்தைத் தருகின்ற மாயாகாரியங்களை
நாணுவிதமாக நடத்தி, அந்நூல், எண்ணிக்கை யிலலாத உபாதிகளை
யடைந்து, பாபிகளாகி நரகவேதனைக்கு ஆளாவாகொன்றும்; இப்
படிப்பட்டவர்கள் புரந்தகனாகிய நேசப பெருமானைத் தொ
ழாத பிரஷ்டாகளா யிருப்பார்களென்றும்; பேய்த்தோபோல் சிலை
யில்லாமலழிந்து போகும் பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உலாவிக்கொண்டு
துன்பக்கடலில்முழுகிக்கிடக்குப் பிரஷ்டாகளைப்போலவீயும் இராமல்,
சம்சார பந்தத்தைவிட்டு இனிப்பிறவா நெறியை யடையுமபொரு
ட்டு வைதீகசைவ சனமாககதத்தைக் காட்டும ஞான நூலாராய்ச்சி
யும், சிவத்தியானமுஞ் செய்து நற்கதியையடைய முயற்சிசெய்ய
வேண்டியதென்றும்; யாசபாநாயகரைப் போலறிந்தோழாமலிருக்
கிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் பெரும வனத்தில் வாசஞ்செய்
யும் புன்குரங்குகளுக்குச் சமானபானவாகொன்றும் பிரபுலங்கலிலை
யிலிருக்கும் செய்யுளொன்றை யெடுத்துச் சொல்லினர்.

அதாவது.

பூசனை செயாதகை புராந்தகனபுகழ்
பேசுத லிலாதவாய பெற்றுமுனறிக்க
நீசரா னவரதமில் நெடுவனத்தடை
குகத் லிலாதபுன குங்குருன்றறோ.

இப்படியாக எனது தந்தை எனக்குப் போதித்ததன்பேரில்
நான் வைராக்கிய சடகம் வைராக்கிய தீபமுதலிய ஞான நூல்களை
வாசித்து வந்ததில், மாமிச பிண்டமாயும், ஆபாசமானதாயும்,
நிலையில்லாததாயுமுள்ள இந்தத் தேகத்தினிடத்தில் அபிமானம்
வைத்து அதைப் போஷிக்கும் பொருட்டுப் பணத்தையும்
பூழிஷையுமும் சம்பாதிப்பதில் சதாதிருஷ்டி. யுள்ளவனா யிருந்து
சமுசீரகக் கடலில்முழுகி ஆகாசம் நித்திரை பயம் மைதுனமுருவிய
நிலையங்களா னுண்டாகும் பலவித அக்கங்களுக்கு ஆளாகிப்

போவதைப் பார்க்கிலும், துறவியாகி நற்கதி யடைவது நலமா யிருக்கு மென்பதாக எண்ணி இல்லறத்தை விட்டுச் சிவ வேடம்பூண்டு வெளிப்பட்டுப் பலதிவ்ய சேஷத்தாங்களுக்குப்போய் சிவதீரசினஞ் செய்து சிவநேசர்களைக்கண்டு சேவித்துக்கொண்டு வந்தேன். அப்படியிருக்க, ஒருசநதியாசி என்னிடம்வந்து எனக்கு நேசனாயிருந்தான். இவன் மந்திரவாதியா யிருந்ததால் அவன் என் அறிவைக்கெடுத்து மாந்திரீகம் கற்றுக்கொள்ளும்படி செய்தான். நான் அந்தப்படி கற்றுக்கொண்ட பின்பு அவனுக்கும் எனக்கும் பகையுண்டாயதில் நான் அவனைவிட்டு நீங்கி இக்கேசத்தா அரசனிடம் வந்து சேரும்படி நேரிட்டது. இந்த அரசனிடத்தில் நான் கற்றுக்கொண்ட மாந்திரீக வித்யையில் சிவவற்றைக் காட்டியதில், அவைகள் நியவும் அநுபூமா யிருந்ததால் நான் உண்மையான ஞானவானென்று கருதி என்னை மிகவும் பெருமையாகப் பாராட்டி வந்தான். அந்தப் பெருமையானது நான் உன்னைக்கண்டு வார்த்தை யாடியதில் ஊழிக்காற்றி லகப்பட்ட இலவம் பஞ்சபோற் பறந்துபோய் விட்டது. என் பொய்வேடத்தை இன்றோடே விட்டுவிட்டேன். இனி அரசனிடத்தும் போகமாட்டேன். உன்இலவத்திலேயே இருந்து நீ சொல்லு ஞானமார்க்கப்படிநடந்து கொள்ளுகிறேனென்றான்.

இது இப்படியிருக்க, அந்தமாத்ரு எழுந்து ஸ்நானஞ்செய்து, பூசையில் உட்கார்ந்து அடியில் கண்டபடிக்குச் சிவபிரானாகிய நடேசப்பெருமானைத் தோத்திரஞ் செய்தனள்.

ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய வேதியராகிய நடேசப் பெருமானே! கடாசலவரிப் போர்வையைப் போர்த்தவனே! அனந்த பிரம்மானந்த பிரவாக அதுபவக்கடலாகிய நடேசப் பெருமானே! சர்வவிபாக நிராகுல கோலாகலனாகிய சபாநாயகனே! சுபகுண பரிபூரணஞான பரமபுருஷனே! சர்வலோக பதியாகிய சாம்பசிவனே! சந்த்ரசேகரனே! சிவபெருமானே! கங்கைச்சண்டையானே! கருணைப்பிரவாகனே! சிவஞான போதனே! ஏகனே! அநேகனே! ஞானாகரனே! தாதுதல முழுதுந்தானாய் நிறைந்தவனே! ஓதவடங்காத தாண்டவனே! மூலி வாசகரின்பொருட்டு நரிகளை யெல்லாம் பெரியகுதிரைகளாகத் தீர்ப்

தவனே! வேதக்குதிரையின் மேல்வந்தவிகிந்தனே! வேதவேதியனே! ஆவரண சத்தியைக்கடந்த அறிவுடைபோராகள் தேடுகின்ற முக்கட் பிரானே! பாசப்ந்த மற்றவர்களுக்குத் தனதுபறத்தைத் தந்தருளுந் தயாபரனே! சுத்த நிராகுணமாகிய பராபரனே! என் தெய்வமே! கருணைப் பிரவாகனே! தத்பதாதிதனே! சததுசித்து ஆனந்தமான சதாசிவனே! வாக்குமனாதி உகோசரமாகிய பராபர வஸ்துவான பரதேவதையே! சாவஜீவ தயாபர மூர்த்தியாகிய சங்கரனே! மெய்யடியார்களுடைய அஞ்ஞான அழுக்கைமாற்றிப் பசுபோதத் தைரீக்கிச் சிவபோத முண்டாகுபபடி செய்யுமையனே! ஞானமய மாகிய திருச்சிற்றம்பலத்தில ஆனவரதமும் ஆனந்தத தாண்டவம் இயற்றியருளும் திரிபுரதகனராகிய நடேசப்பெருமானே! திருமால றியாத தெய்வமலர் தாளிணையை அடியேனுக்குத் தந்தருளுமையா சிவபிரானே! கணபண கங்கண மணியணி திகழ்பெறு கவுரிமனோக ரனே! குணமிகுசிந்திர பணிமுத வல்லபை கொஞ்சமனோகரனே! கோடியண்டங்களைத் தன்னகத்தே யடக்கிவைத்திருக்கும் பரனே!

இவ்வண்ணம் அம்மாதானவன் தோத்திரம் செய்வதைக் கேட்டிருந்த சிவயோகியானவன் தானும் அநுபபடி திரிநேதிரதாரியாகிய பரமசிவனைத் தோத்திரம் செய்து வந்தான். அல்லாமலும், அம்மாதா முன்னிலையில் ஞானதூலகளை ஆராய்ச்சிசெய்துகொண்டு வந்தான். அப்படியிருக்க ஒருதினம் அம்மாதா தனது ஞானகுருவைக் காணும்பொருட்டு இச்சிவயோகியுடன் அவருடைய ஆசிரமத்துக்குச்சென்று அவரைக்கண்டார்கள். அவர் சிவயோகியைப் பார்த்து, நீயாரென்றுவினவினர். அவன் அவருடைய திருவடிக்குத்தீர்க்கதெண்டன் சமர்ப்பித்துத் தன்வரலாற்றைக்கூறி ஓசவாமி! அடியேன்பிறவி சாகரத்தைக் கடக்கு மார்க்கத்தை யறியா துமுன்றுவேதாகம வரம்பைக் கடந்து பவநெறியை முக்கியமாகத் தொடர்ந்து தீவிரையிறபுடர்ந்தலைந்து மயங்குகின்றேன். தேவரீர! அனைத் திருவுளத்திறகொண்டு அடியேன்பேரில் கிருபைவைத்து வேதாகம வாக்கியங்களுள் ஞானலக்ஷணங்களைப் போதித்து, என் பாசபந்த உபாதியை நீக்கி அடியேன் சந்திரஜடாமண்டலதாரியாகிய சதாசிவத்தின் மெளன்மந்திரத்தை உபதேசித்து அந்தக் கடவுளின் திருவடியாகிய மோகூத்தை அடைபும்படி செய்யுமையா பிரபுவே என்றான்.

ஓ ஆடவனே! ஞானபாஷையைத் தெரிந்துகொண்டு தந்திய னுக் கொண்டு நாயமடைந்து மோகூழமாகிய விண்ணாட்டினை யடையும் பொருட்டு வேதாந்த வாககியங்களால் அத்தவத வஸதுவின் இலக் கணங்களை விவரித்து உரைக்குமபடி கேட்டுக் கொண்டாயல்லவா? அதைப்பற்றி நாம் சிலவற்றைக் கூறுகிறோம் கேள்.

பவநிநியை முக்கியமாகத் தொடர்தது மயங்கும் தீமையைத் தொலைக்கக் கூற்றையுதைக்க ஐயனாயும், வினைப்பவர்களின் பழைய வினைகளைத் தீர்ப்பவனாயும், விளையிலலா மாணிக்கமாயும், பஞ்சகிருத் தியங்களை நடத்தும் சாவேஸவாநாயும், சகலவேதாநகம் ஸவருபனாயும் விளங்கும் திலலைநாயகனுடைய பாதாமபுஜத்தை யடையவிரும பும அறிவுடையோர்கள் குணசாநகராயும், வேதவேதாநதமான உப நிதத முதலாகிய வேதாநகங்களை நனகாராய்ந நனாநதவர்களாயும், சாததுவிசம்-இராசதம்-ராஜதம் எனனும் இரமூன்றுகுணங்களையுங் கெடுத்தவர்களாயும், சிவாலயத் திருப்பணி திருஉறசவமுதலிய பதி புண்ணிய தருமத்தைச் செய்பவர்களாயும், சித்தசுத்தியுண்டாவதற் குச் சாதன சதுஷ்டய நிஷ்காமிய காமத்தைச் செய்பவர்களாயும், பெரியோர்களுக்கு உதவி செய்பவர்களாயும், பதிபசுபாச லக்ஷணங் களை இன்னதென்று அறிந்தவர்களாயும், இதுதாமம் இது அதர்மம் என்று தெரிந்துகொண்டு சகல காரியங்களை நடத்துபவர்களாயும், நன்மையுந தீமைபும, சுகமும் அசுகமும், இன்பமும் துன்பமும், வாழ்வுந காழ்வும, வறுமையுந செல்வமும், பெருமையுந சிறுமை யும், சமமென்று பாராட்டி, எல்லாமரன செயலென்று சிவத்தியானத் தைக்கைவிடாமல் அதுஷ்டித்து வருபவர்களாயும், மாயாப்பிரபஞ்ச மயக்கத்தை யறுப்பவர்களாயும், மனதை விஷயங்களில் செல்லாமல் நிறுத்தி சலிக்காமல் சிவபிரானைத் தியானித்து வருபவர்களுமாகிய புண்ணியவான்களா யிருப்பவர்கள யாரோ அவர்கள் தாம் மெய்ஞ் ஞானியராவார்கள் என்று அறிக.

அப்படிக்குச் செயயாமல், ஆசாபாசத்தி லகப்பட்டுக் கெட்டி யுங் கருமிகளாயிருக்கும் பேதைகள் சந்திரனைத் திருமுடியி லுணர்ந் தருளும் சிவபிரானாகிய நடேசமூர்த்தியை யொருடோதும் தீண்டா மல், ஆகாரம்-சித்திரை-மைகனங்களை மாத்திரம் செய்துகொண்

மும், மாணம் நிச்சயமென்பதை நினையாமலும், எல்லாரும் தங்களைச் செல்வந்தர்களென்றும் பிரபுக்களென்றும் நினைத்ருமபடி ஆசைகொண் டும், மனை-விடு-தோட்டம்-தூவு-ஆபரணங்கள்-ஆடைகள்-போதுமா னதிரவியங்கள் இவைகளை ஆர்ச்சித்து, குடும்பங்களைக் காப்பாற்றி, அந்தத் திரவியங்களைக் குடும்பத்தில் நடக்கும் கலயாண காரியங்களி லும், மற்ற விஷயங்களிலும் செலவு செய்து, மீதிபணத்தைத்திருடர் கள் கொள்ளையடிக்கக் கொடுத்தும், அதுபோக மீதி யேதாவதிருந தால அதைக்கொட்ட வழியிலும் உபயோகப்படுத்துவார்கள். இவா கள் கர்மங்களைப் பலாபேசையுடன் செய்து பிறப்பிறப்புள்ள வழி யாக நடப்பதற்குப் பிரயத்தினைப்பட்டு இந்நகரத்தேகமழிந்த பின்பு இழிவான நிலையையடைவார்கள். இப்படியாகப் பசுக்களாகிய நரர் கள் நாகங்கள் செய்யுநகரியங்களுநவை தங்களைப் பாபிகளாக்கி விடுமென்பதையும், இவர்கள் இவ்விலகத்தில் பாவஞ்செய்வதைப் பார்க்கிலும் வேறே சிறிஷ்டமான திருக்கிறதென்பதையும் அபி யார்கள்,

ஓ அன்பனே! நீ என்ன ஞானதூலகளைக் கற்றாநீயன்று நாம வினவியதற்கு வயிராகியசகக முதலியவற்றை என்தகப்பனா எனக் குக் கற்பித்ததாகக் கூறினாய்; நீ புத்தகத்தைய படித்து அதன் சப தார்த்தத்தைப்படித்தவனாய்ககாண்கிறதேயல்லது, அதன்அன்வயத்தி லடங்கிய மெய்ப்பொருளை யடையுபொருட்டு சாவதிரங்கள் முறை யிடுகின்றபடிசிரவணமனைஞ்செய்துதத்துவங்களையுணர்ந்து, தன்னை யறிந்துகொண்டு, ஞானானந்த சுகத்தையேநித்தியநிலையெனுணர்ந்து அதைஅடையும்படிசகுமுயற்சிசெய்தவனாய்ககாணப்படவில்லை, பண அபேசையுடையவன்அதை அடையாமல் பணமபணமென்றுவெறு மையாக வாயினற் சொல்லிக்கொண்டே யிருந்தால் அதிலென்பலன், புத்தகத்தைவாசித்து ஞானசாதகமசெய்துகொண்டிருந்தாலல்லவோ அப்பொருளை அடையக்கூடும். அப்படியன்றிக் காக்கை கத்துவது போல் புத்தகங்களை வாசித்துக்கூச்சலிட்டு மெய்ப்பொருளி நிலைமை யின்னதென்றறியாமல் குதர்க்கஞ் செய்வதனால் என்ன பயனை அடையக்கூடும். பூமியிற் புதைத்திருக்கும் புதைவயலை வெளிப்படுத் துவதானால் அப்பூமியைத் தோண்டியல்லவோ அப்பொருளை அடை

மவேண்டும். அதைப்போல் உண்மைப்பொருளை அடையவிருப்பு பவன் ஞானசாரியனை யடைந்து சாது சங்கப்பரிற்சி செய்து, சித்தசுத்தி யடைந்து, உபநிசைக்கிரம சாதகத்தின் பயனாலல்லவோ அப்பொருளை அநுபவிக்கக் கூடும்.

நாம் மேற்கூறிய விஷயங்களை யார் கவனிப்பார்களென்றால், எவர்கள் வேதாநமவழியை அதுஷ்டித்து நற்கதியை யடையவேனுமென்பதாகச்சாதாகாலமும் பர்வகராஜ புத்தகிக்கு நாயகனாகிய பரமசிவனைப்போற்றித் தொழுநூர்களை அப்படிப்பட்டவர்கள்தாம் கவனிப்பார்கள்.

எவர்கள் பொய்வாழ்வில் நடந்து இங்குபங்கும் இச்சைகெண்ட டலைந்து பாவங்களில் லெய் துண்டாகண்டனை நகு ஆளாகிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் கவனியார்கள். அவர்களுக்கு ஆதிசேஷனுப். சாஸ்வதியும் வந்துசொல்லிய பொதிலுங் காதுகொடுத்துக் கேளார்கள். இப்படியென்று அந்தப் பரமசாரியார் சொல்லியபொது சிவயோகி யானவன் அவரை வணங்கிஅடியிற்கண்டபடி. கேட்கவூற்றான்.

ஐயா! யார் ஞானசாதகம்செய்ய முயல்கிறார்களே! அவர்கள் துவக்கத்தில் பதிபசபாசத்தின் லக்ஷணங்களை இன்னறிதன்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அருளிச்செய்துள்ள அதனிலக்கணம் யாது?

இப்படியாகப் பதிபசபாசமென்னுந் திரிபதார்த்த லக்ஷணங்களை அறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்ட சிவயோகியின் நிலையை அந்த ஞானசாரியார் உணர்ந்து, இவன் உலகநாட்டத்தை விடுத்த ஆத்மநெறி-பத்திரெறி - வேதநெறி ஆகிய இந்நெறிகளை அதுஷ்டிக்காதவனாயும், பசுக்களின் பாசங்களைக் கெடுக்கும் பரமசிவனிடத்து உண்மையான பக்தியில்லாகவனாயும், சிலபுத்தகங்களை மாத்திரம் வாசித்தவனாய்க் காலபு படுகிறதே யன்றி ஓர் குருவினிடம் இருந்து யாதொரு ஞான சாதகங்களைக்கைப்பற்றி அப்பிய சித்துச் சித்தசுத்தி யடைந்தவனா யிருப்பதாகக் காணப்படாமையால் இன்னுஞ் சிலநான் கழிந்தபிறகுதான் இவன் வினாவிய வினாவிற்கும், மற்றும் இவன் தெரிந்துகொள்ள விரும்பும் விஷயங்களுக்கும் விடைதருவோமென் றெண்ணினவராய், அவனைத் தன்னிடத்திலேயே

சிலகாலம் வைத்திருந்து, ஆத்மாநாதம் விவேகத்தை விளைவிக்கும் ஞானநூல்களில் விசேஷமானதை ஆராய்ச்சி செய்வித்து, ஞானசாதகங்களை அறியுதலுமாய் செய்து, பிறகு அவன் கேட்டிருந்த கேள்விகளுக்கு விடைசொல்லத் தொடங்கினார்.

ஞானசாரியர் சிவயோகியை நோக்கி, அன்பனே! நீ கேட்ட முப்பொருளில் முதற்பொருளாகிய பதியாவது எதன்மைத் தெனில், பதியாவது பசுவாகிய ஆன்மாவிற்கும், பாசமாகிய ஆணவாதி மும்மலங்களுக்கும், தத்துவக் குழாங்களுக்கும் மேலதாய், முக்குணங்களும் ஓரடையாளமு மில்லாததாய், மலரகிதமாய், எல்லாவற்றிற்கு முதலாய், பிரமானந்த சாக்ஷாத்காரஸ்வயம்பிரகாச சைதன்ய பரமாத்மவயருபமாய், நிராகாரமாய், நிரவிகாரமாய், சதானந்த சொரூபமாய், வெண்மையான பனிக் கட்டியைப்போல மிகவும் சுத்கமாய், அவித்தியா ஸ்வரூபமான எல்லாவற்றிற்கும் வேருனதாய், ஜெகஜ்ஜியாதி ஸ்வரூபமாய், மங்களாகர பிரபமாய் இப்படிப்பட்ட தனமையை யுடையதாயிருக்கும்.

சிவப்பிரகாசம்.

பலகலையா கமவேத மியாவையினுங் கருததுப

பதிபசுபா சந்நெரித்தல பதிபரமே யததான

நிலவுமரு வுநவன்றி குணங்குழிக ளினறி

நின்மலமா யேகமாய் கீத்த மாகி

அலகிதுபீர்க் குணாவாகி யசல மாகி

யகண்டிதமா யானந்த வருவா யன்றிச்

செவவிரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரிதாய்த்

திதழுவதுதற் சிவமென்பா தெனிந்த னூலோர்.

இனி பசுவாவது எத்தன்மைத்தெனில், எண்ணிக்கை யிடுவதற்கு அளவுபடாததாய், அழியாததாய், ஆணவமலத்தாலே மறைப்புண்டு அந்தமலம் பக்குவமாவதற்குப் புண்ணியபாவங்களுக்கிடானவுட்புழைப் கர்த்தாவின் காரணயத்தாலே பொருந்தி அஃறிணையாத் திணைகளாய், அவ்வுடம்பினாலே புண்ணியபாவம் புரிந்து எண்ணி றந்தபோகங்களைப் புதிக்கின்ற வழியாலே மீண்டும் புண்ணியபாவங்

களை ஆர்சித்து இறக்கல் பிறதகல்களை யுடையாய், அநாதியிலே
யே தாமிகாளிதபபோலப் பொருந்திய மலத்துக்குப் பக்குவம் வந்
தவுடனே ஆசாரியனுடைய தோதா ஞான நுகர்குத்தினுலே மலங்
களா கழன்று கத்தாளின் திருவடியைப் பொருது நியைபுடையது.

௨ சிவப்பிரகாசம்.

எண்ணரி காய் நித்தமாயி நுண்மலத்தி லுழுகதி
யி நுண்ணியின் நன்மைகளுநக கீடான யாகுகை
யண்ணலரு ளானண்ணி யவையவராய தனது
லலகினிகழ் போகங்க ளருநது மாறமு
புணையார வம்புரிநது போககுவர வுடைத்தாய
புண நுமி நுண் மலபாகம் பொருந்தியகா ளருளா
லுண்ணிலவு மொளியதன லி நுகந்நிப் பாத
முறநிநிற பகவாகம் மெனவுசைப்ப ருணர்ந்தே.

பாசபாவது எந்தன்மைத்தென்றால், மாயாகாரியமாகிய பெள
திக னூலசீரத்தை ஆதாரமாகிக் கொண்டு, அஞ்ஞானத்தினாலேபிர
பஞ்ச சமாதந்தமான பாடாகாரியங்களைச் செய்விக்கும். அதனாலே
சிவன் ஞானத்திற் பின்னப்பட்டி ஆத்மபந்தியாய் துக்கவியல்பாகிய
போகத்தைசகசகமென்று அதுபவிக் துக் கொண்டு, சன்மமரணசம்சாரப்
பிரஷ்டனாயப் போகிறான். பிறவிக்கு நடனஒருவர் கொடுக்கும் ஊன்
முகோல்பற்றி வழிநடக்கும் தன்மைபோல் பாபந்தமானதுஜீவாத்
மாவைக்காம வெகுளி மயகத்தின் வசத்தாய் நடத்திக்கொண்டுபோவ
தினாலே, ஜீவாததுமா தான் இன்னொன்றும், தனனுடைய சுபா
வரிலைமை இன்னதென்றும், அமிருதுகொள்ள அசுததனாய், கிறைச்
சாலையி லடைபட்டிருக்கும் குருட்டுக் குற்றவாளியைப்போல ஜீவன்
அஞ்ஞானச்சிதையி லடைபட்டு காலங்கழித்திறக்கிறான். பின்புகர்ம
பலனுக்குத்தக்கபடி பலவிதயோனிகளிற பிறந்து பிறந்து இறக்கி
றான். ஜீவன் சரீரத்தினிடத்தில் உண்டாகிய அபிமானோபாதி பே
தத்தால்தான் மேற்கண்டபடி தன்னைத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாதவ
னாயிருக்கிறான்.

வினா—ஐயா! ஜீவன் பரமாத்துமானினுடைய அமிசத்தில் உண்
டானவனென்று வேதங்கள் கூறுகின்றனவே. அப்படியானால், ஜீவன்
பரமாத்துமாவைப்போல் அகண்டபூரணமாயிருக்க வேண்டியவனா
யிற்றே அப்படியன்றி மோகத்திலழுத்திப் புருஷத்வரூபமாகித் தான்
பத்தில் தடுமாறுவானேன்?

விடை—தாயினிடமாயிருந்த குழந்தை தவறியபோய் சேர
அக்குழியிலிழைத்துக்கொள்ளுவதுபோல நீவாததமாதனதுநீலேசெட
பொருத்தாலயலபகநான தேசத்துடனகடி, அசனா கட்பெ
பட்டு, ஈறையுண்டு, கேவலப்பட்டு, சரீரத்தினிடத்திலுண்டாகிய
அபிபாநோபாதியினுலமனமுதலியவற்றைத் துணையாகக் கொண்டு
போக போகியததி லமுந்தித் தபிராறுபடி நேரிடுகிறதென்றறிச.

பேறாகுபபட்ட அமிசங்கள், பாசகதின துஷ்டகுணத்தினுல
ஜீவனுச குண்டாசுந துன்பத்தை உனசகுக் கெளிவாயத் தெரியப
படுத்துமென்று நம்புநீறென. இங்ங் பாசகதினதுண்டாகும் அஞ்
ஞானமான துணியுண்டாசுபகச துலமுண்டாசு அகஞல், பலபோ
கததுக துாளாசுப பலபிரபாதிபாபு னளிக துன்பப்படுபடிச
செய்யும

பதிபகபாசீரிளக்கம்

பாசதாப பாசியாப பலபல பிரபாதி நென்று
பாசதாப பிரபாதி பாப பலபல போக துயத்
பாசத்தைக் காராற போகிய பதிச துவ பதிய நாதன
பாசத்தை நீனயுந தோறு பகததுவங் கழலு மனமே.

இப்படி பலபலவாகக் கூறியபின்பு ஞானசாரியாசுவயோகிகு
அவன பாசுவதிருகுத பாசபாடி ஞானசாதகமாய்சிலஉபதேசங்க
ளைச்செய்துஅசையவன அபிரபிதிதுவநுபபடிச செயதா.

இவன் அந்த ஞானசாரியரிடத்தல் அதிக அன்புடையவனாய்
அவாகுறிப்பின் வழியே பணிவிடைக்காச செயது ஞானநடை
வாய்ந்து ஒழுக்கத்தவறு திருத்தபடியால், அவனுக்கு அந்தப
பரமாசாரியா பெய்ஞ்ஞானோபதேசஞ் செயதனா. அதனால் அவன்
நறகதிககாளாகினன். ஞானத்தை யறுஷ்டித்தோராகள் நன்னைய
பும், அஞ்ஞானத்தை யறுஷ்டித்தோராகள் தீமனையபும் அதுபவிப
பாசன,

ஞானநூலை அதுசரித்து நடவாசவாகனும், சிவபததர்கனாகிய
மகானகளுக்குப் பொலாங்கு செய்பவாகனும் இயம தண்டனைகா
ளாக நரகவேதனையை யறுபவிபபார்கள், இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்
பின் தொடர்ந்துவரு மிதிகாசத்தற் காணலாம்.

ஞானவானுக்குத் தீமைபுரிந்த

ஒரு பாதகன் கதை.

பூர்வீரத்தால் தகுதனை திரையிலுள்ள பொதியாமலைக்கு அருகிலேயுள்ள ஒரு நகிராமத்தில் வைத்தியலிங்கநாதன் எனும் பேருடைய வைத்தியனொருவன் இருந்தான். இவன் ஞானவானை ஆராய்ச்சி செய்வதையும் சிவபக்தனாய் மிருகப்படியால், சாவதாய், நீர்த்துண்டத்தையுடைய சிவபிரானையும், திரிபுரத்தை நகைத்தெரித்த இறைவனையும், வேதங்களைப் புணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் புகழ்ந்து பேசும் தில்லாலிலெழுந்த நாகப் படைசப்பெருமானாகிய பரமேஸ்வரனை அடியிற் கண்டபடி வணங்கிப் புகழ்ந்து தோத்திரஞ்செய்து கொண்டிருப்பான். இவன் ஒருநாள் திரையையும் அதுவையும் கங்கையையும் பாம்பையும் சடாமுடியிலணிந்த சிவபெருமானே! ஓ ஐயனே! எப்பொழுதும் எந்தவிடத்திலும் நன்மையாய் சத்தாய் இருக்கின்ற தெய்வமே! மெய்ஞ்ஞான சொரூபம் வாய்ந்த பிரணவத்தி னுள்ளோ ளியே! பனதையகலக்கும் சேற்கண்டைபோன்ற இரண்டு கண்களையுடைய பெண்களது வஞ்சகவாய்ந்த புணர்ச்சியை மெய்யென்று கருதி தன்மனம் நாயேன் உன் திருவடியைப் பெறுமபடியான மார்க்கத்தை உருவாக்கியிருப்பையுமையா நடைசப்பெருமானே! அம்பலத்தரசே! ஆனந்தக்கூந்தனே! எவ்விடத்தும் தத்ததசொரூபமாகியும், மலரகிதமாகியும், பிரமமாகியும் பிரகாசித்திருந்த நடைசப்பெருமானே! பரிபாகம்வாய்ந்த அடியார்களது இருதய கமலத்தினின்று நீங்காதவனாயும், என்னையும் ஒருபொருளாயெண்ணி அடிமை கொள்ளும்படி நான் கேட்பதற்கிரங்கியருளு மையனாயுமிரானின்ற சபாநாயகனே! ஆணவம்-மாயை-கன்மம் என்னும் மும்மலமாகிய இருளையோட்டுகின்ற ஞானசூரியனாயும், எனது கண்மணியாயும் விளங்குமையனே! உபரித வர்க்கியதின் உட்கிடைப்பொருளாயும், முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்தவிடத்து மேலிடுந்திருவருளாயும், பும்பு முக்கப்பால் முதற்பாழும் பாழாகவும் விளங்கும் பராபரவஸ்துவே!

மாயப்பிறவியாகிய கூடாவீட்டில் வாசமாபிடுக்கும் பேய்களாகிய ஐம்புலத்திருட்டுப்பயல்கள் மருள்வடிவத்தைநானென்று அபிமானித் திருக்கும் ஜீவனாகிய என்னை ஆசையாகிய கயிற்றால்கட்டி, விஷயங்க ளாகிய உணவைத் தின்னும்படிச்செய்து, தீமையாகிய காரியங்க ளைச் செய்யச்செய்து, நரகப்பிராப்திக்கு ஆளாக்கவிடுவதா யிருப்ப தால், உனது அருளாகிய மந்திரத்தால் எனது பேய்த்தன்மையாகிய பாபத்தைப்போக்கிக் கிருதார்த்தஞ்செய்து, இனிப்பிறவீத்துன் பம் அணுகாமல் ஆண்டருளுமையா நடேசப்பெருமானே!

இவ்வண்ணம் வைத்தியநாதன் எமது பகவானாகிய ஸ்ரீபரமேஸ் வரனை சதாகாலமும் தியானித்து, சற்சங்க சகவாசம் செய்துகொ ண்டு, தேகப்பிணியினால் தன்பால் வந்தவர்கட்கு அரியம நந்துகள் கொடுத்து ஆதரித்துவருவான்.

இது இப்படியிருக்க, இந்த வைத்தியநாதன் அவிழ்தம் ஒன்று செய்யவேண்டியதற்காக சிலபசுசிலை வேண்டிய நந்தபடியால், ஜெ மலையின் அருகாமையிலிருக்கும் ஓர் பெருங்காட்டுக்குப் போனான். அப்படிப்போகும்போது துணைக்காகத் தடிமாட முனியன்னும் பேருடைய ஒருவனைக்கடஅழைத்துக்கொண்டு காட்டுக்குப்போய்ச் சேர்த்தபின் பசுசிலையைத் தேடிக்கொண்டு வைத்தியன் ஒருநிகடும், தடிமாடனுமுனியன் ஒரு திக்குமாய்ப் பிரிந்துபோய், பசுசிலை யைத் தேடிக்கொண்டு வருகையில், ஒருநரத்தின் புதரின்கீழ்வளஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஒருபெரியவரை முனியன்கண்டான்.

அந்த முனியன் மாயாப்பிரபஞ்ச மயக்க வாழ்க்கையிலமுந் திப் பொல்லாங்குகளையே நாள்நாறும் செய்கின்ற தீமையை புடைய கீழ்மக்களின் சமயந்தங் கொண்டவனா யிருந்தபடி யால், அப்பெரியவரிடத்தில் ஏதாவது துணிமணி துட்டுதுக்காணி யிருந்தால் அதைப்பிடுங்கிக் கொள்ளலாமென்று எண்ணி, அவரைக் கழிவிட்டுப் பார்த்தும், அசைத்துப் பார்த்தும், அவர் சிவஞான யோகநிஷ்டையி லிருந்தபடியால் அவர் பேசாதிருந்ததை நோக்கி, குழிவெழியினால் முனியன் அவரைக்கண்டபடி வைது அந்த மரத்

தன்பேரில் ஏறி ஒருபெரிய கிளையைவளைத்து அதில்தவசியினுடைய சடைகளைப் பிடித்துக்கட்டிக் கிளையைமேலே விட்டுவிட்டான். அது தபசியையேமேலே தூக்கிக்கொண்டு போய்த் தொங்கலாடும்படிச்செய்தது. அப்போது அவர்எதிரில் நின்றுகொண்டு நகைத்துக் கைதட்டி அடா கள்ளத்தபசியே! நீஎங்கள் கிராமத்துப்போக்கிரி சுப்பாரெட்டிக்குத் தம்பியல்லவா? நீ மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் சில திருடர்களைச் சேர்த்துக் கூட்டிக்கொண்டு என்மாமனார் வீட்டுக்குவந்து பொருள்களை யெல்லாம் கொள்ளை யடித்துக்கொண்டுபோய் விட்டாயல்லவா? உன்னைப்பிடிக்கப் போலீசார் எங்கும் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். நீ அகப்படாததின் பேரில் உன்னைப்பிடிக்க உத்தரவு பிறந்திருக்கிறது. நீ இப்போது என்னிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டாய். உன்னை நான் விடப்போகிறதில்லை. உன்னைப்பிடித்துக் கொண்டுபோய் இராஜாங்கத்தில் ஒப்புவித்துப் பதினாலுவருஷம்கடிக் காவலாகியதண்டனைபை அடையும்படிச் செய்விக்கிறேன். அல்லாமலும், மெய்-வாய்-கண்-மூக்கு-செவிஎன்னுமெல்லம் பொறிகளின் வழியடைத்து மனதை ஏகாக்கிரஸித்தமாக்கி நிலைநிறுத்திய ஞானவான் களென்கிற கள்ளப்பேரை வைத்துக்கொண்டு பாரிங்கமாயத் திரிந்து உன்னுடன் கூடிக்கொள்ளையடிக்கும் கள்ளர்களையும் பிடித்துக் கடினமான சிதைவு செயளிக்கிறேன் பாரென்று சபதம் கூறினதுந்தவிர, தபசியைக் கண்டபடி இழிவான வார்த்தைகளால் ஏசி, கல்லாலும் கட்டியாலும் அடித்தான். அந்த உபத்திரவம் பொறுக்க மாட்டாமல் அவர் நிஷ்டை கலைந்து கண்ணைத்திறந்து பார்த்து அட! அடா! இவனா கொடும்பாளியா யிருக்கிறான், நம்முடைய தவத்துக்கு விக்கினஞ் செய்ததுந்தவிர மண்ணுங் கட்டிகளாலும் கல் முதலானவைகளாலும் அடித்துத் தூன்பப்படுத்துகிற நென்றெண்ணித் தமது பூர்வகனம் சஞ்சிதத்தை நினைத்து வருத்தப்பட்டார். இஃதிப்படியிருக்க, பச்சிலைக்கூட மற்றேரு திக்குசென்ற வைத்தியன் முனியனைத்தேடிக்கொண்டு அவ்வழியாக வருகையில் ஒரு தபசியானவர் பெரியமரத்தின் கிளையிலே தொங்குவதையும் முனியன் கீழிருந்து அவர்பேரில் கல்லெறிந்து கொண்டிருப்பதையும் கண்டு, கவலைகொண்டு அம்முனியனைப் பார்த்து, அடபாதக! அடசண்டாளா! அந்தி னாபுள்ளமும்மலங்களையும் அடியோடொழித்துச் சர்வசம்பரித்தியா

கஞ்செய்து பிரபஞ்சத்திலுள்ள பாவனைகளை யொழித்து பாவனா தீதத்தில் நின்று, வேதங்களாலும் அளவிட்டுரைக்கப்படாத மெய்ப பொருளை அபயமென்று சரணடைகின்ற சீலர்களுக்கேரகி பயப் படாதேயென்று அவர்களுக்கு ஆறுபடுத்தாந்த வேதாந்த மார்க்கங்களைத் தெரிவித்துப் பின்பு உபதேசத்திற் கூறப்படுகின்ற சுத்தாத்துவிதமாகிய அசிபதமார்க்கத்தையே அதுக்கிரகஞ் செய்யும் அண்ணலாகிய நடேசபெருமானை நோக்கி கீர்விகற்ப நிஷ்டைசெய்து கொண்டிருக்கும் புண்ணிய சொரூபியாகிய ஞான வாணுக்கு நீ இப்படிப்பட்ட தீங்குசெய்யலாமா? இந்தப்பாதகம எவ் கேபோனாலும் ஒழியாதே. கேடிகாடும் நரகத்திலே விழந்து கிடந் தாலும் தீராதே யென்று சால்லி, தான அந்தமரத்தின் பேரிலேறி உ கிலையைவளைத்து, கவசியின் சடையை அவிழ்த்துவிட்டு, அவரைசா ணமடைந்து, அவர்திருவடிகளில் தனதுமுடிகள் பொந்தவணங்கி எழுந்திருந்தான. அப்போது அங்கப்பெரியவா வைத்தியநாதன் செய்த நற்செய்கைகளுக்குச் சந்தோஷமும், முனியவசெய்த தீய்செய் கைக்கு வருத்தமுங்கொண்டனர். வைத்தியநாதனைவன் அம்மகா னை மறுபடியும் வணங்கி, ஐயமேன்! சுகர்-வேதவியாசா - பரகமாயர் - கௌதமர்-நாரதா-அகஸ்தியர்-காசிபா - புகண்டர்-வசிஷ்டர்-விஸ்வா மித்திரர் இவர்களுக்குச் சமாவைான தேவரீரை அடியேன் கண்டு தெரிசிக்கும்படி. நேரிட்ட பாக்கியத்துக்காக நான் பூவத்தில் என் னைதவஞ் செய்திருந்தேனோ வெனைய, பலவாறாகப் போற்றிப் புகழ் ந்து துதித்ததுந்தவிர, ஓ சுவாமி! அடியேன் ஆசையின் பரசத்தினால் கட்டுண்டு, சம்சாரத்திலுண்டாகும் போகசடியால் பொத்துண்டு, தாபத்திரயங்களாகிய ஈ ஏறுமபு கொகரு மோட்டுப்பூசு ஆகிய இவைகளால் கடியுண்டு, துன்பமென்னும் பெருஞ்சுமையைச் சுமந் துகொண்டு, ஐனனமரணமென்னும் பெருங்குழியில் அடிக்கடிவிழுந் து துன்பப்படும் அடியேன் இந்தசசரீரத்தல்களானே பிறப்பற்று மோகநானந்தத்தைப் பெறும்படி அதுக்கிரகஞ் செய்த நுளவேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

இவன் களங்கமில்லாத முத்திவீட்டடைய உயர்வாகிய சாதனை சுதுஷ்டயமடைந்து, பூரணபக்குவமாகும் பொருட்டு, ஞானோபதே

சம் பெற்றுக்கொள்ள அநுசூக்துவதற்காக அவனைச் சிலகாலம் தமது சன்னிதானத்தி லிருக்குமபடி செய்தருளிப் பாவ தியான யோகவகலினால் அவன் சிக்ை நிராமல்பண்ணிப் பரிபாகப்படு ததி அத்தியாரோப அபாவாத யுத்திகளையும், அத்தவாஸிருத்தி லக்ஷ ணம் தடத்தலக்ஷணம் சொருபலக்ஷணம் ஆகிய லக்ஷணத்திரயங்க ளையும், கிரமமாக அவனுக்கெடுத்துப் போகத்துத் தேவாதியனும் புத்திகளை நியதிகழிப்பிதவும், சரீரமும் இந்திரியமும் அநந்த கரண மும் சேவனுமாக மாறுபடுகின்ற மருள்மடமாகிய வடிவத்தை யடி யோடு கழித்து, ஆதமபோதமின்னதென் றறியச்செய்து, பதினா னமவாயந திபுறுகற்கு ருசிதகன்மமெல்லா மறுமபடி ஆமை போல இருவுள்ளத்தில் சுகித்து, ஆகாசிய கனமெல்லாம் நீங்கும படி மீனைப்போல இருபாதி நுடிபுவைத்து பிரார்த்தகன்மம் போம படி பறவைபோல அஸ்தமஸகக செய்காம செய்து, பிரணவோச் சாரண மகாவாக்கியாநதத்தை அவனுக்கு உபதேசஞ் செய்தருளி னர். இவ்வண்ணம் உபதேசித்த ஞானவாஸுகிய ஆசாரியரை வைத் தியநாக னடிபணிந்து தோத்திரஞ்செய்தனன.

திருவாசகம்.

பாசனீவரதுகும் பழாபொருடன்னிப் பற்றுமா றடியனேற் கருளிப், பூசனையுநதென் னீகைதயுட் புருநது பூங்கழல் காட்டிய பொருளே, தேசுடைவிளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி செல்வமே சிவ பெருமானே, யீசனே புன்னைச் சிககெனப் பிடித்தே னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

என்ற தோத்திரஞ் செய்ததற்கு ஆசாரியரானவர் மன நெகிழ்ந்து பிரணவ நிலையிலிருந்து, அன்னமும், பாலும், சருக் கரையும், கறகன்மொ, முப்பழுவகைகளுந், தேனும் ஆகிய இவை களை ஒன்றாயக்கலந்த சுவையிலும் அதிக சுவையாபிரூப்பதாகிய பிர ணவா காரப்பொருளின் அருளமுர்த்தத்தைப் புசிப்பித்து அருண்மய மேனியாக்கி, அந்ந நிலையிலாகிய பரமுத்தியில் சித்துக்கங்கமாகிய நிலையில் மன்னுவித்து, சாமவேத மகாவாகியத்தின் கண்ணுள்ள அசிபதப் பொருளையும் விளக்குவித்து, இதுவே கத்தாத்தவித் உண்மைபென றருளிச்செய்தனா.

இது இப்படியி ருக்க தீயகருமங்களைச் செய்துபாபங்களைச்சுமந்
துகொண்டு சுகதுக்கவிருத்தி ரூபமான மனமாகிய சூரங்கைக் கரும
மாகிய கயிற்றால் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டுதிருநுகாலத்தைப்போக்
கும் பாதகனாகிய முனியன்பேரில் அடத்தப்பெரியவர் கொண்டகோ
பமானது அவனுக்குக்குஷ்டனியா தியாகமுண்டு அதனாலவன் படாத
கஷ்டங்களெல்லாபட்டு சிலநாளிலே அதிக துன்பங்களெல்லா மறுப
ளித்து ஒரு மரத்தில் கூறிற்றைக்கட்டி அதைத் தன்கழுத்தில் மாட்
டிக்கொண்டுதொங்க உயிரைவிட்டதில், அவனுயிர் அநேகநாள் பிரா
சத்வமடைந்து கடைசியாக நரகவேதனையைபடைய எயிலோகம
போய்ச் செர்ந்தது.

இன்னும் இதேமாதிரியாக ஓர் மகாஷுவானுக்குத் தீமைவிளை
த்த ஓர் பாதகன் கையை இத்தற்குப் பின்பு கூறப்படும்.

ஞானவானுக்குத் தீமைபுரிந்த

ஒரு மகம்மதியன் கதை.

சீகாழியென்னும் நகரில் வசிப்பவனாகிய காதாமோதீன் சாயப்
என்னும் பேருடைய மகம்மதியனொருவன் இருந்தான். அவன் சொந்த
அலுவலாய் சிதம்பரம் போகுமபடி நேரிட்டதில் நூறுரூபாய்முடிப்
பொன்றைஎடுத்துக்கொண்டுகுதிரையின்மேலேறிவருகையில்வெய்ய
லினால் களைத்துப் பாட்டைக்கு அருகிலிருக்கும் ஒருதோப்பிலிறங்
கி ஒருமரத்தினடியில் உட்கார்ந்தான். அப்போது அவனுக்குண்டா
யிருந்த ஆயாசத்தால் நித்திரையக்கம மேறக்கொண்டது. படுத்து
கித்திரைசெய்கிறதானால் பணத்தை யாராகிலும் களவுசெய்து
கொண்டுபோய்விடுவார்களென்பதாக எண்ணி அந்த மரத்தினடியில்
ஒருசிறியகுழிதோண்டி அதிலநதப்பணமுடிப்பைவைத்து அதுஒருவ
ருக்கும் தென்படாம லிருக்கும்படி மேலே மண்ணைப்போட்டு மூடி
‘நிறைத்துப் பின்பு படுத்து நித்திரைபோய விட்டான். கித்திரையிலி

நூது விழித்துக்கொண்டபோது பணத்தின் ஞாபக மில்லாமலே குதிரையின்மேலேறிக் கொண்டு போய்விட்டான். அவன் சிலதூரம் போனபின் பாசவசத்தனாகிய அவிவேகிடானபாடடைசுரியோருவன் அந்தமரத்தினடியிலவந்து உட்கார்ந்தான். அவன் தனக்குச்சமீபத்தில் ஒருகுழி தோண்டப்பட்டிருப்பதுமண் மூடியிருப்பதைக்கண்டு அதைத்தோண்டிப் பார்த்ததில் அதில் பணமுடிபு ஒன்று இருந்ததைக்கண்டு களிப்புற்று, அதைவெடுத்துக் கொண்டுபோய்விட்டான். அவன் போனவுடனே அதனுள் தவணமையென்னு நூலின் அனுபூதியில் வல்லமையுடைய பெரியவராகியும், எங்கெங்கேமனது நானென்று வருமோ அங்கங்கே அப்போதைக்கப்போது அதைத்தடுத்து பரிசுத்தமாகிய பஞ்சக் கத்தியங்களை நடத்தவரும் பார்வதிபாகனாகிய பரமசிவன் திருவடியில் செலுத்தும் அப்படியாசத்தையுடையவராகிய மிருகத ஒருவரையாதிகா திருவெண்ணீர்ணிகந்து, அக்கமாலேழுடி, கந்தைக்கோவண : உடுத்தி, கையில்கமண்டலம் - தண்டு - பிட்சாபாத்திரம் - தாங்கினவராய், பணமிருந்து எடுக்கப்பட்டுப் போன இடத்திற்குச் சமீபத்திலவந்து உட்கார்ந்துகொண்டு வாக்குமனதீ தமாகிய சிவபெருமானாகிய உரிய திருப்பெயராகிய ஸ்ரீபஞ்சாஷ்ரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு ஆணவமலத்தைப்போக்கி என்னை அடிமைகொள்ளுமையாவென்றும் இன்னும் பலவாகப் போற்றித் தொழுதுகொண்டிருந்தான்.

இவ்விப்படியிருக்க, போனது லுக்கன் தொலைதூரம்போனபின்பு தன்மடியைப் பார்த்ததில் பணமில்லாதிருப்பதைக்கண்டு மறதியால் பணத்தையெடாமல் வந்துவிட்டதாக அறிந்து பணம்வைத்த இடத்துக்குத் திரும்பிவந்து குழியைத்தோண்டிப்பார்க்க அதில்பணமில்லாதிருப்பதையும் அந்நகருகாமை ஒருவரையாதிகர் உட்கார்ந்திருப்பதையுங்கண்டு, இவர்தான் பணத்தையெடுத்திருப்பாரென்று துலுக்கன் உத்தேசித்து, அவரைநோக்கி, அடாசந்நியாகியே! இதோ இருக்கும்குழியில் புதைத்துவைத்திருந்த, பணமெங்கேயடாவென்று மிகுந்தகோபத்துடன் கேட்டான். வயோதிகர் ஐயா சாயுப்பே! பணத்தை நான் பார்த்ததுமில்லை; எடுத்ததுமில்லை யென்று, அதன் பேரில் துலுக்கன் கோபித்து, பெரியவரை ஒரு பார்த்து

டன் சேர்த்துப் பின்கட்டாய்க்கட்டி, குதிரைச் சவுக்கால் உதிரம் ஒழுகும்படி அடித்து, கடுஞ் சொற்களால் வைது, பின்பு ஓர் மரத்தினடியிலேபோய் உட்கார்ந் திருந்தான். சிவவே டம்பூண்ட பெரியவர் அடிபொறுக்காமல் நடைசப் பெருபாணை ஸமரித்துத் தோததிரம்செய்ய ஆரம்பித்தார்.

சாமவேதகிதப்பிரியனே ! சர்வகாருணியனாகிய அய்யனே ! என்விழிமணியே ! பிநுதிவிழுகல் முப்பத்தாறென்று சொல்லப்பட்டு வரும் தத்துவங்களின் ஈற்றினின்ற தத்துவத்தினுச்சிவியில் ஞானநடனஞ் செய்கின்ற சபாநாயகனே ! ஆதிநாதனே ! நிரவயவஸ்வரூபியாயிருக்கிற வஸதுவே ! சகலவேகாகமஸ்வரூபனாகிய சிவபிரானே ! ஹிசீமாத்திரியினுடைய குமாரத்தியான பங்கையின்பங்கனாகிய சிவபெருமானே ! இடபவாகனததையுடையஇறைவனே ! அடியாரிதபகமலத்தின்கண் பொருநதியிருக்கும் தேன்பெருக்கே ! கருணையே ! பாதகனாகிய வெள்ளைமூஞ்சித்தாடி முரட்டுத்துலுக்கன் என்னைப்படுத்தும் துன்பத்தை என்னால் சகிக்கக்கூடவில்லையே ! இதைன்ன இப்படியாக நேரிட்டதே : ஐயனே ! விண்ணுலகிலுள்ள செல்வமபோல மிக்கசெவம்பொருந்திய தில்லையிலெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமைபொருந்திய சபாநாயகனே ! திருமால் மருபகனாகியும் உமது இளையபுத்திரனுமாகிய முருகக்கடவுள் நடத்திய அற்புதச்செய்கைகளைக்கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்த அய்யனே !

அனந்தமுர்த்தியு மாயும், இன்னுமனேக வடிவங்களாயும், ஆனந்தசமுத்திரத்தி லுதயஞ்செய்து அடியார்களின் பலவிருளையோட்டும்படி அருளென்னுங் கிரணங்களைப் பொழியும் ஞானசூரியனாயும், எப்போதும் மாறாதவிபைமாய விளங்கும் பராபர வஸ்துவமாகிய நடைசப்பெருமானே ! மெயஞ்ஞானிகளுக்கு அளவுபடாத இன்பத்தைப் பெருகச்செய்யும் ஆனந்தவாரியே ! தற்போதமிழந்தவர்கள் துதிக்கும் ஞானக்கடலே ! தாய்தன்னை யடைந்த தன்புதல்வனைத் தள்ளாது காப்பாற்றுவதுபோல தேவாரையடைந்து உனக்குத்தொண்டனாயிருக்கமுயற்சிசெய்யும் அடியேனாகிய என்னை இந்தச் சண்டாளனாகியது லுக்கனுடையசித்திரவே

கணியிலிருந்து நீக்கிக்காத்தருளுமையா நடேசப்பெருமானே! சரீரமும், இந்திரியமும், அந்தக்கரணமும், சிவனுமாக மாறுபடுகின்ற மருள்மயமாகிய வடிவத்தை அடியோடுகழித்துக் கர்த்தருளுமையா சிவபிரானே! ஒருநாயை வளாததோன் அதனைக்கைவிடாததுபோல அடியேன் உன்னிடத்தில் உண்மையான பத்தியில்லாதவனே யிருந்தாலும், என்னைக்கைவிடாது உன்கொண்டனாக்கி ஆட்கொள்ளுமையா நடேசனே! வேதங்களினாலும், பிரமாணங்களினாலும் அளவிடுதற்கரிதாகிய புலியூராகிய அம்பலத்தின்கண் என்றும் ஆனந்தவடிவாய் நடனஞ்செய்கின்ற மாமணியாகிய நடேசப்பெருமானே! அடியேன் உனக்கு மெய்யன்புற பிராமஸிருப்பதால் பிரஷ்டனாகியதுலுக்கன்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு இஞ்சிதின்ற குரங்குபோல பரபசுவென்று விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இவ்விதமாகிய துன்பத்தையடைய பூர்வ ஜன்மத்தில் எனைபாபம் பண்ணினேனோ தெரியவில்லை. தேகம் இருக்கிறவரைக்கும் அதுசிவபெருமானாகிய உனது கைக்கரியததுக்கு வினியோகமாகும்படி அதையான் ஆதரித்துவருவதா யிருக்க, அதைப்பிரஷ்டனாகிய துலுக்கனடித்து இமசைபடுத்துவது நியாயமா? அய்யனே! என் தெய்வமே! இதனால் அடியேன் உனக்கு மெய்யன்பு எனல்லவென்று ஏற்படுகின்றதே. “தாயினுல்ல சங்கரனுக்கன்ப, ராயவுள்ளத் தமுதருந்தப்பெறா, பேயர்பேய்முலை யுண்டியிர்போக்கிய, மாயன்மாயத்துட் பட்டமனத்தே”. என்று திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தேவாரத்தில் கூறியிருக்கும்பாசரம் அடியேனுக்கு உபயோகப்பட்டதாயிருப்பதால் அடியேனுக்கு இப்படிப்பட்ட துன்பமேரிட்டதென்பதாய் நினைக்கிறேன். நாயிற்கடைப்பட்ட பேதையாகிய அடியேனை இகழாது காத்து அடிமைகொள்ளுமையா ஞானபூதியே! தேவர்களும் முனிவர்களும் உலகினர்களும் வணங்குந் திருவடியையுடைய கருணாநாயகனே! பரிபூரணசுகமே! தில்லையிலெழுந்தருளிய இறைவனே!

இப்படியாக சுயஞ்சைதன்னியமாகிய பரமத்துமானை ஓபரியவர் தியானித்துக்கொண்டிருக்கையில், அதைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த சண்டாளனாகிய துலுக்கன் எழுந்து ஓடிவந்து மறுபடி அவரை

உதாசினமாகிய பழிப்புலார்த்தைகளால் வைது குதிரைச்சவுக்கா லடித்தான். அந்தஅடி அவர்பொறுக்காமல் உரத்தகூச்சலிடத் தொ டங்கினார். அத்தறுவாயில் அந்தமாரக்கமர்ப்பு போய்க் கொண்டிரு ந்த அடுத்தகிராம அதிகாரி அங்குச்சலைக்கேட்டு அந்தத்தோப்புக்கு வந்து பரீர்க்கையில் பெரியவரைமறத்துடன் சேர்த்துக்கட்டியிருப்ப தையும், அவரைத்துலுக்கன சவுக்காலடிப்பதையும் கண்டு, அவரைக கட்டியிருந்தகட்டை அணிழ்த்துவிட்டு, நடந்த வர்த்தமானத்தைக்கே ட்டி, பெரியவர் கீர்த்தோஷியென்று அறிந்து, அஞ்ஞானமா கிய இருளை அடைந்திருக்கின்ற மனமும், சிங்குகதை யொப்பான பார்வையும், இராட்சசவிருத்தியை யுடையதாகிய அதிக உணவும், இக்குணங்களிற் பிரதிபிம்பித்த கடுங்கோபமும் ஆகிய இத்தற்குண ங்களையுடைய துலுக்கன் பெரியவரைச்செய்த திங்கைக்கேட்டு விச னமுங்கோபமுங்கொண்டு, அதிகாரி துலுக்கனைப்பிடித்துத்தொழுநக கட்டையிற்போட்டு, தன் இருப்பிடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்தண்டனைசெய்தான். பிறகு அத்துலுக்கனுக்குச் சிலநாள்பொ றத்துப் பாரிசவாய்வுகண்டு வாய்கோணி கால்கையிழுத்துக்கொண் டமையால் உபாதிபொறுக்காமல் இறந்தான். இவன் இறந்தபின் பெரியவரைச்செய்ததீய செயலுக்காக எப்தண்டனையாகியவாதனைக்கு ஆளானான்.

இது இப்படியிருக்க பெரியவர் அந்தத்தோப்பைவிட்டு வெளிப் பட்டுப்போய் வேறே ஒருஸ்தானத்தில் தங்கி இருந்தார். அப்படியாக இருக்கும்போது ஒருதினம் அவரிடத்துக்கு வேதப்பொருளிலுறை ந்து மறைந்திருக்கும் மகத்துவங்களையும், தருமமுதலிய நீதிகளால் லாவற்றையும் குறைவில்லாமல் நிறைவாக அறிந்துணர்ந்த முனிவ ரொருவர் கையில் ஒருவட்டுப்புத்தகத்துடன் மேற்படிபெரியவரிடத் துக்கு வந்தார். அவரைப் பெரியவர்தோக்கி, தத்துவக்கயானமுள்ள முனிவரே! மகானுபாவரே! தேவரீரெங்கேயிருப்பது? கையிலிருக் கும்புத்தகம் என்னவிஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுகின்றது? இங்கேவரு வதற்குக் காரணம்யாது? என்றுவினவினர். அதற்குமுனிவர கூறிய தாவது, நாமிருப்பது பாண்டியநீதசம் ஸ்ரீசிதம்பரத்தில் பொற்சபை யில் திருநடைஞ்செய்கின்ற பிஞ்சுபாணியாகிய நடேசரைக்கண்டு

கெரிசனமசெய்துவிட்டு காசிப்பதிக்கு இந் கமாரக்கமாய்ப் போகிறோம். தொலைதூரம் நடந்துவந்ததில் ஆயாசங்கொண்டிருப்பதால் மிகவும் குளிர்ச்சியாயிருக்கும் இந்தத்தோப்பில்படுத்து இளைப்பாறப்போகலா மென்பதாக இங்கே வந்தோமென்று கூறினார். நம்முடைய கையிலிருக்கும் புத்தகத்தின்பெயர் ஞானநந்த அமுர்த மென்று சொல்லப்படுபு. அது எதைப்பற்றிப் பேசுகிறதென்றால் எந்த வஸ்துவானது பஞ்சபூதமாயும், பிராணமயகோசம் - அன்னமயகோசம் - மனோமயகோசம் ஆனந்தமயகோசம் என்னும் பஞ்சகோசங்களாயும், ஞானேந்திரியங்களாயும், காமேந்திரியங்களாயும், அறிவாயும், அவவறிவுக் கறிவாயும், எங்கும் நிறைந்து இருக்கின்ற காத்நயமாகிய சாக்நியாயும், ஞானஞ்ஞானமாயும், விஞ்ஞானபதமாயும், பாபவிஞ்ச னுகிய பரமபத நாதனாயும், நான்கு வேதத்தின் முடிவில் விளங்கும் பரமகருணைநிதியாயும், பல்புவனமுந் சகலசரஸ்வா அண்டாண்ட பிரம்மாண்டசோருபமாயும், மும்மூர்த்திகளாயும், பரபலபேதாபேதமானசில்லறைத்தெய்வங்களாயும், முப்பத்து முககோடிதேவர்களாயும், தம்புருநாரகராதி நார்பத்தெண்ணூயிரம் ரிஷிகளாயும், ஏகாதசருத்திரர்களாயும், துவாதசாதித்தாகளாயும், அஷ்டவசுக்களாயும், திக்குப் பாலர்களாயும், சபதசமுத்திரங்களாயும், சக்ரவாளஇரியாயும், பகமேருமுதலிய குலாசலங்களாயும், கைலாயம்-பரமபதம்-சத்தியலோகம் ஆகிய பதங்களாயும், மூன்று கோடியறுபதினாயிரம் புண்ணிய தீர்த்தங்களாயும், அநேகங்கோடி பர்வதங்களாயும், விளங்குகின்றதோ அந்தப் பரமாத்மாவின் விலக்ஷணத்தைப்பற்றிப் பேசுகின்றது.

வினா — ஐயா முனிஸ்வரே! உம்முடைய கையிலிருக்கும் புத்தகம் மேற்கூறிய விஷயத்தைத்தவிர வேறே எவ்விதமாகவாவது பரமாத்மாவைப்பற்றிப் பேசுவதுண்டா?

விடை — ஆம் பேசுவதுண்டு; அதுயாதெனில், பிரஞ்ஞான பிரமமென்று இருக்குவேக மதாவாக்கியங்கடறுகின்ற பாஷாத்துண்டாகிய பிரமமானது சலக்ஷணமாகவும் விலக்ஷணமாகவும் விளங்கப்படுகிறது.

கின்றதென்பதையும், கிஞ்சிக்குத்வாதி குணங்களுடன் கூடியிருக்கிற ஜீவனுக்கும் சர்வக்ஞத்வாக் குணங்களுடன் கூடியிருக்கிற ஈஸ்வரனுக்கும் உண்டாகும் ஐக்கியம் இன்னதென்பதையும், ஆன்மதத்துவமுதலிய பாசமானகருவிகள்முற்றும் சடமென்பதையும், பசுஞானமும் பாசஞானமுமாகிய இவ்விரண்டுங் கழன்றப்பாற்பட்டஇடத்தில்பதியொன்றுமே காணப்படும் பொருளென்றும், மாயாமோகத்தால் காணப்படுகிற ஸ்தூல ரூட்சும பிரபஞ்சத்தில் வினைவசத்தால் அஞ்ஞான போகங்களை அநுபவிக்கும் ஜீவர்கள் ஜீவன் முத்திரிலையையடைய மார்க்கத்தையும் எடுத்துரைக்கும்.

வினா.—ஐயா! பசுவாகிய ஜீவனுக்கு அஞ்ஞானத்தன்மை எப்படியுண்டாயிற்று? அந்த அஞ்ஞானத்துக்கு வடிவமுண்டா?

விடை.—அஞ்ஞானத்திற்கு இப்பாண வடிவம் கிடையாது. ஆனால் அதற்கு விஷயங்களின் சையோகமே பிரததியகூத்தோற்றமென்று சொல்லப்படும். எந்தநரன் தானல்லாத உடம்பை நானென்றும், தன்னோடு உரிமையல்லாதவைவாய் நூழ்வு பொருந்திய எல்லாப்பொருளையும் எனென்று ஜீவிக்கிறோடு அப்படிப்பட்டவன் அம்மாயின் காரியமான அஞ்ஞானத்தினுடைய மயக்கமாகிய காலசக்கரத்திலகப்பட்டுக்கொண்டு சங்கற்ப விகற்பத்தினால் வருகின்ற ஆசையாகிய விடயங்களிற் சுழன்று அகனால் துயரப்படுவான். ஒருவனைப்பார்த்து அடா ராமா ஏண்டா கொலை செய்தாயென்று கேட்டால் தெரியாமையாற் செய்தேனென்கிறான். தெரியாமை என்பதே அஞ்ஞானமாகும். எனதெதார்த்த சொருபத்தைச் சிதாபாசனாகிய ஜீவனென்று மாறுகத் தானறிவது அஞ்ஞானமாகும். தற்பதத்தைப் பிரமமென்று திடமாய்த் தானறிவதே ஞானமாகும். அப்போது முற்பவத் தொடர்பாகிய விஷயமும், பிரகிருதி உறவும், ஜகத்பந்தத்தினுண்டாகும் வாசனையும், அடியோடு ஒழிந்துபோம். சிதாபாசனுடைய பசுரணண்களாகிய குரங்குகள் எதுவரையில் தூர்க்குணம் பொருந்திய மோகாந்த காரமான பிரபஞ்சமாகிய வனத்தில் உலாவிக்கொண்டு விஷயமாகிய கனிகளைப் பறித்துத் தின்றுகொண்டுதிரிகின்றனவோ அதுவரையில் அஞ்ஞானம் ஜீவனை விட்டுநீங்காது. உலகத்தின்

வேதாந்த சாஸ்திரப் பிபாசம்பண்ணி அக்கியான கேவலத்தினின்று நீங்கி விஞ்ஞான மென்னும் பாட்டடைய யடைந்து சன்ன மரண துக்கத்தைத் தொலைக்காமலும், சத்துவங்களின் தோற்றம்-திதி-ஓம்க்கம் இவற்றின்பாடுபாடுகளை அறியாமலும், நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம் - இகமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம் - சமாதிகட்கசம் பத்து-முமுகூடத்துவம் - இவைகளி னிலட்சணத்தை ஆராயாமலும், பரமாத்மாவாகிய சத்தப்பிரமத்தை சிவவணமனஞ்செய்து நிதித்தியாசனிககாமலும், ஞானமென்பதை இன்னதென்று தெரிந்து கொள்ளாமலும், சில பசுனாக்களைக்கற்றுக் கொண்டு சிவநேசர்களைத் தூஷித்த ஒருவருக் கொருவர் சண்டை யுண்டாக்கி வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு களிப்புக் கொள்ளுபவர்களுமாயிருக்கின்றமூடர்களை அஞ்ஞானமாகியபோய் ஜன்ம ஜன்மங்களாய் இழுத்துக்கொண்டு போய்த் துக்கங்களை அனுபவிக்கச்செய்து பாபிஷ்ணுமகிக் கடைசியாய் நரககுழிக்குப் போய்ச்சேர ஆளாக்கிவிடும்.

வினா.—ஐயா முனீஸவாரே! மேற்படி புத்தகத்திலுன்னும் ஏதா கிலும் விசேஷமாய்ச் சொல்லப்படுகிறதா?

விடை.—ஆம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது யாதெனில், பிரபஞ்சம் பிரத்தியக்ஷமாகத் தோற்றிக்கொண்டிருக்க அதை மித் தையென்று சொல்லுங்காரணம், அம்மித்தையாதோஷத்தை நிவர்த்திசெய்யும்வகை, ஆன்மாக்களுக்குத் தூலகுக்கும காரணமென்னுஞ் சரீரத்திரயங்களிறுற்பத்தி, அச்சரீரத்தில் அகக்கருவி புறக் கருவியென்னும் தத்துவங்களின் சேட்டை, சரீரமும் சரீரியும் எவ் விதமாய்க்கூடியது, ஆன்மாவென்பதுயாது, சித்தெது, சடமெது, பந்தமெது, வீடெது, ஆன்மாக்களை மாயவாழ்க்கையாகிய சரியன் பிடித்து அலட்டுதற் குக்காரணம்பாது, மனதின்வியாபாரம் தொழையும் வழி, மனம் பஞ்சீசந்திரியங்களின் வழியாகச் சேல்லுவதை அறிய வினாற்றித்து நடைசப்பெருமானுடைய செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடியிற் செலுத்தும்வகை, ஆன்மா கரணங்களைக்கூடி விஷயங்களை நுகர்ந்து அலைவதினாண்டாகும் தீனம், ஆணவம்மய ஆன்மாவைச்செய்யும் போராட்டம், அவ்வாணவமத்தை நீக்கும்வழி என்கும் பூரணமாய்ப்பெருகிய ஞானசாகசமாகிய தீட்சைப்பெருகிய

ஊடைய திருவடிபை அடையுமார்க்கம், ஆமையானது தனதுறுப்பு
களை அடக்குதல்போல் புலன்வழிச்செல்லும் இந்திரியங்களை மனத்
தின்வழி நிற்கும்படிச்செய்ய யோகாதுஷ்டானங்களைச்செய்யவேண்
டியவகைஇவைமுதலியவிஷயங்களைப்பற்றி ரோற்படிநூல் உரைக்கின்
றன.மும்மலமும், முக்குணமும, முப்பிணியுமற்றவராகிய முனீஸ்வ
ரர்,இவ்வண்ணத்தன்னிடத்திலி நந்தபுத்தகத்திற்கண்டவிஷயங்களிற்
சிவவற்றைஎடுத்து நவின்றதூரதவிச,ஆகமம்-வேதம்-உபநிஷத் என்
னும் இம்மூன்றிலும் பிரதிபாதிக்கும் பொருளின் தாற்பரியத்தையும்
தெரிவித்து, யார்தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்து ஆசாரியன் உபதேசத்
தைப்பெறுகிறார்களோ அவர்கள்,தானென்னுஞ்சீவபோதங்கழிந்து
விலக்ஷணமாகிய சத்தாத்துமாவாப்பிரகாசிக்குமுடிவாகிய ஆனந்த
போதத்தைப் பெற்று அநுபவிப்பார்களுள்ளும், இப்படிப்பட்ட
பெரும்பாக்கியத்தை அடைகிற மகான்களைத்தான் புண்ணியவானக
ளென்றும், அப்படிக்கல்லாபல் சிவத்தியானத்தைக் கைப்பற்றாது
பாபத்திற்குட்பட்டு துக்கங்களை அநுபவிக்கும் அஞ்ஞானிகள் மன
த்தின் வல்லபகதால் காமமென்னு மோகப்படுகுழியாகிய பிறவித்
கடலில் முழுக்கிக்கிடப்பார்களுள்ளும்,கூட இன்னுஞ்சொல்கின்றார்.

பெரியவரே! நீர்மாயையும்அதனால்விளையும்அஞ்ஞானத்தையும்
விலக்கி ஆசாரியன் அதுக்கிரகத்தால் பிரமஞானத்தைப் பெறுவீரா
கில் உமது சுபாவநிலையை அடைகுவிர், அஃதடையவே பேசும்படி
யான ஈசனும் நீராகவேயிருப்பீர்.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

பேசுவானு மீசனே பிரம்மஞான மும்முனே
ஆசையான ஐவரும் அலைஞ்சலைச்சுற படுகிறீர்
ஆசையான ஐவரை யடக்கியோ ரிடத்திலே,
பேசிடா திருந்திரானு லீசன்வந்து பேசமே.

ஓ பெரியவரே! ஆத்தமஞான விஷயங்களிப்படியிருக்க, சிதா
பாசனாகிய சிவஞானவன் சிவரூபமாகிய தனதுஎதார்த்த சொரூப
சுபாவநிலையை அடிகிறானில்லை. அதேமேனில், ஜீவன்அஞ்ஞானத்

தால் மறைபடுண்டு, துன்பமாகிய மாயாவலைப் பாசத்திற்கட்டுப் பட்டு, தன்னைத் தானமறந்து, காமவெகுளிமீது மயக்குண்டு, பஞ்சபூத விகாரமான பெளதிகசீரத்தைத் தான் என்று கருதி, 'அதனிடத்தில் அபிரமாணமவைத்து, துன்பமுள்ள போகங்களை அதுபவிகளுக்கொ ண்டி, தேகமெடுதல் காலமுதல் இதுவரைக்கும் நற்கருமங்கள் எச்சிந் தையில் சீனேட்டாமலும், ஆகமவேதபுராணமாதிக் கலைஞானங்களி லுள்ள பொருள்களை யறிந்துகொள்ள எத்கனப்படாமலும், மெய் யன்பா நேசமடையாமலும், கருமபிணுமினிய மொழியும் காமவேள் கணையினுங் கூடிய விழிகளுமுடைய மாகாதளின் போகமே பெரிதென்று எண்ணி அதில் மகிழ்ந்தாடும் அஞ்ஞானியா யிருப்ப தால், தனதெதராக ர சீலமையை அறிய அசா கனையிருக்கிறான்.

செய்யுள்.

1. நமிசூரனுளேகாலு மென்புள்ளு மு
மான்வுடலினுசிவநுபார நிதனை கெனியாமல்
உன்னுடலுக்கிறதேடி யுமுன் லுலகிறறடுமாறி
மாநகற்புகுமுகேர மாயைவலைபாடுவார்கள.

அந்தச் சிவன் ஆசாரியருடைய அதுக்கிரகத்தால் பஞ்சமலங்களை, யும் பகதபாசங்களை யும் விலக்கிக் கொள்வானாகில், பதிநிலைமையை யடைகுவான். அது எப்படியெனில், புழுவானது குளவிறுபத்தை அடைவதைப்போல ஸீவன் சிவநுபத்தை அடைவான்.

சிவலங்கியர் பாடல்.

பசுசைமன்புதுப்பிலே புழுப்பொதிந்த வேட்டுவன்
நித்தமுநிலையவே யநேகபேதசித்தமாய்ப்
பசுசைவன்னிலையப் பறந்துதும்பியானலும்
பிதகாகாளனிகிலீர் பிராணிநுநகோலமே.

சாயுச்சியம்.

முன்னோற்றனது முதிர்வாளினானம்
அறியாப்பசுசை, சிறுபுழுக்கவாநத

வண்டென வயிரைக் கொண்டிமுயிரது
தன்னினோக்கித் தானதுவாகி
ஐவகைத் தொழிலு மெப்பவகை யுணர்வும்
பிரியாவாறு பெற்றுத் திரியாப
பெரியோர் திரட்சி தான்சேர்ந்தடுமே.

இப்படியாக நரர்களாகிய பசுக்களில் எவர்களாகிலும் சனை
மரண துகடங்களைப் போக்கிக்கொள்ள ஆத்மபோத மென்கிற
வேதாந்த நூலிலே சொல்லுகிறபடி பரத்தன்விஷயமா யறியவேண்
டியதை யறிந்து தேசிகோத்தமரின் ஞானோபதேசத்தால் அருமை
யான நிஷ்டையிலிருந்து ஆத்ம தீர்த்தத்தால் ஸ்நானம்பண்ணி,
நித்தியானந்த ஸ்வரூபமாக விருமபுவரா யிருந்தாலும், அப்படிக்குப்
பெரும் பதத்தை யடையச் செய்ய முயற்சிக்குச் சுத்தமனத்தைக்
கைவசப்படுத்த வேண்டியது அவசியமானதா யிருக்கும். மனம்
ருமையையும், சிறுமையையும், சுத்தத்தையும், அசுத்தத்தையு
முடையது. காமியாயும் டோக்காரியாயு மிருக்கும் வனிதை சிவனே
சர்க்களையும் மயக்குவதுபோல் கெட்ட மனமானது மோனஞானியை
யும் மோசம்போகச் செய்யும. சங்கற்ப வடிவமான மனத்தைக் கெ
டுத்தால் ஞானமயமாக விளங்கும். அசுத்தமான மனது சிதாபாசர்க
ளாகிய ஜீவர்களைச் செய்யும் பொல்லாங்குகள் எதற்குச் சமானமா
யிருக்குமெனில் வஞ்சகமும், பொய்யும், மோசமும், காமமும் மிக்
கவுர்களாகிய சோரஸ்திரீகள் தமது புருஷர்களுக்குச் செய்யும்
பொல்லாங்குக்கு நிகராக விருக்கும். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக
இசனடியில் கெட்டநடவடிக்கையை யுடைய ஒரு ஸ்திரியைப்பற்றிக
கதை யொன்று கூறுகிறோம் கேளுமென்று தோப்பிலிருந்த பெரி
யவர்க்கு வழிப்போக்கராய் வந்தஞானவான் சொல்லியபடி காசி
மடாதிபதியானவர் தம்மிடம்வந்த சிவநேசருக்குக் கூறலுற்றனர்.

ஞானிகளின்மகிமை முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.

தருச்சிற்றம்பலம்,

ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிர்தம்.

ஐந்தாவது பிரகரணம்.

புருஷத்துரோக மாதர்களின்கதை.

க - வது, சூர்ப்பநகை.

பிரமபுரமென்கிற கிராமத்தில் சுபபிரமணிய நென்கிற பேருடைய ஒருகுடியானவ னிருந்தான். அவன் ஒருநாள் மதுரைக்குப் போய் சொக்கலிங்கக்கடவுளைத் தெரிசனம் செய்துவிட்டு மீளுகிற மமமனகோவில்மாரகமாய் வந்தையில் அவ்விடத்தில் ஓர் ஆலமரத்தினடியில் தத்துவங்களின்ன தெனறுதெரிந்துகொண்டு ஜீவாத்மாவாயிருக்கின்ற தனது நிலையை அறிந்து அதைக் கெடுத்துப்பரமாத்ம நிலையை அடையும்பொருட்டு ஒருபெரியவர் நிஷ்டையில் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் அருகில் இந்தசுபபிரமணியன்வந்து உட்கார்ந்தான். அவர் கண்விழித்துப்பார்த்தார். அப்போது சுபபிரமணியன் எழுந்து அவரைவணங்காமல் தடிமார்பைப்போல் அசைவற்று உட்கார்ந்திருந்தான். அதைக்கண்ட பெரியவர் ஒஹ் இவன் கேவலம் அக்கியான சொருபியாயிருப்பவனாயும், சகல பிரமாண்ட பிண்டங்களிலும் தானாய்விளங்குகின்ற பிரமமாகியும், சகல ஆத்துமாக்களையும் இரகசிக்கப்பட்ட ஹைகதீஸவரனாகியுமிராதின்ற கேட்சப்பெருமானைச் சற்றேனுமிருநையாதவனாயும், சிவன் - விஷ்ணு - பிரமன் - கணபதி - சுபபிரமணியராகி தேவர்களைப் பணியப்பட்ட அடியார்தனக்குத் தொண்டு செய்யாதவனாயும், பழிபாவத்தை உண்டாக்கும்பொல்லாங்கையே செய்து விடபாணதமென்னும் விடத்தை அழுத்தமென்று அதைப்புகிக்கும் பாபிகள் கூட்டத்திற்குத் தலைவனாயிருப்பதாக வெண்ணி இவன் மூடத்தனத்திற்காக இரங்கி இவன் ஆணவச் சிறையினின்று நீங்கி புனிதனாகும் பொருட்டி இந்த உபாசனம் செய்யும்படி செய்வித்து இவனைக்கிருதாந்தனாகும்படி

செய்ய வேண்டுமென்பதாகவெண்ணி, அடாசிதாபாச ஜீவனாகிய ஆடவனே! நீ உன்னாருக்குப்போய், சிவனடியார்களை அநுசரித்து, அவர்களால் ஞானதூல்களிற் கூறும் மெய்ப்பொருளின் லக்ஷணத்தை அறிந்துகொண்டு, அரகர சிவசிவவென்று சிவத்தியாளஞ்செய்து, பரதத்துவம் பரவெளி பரமாத்விதமான பராசிவனது பூங்கழல்களாகிய திருவடிகளை அடையும் மார்த்தகத்தைக் தேடிச் சொள்ளு வாயென்று கட்டையிட்டார்.

சுப்பிரமணியன் பெரியவரைப் பார்த்து எனக்கு வேளாண்மைத் தொழில் விசேஷமா யிருப்பதால் நான் அரகர சிவசிவவென்று சொல்ல என்னாலாகாது, ஊரிலமழைபெயது எல்லாருடைய நிலங்களும் உழப்பட்டிருக்கிறது. என்னுடைய நிலமத்திரம் தருசாய்க் கிடக்கிறது. நான் ஊருக்குப்போகவேண்டு. சுவாமியை நினைக்க என்னாலாகாது. எனக்குச் சாகவாசமுங் கிடையாது என்றான். அதற்குப் பெரியவர் அட்டா மூடா! ஓர் மடத்தில் ஒரு சுயம்பாகி சொன்னதுபோல் நீயும் சொல்கிறாயே இஃதென்ன விந்தையா யிருக்கிறது என்று சொன்னார். அதற்குச் சுப்பிரமணியன் பெரியவரை நோக்கி, அந்தச் சுயம்பாகியார்? அவன் வரலாறு யாது? அதைக் கூறுமென்றான். அதற்குப் பெரியவர் சொல்லியதாவது, இராமேசுவரத்தில் ஓர் மடத்தில் ஒருவன் சம்பளத்திற்குத்தவசியினை வேலைசெய்துகொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்க அவன்செய்ததப்புக்காக அவனை அந்தமடத்துக் காருபாரி, வேலையி லிருந்து நீக்கிப்போட்டான். இதற்கு இரண்டு மாதங் கழிந்தபின் அவன்மடத்துக்குவந்துமடாதிபதியைக்கண்டுவணங்கிக்கும்பிடுபோட்டு, சுவாமி! வேலையில்லாமல் அன்ன பளுதிக்கு அதிக கஷ்டப்படுகிறேன், என் வேலையை எனக்குக் கொடுக்க உத்தரவாக வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டான். அதன்பேரில், அவனை வேலையை விட்டு நீக்கியதற்கு உண்டான காரணத்தை மடாதிபதி தெரிந்துகொண்டு காருபாரியை நோக்கி, அவன்வேலை செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை, அவனை மடத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு சவரக்ஷணை செய்ய வேண்டுமென்றும்; ஆனால் அவனுக்குச் சுகமுண்டாகத் தக்கதாக மனோராச்சியம் செய்யாமல் சார்வதாய் அரகர,

சிவ சிவ வென்று சொல்லும்படி செய்விக்க வேண்டுமென்றும் கட்டளை யிட்டா. அநதப்படிக்கு அந்தச் சுயம்பாகி இரண்டு மாதகால பரிபரமம் மடத்தி லிருந்து ஜனன மரணத்தைப் போக்கும் பிஞ்ஞகன் திருவடியை நினைத்து அரகரசிவசிவவென்று சொல்லிக் கொண்டிருந் தான். அப்படி சொல்வதில் அவன் வெறுப் புற்று, ஒருநாள் மடாதிபதியின் முன்வந்துநின்று அவரைவணங்கி, ஓ சுவாமி! ஊரில் என் புத்திரமி ததிர களத்ரா திகளைவிட்டு நானிங்கிருப் பதில் அவர்கள் அன்னபனாகிகளிடலாமல் அவதப்பிக்கிறார்கள். ஆடு மாடுகள் அலைந்துபோகிறது. விடுவாசல் பாழாய்ப்போகிறது. என் குகிற்பாதைக்காக நான்மடத்தி லிருந்துகொண்டு அரகர சிவசிவ வென்று சொல்கிறதானால் எனக்கு நாவெழும்பவில்லை. என்கியா பகமெல்லாம் என்பெண்ணாதி பிள்ளைகளின் பேரிலேயே இருக்கிறது. அரகரசிவசிவவென்று சொல்லுபபடி நா நுபரி எந்நேரமும் உபத்திர வப படுததுகிறான். வயிற்றுச்சோற்றுக்காக நான் அவன் சொல்கிற படி நடக்கவேண்டிய தா யிருக்கிறது. ஆகையால், என்னைஊருக்குப் போம்படி உத்திரவுநாடுகக வேண்டும் சுவாமியன்றுகேட்டு சுவாமி க்கு நாலேகது குடியிடுபோட்டான். ஓ ஓ! யார் அஞ்ஞானமும், அஞ் ஞானத்தினுள்ள இயல்பு, தேகேந்திரியாதி ஜெகத்தும், அத்தலு ள்ள பொருள்களும், மித்தையாப்பிரபஞ்சதையும்மெய்யென்றுகருதி தெகமே நாடுவனுகின்ற விபரீதபாவனையுங் கொள்கிறார்களோ அப் படிப பட்டவார்களுடைய ிஜ்ஜஸும், ஆயுசும், செல்வமும், கல்வி யும், புத்திரபாக்கியமும், மனைவாழ்க்கையும், வாசனபோகமும் நாசம டைந்துபோவார்களென்பதையும், இன்பதுன்பத்திற்கேதுவாகஎடுத்த உடல சூத்திரக் கயிறறினாலுமே பொம்மைபோல விளங்குவதன லே அது எத்தனைநாளேக கிருந்தாலும் இறப்பதெயன்றிநெடுநாளிரா தென்பதைபுர, இவன் தெரிந்துகொள்ளாமல், சிவபத்தியும் தவமு மில்லாமல் பொய் சூதுவாது பேசிக்கொண்டு, பாவம் மோசம் கபடம் முதலிய பாதகங்களை யெல்லாம் தங்களுடலாகிய இல்லத்தில் குடி வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பிரஷ்டர்களில் இவனொருவனு யிருப்ப தாகஎண்ணி, அவனைநோக்கி, அடாகயம்பாகி! ஊருக்குப்போதாரித இங்கேயேயிருந்து இருக்காதி நான்கு வேதத்தினந்தமாகிய உபநிட தத்தினுரைக்கும் வாக்கியமாகிய அரகர சிவசிவவென்பதைத், சொல்

லீக்கொண்டிரு உனக்குவேண்டிய உதவியைச் செய்கிறேன் என்று தம்பிரான் உரைத்தார். அதற்குச் சயம்பாகி நான் தங்களுத்திரவுட்டிக்குமடத்திலிருக்கிறதா யிருந்தாலும் அரகாசிவசிவசிவென் றுமாத்திரம் உச்சரிக்க மாட்டேன். உங்களுக்கும் உங்கள் சீஷர்களுக்கும் வேண்டியதா யிருந்தால் சொல்லிக்கொள்ளுங்கள்; நான் உச்சரிக்கவே மாட்டேன் என்றுன். மறுபடியும் ஏதாகிலும் இதைப்பற்றிச் சொல்லுவோமானால், அனுக்குச் கோபம் வந்துவிடுமென்று எண்ணி மடாதிபதி பேசாமல் மௌனமா யிருந்துவிட்டார். இது இப்படியிருக்க அந்தச் சயம்பாகியாகிய அஞ்ஞானி அன்றிராத்திரி மடத்திலிருந்து ஒருவருக்குத் தெரியாமல் ஓடிப்போய்விட்டான்.

பெரியவர்களா யிருக்கிற மகான்கள் மூடர்களாகிய அஞ்ஞானி களுக்குப் புகளும் சத்கர்ம விஷயங்களை அவர்கள் கேளாக என் பதற்கு இந்தச் சயம்பாகியின் சரித்திரமே ஒரு திருஷ்டாந்தமா யிருக்கிறது.

திருடர்களுடன் உறவாடினாலும் மூடர்களுடன் உறவாடலா காதென்று சொல்லும் பழமொழி உண்மை யென்பதாக இந்தக் கதையினால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இப்படியாக மேற்கண்டபடி பெரியவர் சுப்பிரமணியனுக்கு எடுத்துரைக்கவே சுப்பிரமணியன் உலகவாழ்வு போய் யென்றும், தேகம் நீர்க்குமிழிபோல் நிலையிலலாம லழிந்துபோ மென்றும், இல் வாழ்க்கையிலிருந்து தேகத்தை அபிமானித்துச் சிவபெருமானைத் தொழாமல் தப்பிப் போவதானால், அது ஆத்ம துரோகம் செய்த தாகு மென்றும், அதனால் எமதண்டனை கிடைக்கு மென்றும் எண்ணி தன்னுருக்குப் போய் பெரியவர்களாகிய மகான்களைக் கண்டு ஞான னால்களைப் பாடங்கேட்டு ஞான சாதக வழியில் நின்று சிவத்தியானஞ் செய்து ஞான 'சாதகத்தை அனுஷ்டித்து வந்ததும் தவிர, இல்லறத்துக்குரிய பயிர் வேலையும் பார்த்துக் கொண் டிருந்தான்.

சுப்பிரமணியன் விருத்தாந்தம் இப்படியிருக்க, அவனுக்குச் சூரப் பாகி மௌனம் பேசுடைய ஒரு ஸ்திரீமனைவியா யிருந்தாள். அவள்

பாவசிந்தையுள்ளவளாயும், இரக்கமில்லாததாமஸ குணத்தையுடையவளாயும், அஞ்சியநாயகர்களை அணையும்பெருமையில் மகிழ்ந்தாடுபவளாயும், தண்டு பஜாரியாயும், சாங்கமொழி உற்றவளாயும், சண்டை மொழிகற்றவளாயும், வியபிசாரிகளுக்குச் சிநேகிதியாயும், பழிபாவங்களைச் செய்கிற பாவிகளாகிய ஸ்திரீகளின் கூட்டத்தில் பாவப்பங்குவைத் திருப்பவளாயு மிருந்தாள். இப்படி யிருந்தாலும் கொஞ்சம் வாசித்தவளாயும், காளகண்டஹூய பரமசிவனடியாரிடத்திலும், கோதண்டபாணியாகிய மகானிஷ்ணுவினடியாரிடத்திலும்கொஞ்சம் விஸ்வாசமுள்ளவளாயுமிருந்தாள். இவளைப்போல பாவஉருவங்கொண்ட வேறொரு ஸ்திரீயை உலகத்தில் காண்பது அரிதாயிருக்கும்.

இது இப்படியிருக்க, அநத மாகானவள் தன் இல்லத்திற்குச் சமீபமாய் இருக்கும் காளியமமன ஆலயத்திற்குச் சிலநாள்தினர் தோறும் காலையிலே இரண்டுவேளையும் போய் அநத அம்மன் எதிரில் நின்றுகொண்டு தோததிரம செய்வாள்.

ஓ லோகமாதாலே! சையமாலவரை குமாரியே! திரிபுரார்தகியே! ஓ பஞ்சாக்ஷரசொருபியே! சர்வபீஜாக்ஷர சொருபியே! கற்பக வல்லியே! ஓ நாத நாதார்த்தருபியே! கோடிகுரியப்பிரகாசியே! அமுர்த நாதார்த்தருபியே! ஆதிசத்தி வல்லியே! ஜகன்மோகினியே! சர்வபூத சொருபியே! ஜகதரட்சகியே! ஓ ஜயஜநநியே! ஓ காளி! கங்காளி! சாமுண்ட! இரணபத்திரகாளி! ஏகரி! விசி! ராஜராஜேஸ்வரி! பாலதிரிபுரநந்தரி! சூலி! என்டோனி! தாரகாக்ரூரசம்மாரி! மாதரி! கௌரி! திரியம்பகி! ஆனந்தபரவி! கௌமாரி! சண்டிகை! யோகினி! வேதாளி! யாமனை! மாகாளி! பகவதி! சவுந்தரி! அர்த்தஞரீஸ்வரி! அம்மாதா! யே! என்னைவன்கண்களிரண்டும் இழந்து குருடாயப்போகும்படி அறுக்கிரகம் செய்யும்மாதாயே! உன்னையமபி வந்தேன். சித்தமதிரங்கி என்கோரிக்கைகளேடும் படி செய்யும்மாதாயே என்று கேட்டுக் கொண்டாள். இந்தப்புடிக்கு மேற்படி சூர்ப்பநகி இரண்டு மாதகால பரியந்தம் பிரதிநிதமும் காளியம்மன் ஆலயத்துக்குப்போய வேண்டிக் கொண்டுவந்திருந்தாள். இப்படியாக இவள் ஆலயத்துக்குப்போய் வருவதைக்கண்டகாளியம்மன், அவள் ஆலயத்துக்குப்போய்வரும் எண்ணுவதைக்கண்ட

தெரிந்த கொள்ளும்பொருட்டு ஒருதினம் அவன் ஆலயத்திற்குப் போகு முன்னிட்டே தான் அந்த ஆலயத்திற்குச் சென்று அம் மனுடைய பின்புறமாய் மறைவாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். இதற்குப் பின் அநாநாழிகை பொறுத்து தன்மனைவி ஆலயத்திற்குவந்து காளியம்மனை நோக்கி, ஓ தாயே! என் கணவனுடைய கண்களிரண்டுங்கெட்டி அவன் அந்தகளுகப்போகும்படிச்செய்விக்க வேண்டியதாய்ப் பலதடவைகளில் நான் உன்னைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்தும், என்பிரார்த்தனைக்கு நீ இரங்கவில்லையே! தாயே! என்பேரில் உனக்குக்கோபமா? கிருபைவரவில்லையா? மாதங்கி புவனேஸ்வரி சுந்தரான்கி மாகாளி கொற்றவைஐயை கார்த்திகை கௌரி தூர்க்கை சூலி மகிடாசூரசம்மாரி நீலி விந்தை சயமகள் இருங்கலையூர்தி சிங்கவாகனி விசயைஅந்தரி மாலுக்கிளையாள்சக்கராயுதி பாலைக்கிழத்தி பண்ணம்பணத்தி நாராயணி கன்னி குமரி என்னும இத்திருநாமங்களைச் சொல்லிப் போற்றித் துதிசெய்து, அம்மணி! என்கோரிக்கை நிறைவேறினால் உனக்குப் பொங்கலிட்டுப் பெரும்பூசைபோட்டு ஆறுகால்ஜீவன் ஒன்று பலிகொடுக்கிறேனென்று உரத்தசத்தத்துடன் கூவிச்சொல்லினான். அதைக்கேட்டிருந்த அவன் கணவன் அவன்கொரேண்ணத்திற்கு மனங்கலங்கிக் கவலையுற்று, ஒருவாறு மனோதிடங்கொண்டு காளியம்மன் சொல்லுவதைப்போல் ஓ சூர்ப்பநகி! உன்கோரிக்கையின்படி இன்றுமுதல் உன்புருஷனுக்குக்கண்களிரண்டுங் கெட்டுப்போய் விடுமென்ப தாகச சொல்லினான். இதை அந்தச்சண்டாள சூர்ப்பநகையானவள் கேட்டு மகாசந்தோஷப்பட்டு, இன்றுதான் சுபதினம் இப்படிப்பட்ட வரம்பெற நான் என்னமாதவம் செய்தேனோவென்று களிப்படைந்து தன்கிரகத்திற்குச்சென்றாள்.

சுப்பிரமணியன் அன்றுசாயந்திரம் வீட்டுக்குவந்து வாசற்படிக்குச் சமீபத்தில் நிற்குகொண்டு தன்மனைவியைக் கூச்சலிட்டு அழைத்து, அடிபெண்ணே! எனக்குக் கண்பார்வை தெரியவில்லை யென்று மாறுபாடாய்க்கூறினான். இதைக்கேட்ட மனைவியாகிய சூர்ப்பநகியானவள் மனதில் அடங்காச்சந்தோஷங்கொண்டுமேலுக்கு விம்மிவிம்மி அழுது கீழேவிழுந்துபுரண்டு, கண்கிணர் என்ற வாழ்

தியநாதம்-சங்கநாதம்-வினோநாதம் - பேரிகைநாதம் - மிருதங்கநாதம்
வேதகோஷம் - பிரணவோச்சாரணதொனி இவைமுதலிய ஓசைகள்
எப்பொழுதும் இடைவிடாது ஒலிக்கும்படியாக தில்லைச்சிற்சபை
யில் நவரத்தினங்கள் பதித்த பிடத்தின்மேல் திருநடனஞ் செய்கி
ன்ற பரமசிவனே! எனது நாபகனுக்கு நேத்திரங்கள் போய்விட்
டதே! இனிநானெப்படி ஜீவிப்பேன், என்னசெய்வேன், என்கெதி
இப்படியாச்சுதே என்று பொய்யாகப் புலம்பி பித்துப்பிடித்தவன்
போல் பலருமறியும்படி கண்ணீர்விட்டுக் கீழேவிழுந்து புரண்டு புர
ண்டு ஒ வென்று அழுதான்.

மறுநாள் சூர்ப்பநகி உதயத்திலெழுந்திருநது ஸ்நானபானஞ்
செய்து, தான்காளியமமனுக்குச் செய்திருந்த பிரார்த்தனையை நிறை
வேற்றும்பொருட்டு அரைரூபாய் எடுத்துக்கொண்டு கடைத்தெரு
வுக்குப்போய், அவல்-கடலை-பட்டாணி-என்றநுண்டை-பொரி யுரு
ண்டை-பொங்கலிடுவதற்காக வேண்டிய சாமகிரியங்களையும் வாங்
கிக்கொண்டு ஆலயத்துக்குப்போய் பொங்கலிட்டு பிரார்த்தனைப்படி.
ஆறுகால் ஜீவனாகிய ஒருசையைப்பிடித்து அதன் தலையைக்கிள்ளி
காளியம்மன் முன்னே போட்டு, பொங்கலை நைவேத்தியஞ்செய்து,
துபதிபங்கொடுத்து, கற்பூரதீபாராதனை செய்து காளியம்மன் முன்
நின்று தோத்திரஞ்செய்ய ஆரம்பித்தான்.

ஓ பராசத்தி! சாம்பவி! சற்குணி! நிரக்குணி! சம்பூரணி! கிருபா
கரி! அஷ்டாக்ஷரி! சடாக்ஷரி! பஞ்சாக்ஷரி! சதுர்த்தாக்ஷரி! திரியா
க்ஷரி! துவாக்ஷரி! ஏகாக்ஷரி! திரியம்பகி! திரிருவி! பரம்பரி! சடாதரி!
என்றும், இன்னும் பலவிதமாகவும் தோத்திரஞ்செய்து போற்றித்
தொழுது தாயே! என்பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றி விட்டேன்.
இனிநான் என்கிரகத்துக்குப் போகும்படி விடையளிக்க வேண்டுமெ
ன்றுகேட்டுக் கைகூப்பிக் கும்பிட்டு நின்றான். அப்போது சூர்ப்ப
நகி, காளியம்மை மூக்கில் தரித்திருக்கும் மூக்குத்தி திரிநேத்திரத்
தையுடைய பரமசிவனது தோழனாகிய குபேரன் தன்னை
தரித்துக்கொண்டிருப்பதற்குச் சமாணமானதென்று எண்ணி, அ
ந்தத் தான் மோசமார்க்கமாய் அபகரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்

பதாஃ ஆசைகொண்டு அம்மாதாயே! இந்த மூக்குத்தி நீயணிந்து
மிகாள்வதால் உனக்கு என்னபெருமைவரும். நீதான் சிறைச்சாலை
யிலடைக்கப் பட்டிருக்கும் குற்றவாளியைப்போல் கோயிலாகிய
சிறைக்கூடத்தி லகப்பட்டிருக்கிறாயே! அதுஎனக்குக் கிடைத்து நா
னணிந்துகொண்டால் நான் பலவிடங்களுக்குப் போகும்போது எல்
லாரும் பார்த்துச் சந்தோஷப்படுவார்கள். ஆகையால், அதை எனக்
குக்கொடு தாயே! என்றுகேட்டு நின்றனள். அப்போது கானிகா
தேவியானவள் மறுமொறி கூறாமலிருப்பதைக்கண்டு, நானந்த ஆப
ரணத்தை அணிந்துகொள்ளுவதில் அம்மனுக்குச் சந்தோஷந்தானெ
ன்று எண்ணி, அம்மன் மூக்கிலிருந்த மூக்குத்தியையும் இன்னும்
சில ரத்தினபரணங்களையும் கழற்றித் தன்மடியில் வைத்துக்கொ
ண்டுபோய் விட்டாள். இவளுடைய ஆண்மைக்கும் தைரியத்துக்
கும் அம்மன்ஆச்சரியப்பட்டுத் தன்கைவிரலைதன்மூக்கின்மேல்வைத்
துக்கொண்டாள். இப்படி மூக்கின்மேல்விரலைவைத்துக்கொண்டது
ஆச்சரியக் குறியாகும்.

சூர்ப்பகி ஆலயத்திலிருந்து தன்கிரகத்துக்கு வந்தபின், அவள்
அன்னமும் சகல பதாத்தங்களும்கூட சமைத்துச் சாயங்காலம் ஐந்து
மணிக்குக்குளித்து மஞ்சள் பூசிக்கொண்டு கலைவாரி கொண்டையில்
தாழம்பூமுடித்துக்கொண்டு குங்குமப்பொட்டிட்டு நல்லஆடை தரித்
தவளாய், தன் புருஷனிடம்வந்து அவன்கையில் ஒருகோலைக்கொடு
த்து, தான்வெளியில் சிலரைக்காணப் போவதாயும், தான் வருகிற
வரையில் வீட்டுக்குள் நாயமுதலியவைகள் நுழையாமல்பத்திரமாய்
வீட்டடைக்காவல் காத்துக்கொண்டிருக்கும்படி திட்டம்செய்துபோ
னாள். அப்படி அவள் போனபின் அவள் புருஷனாகிய பாசாங்கு
குருடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்து சுற்றிப் பார்க்கையில் பாகசாலை
யில் அன்னமும், வடை - தோசை - ஆமவடை - பணியாரம் - சகியம்
இன்னும் பலவித சிறுண்டிகள் முதலானவைகளும் செய்து வைக்
கப்பட்டிருந்தது; அது அல்லாமலும், ஒரு மாடத்தில் ஒரு வெண்
கலப்பாத்திரத்தில் அன்னமும், கறியும் வைக்கப்பட்டிருந்ததுடன்
அதற்குச் சமீபத்தில் கண்டைக்காய் பிரமாணம் ஒரு பாஷாணம்
உண்டை வைத்திருப்பதையும் கண்டான்.

இதைக்கண்ட சுபபிரமணியன், ஒ ஓ இரதப் பாபியாகிய சண்டாளஸ்திரீ நமமைக கொல்லும்படியாகப் பாஷாணத்தைச் சேகரித்து வைத்திருக்கும் கொடுஞ் செயகைக்காக இவளை ஆத்மகோடிகளைத் தெண்டிக்கின்ற அந்நகன் தெண்டிக்காமல் விட்டுவிட மாட்டானென்று சொல்லி சமயல் செய்திருந்த அன்னத்திலும் பதார்த்தத்திலும் தனக்கு வேண்டிய அளவு சாப்பிட்டுவிட்டு மீதி அன்னம் முதலியவற்றில் மேறபடி பாஷாணக் கட்டியைத் தண்ணீரில் கரைத்துத் தெளித்துவிட்டு தன் வீட்டுத் தெருத்தின்மீது முன்போல வேவநது உட்காருதுகொண்டு, தன் மனைவியாகிய சண்டாளியினது செய்கையை கினைத்து அரகர சிவசிவ சங்கரனே! மங்கை பங்கனே! கங்கை முடியனே! நமச்சிவாயனே! அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த பிரமமாகிய நடேசனே! வடிவுடை மங்கை பார்வதியைப்பாகம வைத்தவனே! பித்தா பிறைசூடிய பெருமானே! மறை முதலவனே! புலித்தோ லுடையோனே! வந்தியென்னும் பிட்டு வாணிசசியாருக்குக் கூலியாளாகவந்த பரமசிவனே! ஆதியந்தமில்லாத பரம்பொருளாகிய நடேசப் பெருமானே! ஆகாமிய பிரராதத் கண்மங்களுக்குக் கேதுவாகிய சஞ்சித வினைகளை அடியேன் எப்படி நீக்கிக் கொள்ளுவேனெனே! அடியேன் துன்மார்க்கியாகிய இந்த மாதினிடத்து அகப்பட்டுக்கொண்டு துக்கமாகிய காற்றிலகழலும் துரும்புபோல சுழன்று நடுமாறுகிறேனே; அந்நக னைவன் இதுமேலி இது பள்ளம் இது நல்லவழி கெட்டவழி யென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் துன்புறுவதைப்போல்வருந்துகின்ற என் துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தைத்தரும் உன் திருவடிபையடைய உபாயம் தெரியாமையினால் வெய்யற புழுப்போல் வருந்துகின்றேனே; சுவாமி! நானென்ன செய்வேன்; உன் திருவடிபையடைய எனக்கு நல்வழி காட்டி யருள்செய்ய வேண்டுமென்று நடேசப் பெருமானே ஸ்தவத்தி யஞ்செய்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இஃது இப்படியிருக்க வெளிமே போயிருந்த தன் மனைவி அவள் சேர ராயகன்மார்களைக் கண்டு தன் புருஷனுக்கு நேத்திரம் பூழ்தான் சங்கதியைத் தெரியப்படுத்தி மங்களம் கொண்டாய்விடக் குத்து விருந்துசெய்யப் போகிறேன்; ஆதலால், இன்னிராததிற்கு

நீங்கள் என் கிரகத்துக்கு வரவேண்டுமென்று சொல்லித் தன்னிடம்
க்கு வந்துவிட்டனர். அந்தப்படியே அவர்களெல்லாம் அன்றிராத்
திரி எட்டுமணிக்கு அவள் மனைக்குவந்து சேர்ந்தார்கள் அப்படிக்கு
வந்த சோர நாயகர்கள் மூன்று பேராம்.

தன்விட்டிற்குவந்த சோர நாயகர்களுக்குச் சூரப்பநகி சோட
சோபகூரம் செய்து அன்னம் படைத்தாள். அவர்கள் பாஷாணங்
கலந்த அன்னத்தை உண்டபடியால் போசனமான உடனே
விஷம் தலைக்கேறி எமதாம ராஜனைக் கண்டு தரிசனம் பண்ண
வேண்டுமென்பதாகப் பித்தர்களைப்போல் உளறிக்கொண்டு எமலோ
கத்திற்குப் பயணப்பட்டுப்போய் விட்டார்கள். சூரப்பநகி சோர
மாய்பிள்ளைகள் மரணமடைந்ததற்கு விசனப்படாமல் அவர்களு
டைய மூன்றுசுவத்தையும் எப்படி வெளிப்படுத்தி எங்கேகொண்டு
போய்ப் போகிறதென்கிற சஞ்சலத்தைக் கைப்பற்றினவளாய்
இந்தச்சஞ்சலத்தை நிவர்த்திசெய்யு மார்க்கத்தையோசித்துக்கொண்
டிருந்தாள்.

இப்படியாக மரணசம்பவம் நேரிட்டதினம் தனுர்மாசத்திலொ
ருதினமாக விருந்தபடியால், அன்று விடியற்காலையில் ஒருபண்டார
மாகிய ஜங்கமன் சேமக்கல மடித்துப் பம்பம்மென்று சங்கத்
தொனி செய்துகொண்டு அடியிற்கண்டபடிக்கு அகண்ட பரிபூர
ணமாயிருக்குஞ் சச்சிதானந்த சாக்ஷாத்காரமாகிய பரமசிவனுக்குப்
பிரீதியாயிருக்கும் பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டு தெருவினமார்க்க
மாய்ப் போகிறவன் சூரப்பநகியின் வீட்டுக்கு அருகாமையில் வந்து
கொண்டிருந்தான்.

பண்டாரம்பாடிய பாடல்கள்.

ஞானவாசிட்டம்.

இருளன்றி யொளியன்றி யளவன்றி
யலைவன்றி யியல்பொன் றின்றிப்
பொருகின்ற பூதங்கள் பலபொருள்க
ளன்றிநிறை புரண மாகி

யருவன்றி யருவன்றி யுளதன்றி
யுண்டில்லை யன்றி பொன்றாய்
வருகின்ற திரிபுடியி னடுக்கேதோன்று
மறவாது மதித்துக் கொள்வாய்.

சோருபசாரம்.

சிறசொருபந் தானே செகருபமானவெலாம்
தற்சொருப சாரமாய்ச் சாற்றவே—பொற்சொருப
மசகருவாம் போல வதுவதுவாய்த் தோற்றுமொரு
சொற்சொருபந் தானே னுணை.

அருணாசலபுராணம்.

ஒருமானைக் கரத்தினிலவைத தொருமானைச்
சிரத்தினிலவைத் துலக மேழந்
தருமானை யிடத்தினிலவைத் தருள்வானைப்
பவளநெடுஞ் சயிலம் போல
வருமானை முகத்தானை யளித்தானைப்
பெருமானை மகிழ வேறும்
பெருமானை யருணகிரிப் பெமமானை
யடிபணிநது பிறவி தீர்ப்பாம்.

விருத்தாசல புராணம்.

பாய நாலவகைப் பாலுள பசுக்களைப் படைத்த
மேய பாசமோ ரைந்தினுல் விழைவுறத் தனைத்துத்
தூய பூமியுஞ் சுவர்க்கமு நகமு மேய்த்துச்
சாயுங் சூலையிற் கட்டிய பசுபதி சரணம்.

அநாதியனாயும், நித்தியனாயும், 'கிர்தகிர்த்தியனாயும், அண்ட
ரண்டபிரமாண்ட திரிகண்டனாயும், பிரணவகுண்டல மண்டலமாகிய
புருவத்தில் சகஸ்தாதள கமலத்தில் அனுச்சொருபமுடைய அம்
பலஹிதியில் பிரணவாகாரமா யிருப்பவனாகிய நடேசப்பெருமானே!

பாட்டு.

முந்துசஞ்சிதங்க டா மும்மலக் கங்குல் பாநீர்
அந்தியும் பகலும் மில்லா வாதித்த னகத்திற் றேன்ற
இந்தியம் புலன்கள் மாய வின்பவா ருதியின் மூழ்கச்
சந்தர நடுச னெம்மான் றுணையடி சிரமேல் வைப்பாம்.

சர்வஜீவதயாபர சச்சிதானந்த ஓம் பரப்பிரம்ம மூர்த்தியே!
அகஸ்தியர்-வசிஷ்டர் - முகலீய இருடிகள் போற்றித்தொழும்படி
தேனைச் சிந்துகின்ற கடம்பவனத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற சிவபெரு
மானே! அஷ்டமூர்த்தியானவனே! தருமசொருபியாகிய பார்வதி
தேவிக்கு நாயகராகிய கடவுளே! முற்காலத்தில் பன்றிகுட்டிகளு
க்குத் தாயாய்வந்து முலைப்பால் கொடுத்தவனே!

காருண்ணிய சொருபியாகிய பரமசிவனே! மூவர்க்கு முதல்வ
னாய், மூவராலுமறியொணு முதலாய், சகுணநிற்குண பரவஸ்து
வாய், முழுமுதற் கடவுளாய் விளங்கும் நடுசப்பெருமானே!
பரம்பொருளே! அறியபொருளே! மஹேஸ்வரனே! மஹாதேவனே!
பகபதியே! அத்தைதமாய், அகண்டாகாரமாய், நித்தியவியாபகமாய்,
சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய், நிறைவாய், தன்மயமாய், ததாவமசியெ
ன்னும் மகாவாக்ஷத்தில் கூறப்படும் பொருளாய் விளங்குநடுசப்
பெருமானே! பிரபஞ்சமெல்லாம் தன்வடிவாய்க்கொண்டருளிய அட்
டமூர்த்தமும ரூபாரூபமுமாகிய சதாகிவனே! இப்படிப் பண்டாரம
பாடிக்கொண்டு அமபலத்துளாகுகின்ற யீயனைத் தோத்திரஞ்செ
ய்துகொண்டு வருகையில், யாதொரு விஷயங்களிலுங் கற்பனைசெய்
வதில் சமர்த்தளாகிய சூர்ப்பநகி தன்வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்து
பண்டாரத்தை வீட்டுக்குள் அழைத்துப்போய், அவனுடன் மாறு
பாடாய்ச் சொல்லத்தொடங்கினான். அதாவது,

ஓ பண்டாரமே! பத்துநாளேக்குமுன் தில்லிய சொரூபசந்தர
மங்களரூபமுள்ள ஒருமகாபுருஷர் என்விடுதிக்கு வந்தார். அவர்
ஆசிராசங்களை விட்டு நீங்கினவராயும், பொன்னம்பலத்தின்கண்
அனந்தநடனஞ் செய்யும் கொன்றை மாலைசூடிய சடாமுடிவையு
டைய பரமேஸ்வரனாகிய இறைவனை மெய்யன்புடன் போற்றப்பவராய்

யுமி நப்பதாகத காணப்பட்டார். அவர் அபயியாசயோகமும்-ஞான யோகமும்செய்யவேண்டியிருப்பதாயும், அதற்காக என்விட்டுக்கோட்டத்திலிருந்துகட்டத்திலிருந்து அரைவிடேயேண்டியதாயுங்கேட்டுக் கொண்டார். இப்படியிட்ட மான்கள் கேட்பதை இல்லையென்று கொடுப்பதால் நானசெய்திருந்தால் சதவாயவங்களுள் என்னைவிட்டு வேகுமென்பதாக எண்ணி ஒரு அனுபவமிட்டேன். அவர் யோகம்செய்யவதாகக் கூறியபடியால், நானயோகமென்பதாயாத? அதசெய்வதினாலென்ன பிரயோசனமுண்டாரு? இவை முதலிய விபரத்தை அடியேனுக்கு அநுபவசெய்யுபடியு கேட்டுக்கொண்டேன். அதற்கு அவர் கூறியதாவது, யோசனத்தை விருதுபுலவர்கள் மருவானைக்குச் சமமான பாகியமனதையுடைய நூலையொருகாராய இதை புண்டீகமத்தியிலுதித் தெழுந்த சோதியடி நிராநிற சிறப்பல சுவாமிசைய ஏகாகுரகிரதராய, நானெனநுடன தியானிசுது வரவேண்டியது; அப்படியே செய்வதற்கு அசத்யயோகமென்று சொல்லப்படும். இதனால்மனபகைவசமாகும். அப்படி கைவசப்படுங்காலத்தில் நலவினை தவினை என்னும் இருவினைகளும் சமமாய், உபபிபிணியாகிய அண்ணலமலமும், உடற்பிணியாகிய கனமலமும், மனத்தின்பிணியாகிய மாயாமலமும் ஆகிய இராமலகைகளைக் கருவாமாய். அதுமாயவே அடிக் கடி யோனியுபி வந்தாபடி செய்வதாகிய அருஞான இருள் அகன் டுமிடும். யோகத்தால் பலவித மன்றி. அதில் முதலியமானதைக் கூறுவோம் கோ என்று சொல்லக் தொடங்குகிறேன்.

அதாவது, தாயயோகம் - அமனஸ்கபோகம் - ராஜயோகம் என்று இப்படியாகப் பலவித யோகமுண்டு.

தாயயோகத்தைச் செய்வதாகப் பிரபத்தியாதி தொஷங்கள் செய்திருந்தாலும் அவைகள் தொலைவதுநதிர, காம குரோத லோப மோக முத மாயசரியங்களும் நசித்துப்போகும். மேலும் பிறப்பு இறப்பு என்னும் சமுசாரமாகிய நதிவாத தாண்டிப்படி செய்வித்துப் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரன் முதலியவர்களால் புகழுமபழகசெய்யவிக்கும், அமனஸ்கயோகம் நீயே பிரமமென்று தெரிவிக்கும். ராஜயோகம் அபயியாசமசெய்பவர்கள் அகம்பிரமாஸமி யென்கிற

ஞானம உண்டாய் ஜெனனபரணமென்கிற துக்கத்திலிருந்து விடுபடுபவர்க ளாவார்கள் என்று துறவியாகிய பெரியவர் கூறினார். ஆதலால் அந்த மகானுபாவா நமதுகிரகத்திலிருந்து யோகஞ்செய்வாராகில் நாம்செய்த பாவங்களெல்லாம் கொடியென்றெண்ணிச் சந்தோஷங்கொண்டு பிரதிதினமும் அவர் அகமுகநோக்கத்திலிருந்து யோகஞ்செய்தானவுடன் புறமுகநோக்கமாகக் கண்ணிழிக்கும்போது அவருக்குப் பால பழம் கொடுத்தது வேண்டிய உபசரணை செய்துவந்தேன். இப்படியிருக்க இனறையதினம் சாயுங்காலம் அவருக்குத் திடீரென்று மாரடைப்புக்கண்டு கிழேவிழுந்து பிராணனை விட்டார். அவர் மகாபுருஷரானதால் அவருடைய பிரேதத்தைத் தொலைவாக நீ எடுத்துப்போய் குழி வெட்டிச் சமாதியில் வைத்துவிடுவையாகில் உனக்குப் பெரும் புண்ணியமும் ஆகமலாபமு முண்டாகும். நீ இப்படிச் செய்வதினா லுண்டாகும் சிரமத்துக்காக உனக்குருபாய் ஐந்து வெகுமதிகொடுக்கிறேனென்றாள். அதற்குப்பண்டாரம் அசமகிழ்ந்து நல்லதென்று ஒப்புக் கொண்டான். சூரப்பங்கி சுவத்தை ஒரு கூடையொன்றில் போட்டுக் குழிவெட்ட ஒருமண் வெட்டியும் அந்தக்கூடையில் வைத்தும் கூடையைப்பண்டாரத்தின் தலைமேலேற்றிவிட்டாள்.

பண்டாரம் பிரேதத்தை எடுத்துப்போய் ஒரு குளத்திற் போட்டுவிட்டு சூரப்பங்கியிடமவநது பணம் கேட்டான். இவன் வருவதற்குமுந்தி சூரப்பங்கியானவள் இரண்டாவது பிரேதத்தை யெடுத்துத் துணியால் மூடித் தயாராய் வைத்திருந்தாள். பண்டாரம்வநது பணம் கேட்கும்போது, ஒ பண்டாரமே! நீ பிணத்தைக் கொஞ்சதூரம் எடுத்துப்போய் அதன் பளுவைச் சுமக்கமாட்டாமல் மறுபடியும் இங்கே கொண்டுவநது போட்டுவிட்டு பணம் கேட்கிறாயே இது, நியாயமா வென்று கேட்டாள். பண்டாரம் இதென்ன கூசும்படி யிருக்கிறது இந்தக் காரியத்தில் நாமேன் பிரவேசித்தோ மென்று தன்னைத் தான் நினைத்துக்கொண்டு வருத்தப்பட்டிச் சூரப்பங்கி சொற்படி அந்த இரண்டாவது பிரேதத்தை எடுத்துக்கொண்டு மயானத்திற்குச் சமீபமாய்ப் போய் அறிந்துவிட்டு வந்து சூரப்பங்கியைப் பணம் கேட்டான். அவள் அந்தக்குள் மூன்றாவது பிணத்தை எடுத்துத் தோட்டத்தில் வைத்தி

ருந்தான். அவன் பண்டாரத்தைக்கண்டவுடன் நல்லபாம்புபோல்தீறி
 நீ என்னமோசக்காரனாயிருக்கிறாய், என்னைவமர்நிற்ப்பணத்தைவாங்
 கிக கொண்டுபோய் விடலாமென்கிற கெட்டொண்ணும் கொண்டிருக்
 கிறாய், நீ எடுத்துப்போன சவம் இதோ இருக்கிறதேபாரென்று
 காட்டினான். அதற்குப்பண்டாரம் இதென்னடா கொண்டுபோயெ
 றிந்துவிட்டபிரேதம் மறுபடியும் மறுபடியும் உயிர்கொடுக்கென்று
 ஆச்சரியப்பட்டு, நல்லதுபிணத்தை எடுத்துப்போய் மறுபடியும் வராம
 லிருக்குமபடியான ஏற்பாடு செய்யவேண்டியதாயெண்ணி கூடையிற்
 போட்டிருக்குமமண்வெட்டியுடனபிரேதத்தைத்துலைவாகக்கொண்டு
 போகையில்மனவருத்தத்தால் பிணத்தைபுறமுபக்கையையும்தூப்
 பாஷையாய் வைத்துக்கொண்டுபோய் அதை ஓகிணற்றிற்போட்டுவிட்
 டுசசம்பூத்தில ஒருமரத்திடியிலின்றுகொண்டு பிரேதம்கிணற்றை
 விட்டு வெளியேவந்தால் கையிலிருக்கும் மணவெட்டியால் இரண்டு
 துண்டாய் வெட்டிப் போடலாமென்று எடுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

பண்டாரம் பிரேதத்தைப் போட்டகிணற்றில் ஒரு கோயிலர்ச்
 சகன் தனார்மரசமாகையாலடியற்காலத்திலிறங்கி ஸநானம்செய்து
 சந்தியாவந்தனம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் பண்டாரம்
 கிணற்றிற்போட்டபிணம் பொத்தென்று விழுந்த சத்தம்கேட்டுத்
 திகெக்டுப்பயந்து ஒஹ!! இது பிசாசோ? பூதமோ? முனியோ? இன்ன
 மென்னமோவென்று அச்சப்பட்டு இனிஇவ்விடத்திலிருக்கலாகாதெ
 ன்று எண்ணிக்கிணற்றைவிட்டு வெளியேவந்ததிறின்றுன். அப்போது
 மரத்தடியிலின்றுகொண்டிருந்தபண்டாரம் இந்தப்பிராமணைப்பார்
 த்து, கிணற்றிற்போட்ட பிணமென்று எண்ணி அடாசவமே! கிணற்
 றைவிட்டு வெளியேவந்தது எட்டிப்பார்க்கிறாயா? மறுபடியும் சூர்ப்ப
 ளைகைவிட்டிற்குப் போகப்பார்க்கிறாயா? நல்லது நீ எப்படிப்போ
 வாய் நான்பார்க்கிறேன், உன்னை அடிககடி சமக்கும்படியான தொ
 தரவு எனக்குக் கொடுக்கிறயல்லவா? ஆகையால் என்கையிலிரு
 கும் இந்த மண்வெட்டியால் இரண்டு துண்டாய்வெட்டி இதோஇது
 க்கும் தாளியம்மனுசூப பொலிபோடுகிறேன். நீ ஓரானலகதனை
 ன்னை அறிந்து பரிபூரணஞானிமென்றும், மகாதவமுனையால் மென்
 னைப்பூரணந்தச் செல்வத்தை யுடையவென்றும், சாபத்திலிரு

சாமாததிப முடையவனெனநூறு, உபவிஷகது சொப்பமாபுர, அர
லமாயும், அசண்டமாபுமிநூகின்ற சொரூபசைசக செரிசுகதவ
னெனநூறு, நீதசாளதிரா - சாளசாளதிரா - இவைநீப படிசுகது
அகனபொருளை யறிந்தவனெனநூறு, ராம அநிர்சுபேயவிடால்,
நமஸைப பினதொடாடாது ரமதபுத்திரா - உரநூ - பெற்றநூ - சுந
றகதாரானவாசனும், நார ஆரகிதரநீ ராநூறு கூடவாராட்டாது
நமமுடைய பாஸுபுண்ணியநகர பாசதிம நாகரக குணைய வந
மெனயுண்ணளி, ரகதிரசேசாணிய சாப்பவழி சகியைப்போற்றிக
தொழுதின சயான முடையவனெனநூறு, இரகானமாசகமில்லாத
அநுஞானிகளாகிய பேயாடாளுகுர சாபகநகரப்பதில் வல்லமை
யையுடைய மநாணுபாவனெனநூறு, அககமாசானவா சொல்லியுள்ள
அது உண்பையாயிருக்கா உணர்மமபோட - இடகசெசமாதியில்
இராமல் எழுந்து அவண்ணடை வாணே ரகதனூ நீதிநுட்ப
பயலாயும், மகதாவாதியாயுந் பசாக்கசான நகெனமஉரதத
சததகதுடைய ரகலீட்டே தொல்லியுள்ள இதைச்சேட்ட அரககன
அதோமரசகனடை சிறும பையசானஇப்படி சொல்லுகிறதெனநூறு
கிவிலகொண்டுபயநது சாதனைகவகிபுராமவாடிபடித்து கொண்டவ
னைப்போல, ஒசெயவவே' ரகதிஜடாமண்டல சாரியாகிய சிவபெரு
மான்' குரகககா மூசகியானசுண்டுகளைப் பெற்றவான்' ஆகாடக
கிவலிதத ஒருகுரியன சண்ணி உருடவசனசோயுப பருவிரானுகக
காணப்படுமாப்பால் அவவச சேககசனேரம ஆனமசொருப
மாகப் பிரதிபலித்துக்கொண்டு உலவுகின்ற அ யனை'

ஒபகவானே' கனசசைபரில் ஆன' கதிராண்டவளு செய்கின்ற
பூசபாநாயகனை' ஆவோபிதமான சாச பபிரபஞ்சககவ கோனவி
யிருநதொடுகருதற்குக் காரணமான அதனுதி அதிஷ்டான சொ
ருபியாயிருக்கும் நடைசப்பெருமானே' எங்குமதிடான பூணமாய
விளங்குமபரமே' சகவடிகளா தீதமாகிய பரமபொருள்' ஓமபரப
பிரமமே' சாவளுததுவ சாவருன சாவாறுக்கிரக காருணய சாம
பிராசகிய குணசொருப சுந்தரனாகிய எமபெருமானே' ஜீவாதமா-
பரமாதமா-அநதராதமா-நாமலாதமாவாக விளங்குபவனே! ஓம பிர
ணவஸவருபனே' உலகத்தில்தாவரஜகமாதமகமானபிராணிகளுக்கு

மாயையென்கிற மதுபானத்தையுட்டி, காமமென்கிற கிரஹத் திஸ் குடியேற்றி வைத்தி நப்பவச்சி! என்னயாது குற்றம்செய்தேன். என்னபாவம் செய்கேன்? எனக்குப்பேய் மிருத்புவாக வந்துவிட்டதே; இதோ ஆந்தர் சண்டாளப்பய கையில் மண்வெட்டி யொன்றை வைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றதே; ஒ செல்வநாயகனே! நரிகளைப் பரிகளாக்கினவனே! பிட்டுக்கு மண்கமர்த பெருமானே! ஸ்ரீ சிதர்பரேசவீன!

தேவாரம்.

விரிசடையாய் வேதியனே வேதகிகா விரிபொழில்சூழ் வெண்காட்டாய் மயர் ஞாய, திரிபுரங்க னெரிசெய்த தேவதேவே திருவாரூர்த் திருமலத் தான மேயாய், மருவினியார் பனத்துளாய்மாகாளத் தாய் வலஞ்சுழியாய் மாமறைநகாட்டெந்தா யென்னும், புரிசடையா யுன்னடிக்கே போதுகின்றேன் பூபுகனூர் மேவிய புண்ணியனே.

துன்னஞ்சேர் கோவணத்தாய் தூயநீற்றாய் துதைந்திலங்கும் வெண்மழுவான் கையி லேந்தித், தன்னணையுத் தண்மதியும் பாம்பு நீருளு சடைமுடிபோல் வைத்துகந்த தன்மையானே, யன்னநடை மடவான் பாகத்தானே யக்காரம பூண்டானே யாதி யானே, பொன்னங் கழலடிக்கே போதுகின்றேன் பூபுகனூர் மேவிய புண்ணியனே.

சூதசங்கிதை.

எல்லா வுயிர்க்கு மருளிச்சை யிரிக்குமிச்சை யுடைய நெவன் பொல்லா வறிவு முழுதொழிக்கும் புகரிலாவொள் ளறிவ நெவன் மல்லார் மனுக்கள் யாவுமாய்வயங்கு மணுச்சொ ரூப நெவன் அல்லார் கண்டத் தவனடிகள் யானும் போற்றித் துதிக்கின்றேன்.

வானா தியவைம் பூதங்கள் வருத்துக் காத்து மற்றவைக்கண் மாளு வருளி னுயிர்கடொழின் மருவப்புணர்த்து மறிவ நெவ னானார் தரும வுயிர்க்குயிரா யுணர்வாய் நிற்கு மொருவ நெவ னானார் கொடிய பரம்பொருளை யானும் போற்றித் துதிக்கின்றேன்.

என்று இப்படியாகச் சொல்லிக்கொண்டு ஒட்டம்பிடித்தான். பண்டாரம் பின்தொடர்ந்து ஓ சுவமே ஓடாதே ஓடாதே: நில் நில்: அரகராசிவசிவா சம்போவென்று சொல்லாதே: ஓ சுவமே சுவமே! என்று சொல்லிப் பார்ப்பான் பின்பண்டாரம் ஒட்டாமையோடிக் கடைசியாய் அவனைப் பிடிக்கச் சக்தியில்லாமல் பண்டாரம் கீழே விழுந்து விட்டான். அப்படி விழுந்து விட்டவன் இனிச் சூர்ப்பநகையினிடம் போகலாகாது. போனால் மறுபடியும் பிரேதத்தை எடுத்துக் கொண்டு போகச் சொல்லுவான். அதன்பளுவைச் சுமக்க நமமாலாகாதென்று சொல்லி அவளிடமாகத் தான் வைத்து விட்டு வருதலுக்கு சேமக்கலம் முதலான வற்றை மீளவும் போய் வாங்கிக் கொண்டு போகாமல் தன் கையிலிருந்த மண் வெட்டியையும் கூடையையும் எடுத்துக்கொண்டு தன் இல்லிடம்போய்ச் சேர்ந்தான்.

இது இப்படியிருக்க அம்மன்முககின்மேல் விரலைவைத்துக்கொண்டிருப்பதையும், அவள் தரிததுக்கொண்டிருக்கு மூக்குத்தி முதலிய ஆபரணங்கள் களவுபோ யிருப்பதையும், கோவிலு அர்ச்சகன் கிராம முனிசிப்புக்குத் தெரியப்படுத்தியதின்பேரில், யாவரும்வருது அம்மனைப் பார்த்து அத்திக் கட்டையால் செய்துவைத்த விக்கிரகத்துக்கு மூக்கின்பேரி லெப்படி விரல வந்தது? இது விரதையாயிருக்கிறது. இவ்வித ஆச்சரியத்தை எங்கும் கண்டதில்லை. ஓ ஓ!! இதென்ன அற்புதமாயிருக்கிறதென்று பார்த்தவர்களையாரும் சொல்லிக்கொண்டு போவார்கள்.

இது இப்படியிருக்க சூர்ப்பநகையின் கணவனாகிய சப்பிரமணியன் நடந்தசங்கதியெல்லாம் தெரிந்தவனாயிருந்தபடியால்தன் மனைவி செய்த அக்கிரமங்களைப் பற்றி அவனுக்குத்தகுந்த தண்டனை செய்விக்கவேண்டுமென்பதாக எண்ணிக்கொண்டு தனக்குக் கண்கள் தெரிவதாய் விட்டடைவிட்டு வெளியேபோய் தன் பாரியாள் துஷ்மார்க்க நடவடிக்கைகள் யாவற்றையும் கிராம முனுசிப்பினிடத்தில் தெரியப்படுத்த அவன் தனையாரியைவிட்டு சூர்ப்பநகையைப் பிடித்துக்கொண்டு வரச்சொல்லி, அவள் வந்தபின் அவளைப் பாராவில் வைக்கும்படி செய்தான். அதற்கு இரண்டு நாள் கழிந்தபின்பு சூர்ப்பநகை கிராமமுனிசிப்பைப்பார்த்து நான்மூன்று புருஷர்களைக்கொண்டுசெய்திருக்கிறேன்.

கணவன்என்மேல் கூடா கதிரங்கொண்டு அநியாயமாகக் குற்றம் சாட்டி
 விதினால் நீங்கள் என்னைப்பிடித்துக் குற்றவாளியாக்கிச்சிறையிலவைத்
 துப்புலவித உபத்திரவஞ்செய்தீர்கள். அத்தகைய செய்கைகள் யாதொ
 ன்றும் நான் செய்கதில்லை. என புருஷன் விரோதத்தினால் இப்படி
 யாகக்குறம சாட்டியதேயல்லது வேறில்லை. நான்சோரபுருஷர்களை
 வைத்திருந்தது மில்லை. நான் பதிவிரதை. என்பதி விரகத்தன்மையை
 நீங்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், காளியம்மன் மூக்கின்
 பேரில் வைத்திருக்கிற விரலை எடுத்துப் போடும்படிச்செய்விப்பேன்.
 அப்போதாவது எனபதிவிரத தன்மையை நீங்கள் அறிந்து கொள
 ளுங்களென்று கூறினாள். அதன்பேரில் முனிஜிப முதலானவர்கள்
 இவளை அழைத்துக்கொண்டு காளியம்மன் ஆலயத்தண்டை விட்டா
 கள். அப்போது அவள் மாதிரம் கோவிலுக்குள் போய்க் கதவைச்
 சாத்திக்கொண்டு தன் ஆடையை அவிழ்த் தெறிந்துவிட்டு நிர்வா
 ணமாய அம்மன் எதிரில் நின்றுகொண்டு, இரண்டு கரங்களையுங்
 குவித்துப்பணிந்து ஓ தாயே! நான் விபசாரம் செய்ததற்காக என்னை
 வெளியில் இழுத்து விட்டாயே? உலகில விபசாரம் செய்கிறவர்கள்
 அநேகர் இருக்க, அவர்களுக கெல்லாம் இப்படிக்கு யாதொன்றுந்
 நேரிட்ட தில்லையே; நல்ல திருக்கட்டும. இப்போது உன் மூக்கின்
 பேரில் இருக்கிற விரலை எடுக்கிறாயா? அல்லது உன்னைக் கட்டிக்
 கொண்டு உன் கை கால் உடையும்படி கீழே தள்ளட்டுமா என்றாள்.
 அதற்கு அபமன் இந்தப் பிரஷ்டையின் தேகஸ்பரிசம் நம்முடைய
 பேரில் தாக்குவதைப் பார்க்கிலும் நாம் விரலை எடுத்துக் கொள்வது
 நலமென் நெண்ணி மூக்கின்பேரில் வைத்த விரலை எடுத்துக்
 கொண்டாள். பின்பு குர்ப்பநகி தன் புடவையை உடுத்திக்கொண்டு
 வெளியேவந்து காளியம்மனைப் பார்க்கும்படி அங்குவந்திருந்த பிர
 சைடூள் யாவத்திரானையுங் கேட்டுக்கொண்டாள். அந்தப்படிக்கு
 அவர்களுள்லாம் வந்துபார்த்து, அம்மனுக்கு மூக்கின்மேல் விரலை
 வைத்துப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, குர்ப்பநகி மகாபகவிகை

என்று அவனைப்புகழ்ந்து, அவளுக்குவேண்டிய மரியாதை செய்தார்கள். இங்கச்சூர்ப்பநகரின் பேரில் இப்படி நிபமசொன்ன அவள கணவனைப்பிடித்து நியாயஸ்தலத்திற் கொண்டுபோய் விசாரணை செய்து, ஆறுமாதகாலம் கடுஞ்சிறையி லிருக்கும்படி செய்த தார்கள்.

இதற்காக சுபிரமணியன் தன்னை ஏழரைநாட்டுச்சரியன்பிடித்திருப்பதாக எண்ணி விசனப்பட்டான். ஆகிலும் இப்படிநேரிட்ட வினையானது பசுபதியின் செயலென்றெண்ணி துக்கப்படாமல், சுகமும், துக்கமும், இன்பமும், துன்பமும், வாழ்வும, தாழ்வும, வறுமையும், சிறுமையும், சமமென்று பாராட்டி சிவத்தியானஞ்செய்து கொண்டிருந்தான்.

ரித்தோஷியாயிருந்த சூர்ப்பநகரின் புருஷன் இப்படியாசச் சிசுநாயகைந்ததற்குக் காரணமாயிருந்த சண்டாள ரூபநகைக்கு எதாகிலும் தண்டனைகிடைத்ததா வென்று கேட்கில், மேற்கூறிய அநர்த்தங்கள் நேரிட்ட சிலதினங்கள் கழிந்தபின் ரூபநகைக்குக் கருங்குஷ்டங் கண்டு கைவிரல காலவிரல அழுகி அற்று, அற்று விழுந்து கண்கள் பார்வையற்று பலதுன்பங்களை அடைந்து இறந்தனா.

இப்படி கொடும்பாவியாகிய சூர்ப்பநகரின் துன்மார்க்க நடவடிக்கைக்கு ஏறக்குறையச்சமானமான மற்றொருமாதின் துன்மாகசச் செய்கையின் வரலாற்றைப்பற்றிக் கூறுகின்றோம். அதைக் கேளுமென்றுதோப்பிலிருந்த பெரியவர்க்கு வழிப்போக்கராய்வந்த மகானுவா சொல்லினார். அதையும் சொல்கிறோம் கேளுமென்று காகிமடாதிபதியானவர் சிவநேசருக்குச் சொல்லவாரம்பித்தனா.

விருத்தாசலமென்கிற நகரச்சில அண்ணாமலை விரிபுரையைய
 ஞானசுவணி நந்தான இவனவின் போசசபாவந்த நானாமிடி கத
 பாண்டமாகிட இவவுடா ஸ்ரீலாச நெல்லாச நதி, இவவுந்த விஷ
 யவிருப்பரசைவிடந் போசசபாவைய வேணுமென்கிற அபே
 வைக்கொண்டு, பிரதிதினம் சாஸனில் ழுது, மணிமுகதா நதி
 யில் ஸ்ரீராமன் துபாஸா கத பும பெரிப நாடகி யமமனைபுந
 தரிசித்து, அபுநிபி நாச ஸ்ரீமதாசநிபுத அபுசசடி ஸ்ரீராம அநக
 மடாதிபதியை கண்டு, சாஸ்டாக்காபக பாரிபெழுது, அவர்
 ஆகமசம்பா தமாகச தொது நாரான பிரசவாசைக கீகநிவ ந
 லான். ஆனால் அவன் அநதாசி நாயபுடன் ஸ்ரீராமாயா, அவன்
 மனமானது மகாகாமா நுஷ்டானமான போச பாககிடங்கனிலேயே
 கொஞ்சம விப வாச பும நாமபிசைரபு வைத்து கொண்டுநப்பதாக
 அநகமகாபு நபிரகிய மடாதிபதிகண்டு அபுநிபி கரி அபபாஅண
 னாமலை ஞானவானகாவேகமா வாககா வகா வதிததுரைசகையில்
 யாபேத தசநிபால் அஸகக கவனித்துக கேவாமயா, பெரிவாசனே
 அநதசரித்து ஞானமூலசா கத யனாது அநிபு ஸ்ரீமதாச நடவா
 மலுய, சரியை கிரியையாதிக்காச ஸ்ரீராம, அதனகித்தியா உல
 கவிஷயங்களில் உலாவுறேன் ஸ்ரீராம என்னே சவதீனாபடுததிக
 கொண்டு மனோநிகர கதைப பெறம் பொநடு வபுவைக கும
 பித்து யோகாபரிபாசம் செயாமலு, சிவபிரானை தொழாமலு,
 சிவனடியாகளுக்குக தொண்டு செயாமலும போகிறாதனோ
 அபபடிப்பட்டவாளு இழிவான நிலைமையை உடைநக பிரஷ்டா
 களாய மரணமடைபுமகாலையில் யமகிங்கலியாகா அநதபபிரஷ்டாக
 ஞானைய யாதனாசரிததை மெபுரிக்குக கொண்டுபோக அங்கு மறவி
 யாவுகித்திகபபட்ட பக்கவேதனை முசலிய யாவறறத தண்டனையினு
 இழிவான கும துன்புகளை அநபவிபதாகிய இயசையை அண்ட
 விஷதனை அபபா அண்ணாமலை முகசியமாகக தத்துவஞானத்தை

யறியாத சிதாபாசர்கள் அடைதற்கரிய மானிடதேகத்தை யடைந்
தும் ஞானமார்க்கத்தை அநுசரிக்காமல் உதரபோஷணர்த்த நிமி
த்தமாக லோகவிஷய வியாபாரங்களை விர்த்திசெய்துகொண் டிருப்ப
தினாலே, தேன்கொட்டிய ஒருவன்பும் துயரத்தைப்போல் கரமாதி
முதலிய பலவிததுன்பங்களை அநுபவிக்கும்படி நேரிடுகிறது. அப்
படி துன்பங்களை அநுபவிப்பதற்கு மனத்தின் செயலே காரணமா
யிருக்கிறது. அலைகின்ற மனதை உள்ளமாகிய அரையில் நிலைநிறு
த்துபவனே விவேகி; அவனே சரியை முதலியவற்றைக் கடந்தவனு
வான். மனங்குவிடுது நின்றவிடம் தெய்வஸ்தலங்களாயும் முத்திப்
பதமாயுமுள்ள ஸதானமாம்.

நரர்களில் காமியமனதுடையவர்களென்றும், நிஷ்காமிய மன
துடையவர்களென்று மிருவகையாயிருப்பார்கள். இவர்களில் காமி
யமனதுடையவர்கள் வெறிகொண்ட குரங்கானது அறிவை மயக்கு
கின்ற கள்ளைக்குடித்துத் தன்வழிதப்பி அலைவதுபோல் நிமிஷ
மாத்திரம் நிலைபடாது துன்மார்க்கவழியிற் சென்று உலக விஷயங்
களிற் கூத்தாடிக்கொண்டு நரகப்பிராப்தியையடைய ஆளாவார்கள்.
நிஷ்காமிய மனதுடையவர்கள் பஞ்சகிருக பஞ்சமகா பூதத்தி
னின்று முண்டாயும் காமசஞ்சிதமாயும் சுகதுக்கங்களுக்கிடமாயு
மிருக்கின்ற தூலசரீரத்தினிடமாயிருந்த அபிமானத்தை நீக்கி, துங்
கள் மனதைச் சமாதியென்னுங் கயிற்றுகட்டத் தக்கவர்களா
யிருப்பார்கள். இப்படி இருவகையா யிருக்கும் மனதுடையவர்
களைச் சுத்தமன முடையவர்களென்றும், அசுத்தமன முடையவர்
களென்றும் அழைக்கப்படும். நிஷ்காமா நுஷ்டானத்தினால் மனோலய
மடைந்தவர்கள் சரியை முதலிய நான்குபாதத்துக்குரிய அதிகா
ரிகளாவார்கள்.

பாட்டு.

அலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே சரியை கடந்தோனும்
அலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே கிரியை முடிந்தோனும்
அலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே யோக தற்பரனும்
அலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே ஞானியுதினும்

தேவிகாலோத்திரம்.

அறிவுநிலை தவமடக்கம புண்ணியந்தா னவகுணங்கு
 னெறியுடைய முததிகெழி முததியுபா யமரினை கஞ
 மறுகுமவழி யணையமன மடவகுவதன் றியாததுவே
 யறியுடையோ ரிவையனைதது மாமென்றே யறைகுவரால்.

தேவாரம்.

வெள்ளத்தார்விஞசையாகளனி நமபவெ
 வெள்ளத்தைதச்சடைவைத கனிகா தனா
 கள்ளத்தைக்கழியமனமொன்றினை
 றுள்ளத்தினொளியைக்கண்டதுள்ளம்.

தேவிகாலோத்திரம்.

மந்திரஞ் செபநதி பானம பூசனை வணக்கம வேண்டாம்
 அருகமி லாத முகதிக் குபாயமே யறிதல் வேண்டுஞ்
 சிந்தனை புறமே செல்லிற றுயரமே திரியு மீட்குற
 பருதமார் துன்ப நீங்கிப் பாமான விடமே சேர வாய்.

பிரபுலிங்கலீலை.

மனமொ ருத்தன் வசப்படு மேலவன்
 பினைவ ருத்தம பிறப்பை யடைந்திடான்
 மனமொ ருத்தன் வசப்படா தோடுமே
 னனியி றப்பிடை நாளாளு சுழலுமே.

கெடுக்க வல்லதுங் கெட்டவா தங்களை
 யெடுக்க வல்லது மிமமன மென்றதை
 யடக்க வல்லவ னையப வக்கடல்
 கடக்க வல்லவ னாவன் கடிதரோ.

மன்னுகாமவெகுளிமயக்கமென்
 னென்னு கடியெறிவளிமுற்சுட

ஒன்னவாநிபிபனமனாதிமனா,
தன்னையாநுநடுசசசசகாதேரோ.

இது விஷயங்களை யடியாக அஞ்ஞானிகளிடமிருந்து காட்டாது விட்டாடலாகாது. அப்படிப்பட்டவர்களைப் பிழைத்திருந்து விண்ணுடையதிருநிலை, திருநிலை, அகத்தியமான நிலை, மலம், பூவசனமானதாவதவிறசெய்து காட்டாது விட்டாடலாகாது. அகத்தியமான நிலை, திருநிலை, அகத்தியமான நிலை, மலம், பூவசனமானதாவதவிறசெய்து காட்டாது விட்டாடலாகாது. அகத்தியமான நிலை, திருநிலை, அகத்தியமான நிலை, மலம், பூவசனமானதாவதவிறசெய்து காட்டாது விட்டாடலாகாது.

வினா—ஐயா! ஞான நால்களை வாசிப்பதினால் அது என்ன பலனைக் கொடுக்கிறது என்று கேளு.

விடை.—ஞான நால்களை திரிபதாசக வசுஷணங்களை அடியிதது அஞ்ஞானத்தைய போக்கி ஞானத்தை யுண்டாக்கி அநேக சனமங்கலாயாக கொட்டாது விடுகிறது. காமங்களை நசுக்கச்செய்து, சிவபெருமான திருவடியாகிய, பரமானந்த சாதக நிலையில் இனிப்பிறவி யிலாந்படி திருநிலைபு வாய்ந திருநிலைபுசெய விடுகிறது.

அது எவ்வாறு ஐயமெனயென்று பிழைத்தென்பதென்ற உனக்கு அழைப்பதற்கு கூறுகிறேன் கேள்; அந்த ஞானநூல் பரமானந்த ஸ்வயம் பிரகாசனாகிய சிவபிராணுடையவசுஷணங்களைப்பற்றிப் பேசுகின்ற துவிதம் அததுவிதம் என்னும் இரண்டுமாதிரிகளில் துவிதமே அததுவிதத்திற்கு முத்தரமானதாகிய புளவதாயபதி பசு பசுலகாணவகளைத் தெரிந்து கொள்ளும் விஷயங்களைப்பற்றித் துவிதம் பேசுமென்றும், பாம சகலவடிவான அருட்டிருமேனிகொண்டு மரகத ரத்தினப்போன்ற திருவுருமும், பூணச சந்திரன் போன்ற திருமுகமும், புஷ்பமாலையை யணிந்த அளக பாரமும், புன்சிரிப்பும், கைத்தாமரைகளும், கிருபைமிருக நெத்திரங்களும், செவந்த வாயும், கச்சணிர்த ஸ்தனங்களும், துல போன்றவற்றையும்

ஹிமபுரைய சிவகாம சாதரியாகிய பாவதி தேவியை ஒருபாகத்தில் வைக்கி நுகரும் வேடசபூகதாமாகிய கோலன்கொண்டிருக்கும்மேனம், இவ்விதம் நோனிடையதாயின தி நமேனி யெனவும் மருகிரத் திருமேனி யெனவும் கூறப்படுபென்றும் அந்நகுனதூல கோஷிக்கும். மேலும்பரபிரமணவருநியாகிய சடவுள மணமுதலிய தத்துவங்கள் பிரவாகிசுகிற சாரு அக்காயா நியாகவும், அநியபபட்டதற்கும் அநியபபட்டாததற்கும் சீவநாகவும், எசகாலங் விலுமிரு பகாகவும், இரண்டற்றாசவும், “அஷ்ட” சாதிலுபபா ததமானபிரமணைருபபாகவும் விளங்குமென்றமிக.

இனி அததவிதம் யாசென்னில மனா, அ நன்வடிவாக விளங்கும் வளதுவாய, இனபகைக கருவா அதிஷ்டாநபபிரமமாய, பிரம விஷ்ணுநாகவும் அநிகறாரிய பரமபொருளாய, சாமவேதத்திற கூறப்படும ததுவாசுவாகிய ததனயதாததமான பொருளாய, சாவழி தாறுய ஆதிமகதயாததயாய மூன்று மிலலாத அகண்டாகார சொருபமாய, ஒருநொகதமு மிலதாகிய சொருபமாகிய பிரகாசிகும வலதுவாய, சாவிரதபமாகிய பிரகாசிக்கின்ற ஏகமாகிய பிரமமாய, சீரமற மயிரமுனைக்கு மிடைவிடாது எவவுலகுமநிறைக முதலாய, வாச குமனவிகற்பகதி னளவுபடாத மாசற்ற பெருவெரியாகிய வளதுவாய விளங்கு மென்று வேதநததூல்கள பேசுவதாந அமமடாகிபது எடுததுக்கூறி அடியிறகண்ட பாட்டுக்களையும் கூறினா.

சூதசங்கிதை.

மருவு மானநத சொருபமாய வாககொடு மனாதி
யொருவி நிறபதாயப பூரணமா யென்று முளதாய
ந் நவி கற்பமாய நிருமல மாயநிக நிலதா
யருவமேரி நிருவிதா யொளிபரம யாமே.

(இதுவுமது)

தோற்றமுற தனமுனாப பங்கயன கனலகாரத மறல், மலர் தல் கூடர்திக காலல், மாற்றரிய சுவறலுற வுஞ்சிறிதழ விகாரமரு வாய்ப்புணன்னெய்ப்பச், சாற்றலுற தனமுனாமுத தொழிலுலக மரு

வவுந் தன்னமும் விகார, மேற்றலில தாபொளிநுஞ் சிவச்சுடனா
யெந்நாளு மிறைஞ்சி வாழ்வாம.

இப்படி நிஷ்களமாய் விளங்கும் பரம்பொருளை அடைய யார்
அருகரா யிருப்பார்க ளென்னில், எங்கப் புருஷன் விஷயகாமிய கர்
மத்தை இச்சியாமல் குருகுல வாசம்செய்து சுருதி வசனங்களின்பே
ரில் நம்பிக்கையும் குருவாக்கியத்தில் சிரததையும் பக்தியும் விசுவாச
மும்செலுத்தி அக்குரு முகமாய்த்தத துவவிசாரணைசெய்து சங்கற்ப
விகற்பங்களோடுகூடிய மனதைக்கெடுத்துஇந்திரியங்களின் கூட்டத்
தால்நிறைந்திருக்கிற சரீராபிமானத்தினு லுண்டாகும் நானென்கிற
அகங்கார முதலியவற்றைத்தொலைத்து குரு உபதேசத்தால் யோக
நிஷ்டையிருந்து சாதிக்கும் விவேகசாலிகளாகிய மகாபுருஷர்கள்
மாத்திரம் சகலத்திற்கும் சகலரூபமாய்விளங்கும் நிஷ்கள சொரூப
மாகியபிரமத்தை யடைகுവാ ரென்பதாக சுருதி மிருதிகள் கோஷிக்
கின்றன. இதைப்புண்ணியவான்கள் மாததிரம நிசசயமென்று
நம்புவார்கள். ஆனால் அஞ்ஞானிகள் நம்பார்கள். இப்படி
யென்று அண்ணாமலைக்கு மடாதிபதி யெடுத்துக்கூறி அவனைச
சிரத்தா பக்தியுடன் ஞானசாதகத்தில் முபலுமபடி செய்தனா.

இந்த அண்ணாமலையின் நிலைமை இப்படியிருக்க அவனுடைய
மனைவியாகிய அமுர்தமென்பவள் இராசூஸ குணமுள்ளவ
ளாயும், வன்னெஞ்சக் கள்வியாயும், பெரும்பாதகியாயும், துஷ்
டசிகாமணியாயும், சகலபாவங்களுந் திரண்டு பெண்ணுருவ
மான சண்டாளியாயும், ஸ்திரீசாதி நல்வகையில் சித்தினிஜாதியான
வளாயும், அளவிட்டுச் சொல்லக்கூடாத காமப்பெருக்க முடையவ
ளாயும், விடபுருஷர்களுடன் முத்துமுத்தாய்ப் பேசிக் கொஞ்சி அப்
புருஷர்களைக் காமவிகாரங் கொண்டு மயக்கமுறச்செய்து இவள்
காலடியே தமக்குக்கெத்யென்று சித்திக்கும்படி செய்பவளாயும்,
அவள் நெஞ்சிலடக்கியிருக்கும் வஞ்சகத்தை ஒருவருமறிய வெரட்
டாயில் மறைத்திருப்பவளாயும், கண்கொட்டிச் சிலபுருஷர்களை மய
க்கித் தன்மோகவலையிற் சிக்கும்படிசெய்து பேயாக்கி அவர்களைத்
துக்கசாகரத்தில் கற்பாந்த பரியந்தம் மூழ்கும்படிச் செய்பவளா

யும், பொய்யைச் சோத்து மூட்டைகட்டிப் பத்திரமாய் வைத்திருப்பவளாயும், அந்நிய நாயகர்களை அணையும் இச்சையை எப்போதும் கைப்பற்றுப்பவளாயும், விபசாரத்தொழில் நடத்துவதில் தனக்குச் சமானமானவர்களை மூலருவருமில்லாதவளாய் எந்தச் சாதியானவனாயிருந்தாலும் அவனைத்தன்காமவலையிற் சிக்கும்படிச் செய்து தன்னையே அவன்குலதெய்வமாகநீனைக்கும்படி செய்பவளாயுமிருந்தாள். உலகில் புண்ணியவதியாகிய பதிவிரதையின் கணவன் அவளுடன் சையோக சமபந்தத்தை அடைவதினாலே அவன் ஏதாகிலும் பாவங்களைச் செய்திருந்தாலும் அதுதொலைந்து புண்ணியத்தை உண்டாக்குவதுபோல, விபசிசாரத தனமையுடையவளாகிய ஒருஸ்திரீயினிடத்தில் சையோகம செய்பவன் புண்ணியவசகனாயிருந்தாலும், அச்சையோகபலன் அவன் புண்ணியத்தைத் தொலைத்து அவனைப் பாவியாக்கி விடுவதாயிருக்கும்.

அப்படியிருக்க ஒருநாள் அண்ணாமலை, சொந்த அலுவலாய் வெளியே போயிருந்த காலத்தில் இவன் மனைவியாகிய அமுர்தமென்பவளுடைய சோரநாயகர் அநேகர்களில், ஒருவன் நல்லசரிகைவஸ்திரம் உடுத்தி, சிவப்பு மொட்டைக் குல்லா ஒன்று தலையிற் போட்டு, கையில் சவுக்கொன்று பிடித்துக்கொண்டு மன்மத விரோதமாய் அமுர்தத்தின் வீட்டுக்கு வருதான். அப்போது அமுர்தமென்பவன் குனிந்து வீட்டுவாசலைப் பெருக்கிக்கொண்டிருந்தான். வந்தசோரபுருஷன் அவள் முதுகின் பேரில் குதிரையின்பேரி லேறிக்கொள்ளுபவனைப்போல ஏறி உட்காந்துகொண்டு அவள் தலைமயிரை லகான்போலக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு குதிரையைத் தட்டி நடத்துவதைப்போல் அய் அய்யென்று அதட்டிக்கொண்டு சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அந்தச் சமயத்தில் வெளியே போயிருந்த அண்ணாமலை தன் வீட்டுக்குத் திருப்பிவந்தபோது அமுர்த மென்னுந் தன்மனைவியிக்கு நினைமையைக் கண்டு சினங்கொண்டு தடி ஒன்றைக் கையிலெடுத்து சிவப்பு மொட்டைக்குல்லாக்காரனை அடிக்கப்போயினான். அப்போது அமுர்தம் தனது நாயகனைப் பார்த்து, ஒரு மூடரீதியைக் கண்டபடியாகச் செய்து கொண்டபடியால் எனக்கு இப்படிப்

பட்ட அவமானம் நேரிட்டது. நீ எனக்குப் பணவனு றிருக்கிறாய். நான் பதவிரதை. என்னை ஒருவன் மானபங்கம் செய்வதை நீ பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறாயல்லவா? நான் மொட்டைக் குல்லாக் காமனை யெந்நேரம் சுமந்துகொண் டிருப்பேன். இப்படி முறித்து போகிறது. பிராண ஆணி நேரிடுமபோ லிருக்கிறதே யென்று பரிதாபகரமாகக்கூறி ஓடுவென்று அழுதான். அப்போது அண்ணாமலை தன்மனை வையநோக்கி, அடிபெண்ணே! சிவப்பு மொட்டைக் குல்லாக்காரன் யார்? அவன் ஏன் உன்பேரில் குதிரை ஏறிக்கொண் டிருக்கிறு னென்று வினவினான். இராஜாங்கத்தார் எல்லா வீட்டிற்கும் இந்த வருஷத்தில் நூலுமாக வரி போட்டிருப்பதாகவும், அந்த வரியைச் செலுத்தத் தவறுப்போனவர்களுடைய மனைவிகளின்பேரில் இந்தப்படிக்குச் சேவகன் வந்த ஏறிக்கொண்டு வரியை வசூலசெய்வதாகவும், அதுபோலவே இந்தச் சிவப்பு குல்லாக்காரனாகிய சேவகன் என்பேரில்வந்து உட்காராதகொண்டு வரி செலுத்தும்படிப்பயங்கரத் தொளியுடன்ே முக்கிறுனென்றும் சொன்னான். அண்ணாமலை இதை மெய்யென்றுமதி அண்டை அசல வீட்டுக்காரர்களுக்குத் தன் மனைவிக்கொன்ன சங்கதியைத் தெரியாப் படுத்திச் சிவப்பு மொட்டைக் குல்லாகாரனவந்து உங்களை பெண் சாதிகளின் பேரில் ஏறிக்கொண்டு வரி கேட்பதுண்டா யென்று வினவினான். அதற்குநாளாக மொட்டைக் குல்லாக்காரன் அப்பா தத்தினிடமிருந்து வெளியே ஒடிப்போய் விட்டான். இந்த அண்ணாமலை என்னடா வெறியனைப்போல் இப்படி உளறுகிறான்; இராஜாங்கத்தார் வரி போட்டிருந்தால் இப்படியும் நடத்துவார்களாவென்று சொல்லிக்கொண்டு அண்டை அசலார் ஒருவா முகத்தை ஒருவர் பார்த்து எல்லாருங் கும்புகடி அண்ணாமலை சொல்லினது உண்மையாவென்று அறியும்பொருட்டு அவன் விதிக்குவந்து பார்த்ததில் சிவப்புமொட்டைக் குல்லாக்காரனில்லாம லிருப்பதைக்கண்டு அவர்கள் அமுர்த்தத்தைஎன்னநடந்திதன்று கேட்டார்கள். அவள் தன்புருஷனுக்குச் சிலநாளாகப் பைத்தியம் பிடித்திருப்பதாயும், அதனால் அவளுத்தனனே அடிக்கடி தடியாலடித்துத் தன்மயிரைப்பிடித்து இழுத்துக்கீழே குள்ளிக்காலா லுதைத்துத்துன்பப்படுத்திவதாயும், அதனால் தான்படும் சங்கடத்தைச் சொல்லி முடியாதென்றும, இப்படிப்பட்ட

ஓம்சைபடுவதைப் பார்க்கிலும் தான் இந்தவிட்டைவிட்டுத் தேசார்
 ஓரம் போகலாமென்பதாக யோசிப்பதாயும், தன்புருஷனுக்கு இத்
 ற்குமுன் ஆறுமாசகாலம் பைத்தியம் பிடித்துப் பின்பு அனுகூலமான
 தாயும், இப்போது மறுபடியும் பைத்தியம் கண்டிருப்பதாயும் சொ
 ல்லித்தேம்பித்தேம்பி அழுதாள். அதை அவர்கள் நிகமென்றெண்ணி
 அதின்பேரில் அவன் இனி அமுாதத்தைத் தொந்தரவு செய்யாம
 லிருக்கும்படிக்கு அவனை ஒருகொட்டடியில் அடைத்து வைத்தா
 கள். அப்படி அவன் அதிலிருக்கையில் சிவப்பு மொட்டைக் குல்
 லாக்காரன் இதைத் தெரிந்துகொண்டு அமிர்கத்துடன் போகிக்க
 அடிக்கடி அவன்விட்டிற்குத் தாராளமாய் வந்து கேளிலிலாசமாயி
 ருந்து போவான். இதை அண்ணாமலை கண்டு மொட்டைக் குல்லாக்
 காரன் இதோவந்து விட்டான் அதோபோகிறுனென்று பெருங்கூச்
 சல் போடுவான். அப்போது அவன் மனைவியும் சிவப்புமொட்டைக்
 குல்லாக்காரனும் சோரதுவந்து அவனைக்கூச்சல் போடாதே கூச்
 சல்போடாதே யென்று மிதமில்லாமல் அடிப்பார்கள், அந்த அடி
 உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டால் எல்லாருடைய இருதயத்திலு
 மிராநின்ற நடேரப்பெருமானை நினைத்துத் தோத்திரஞ் செய்வான்.

ஐயானே! முன்னம் என்பிசா எனக்குத் தெரிவித்திருந்ததாவது,
 பயதையுண்டாக்கும் சம்சாரமாகியகாட்டில்லாசம்செய்துகொண்டு
 விபசாரம்செய்யும் மனைவியோடு கூடிக்கொண்டு அவன் போகத்தைப்
 பெரிதாகநினைத்து சுகதுக்கமயமானஜீவனும், அந்த ஜீவனுக்குக்கரு
 வியா யிருக்கும் ஐவரும் இருந்து வாழும் இந்தவுடலை மெய்யென்று
 நம்பியும், ஆகமதுற் பகுதியும் பல சாஸ்திரவாதோயும் கற்றுணர்ந்து
 சமம்தமமாதி குணங்களையும் சற்குருவையும் அடைந்து, அக்குருவுக்
 குச் சுருவைசெய்து அவரால் உபதேசம் பெற்று, அதன் மூலமாய்
 தீசாம்ப நடேசமுநர்கியின் பாதாம்புஜத்தையடைய எத்தனப்ப
 டாமலும், பெரியோர்களை அன்புடன் மதிக்காமலும் அசட்டைசெய்
 பவர்கள் பெரும் துன்பத்தை அடைவார்க ளென்பதாக எவ்விதா
 சொல்லியிருந்தது வாஸ்தவமென்று இப்பால் என் புரியுமென்று கரு
 தினைத்தவரால் நான் தெரிந்துகொண்டேன்.

இப்படி தெரிந்து கொண்ட அடியேன் பந்தகாமியம் பந்தசஞ் சிதமுடைய துக்கங்களினின்று நீங்கி உன் திருவடிகளுக்கு எப்படி ஆளாருவேன். நான் பூர்வத்தெய்த கர்மத்தினாலே என்மனைவியினால் நான் படுப்பெரும் துயரத்தைப் பார்க்கிலும் மலத்தினையே புழுத்த சிறுபுழுக்களிலும் கடைகெட்டவனாய்ப் பிறந்திருந்தாலும் நலமாயிருக்கும்.

ஏகமாயும், உன்னும் புறமும் இடையுப் பூரணசச்சிதானந்த சொரூபமாய் மிளங்கும தெய்வமே! பரிசுத்தமாகிய நெஞ்சுடையார் செய்யும் பிரார்த்தனையல்லது சமுசாரபந்தமாகிய கூவத்தெய்துந்து ஆசையென்கிற சேற்றில் அழுந்தியிருக்கும் தூரத்தனாகிய அடியேனைப் போன்றவர்கள் செய்யும் பிரார்த்தனை தேவரீர் செவியில் ஏறப்போகிறதா? எமக்கெல்லியர்கள் செய்யும் பொல்லாங்குக்குச் சமானமாக என் மனைவியானவன் செய்யும் கொடுமையிலிருந்தும் கோரமான சமுசாரபந்தத்திலிருந்தும் நான் விடுபடப் போகிறேனா? பார்வதிபதியே! தலையாப் பத்தீத திருநடம்புரியும் பரசிவனை பசுபதியே! பரமபதியே! சாவபூபதியே! நீகண்ட உமாபதியே! பிகாகபாணியே! பிரணவசொரூபமாய், சராங்ககோசமாய், தொம்பத தம்பத அசிபதப பொருளாய் விளங்கும் சபாநாயகனே! சுவடிவாகிய வேதமானது ஆதியும் நடுவும் அநதமும கண்டறியக் கூடாத பரம்பொருளே! நடேசப்பெருமானே! ஆத்மபோதத்தாக் கெட்டாத மெய்ப்பொருளே! நானாவிதபோக போக்கியவர்களைத் தரும் கிரியாசத்தியை யுடைய சாவேசுவரனே!

சராசரங்களுக்குத் தேவனாய் விளங்குபவனே! கராமுனிவர்கள் பணிபாத அகசொரூபனே! ஓம் பரபிரமமாகிய சிதம்பரநாதனே! ஞானானந்த எதார்த்த சம்பத்துபாவாணுபவனே! ஓம் சுத்தஞான சம்சாரி யானுபவஸ்தாபன சர்வேஸ்வரனான நடேசப்பெருமானே! நிறைந்தவருட்பெருஞ் சோதியனே! சப்தரூபானந்த ஞானசொரூபனே! சர்வபாவமான ரூபமாய் விளங்குபவனே! அஞ்ஞானத்தை யொழித்த மெய்ஞ்ஞானிகள் துதிக்கு மாசிலாதமணியே!

நித்திய கிரீமல நிஷ்பிரபஞ்ச பிராமய நித்தியனாய் விளங்கும் சங்கரனே! பாசாங்குசுதரமநா தேவனே! பார்வதிநாதனே! ஆதியான

விவ்வித பாரத விடய

மயமா முலகந கோனருமற

பிறவித துயாகடல கடத்து

பேரினபம் சாரகுவ னனம்.

சங்கரன தாயினுமிகக அனபுடைய சங்கர னென்பதற்குப்
பிரமாணம்.

கே வ ர ம்

தாயினுநல்ல சங்கரனுட கனபா

புள்ளத த முதருங்கப் பீபறா

வுள்ள பெயா பேப முலை அனபுயி

போதகிய மாயன மயத்துடாட்ட னனந்தே.

என்னும் அப்பா வாகநா லுணாக.

மெய்யடியாருகருகது நல்ல சங்கரனுடிருந்து அவர்களை மோ
னமான பேரின்ப வாரியில மூழ்கவைத்தது சிவானந்த வாழ்வில
இருக்கச் செய்யும் அயயனே!

ஓ மனமே! உலகின்கண் கிடப்பதற்கரிய பிறப்பினை வாய்ந்த
மானிடர்களில் அந்தக கேடாகப் பிறந்தவர்களைப்போல யானிராமல்
முக்கணீசனுக்கு ஆளாகுமடியான இசைகொண்டவனு யிருக்க
எனக்கு அக்கடவுளிடத்து மெய்யன்பு உண்டாகாத விதமாக நீ
விஷயவஞ்சிற்றிச்சென்று என்னை ஏன அவமாக்கி விடுகிறாய் இது
உனக்குத் தர்மமா?

வள்ளலார் சாத்திரம்.

மக்களாக்கையிற் பிறத்தலேயரிது மற்றதிலும்

துக்ககடன் குருவேழபிற்துறத்தலு மரிது

நற்குலத் திடைவருதலு மரிது ஞானத்தால

முக்கணித்தனக் கற்ப்படல் முற்றிலு மரிதே.

ஆகையால் ஓ மனமே! பூதம் புலன் பொறிகள் கரணம் குணம் பகுதி தூல பூதங்களும் சூகசும் பூதங்களும், ஞானேந்திரியங்களும், கன்மேந்திரியங்களும், அநத கரணங்களும். முககுணங்களும், மூலப் பிரகிருதியும், புகலநகலாதி சுத்தம், பொருவு இல இருமாயையும் சொல்லுதற்கரிய கலைமுதலிய சுத்தா சுதத தத்துவங்களேழும நாக முதலிய சுத்த தத்துவங னேந்தாமாகிய வெப்பபிலலாத சுத்தா சுத்த மாயையும், சுத்தபாயையும், கரணங்கள் ஆணவம் பொங்கு இருளும் கண்களுக்குப் புலப்படா தென்றும் ஆணவமென்னும் மிக்கவிருளும், ஊடுருவியே ஆகிய இவற்றைக் கடந்த ப்ேதமகளைநத உயர்பேதம களைநத கலைபேச ஒண்ணை நேர்மை வெளியாய யானெனதென்னும் பேதமகளைநத ஆகமவறவையாய் அளவறுகுக வொண்ணாத சிதா காசரூபமாய போ ஆயிரங்கோடி சூரியருடங்கண்மூங்கி எழும்ஞா னஒளியாய்ஒருசேர விதித்தபெ நமைவாயநதஒளியீசமமெய்ஞ்ஞான வெளியாய்ப்பேரின்பபரிபூணமாயவிளங்குமெயஞ்ஞானவீரனாகிய நடைசப்பெருமானை அடியேன் சதா காலமும் அன் போடுபேற்றித் தொழுவதில் நீயாதொருதடையும் செய்யாமல் நீ எனக்கு உதவி செய்வது நல்லாயிருக்கும்.

மனமே அண்டசராசரங்களெல்லாந தமமிடத்திற் றேன்றி யழிந்தாலும் தாமெப்போது மழியாமல் சமஸதமுமதாமாயும்தாமல்ல வாயும் விளங்குகின்ற திலலைத்தாண்டவறையனைப் போற்றித் தொழ யாதொருதடையுஞ் செய்யாமல் இருக்குமபடி புண்ணக்கேழப்பதா னால் நீ அப்படிச்செய்வதற்கு விஷயவியாபாரங்களிற்செல்லுவதற்கு தடையாயிருக்குமென்று நினையாதே கழைக்கத்தனியுடைய நுத்த உடல் காப்பாணும்அவனது செய்கைகத்தினிடத்தும்எப்படி வைக் கப்பட்டிருக்குமோ அதுபோலவும் கள்ளக்காதலனிடத்தன்பு பூண் டொழுதுவாள் தன்னையகனுக்கு செய்யுந் தொழிலில் குறைபாடி ன்றி நடந்துகொள்வதுபோலும் மனமே நீ கல்லும் பிரமானந் சாக்ஷாத்காரமாக விளங்கும் பரமாகிய சிவபிரிடத்து மனமுடையவனாயிருந்து உனது செய்கையை பிரபஞ்சவியாபாரத்தில் செய் துவையாகில் அது ஜீவனாகிய என்னை கருவாய்க்கைகெடுக்க

நீ அப்படி செய்யாவிடில் ஜீவனாகிய யான் குடும்பபாரத்தை விட்டு நீங்கி பவப்பிணியை விலக்கிக்கொள்ள அசக்தனாகிவிடுவேன்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

உலகநெருப்பைக்கடந்தொழியஞானவுத்திமடுபேபேனோ
விலகுதும்பத்துயர் நீங்கி யெநநாட்டுறவியாவேனோ
திலகமறையின் பொருளிரெ கனத்தேறறுங்குரவன்காண்பேனோ
கலகவுடற்பிணிகடந் துகடவுளையான்காண்பேனோ.

களளககாதலனிடத்தன்புகலநதுவைக்கொழுகு
முள்ளக்காரிகைமடந்தையோ லும்பரைக்காப்பான்
பள்ளககாரியுண்டவனிடத்துள்ளன்புபதிநது
கொள்ளக்காவலனிடையுறத்தொழிலுமுட்கொண்டா.

சோரமனையாட்டிசோரபிரான்மேன்மனமாய்ச்
சேர்த்தொழிறசெய்யுநதிடம் போற-பேர்பெரிடர்
அகதனடிமேன்மனத்தையானதுவைத்துகநது
யெத்தொழிலுஞ்செயவரிசைநது.

ஓ மனமேநீ எனக்கு வசப்படுவாயாகில் என்னைவருத்தும்பிறவி த்துன்பத்தை விட்டு நீங்கி நான் சிவபெருமானது திருவடியை அடைய ஏதுவாகும் அப்படி நீ எனக்கு வசப்படாவிடில் எக்காலமும் நான் பிறவிக்கடலாகிய துன்பத்தை விட்டு நீங்க முடியாததாகும்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

மனமெருருத்தன்வசப்படுமேலவன்
பிறினைவருத்தும்பிறப்பையடைந்திடான்
மனமெருருத்தன்வசப்படாதோடுமே
னனிபிறப்பிடைநாளுஞ்சமுலமே.

நீ துன்பப்படாவிடில் பிறப்பிடை நாளுஞ் சமுலமையடி
ன்னவனே நீ ஒருகணமேனும் நில்லாது விடு

யங்களிற்சென்று மாயையின்வல்லபத்தால் அனேக விகாரங்களை
வருவித்து பின்பு நானெனும் மமதையையும் பலபிறப்பையும் உண்
டாக்கி ஜீவனாகிய என்னைதுன்பப்படுத்துகிறாய்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

வினையினால் விகாரமுண்டாம் விகாராதகால் விருப்பமுண்டாகு
முனலுறும் விருப்பினால் விதவுலகங்க ஞுண்டா
நனியுலகத் தான்மெல்ல நானெனு மகமுண்டாகுந்
துனிவுடை யகங்காரத்தாற அஞ்சலும் பிறப்புமுண்டாம்.

இனி யான் பிறவி நதுன்பத்தி லாழாகவண்ணம் எனது பாசம்
ஐந்தையும் நீக்கி அறிவுதானெனக் காட்டி எனக்கு ஆசாரியனாய்
எழுந்தருளி வந்து ஆண்டருளும் ஐயனாகிய தில்லைக்கூத்தனை நினம்
பணியும் பொருட்டு எனக்கு நீ வுதவிசெய்வையா னால் உனக்கு நன்
றியுள்ளவனாக விருப்பேன.

பாசமைந்தையும் தனித்தனிப் பரிந்திட நீக்கி
சோசமாகிய வறிவுநீ யெனக் காட்டிப்
பேசுமோழ வசைபிறப் புனகில்லை யெனப்பேசி
துகநீக்கிய சுயமபிகாசனைத் தொழுலாம்.

மனோவிலகூணம் முற்றிற்று.

ஆத்மபோதப் பிரசங்காமிர்தம்.

முற்றிப்பெற்றது.

MAHAMAHLEPUHAYAN
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMAYUR NADRAS 41.

யும் அநாதியனாயும் கோடிபாண சொரூபனாயும் விளங்கும் பரணே! அடியேன் மாலைக்குர சகோதரியாகிய என்மனைவியின் கபடச்செய்தையாகிய வலையிலகப்பட்கொண்டு கடுமாமுகின்ற பேதையேனாயிருக்கின்றேனே? வேரமுடிவினின்று விளையாடும் வேதியனாகிய உன் திருவடிபையடைவேனா? அஞ்ஞாபமாகிய பேய்பிடித்திருக்கும் தீதாகிய நெஞ்சுடையாரங்குச சிவத்தினருள் கிடையாகென்று வேதாகம புராண இதுகாசமாதி தூலகன் விளம்புகின்றபடியால் திமைமிக்க நெஞ்சுடையேனுக்கு உமது திருவருள் எப்படி கிடைக்கப்போகிறது

சிவனே! சங்கரனே! சோமபுரியா கணியாகிய லோசனனே! சதாசிவனே! பாசவிமோசனனே! பந்தவத்சலனே! கயிலாசவாசனே! திரிபுராநதகனே! பூஜங்க பூஷணனே! அனேக ஆதகமாபவா யிருப்பவனே! பரமேஸ்வரனே! சாவலோகத்துக்கும் பிதாவானவனே!

நீலகண்ட மாபதியான சிவமோனே! கங்காதரனே! ஞான நூல்களைப் பூரணமாய்க்கேட்டுப் பதிப்பொருளின் லக்ஷணத்தைத் தெரிந்துகொண்டுள்ள தோறும நாவிலத் தூபுபொருந் தும்வண்ணம் பத்தியோடு திரிசுரண சுத்திபாய்த் தொழுத அடியராகிய மார்க்கண்ட முனிவருக்கு நிறைந்த ஆபுரே தந்தத்திலையின் கண்மேவியநாயகனே.

இவ்வண்ணம் அண்ணாம்பலை அவன்மனைவியாலடையும் வேதனை யைச் சகிக்காதவனாய்ச் சிவத்திபானம் செய அவரும் நான்களில் ஒரு நாரியில் அவன்களையில் ஒருமகாபுருஷா தோன்றி அவனைப் புளியூராகிய திலைக்கு வந்து சேரும்படி கட்டளையிட்டு மறைந்தார். அன்றுவிடியற் காலையில் அண்ணாம்பலை தன்னைப்போட்டுச் சார்த்தியிருந்த அரையின் கதவு திறந்திருப்பதைக் கண்டு கனவில்வந்தவர் கயிலாசபதியாயிருக்கவேண்டு மென்பதாக எண்ணி, உடனே புறப்பட்டுச் சிதம்பரம்போய்ச் சேர்ந்தான். அவ்விடத்தில் அவன் சிலநாளிருக்கையில் பூர்வஜன்மந்தரத்திற்செய்த நிஷ்காம கர்மங்களினால் சுத்தசித்தர்களாகி வைராக்கியத்தை யடைந்து ஆத்மவிசாரணையினுண்டானஞானசாதகத்திறமையையுடையவர்களாகிய அடியார்குட்படங்களில் அவன்சேர்ந்து ஆத்மசம்பந்தமான விஷயத்தைப்பற்றிப்

௩ - வது மோகனங்க

சிவஸ்தலங்க ளெல்லாவற்றுள்ளும் மஹாபெருமை பொருந்திய சிதம்பர மென்னும் பதிக்குச் சமீபமா யிருக்கும் அகரமென்னும் கிராமத்தில், சங்கரன் என்று பேருடைய ஒரு வேளாளனி ருந்தான்.

அவித்தியா சொருபமான நாடகசாலையாகிய இவ்வுலக வாழ்க்கையை வெறுத்து, தேகஅபிமானத்தையும் நீக்கி, உயர்ந்த கம்பத்தின்கணின்னு அந்நிலைக்குத் தவறுவராதது அதன்கட்கருத்தைவைத்துத்தியாகியைப்புகழ்தன்முதலிய கோகருவி கலத்தகளைப் பழக்கத்தாற் காயத்திற்காட்டுதல் செய்யும் கடத்தரைப்போலவும், பாபுருஷனை நசுசிய ஓர்நாரி அவன்மேற் கருததைவைத்துத் தன்பு நஷ்டனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது ஏவற்றொழில்களைச் செய்தலுபோலவும், ஐம்பொறிகள் விஷயங்களைப்பற்றினும் அவற்றின்கண் ஆரையுறாது அபிதாசிய விட்டை யடையவேணு மென்கிற ஆரையால், புலியூசசிற்றம் பலவனுடைய அழகிய திருவடிகளையும், மகாபாயா ஜகத்தார்த்த சக்திரானந்த ரூபணியாய் ராஜராஜேஸ்வரியாய ஜகன்மா தாவாயிருக்கின்றபராசத்தியினுடைய திருவடிகளையும் சதா காலமும் மெய்யன்புடனோர்நறித்தொழுபவர்களாயும், சிவசமயங்களிலுள்ள நிஷ்டையிலிருந்து காலம் கழிப்பவர்களாயுமிருக்கும் சில அடியார்களை அச்சுக்கரன்தன்விடுதிக்கு அருகாமையிருக்கும் ஒருநாசஸ்தனத்தில் கொண்டு வந்து சேர்த்து அவர்களுக்கு வேண்டுவனவற்றைக் கொடுத்து உதவிசெய்து அவர்கள் மனத்திற் கிசைந்தபடி நடந்து வந்தான்.

இப்படி இருக்க மேற்படி அடியார்கள் சித்தார்த்த சங்கமென்று சபையொன்று ஸ்தாபித்து வேதாந்த சித்தார்த்தத்தைப்பற்றியும், அவைகளின் சமரசங்களின் நிலைமையைப்பற்றியும், தத்துவங்களைக் கடந்த நின்மலப் பிரமமாகிய நடேசப் பெருமாலுடைய லக்ஷணத்தைப்பற்றியும் பிரசங்கம் செய்துகொண்டு வந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க ஞானத்துக் கேதுவான குணங்களையும், பத்தி வயிராக்கியங்களையும், சிவசின்னங்களையும் உடையவர்களாயிருந்த மேற்கூறிய அடியார்களில் மிகவும் சிறந்தவராயிருந்த ஒருவர், இங்

தர் சந்தானனவன் அடியார்சளுக்கு உதவிசெய்வதே தவிர ஆத்து
பாக்கியானத்திற் பற்றில்லாத அவிவேகியா யிருப்பதைக் கண்டு அவ
னுக்கு ஞான சொருப மின்னதெனக் தெரிந்து கொள்ளும் வித்தை
யைக் கற்பிக்க வேண்டியதாய் எண்ணங்கொண்டு, அவனை நாளுசீவ
வாதக் கட்டளை - வைராக்கியசதகம் - வைராக்கியதீபம் - சசிவன்ன
போதம் - பிரபுலிங்கலீலை - பகவற்கீதை - பிரமகீதை - கைவல்யம்-
ஞானவாசித்தம் - தேவாரம் - திருவாசகம் - தாயுமானவர் பாடல்-
ஒழிவிலோக்கம் - பஞ்சதசப்பிரகரணம் - நிஷ்டாநுபூதி முதலிய
ஞான நூல்களை வாசிக்கும்படி கட்டளை இட்டார். அவன் அந்தப்படி
அவைகளை வாசித்துவரும்படியில் ஒரு நாள் அந்த அடியார் சங்க
ரனை கோகுகக் கூற ஒழிந்தாவது,

ஓ! பிள்ளாய் நாம் சொல்லப்போவதைப் காதுகொடுத்துக்கேள்.
யார் பகவத் விசாரணை செய்யாமலும், நான்கு வேதங்களிற் சொல்
பெபட்ட உபநிஷத் வாங்கியவர்களின் முடிவில் விளங்கும் மூதுபாக
னாகிய கீடேசப் பெருமானை வருந்தி வாழ்த்தி இறைஞ்சிப் போற்றா
மலும், அவர் திருவுடைய அடைவதற்குச் சாதனங்களான தத்
துவங்களைத் தெரிந்துகொள்ள எத்தனப்படாமலிருப்பது தப்
பென்றுணராமலும், உனக்குப்பலபிறவித்துன்பங்களைத் தருகின்ற
சத்து நவாகிய அஞ்ஞானத்தை யொழிக்குமார்க்கத்தைத்தேடிக்கொள்
ளாமலும், இந்தவுயிரைக் கொண்டுபோகின்ற காலனுக்குத் தப்பிச்
செல்லு நெறியை அறிந்து கொள்ளாமலும், ஸ்திரீ புருஷர்க
ளுடைய மைதனத்தி லுண்டாகிக் கருப்பாசயக் குகையிற்
கட்டுண்டு லொளிப்பட்ட மாமிச பிண்டமான இந்தச் சட
வஸ்து மலத்தினால் விளையும் புழுப்பொதிற் துழுத்துச்
சரியும் பொய்க்கரை யாகியும், ஒன்பது ஓட்டையை புடைய
சூஸ்திரப்பாவை யாகியும், மலமும் மூத்திரமு நிறைந்த பாண்டமா
கியும், ஐம்புலவேடர் வாழும் பெருங்காடாயும், மேகத்தின்கண்
தோன்றி நின்று அழியும் மின்னல்போல மாயையின்கண்தோன்றிக்
கணகாலத்து அழிவதாயும், ஜலசந்திரன்போற் கற்பித பிரதிபிம்பமா
யிருக்கும் இம்மானிட தேகத்தை மெய்யென்று கருதி அதைச்
சுமந்துகொண்டு காமக் கடலில் விழுந்து, மூழ்கி மூழ்கி, எழுந்து
எழுந்து, பல்லை இளித்துக்கொண்டு, பலவித துன்பங்களில் மொத்

துண்டு, எவர்கள் தடுமாறுகிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் மாணந்த காலத்திற்குரியன் எப்தண்டனையும் நாகப பிராப்தியுடையவர்கள்.

அப்பா சந்தரா! அவித்தியா சொருபமாகிய இவ்வுலகத்தில் பஞ்சபூத சேர்க்கையா ஸுண்டான ஸூனகாமிருதிய ஆந்தக் கண்ணகியுடைய துகா சொருபமான இரசரீரத்தைப் பற்றியும், இதற்குள் வாசமாயிருந்தும் திராயாசனகம விண்டபப்தியும், அம்பலவாணன் பெருமையினைப் பற்றிய உத்தணங்களுக்கும் அபிரகதுகொள்ளவேண்டியது அவசியமானதாயிருக்கிறது. இதை அமிருதகொள்ளவேண்டியதாயிருந்தால் மகாநீரை யடைந்து பிராமிசாரணை செய்து செறிந்துசொன்ன வேண்டியது. சராயாசனைய கிஞ்சிதருனுக்கு மாயாகாரியாகிய தூதருதனுவை விபெருமான் இவ்வாகக்கொடுத்திருக்கிறார். அப்படி கொடுத்தது யாகக்கொள்ளி, இத்தனவைக்கொண்டிருக்கிற கண்ணைத் தொழுதுபோற்றி கற்கதி யடைவதற்காகக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற தேயல்லை வேறொன்றுக்கல்ல.

சிவஞானசித்தியாறு

மரணிப்பிழை தாறு வகுத்த மனவாகு காலம்
தாணிதத தைகது மாகி மன்பலிபி காள வந்திர
வாணிதத் தவரு மண்ணேன் வான பண்ணாச சீபா
ஊனெடுத் துழலு மூர ரொணைதடி முண்பா ருதோ.

இப்படியாக சிவபெருமானைத்தொழு இவ்வளவுக கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற தென்பதை ஜீவன் அருஞானத்தினால் மறந்துசீர்த்தைத் தாமதவியும், தமது சொந்தமாகவும், பாஷையயவ்வனம் மூடிய என்னும் பருவங்களினாலும், வனிதையர் போகமாறி ஐசைகளினாலும் உண்டாகும் துன்பத்தை இன்பமெனக்கருதி அதில் மூழ்கி அவதிப்பட்டு அவலமாயப்போகிறார்கள். இப்படிப் பகக்களாகிய ஜீவர்கள் சரீரத்தில் சுதந்தரத்தையும் அபிமானத்தையும் செலுத்திப் பாரட்டி வருவதும் தவிர, தங்கள் மனைவிக்கருக்குத் தங்களை விட வேறு துணையில்லை யென்பதாக நினைத்துக் கவலையுற்றுச் சிவனடி யையறந்து காலத்தைக் கழித்துக் காலையில் அவர்களுயாவது இவர்

கசையாவது இயமன்கொண்டுபோய் விடுவானாகில அப்போது இவர்
கள் யாது செய்யவா கா.

வைராககியாதகம்.

நல்லி னிமயனை மசகளுந் கொநதுனை
நாமல சூலையெனநீ,
கவலை யுறறசன் றுணமறந் கனையுனை
கால னாகொடு போயிற
துவல உகதடைத் திபரைநா டொறுமபுரந்
திடுவையோ குமிக் குங்கா,
சவலை நெஞ்சமே சிவனலா துயிராகுயிரா
தாணு மோதுனை யாபே.

ஜீவாசன இரவலாகப்பெற்ற நேகத்தை இரவலாகக கொடுத்த
வன் கொண்டுபோய் விடுவானென தையோசித்து, பாஞ்சபூதத்தின்
விகாரங்களையும் தத்துவங்களின் விகாரங்களையும், உபாதித்திரையமுத
லியவைகளையும் பாககி, அசத்தாகிய அனித்தியப்பொருளைக்கைவிட்
டு, அமராகோஷகியதேவேந்திரனுட மறறவாகளும போற்றித்தொ
ழும சாவவியாபகமானபாமாததுமாவாபும, பரமபொருளாகிய மிரா
சினறசங்களைப் பூழித்து மறறும ஞானசாதகங்களைச் செய்து
பேரின்பநிலையையடைவ முயற்சி செய்யாமறறவறி அத்தேகத்தைத்
தன சொந்தமென்றபாராட்டிச் சங்கற்பருபமாகவிலையும் மனத்தை
விஷயங்களின்போனவழியேவிட்டு அதனசேடடையால அடாதகாரி
யங்களைச்செய்து பிரஷ்டங்களாய்ப் போகிறார்கள.

சிவதருமோத்தரம்.

அரிய மானிட யாககை யடைந்தபின்
பரிம லோக பலத்தினைப் பறறவும
ஒருவி யேயுல கஞ்சிவந் தோன்றவும
மருளை நீக்கவு மெண்ணில நென்கொலோ.

இருவினையின் வதியராய்வந்து பொருந்திய ஜீவர்கள் சத்தத்தி
லுலுளுன்னின்பமேவடிவாகியும், சதோதபாயவினங்கூட வறஞ்சோ
டிக

தியாகியும், பிரகாசிக்கும் பரபரவஸ்துவாகியும், அகிலாண்டகோடிகளைத் திருமேனியாகக்கொண்ட ஞானப்பிரகாச பதியாகியும், பிரம விஷ்ணுக்களாகியிருவரும் தேடிக்காணப்படாத தேவதேவ மகாதேவனாகியும், இமையோர்தொழு மீசனாகியும், பன்னகபூஷணமாகியுள்ள சங்கரன்திருவடிமைய மறந்து, சோற்றைத்தின்று வளர்க்குஞ் சுமையாகிய இந்த உடலைக் கடைசியாக எமனுக்குக் கொடுத்து அவமாகச் செய்துகொள்ளுகிறார்கள்.

இப்படியாகக் காலஞானவன் அடிக ௨யிடுகளைக் கொண்டு போனதைப் பார்த்தும், கொண்டிபோவதைப் பார்த்துக்கொண்டு மிருக்கிற யல்லவா? ஜீவர்கள் ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்டு ஆசையே ஸ்வரூபமான மாயையாகிய வனத்தில் திரிந்துகொண்டு காமிகளா யிருப்பதால், நித்திய ஞானானந்த நிருமலனாகியும், மலயத் துவசன் வளர்த்த பசுங்குளியும் திருமாலின் தங்கையுமாகிய கௌரியை ஒரு பாகத்தில் வைத்திருப்பவனுமுள்ள சிவபிரானைக் கும்பிட்டுத் தொழாமலும், மனோவியாபாரத்தை விர்த்திசெய்வதில் முயற்சித்தும், அணுவளவேனும் நன்மையில்லாத பொல்லாங்காகிய தீமைகளைச் செய்துகொண்டும், தத்துவ ஞானத்தை உபதேசிக்கும் சிவனடியார்களின் நேரத்தைக்கைப்பற்றலும், அரிய வேதாகமசாஸ்திரபுராணங்களை ஓதியுணராமலும், செந்தாமரைப்புஷ்பத்தினிடத்திலிருக்கும் பிரமதேவனால் உண்டாக்கிய அஞ்ஞான இருள்நிறைந்த ஆக்கையை மெய்யென்று நம்பி அதைச் சுமந்துகொண்டு வன்னெஞ்சக் கள்வராய்ப் போவதினாலே இவர்களுடைய யாதனா சரீரத்தை அம்மறவி கொண்டுபோய் தண்டனைசெய்து வாள்கொண்டாறுத்தும், சிவபிரானைக்கண்டு தெரிவிக்காத கண்களைப் பிடுங்கியும், சிவபிரான் திருப்புகழை நித்தியம் புகழ்ந்துபேசாதுபொய்சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்ற நாவையும், சிவாலயம் செல்லாத கால்களையும், மெய்யடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்யாத கைகளையும் துண்டு துண்டாய் வெட்டிஎறிந்தும், இப்படியாகப் பலவகையான அளவுக்கடங்காத வேதனைபுடன் அமுற்பிரபையாகிய மாபூதியென்னும் நாகத்தி லுண்டாகும் துன்பத்தையும் அதுபவிக்கும்படி செய்கிக்கின்றான்.

மேற்கண்ட சரீரத்தை இரவலாகப்பெற்ற மானிடன் தான் இன்னொன்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாமற் போவது விசனகரமா யிருக்கிறது. அகோ! இப்படியாகச் செய்துகொள்வது ஆச்சரியம். அப்பா சங்கரா! இப்பரீரத்தை இரவலாக நீ பெற்றவனாயிருந்தும், உன்னை நீ இன்னொன்பதாகத் தெரிந்து கொண்டவனா யில்லை. நீ இன்னொன்பதை நாம் தெரிவிக்கிறோம்கேள். நீ இப்போது ஜீவனா யிருக்கிறாய். உன் ஜீவபோதம் ஷ்டமாநால் சிவமயமாய்ப் போகு மாய்.

பிரபுலிங்கலீலை.

பூதம் நீயலை பொறுகளும் நீயலை புந்தி
யேது நீயலை அவற்றினை மயங்கியவ னென்னும்
போத நீயலை மெய்நிலை யனைத்தையும் போக்கிச்
சோதி யாகிய பிரமமே நீயெனச் சொல்லி.

தேகபோகத்தால் நிகழும் யானெனதென்னும் அகம்பாவத் தால் நான்நான் என்று சொல்லிக்கொண்டு மம்மதையடைகின்ற சிவ போதமானது உனக்கு நீங்குமாகில் அப்போது நீ சிவனாய்விடுவாய். அதுனால் தேகம் முதலியவைக னெல்லாம் பொய்யாய்ப் போகும்.

மேற்கண்டபடி சரீரத்தை இரவலாகப் பெற்ற மானிடர்களில் யார சன்னசாகரத்தில் நின்று வெளிப்படும் பொருட்டு வேதமுத லாகிய கலைகளாலும் காண்பதற் கரிய சிவபிரான் திருவடியை யடைய விரும்புகிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் பொய்யுடன் கலந்த மாறுபாடுகளையும் தேக அபிமானத்தையும் பெண்டு பிள்ளை பண்டு பதார்த்தங்களில் செலுத்தும் யான் எனது என்கிற அபிமா னத்தையும் விட்டுவிட முயற்சிசெய்யவேண்டியது அவசியமாய் யிருக் கும். அப்படி நீக்குபவர்களுக்கு உலகத்தில் பெருமையும், சிறுமை யும், விருப்பும், வெறுப்பும், இருதயத்தில் போர்செய்யும் சங்கற்ப விகற்பமும் நீங்கி மனம் பரிசுத்த நிலையை யடையும்.

இப்படிப்பட்டவர்கள் நினைவானது, சுத்தப்பிரமம் பரமாத் மாவாகியும் யதார்த்தமாயும் பிரகிருதிமுதலிய சர்வ வியாப்பி

யங்ளாயும் இருக்கிற தென்கிற எண்ணத்தை யுடையவாகளாத லால் அவர்களுடைய மனோவிருத்தி அனுவாயும் அறிவு அகண்டாகார சொருபமாய் மிருக்கும். ஆனால் சொருபவிசாரணை பண்ணாத அஞ்ஞானிகளுடைய அறிவு அனுவாகவும மனோவிருத்தி அகண்டாகார மாகவும பெற்றுத் தமக்குத்தக்க பிராப்தாவவசத்தராய் சன்ன மரணத்தில் அமுத விருதுவார்கள். எந்தச்சிதா பாசன் தெளிந்த அறிவை அரண்டமாய்க் கைப்பற்றுகிறானே! அப்படிப்பட்டவன் தீங்குசெய்யும் அசையாகிய துஷ்டப்பேய்களை விரட்டியோடபெய்யும, சங்கற்ப விகற்பகூட்டங்களைத் துரத்தி அதம்பண்ணுபவனாயும், மாயையாலுண்டாகும் அஞ்ஞானத்துடன் போர்செய்து அதை வெற்றி கொள்பவனாயும், பகதியுடன் வாழ்ந்து சிவனது அடியார்களுக்கு அடியானாயிருந்து வேண்டிய பணிவிடைகளைச்செய்து விபூதியைத் தேகத்தில் நிலையப் புனைந்து உருத்திராசுங்களைச் சிரசாதிஸ்தானங்களில் தரித்து ஹரபுப்பிறப்பாகிய பிணியை மாற்றும் சிவபெருமானது தருநாமாயிய மூர்த்திபஞ்சாசுரத்தைச் சதா செபித்து வகனாயும் அநேகனுய் மிராநிற பசுபதியாகிய நடேச மூர்த்தியைப் போற்றித் தொழுவவனுய் மிருப்பான்.

வினா.—ஐயனே! நடேசபெருமான் வகனாயிரப்பதாக நூல் கள்கூறப்படுகின்றதே அப்படியானால் உபாதித்தமையாகளாகியசீவர்கள் வெவ்வேறாக இருக்க, இவர்களுடைய அந்ந வகனாகிய கடவுளாயிருப்பதாய் எப்படி சொல்லக்கூடும், அப்படி பரமாகிய வஸது வகமாயிருக்கிறதாயிருந்தால்து பலவாகப் பிணைப்பட்டிருப்பானேன்?

விடை.—நிர்விகாரராயும் நித்தியராயும் அகண்டிதராயும் இன்னும் அனந்த இலக்கணங்களை யுடையவராயுமிரா நின்ற சிவ பிரான் ஒருவனாக விருந்தாலும், பலபிம்பங்க ளாகவுந் தோன்றுவார். அது எப்படியெனில், ஆகாய சூரிய மென்றே நீர்க்குடங்கள்தோறும் தனிதனி சூரியர்களாகத் தோன்றுவது போலவும், அநேக துண்டுகளாக உடைந்த ஒரு பெரிய கண்ணாடியின் எதிரில் ஒருமணிதன் நிற்பானாகில தான் ஒருவனே அநேக பிரதிபிம்பங்களாகத் தோன்றுவான்போலவும் காணப்படும். அப்படித்தோன்றின போதிலும், தோன்றும் பிரதிபிம்பங்கள் சூரியனையும், தன்

நையுப்தவிர வேறலவென்றும், தோன்றும்பொருளொன்றே சத் தியமென்றும் சொல்லப்படும்.

தங்காதினது அநேக ராமரூபங்களை யுடைய நகைகளானபோதி லும் தங்கத்திறகு றறானி இல்லையாம். நகைகளாகிய பொருளும் ரூபங்களும் போனபோதிலும் தங்கமாதத்திரம் எப்படி யழியாதிருக் கின்றதோ அதுபோல் பிரமமாகியபரபொன்றே பலவுயிர்கடோறுங் கலந்து தோன்றும் அகண்ட வடிவான பொருளாயிருக்கும். சொ ரூபத்தை மறைத்த மாயையானது அஞ்ஞானவடிவாய்த் தோற்றிய தில் பிரபஞ்சமாயும் தேகமாயும் எதிர்ப்பட்டதால் அப்பரம்பலவாகத் தோன்றி நின்றது. தன்னையே தானறிந்து பாரக்கில், தன்னைத் தவிர அன்னியமாக வேறொன்றும் இருப்பதாகத் தோற்றாது. தன்னையும் பிரபஞ்சத்தினையும் உள்ளடிகி விசாரித்துப் பாரக்கில் அப்போது பரமபிரமாமுதல பிபிஸிகாத பரியந்தம் பூரண அகதுவிதமாகிய சைதன்னியமாக விளங்குவதாய் ஏற்படும். அது சுகசொருபமாயும், எல்லா வடிவங்களுந் தானாயுயிருக்கும். அப்படித் திருந்தாலும் அந்த அந்த ஆத்மர்களின் கனமத்துக்கீடாக நல்லதும் பொலலாததுமா கத் தோற்றப்படும.

இப்படி அவ்வஸ்து ஏகமாயுப, உபாதி சகிதமாகின்றிறிகமும் எண்ணரியஉயிர்களது உளங்களில் வாசமாயும், எங்குமாயும், எங்கும் நிறைந்த முழு முதலாயும் விளங்கிநிற்கிறதென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியிருந்தால், சுருதி யுத்தி அதுபோகங்களுடன் கூடிய விசாரணையினாலே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது.

சமுசார வாரியிற படிந்து கிடப்பவனாகிய ஒருவன் சாராயம் கள்ளாபிவி கஞ்சா முதலியவைகளை நன்றாய்ச்சாப்பிட்டுப்போதை கொண்டவனாயிருக்கையில் உலக லீலாவிநோத விஷயங்களைப்பற்றி அவனுக்குத்தெரிந்ததைப் பேசுவானானால், அவன் எவ்வளவு ஆனந்த மாய்ப் பேசுவானோ அதுபோல, உலக விவகாரங்களை மறந்து ஐம்பு லக் காட்சி முதலானவைகளைத் தோலைத்து ஏகபாவனாதீதர்க்காரய் நின்று பிரமானந்த அதுபோகத்தில் போதைகொண்டு களித்திருக்கு மெய்ஞ்ஞானிகள் அந்தப் பரம் ஏக மென்பதையும் அதன்மகிமையை

யும்பற்றிப் பேசுகிறதானால் மிகவும் பெருமையாய்ப் புகழ்ந்துபேசுவார்கள்.

அக்ஷரங்கள் தோறும் அகரவுயிரானது சென்று அவ்வவ்வக்ஷரங்களை இயக்குவிப்பதுபோல், பரமான்மாவாகிய சிவமொன்றே சகலான்ம கோடிக ளிடத்திலும் அந்தராத்மாவாக நின்று அவ்வவ்வான்மாக்களை இயக்குவிக்கும்.

சிவஞானசித்தியார்.

ஒன்றென மறைக ளெல்லா முறைத்திட வுயிர்க ளொன்றி
நின்றன னென்று பன்மை நிகழ்த்துவ தென்னை யென்னி
னன்றவை பத்தா னொன்றென் றறையுமக் காங்க டோறும்
சென்றிடு மகரம போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே.

பிரமமானது பலவடிவமா யிருக்கு மென்பதற்குப் பிரமாணம்.

திருவாசகம்.

நிலநீர் நெருப்பு நீள்விகம்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தேன டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
உலகே முனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ.

பிரமமானது பலகோடி அண்டங்களாகவும், திசைகளாகவும், கோளங்களாகவும், உடல்களாகவும், தத்துவங்களாகவும், இன்னும் உலகமாகவு மிருக்கும்.

திருமந்திரம்.

தானே திசையொடு தேவருமாய் நிற்கும்
தானே யுடலுங் தத்துவமாய் நிற்கும்
தானே கடல்மலை யாதியுமாய் நிற்கும்
தானே யுலகில் தலைவனு மாமே.

தாயுமானவர்.

அகரவழி றொழுததனைத்து மாகி வேறு
 யமர்ந்ததென வகிராண்ட மனைத்து மாகிப்
 பகாவனவெல லாமாகி யல்ல தாகிப்
 பாமாகிசு ரொல்லரிய பானமை யாகித்
 துகளறுசங் கறபவிகற டங்க னெல்லந்
 தோயாத வழிவாகிசு சுத மாகி
 சிகரிலபசு பதியான பொருளை நாடி
 நெட்டுயிர்த்துப் பெரன்பா னினைதல் செய்வாம்.

இதுவுமது.

ஒன்றாகிப் பலவாகிப் பலவாக் கண்ட
 வெள்ளிபாகி வெள்ளியாகி யுருவு மாகி
 நன்றாகித் தீதாகி மறறு மாகி
 நாசமுட னுற்பத்தி கண்ணு தாகி
 இன்றாகி நானையுமாய மேலு மான
 வெநகையே யெமமானே யென்றேன் தோங்கிக்
 கன்றாகிக் கதறினாகஞ்சு சேதா வாகிக்
 கடிதிலிலவந் தருள் கூருங் கருணை விண்ணே.

திருவிளையாடற் புராணம்.

மண்ணையப் புனலாயக் கனலாய் வளியாகி
 விண்ணு யிருசுடரா யித்தனையும் வேறாகிப்
 பண்ணு யிசையாயப் பனுவலா பெங்கண்ணுங்
 கண்ணு யென்னுறுகண காணுவா நென்கொல்லோ.

இப்படியாக அந்த அடியார் சங்கானுக்கு உபநிஷத
 மகா வாக்கியங்களின் போதனையைச்செய்ய, சங்கானவன்
 சதா சிவத்தியானஞ் செய்யும் அப்பியாசத்தைக் கைப்பற்றி
 ஞானத்துக்கேதுவான குணங்களையும் சிவசின்னங்களையும் உடை
 யவனாயிருக்கும்போது, மோகனுங்கி என்கிறபேருடைய அவன்

மனைவி ரூபவதியாயும் சோரத்துவ ம்செய்வதில் சிறந்தவளாயுமிருந்தாள். இப்படி இருக்க சச்சி ரானந்தசயமபிரகாசமாய் விளங்காநின்ற சுகனவடிவான நடேசரிடத்தில் அதிகபக்தியுடைய இரண்டு அடியார்கள் பழனிஆண்டவரைத் தெரிசனஞ்செய்வதற்குப் புறப்பட்டுப் பழனிக்குப்போகையில் அவர்களுடன் சங்காணம் கூடிக் கொண்டுபோனான். அதற்குப்பின் இரண்டு மாதங்கழித்து அவன் தன்ஊருக்குத் திரும்பிவந்தான். அப்படி வந்தவன் தன் இல்லத்துக்குப்போகாமலே அவன் ஊரைவிட்டுப் போகுர்போது தான் பயிர் செய்திருந்த கம்பங்கொலலை என்னமாயிருக்கிறதென்று பார்க்க மேற்படி கொல்லைக்கு நேராய்ப்போனான். வினேசற் காலத்தில் பறவைகள் தானியத்தைத் தின்று அழித்துப் போடாமல் அவைகளை ஒட்டுவதற்காகக் கொல்லையின்மத்தியிற் கட்டியிருந்த பரணின்பேரில் தன்மனைவி ஒரு சோரநாயகனுடன்கூடி இருந்ததைக்கண்டு சினம்கொண்டு அவைகளை அடித்து % துன்பப்படுத்துமபடி தரையிற் கிடந்த கற்களைப்பொறுக்கி மடியிலவைத்துக் கொண்டான். இதைக் கண்ட அவன்மனைவி பயங்கொண்டு ஆ! ஆ! இந்த அபாயத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள உபாயம் யாதென்று யோசித்து மோகனங்கியானவள் தன் சோரநாயகனைப் பார்த்துச் சொல்லுவதாவது, ஒ எனது பிரிய காதலனே! என் புருஷன் இதோ வருகிறான். நானதலைமயிரை அணிழ்த்துவிட்டு இரகப்பரணின்பேரி லிருந்து சீரே தொப்பென்று குதிக்கிறேன். இதோ பரணின்பேரி லிருந் தும கறுப்புக் கம்பளியைப் போர்த்துக்கொண்டு தடியைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு நீயும் என்பின்னால் குதி. அப்போது நான் ஒட்டட்பிடிக்கிறேன். நீ என்னைப்பின்தொடர்ந்து துரத்திக்கொண்டு கையிலி ருக்கும் தடியால் ஒங்கி மெதுவாய் என்னை ஓர் அடி அடி. நான் கீழேவிழுந்து மூர்ச்சை போனவன்போலப் பாசாங்கு போட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நீ கொஞ்ச தூரம் போனபின் இரண்டு கல்லை எடுத்து என் புருஷன்பேரில் எறிந்துவிட்டு ஒட்டம்பிடி. பின்பு அவன் இவைகளை என்னவென்று வினவுவானாகில் நான் சொல்லும் விதமாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன் என்றாள். பிறகு இருவரும் மேற்கூறியபடி செய்தார்கள்.

அப்போது சங்கரன் தன் மனைவியைப் பார்த்து இத்தென்ன இப்படிச் சீரெழுந்தது என்பது பரிசொன்றே யென்று கேட்டான். அப்பகுதியோடு கூட நல்லவராவது, காவலகாதுதற்கொண்டிருந்தபடியான் இரண்டு நாளை வாய் துறந்ததனால் சிறித்சால் அநியாயமானபாட்டுகளை அழித்து மோதறதாய்க் கையகிட்டுநின்றானே சொல்லுக்குவந்து பின்னிலேயேயுடிக் காவலகாத்துதற்கொண்டிருக்கையில் காட்டேரி யென்கிற தேவதை விசுவாசனையங்கொருபுத்துடன்வந்து இந்தப் பரிசைமே லேற்றிவந்து என்முன் சின்று, உன் புருஷனும் நீயும் எனக்குப்பொய்கலிட்டுப் பூசை போடுவதாகச் சொல்லி இருந்தீர்களே அந்தப்படி செய்யாமல் தப்பிப்போனாக் காதையால் அதற்காக உன்னைப் பிடித்து விழுங்கி விடுகிறேன் இதோ பாரென்று சொல்லிற்று. நான் பப்பபட்டுப் பப்பின் பேரினிருந்து மேகுதிருநேன். அதுவும் என்விளையுந் குதித்து என்னைத் தூரத் திருநடியாலடித்தது நீ அந்தப் பார்த்தையோ இல்லையோ என்று சொல்லிப் பின்னும் அநிகா பப்பப்பாட்டவனபோல மேளுனிழுந்து உருண்டுபுரண்டு வாயிலாவதனை உளர்ப்பாசாங்குசெய்தான். இவை களையெல்லாம் மெய்யென்று நம்பிய அவன் புருஷன் அவனைத்தன் மனைவரு மெதுவாயடித்துக் கொண்டிரையப் பூசாரியை வரவழைத்து உடுகையாடித்து அபரேதவகையை வாணிகத்துப் பிரார்த்தித்துப் பின்பு மோதலாகக்கூடத் துறியகட்டி வீரத்தி மந்திரித்துப் போடச் செய்தான்.

மொப்க் காட்டேரியாகிய ரோபராயன் எழிந்த இரண்டு கல்லுகள் சங்கரன் றலையிற்றட்டுக் கையமுண்டாகிச் சிலநாள் அக்காயத் தால் துன்பப்பட்டு நடேசனைத் தொழுதுகொண்டிருந்தான்.

ஐயனே! நடேசனே! கேசகம்-இந்திரியம் - மனது - புத்தி-பிரகிருதி இவைகளின் விருத்திகளுக்காகச் சாட்சிமாயிரானின்ற சிவபிரானாகிய நடேசனே! உன் திருவடிவந்து சேரும்பொருட்டுச் சங்கற்பமான சூட்சும சரீரத்தையும் அதற்கா தாரமான பஞ்சதன்மாத்திரைகளையும் நியதிநோந்து அவைகட் காதாரமான வித்தையையும் கியீதிகளைத் தம் பொருட்டு அதன்மையான காரணசரீர ஸ்வரூப லக்ஷணத்தைத்

தெரியப்படுத்திய மகான்கள் உறவை உறுதியாகக் கையிடுகதப் பெருமானாகிய சன்னை அவ்வாறு குமுக தியானசெய்துகொண்டிருக்கும் அடியேன்கல்லாலடிபட்டு நான் அடைப்படுவதை நீர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாபா? அவாமி? சன்னை சாடி மிருதமு சிவியேனாகிய அடியேன உனக்கு என்ன அபாரமெய்சேன். அடியேன என்ன பிழைகள் செய்திருந்தாலும், அனாவகாமி, நீதான் அடியேன ஜன்ன மரணப்பிரவாசநபாான சபு சத்திரசிரமுநரிசிடையு அபரிபாடாமலும், யானை முதலாக பார்ப்பதில் உனபான யோ விகளில் இனிப்பிறவா? வந்தாருப்பாயா? உருக்கரம் செய்புடையா? நேசை பெருமான்!

மேலானோடாய்மாய் புருடாய் சகசபொலி நான் காணாமாகிய உயிர் சத்திர, அரிவா நீசகசைச்சுடநவநானது லும விளங்கும் வள விவாடி, அந்தேசாடி பாயாச சிதஞ்சு ஐயுடையனாயும், முப்பாபு கஞ்சாபால் முடிச்சுப்பாசிடிறுநாட்டில் தாண்டவாபிபும சேவரம விளங்கும் வந்தெய்வம் உண்ணாடி உனசூழ்வு அடைய சன்னை கொழுது உன அடியாடஞ்சு அடிய லுமிநுது பணிவிடைகளை பெற வேண்டியவன் என்றே சொல்ல என்னை? உனக்குச் சிறப்ப உடைமாமா டாசா? டுடனே! அம்பலவாணனே! உனனே! சாயாப ணனைய கிடசப பெருமானே! என்று இவ்வாறு சொல்லிச் செயல்படவந்தான் இது இப்படியிருக்க சங்கராபுரம் சமணவியின் செய்கை வெல்லாப கபடமானவைக ளென்று நினைவிருந்தெரிந்து அவன் விசனாபட்டு சேராமேகரனே! கெளரிபாசனே! அண்ணாமலையனே! சாவேஸவரனே! தில்லைக்கதையே! சிவியேன உனதருவட்களை அடைக்கலமென்று உன்னை அன்பால் நினைத்துவரும் அடியேனாக குக கலஷிப்படுவானே? இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீ மனையாட்டியாக வந்த அமைபபடி நீடுவிதேனென்று சொல்லிப் புலம்பி அவனை வீட்டைவிட்டுத் தூரத்திலிட்டுத் தூணும் தூறவாசிரம மடைந்து தவத்திற்குச் சென்றான். இந்த மனமும் ஐம்புலாதிகளின் வசப்பட்டுத் தன் எஜமானனாகிய ஆத்ம நாயகனை மேற்கூறிய வியபிசார, விகிரிகள படுகதும் தயாததைப்போல அவதப படுகதுகிற தென்

பதற்கு இக்கதையும், மேலாக, நியமநிர்ணயகதைகளும் ஒரு கலவரிகாசனமா யிருக்கிறது. இப்படியென்று அதிசூகாயிலிருந்த பெரியவாக்கு வழியேபாரசாரவந்த மகானானவர் கூற்றே அதைக் கேட்ட அபிபிராயம் சுவாமி' அடியேன் சிவநானாகத் துறவாகிராமமடைந்து தில்லாசிறமமாபததில் திருநடம்புரியும் நடராஜரத்திமினது திருவடிமடைய முயற்சிசெய்தால் காணடு வருகிறேன். அம்முயற்சிக்கேதுவாயி மொளனானபிரநீன உபதேசிப்பதற்குரிய ஞானாசியன் தைபாசாரபா மனமக்யபாயிடுகின்றது. அதலால் அடியேனியறரிய மராவகரன் இவ்வெழுந்த நவிய தேவாரேளனக்கு அதை தோடுபடுதற்கை அது நகரீசன் வேண்டிமென திரைதுகற, அவ்வண்ணமே அமரதானவா அபிபிராயவந்தகு மகாவாக்கியாததநக உபதேசிப்பது அவதமஸ்கை தையோசஞ்செய்து அருவாயிந்து ஞானசிவநாடிலிருந்து போரணத்தமரிய நடேசபிரான திருவடிமடைய மடையாடி அருளசொதனர். இவ்விதமாக காரிமடா பெரியானவா தைபாலவந்த ரிவநேசருக்குக் கூறவே அந்நிலைபாட நடந்தைய வறவகி சுவாமி மனமகெட்டதென்று, அதைநசையிகர முடியாதென்றும கூறினீரே அதென்ன அவ்வாயு வல்ல மபுதைய தான்துகேட்க அதற்குமடாதபதியானவா ஸ்வாமிவதேரே! மனமகொடிது கொடிது அதையடக்கிச சிவாரிசன் திருவடிமடைய மடையாடி மீடாம துல்லபாயிருக்கும. அதைநாறமா ரககதரமாதசு உபதேசிப்பதென்று மடாதிபதியானவா பறுபொழியாக அபுமிவதம் பிரகாணத்திற் கூறும் விபடவகளைச் சொல்லி வாய்மையகனை.

புருஷோத்தமோபநிஷத் களிகதை முற்றிற்று.

சிவமயம்
திருச்சிற்றம் ஸம்.

ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிர்தம்.

ஆறுவது பிரகாணம்.

மனோவிலக்ஷணம்.

சிகாழியென்னும் பதியில் சற்றேறககுறைய நூறு ஆண்டுகளு
க்குமுன் லிஸ்வநாதன் என்னும் பேருடைய ஒருவனிருந்தான். இவ
னிடத்தில், வேதாகமசாஸ்திரபுராண ஞானங்களுயெல்லாம் ஒதியுணர்ந்
தவராயும், தூயமனத்தையுடையவராயுமிருந்த சிவநேசராகிய ஒருபெ
ரியவர் வந்திருந்தார். அவர் லிஸ்வநாதனை நோக்கிக் கூறியதாவது,
அகண்டாகார ஞானத்தினால் ஜீவசாக்ஷியாயிருக்கும் கூடஸதரை
மறைத்திருக்கும்மாயா காரியத்தாலுண்டான பகக்களாகிய சிதாபாசர்
கள் ஐம்புலவடிவத்தாலான சரீரத்தை அடைந்து மோகக்ஷய இச்
சையால் வேடன்விடுத்த வலையிலகப்பட்ட பேதைமான் போல் வார்
தாங்கும் கொங்கையர்களுடன் கூடிவாழ்ந்து அதில் மகிழ்ந்து ஸ்ரீ அகி
லாண்டகோடி பிரமாண்டநாயகராயும் ஜகதீஸ்வரராயும் வேதங்கள்
வேதார்த்தங்கள் ஸ்மிருதிகள் இதிகாசங்கள் புராணங்கள் பெருமையா
கக்கொண்டாடிப்பேசும் சர்வகாரணமான நிர்ச்சலப் பிரமமாகிய உமா
தேவிபங்களை ஸ்மரிக்காமல் பாவிசளாய் ஜனனமாணத்தையடைந்து
துன்பப்படும்படி நேரிடுவதாயும், ஆனால் யார் ஆணவம்காமியம்மாயை
என்னும் பகடிகளை ஒட்டி அஞ்ஞானத்தைப் போக்கிக்கொள்ள
முயற்சியெய்கிறார்களோ? அப்படிப்பட்டவர்கள் மலத்திரயங்களைப்
போக்கி, சித்தசத்தியாகிய தூயருணத்தையுடைய அடியார் என்பேராம்.

நிகரொழும் மானிக்கக்குன்றாய், வேதசிகாமணியாய், இச்சையை
யொழித்தவர்களுக்கு வாய்போதும் துணையாயிருப்பவராய், நான்கு
வேதங்களின் பொருளாகிய உபநிஷதவாங்கியங்களினுடைய முடி
வில் விளங்கும் இமகசியப்பொருளாய், இந்திரியகோசமாயிருக்கும்
பிரபஞ்சமெல்லாபசைதன்னிய விவாதநமாகவிளங்கும்வஸ்துவாகிய
மிருங்கின்ற சிவபெருமானுடைய அடியாககளைநேசித்து ஞானனால்
களைவாசித்துப்பயிற்சிசெய்து வந்தால் அந்ஞான இருள்நீங்கி "அவ
னன்றியேவா ஷஷு மசையாதெனும்" பழபொழிக்கிணங்க ஆன்ம
கோடிகட்குப் போகத்திணைபுடைய வைப்பான்கருதி அவர்களையசை
விப்பான் அருட்பெருந் சபையில் திருநடம்புரியும் அருட்பெ
ருந் சோதியாகிய டேசப்பெருமானுடைய பாகதாமரையாகிய
திருவடியையடையதற்குத் தாமிருக்குமா என்று அந்தச் சிவநேசர்கூறு
ஞர். இப்படியாக சிவநேசாநாமத்தைக்கேட்ட விஸ்வநாதன் அவ்
வூரிலிருக்கும் ஓர் பெரிய மடநிறுது அடிக்கடிபோய்வேதப்பொருளை
மேற்கொண்ட பல தூதர்களையும் ஆராயந்து, சைவசித்தாந்த நெறித்
தலைவராயும் நிமிஷபாநதிரம் நிலைபடாது அலைகின்ற மனத்தைச்
சிவசாதகமாகிய கயிறுறுக்கடி, ஒருநிலைபில் நிறுத்தி, தூலமுதலி
யனவாகிய உபாதித்திரயங்களை நானென்றமுநதி யிருக்கும் மயக்க
மான வேபோதத்தைக் கெடுத்து, சித்தகத்தியால் ஆத்மசொருபமே
நித்தியமென்றுணர்ந்து, ஆத்மஞானசாட்சாத்காரஸ்வரூபத்தை நிரு
விசுற்பாங்க நிடைபிணுஞ் சோபாதிக நிடைபிணுனும் சலட்
சண விலட்சணவிதமாக வுபாசனைசெய்து, அந்தகைய நிடைகூடா
தவழி பஞ்சாக்கரத்தில் யகாராதி நகாராந்தம் பிஜமாக ஈசானுதி
மந்திரங்களை யங்குஷ்டாதி கரிஷ்டாந்தமாகவும் ஹரஸ்வப் பிரண
வாதி யகாராந்தம் பிசமாக இருதயாதி மந்திரங்களை கரிஷ்டாதி யங்
குஷ்டமாகவும் நியசித்து, சிரசமுதல் பாதாந்தம் இருதயாதி அஸ்தி
ராந்தம் அந்தப்படியே நியசித்து, பஞ்சாக்கரத்தினுலே பஸம்காரணம்
பண்ணி, இருதய கமலத்தினடுவே ஆன்மலிங்கத்திலே பஞ்சப்பிரம
ஷ்டங்கமூர்த்தியாகிய சதாசிவ தேவரைப் பூஜைபண்ணி, குண்
டமீமஸ்தகத்தில் நாயிகுண்டத்தில் வைந்தவாக்கினியிலே சந்திரமண்
டத்தை நமீர்தங்கொண்டு ஓயம்பண்ணி, புருவமத்தியத்தில் மூலாக்
கணிகையெழுமப்பி, வாயுவனனிபிசத்தையுச்சரித்து, சமாதியடைந்து,

ஆஞ்ஞாசத்தி பிரேரிக்கச் சிவானுபவம்பெற்றுத் தன்னையறிந்து, பரணியுணர்ந்தவராயுமிருந்த அந்தமடத்துக்குத் தலைவராகிய மகா னைக்கண்டி வணங்கிப் பாதம்பணிந்து எழுந்த அவாமுன் கைகூப்பி வணங்கிநிற்பான். அவ்விடத்தில் நடக்கும் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுப் போவான். அவன் சிலநாளாய்மடத்துக்குவராமலிருந்தான் அப்படியிருக்க ஒருநாள்மடத்துக்குவந்தவனை அமமடாதிபதிநோக்கி அப்பாதம்பி! விஸவநாதா! நீ முன்செய்த மாதவததால அடிநகடி இமமடத்துக்கு வந்து பிரமத்திற்கு அபினனமாயிருக்கின்ற பரையசைவான பரையயிற்றோற்றிய பிரபஞ்சத்தில் சகலகேவலமென்னும் இரண்டவத்தைகளோடும் சோநதுவசிகளும் சீவாகளுக்குண்டாயிருக்கும் உபாதியைப்பற்றியும், சத்தப்பிரமம் மாயாசம்பந்தத்தாலே ஈஸ்வரனென்றும் அவிதயாசம்பந்தத்தாலே ஜீவனென்றும் விவகரிக்கப் படுகின்றதையும், பகபாசனகட்டு முதன்மையாக விருக்கும் பதியினிலக்கணத்தைப்பற்றியும், அப்பதிசெய்யாதின்ற பஞ்சகிருத்திய விலக்கணத்தைப்பற்றியும், அப்பஞ்சகிருத்தியத்தால உண்டாகும்சாக்கிராதிய பஞ்சாவததையின திலககணத்தைப்பற்றியும், சிவன் என்னுந் திருநாமம் இன்னது என்பதைப்பற்றியும், அது கடவுளுக்கார்தனமையையும், அக்கடவுளாகிய சிவத்தினது திருவடித் தெப்பமே சன்னசாகரத்தைக் கடப்பித்து முததினனுமேபிரின்ப நிலைக்கரையில் உர்விகும பாராகத்தைப்பற்றியும், அததெப்பதையடையுஞ் சமயம் வைதிக சைவசுத்தாததுவித சித்தாந்த சமயமாம் என்பதைப்பற்றியும், அச்சமயம் சரியை முதலாகிய நான்கு மார்க்கங்களைக் காட்டும் என்பதைப்பற்றியும், இவை முதலிய இலக்கணங்களைப் பற்றி நடக்கும் ஞானப்பிரசங்கத்தையும், வேதரகட்டுச் சிவங்களாகிய வுடநிபூதங்களுடைய சாரமான அரத்தத்தினுண்டாகும் ரகசியப் பொருளையும், வேதாந்த மகாவாகிய சிவதானுண்டான வேதரகசியத்தின் பொருளையும் கேட்டுக்கொண்டு போகப்பட்டவனாயும், சாதுசங்கம் சாதிராத்தபழக்கத்தில் பிரீதியுள்ளவனாயும், சதா ஈஸ்வரபக்தியையும், குருபக்தியையும் கைப்பற்றி ன்னனாயும், வேதாசுமங்களிற் கூறியதெறிசெல்லாக்குப்பிறப்பிறப்பு நீங்காதென்பதையும், சிவனடித்திருவடியை மறவாது சரியாகியவைகளைச் செய்கின்ற சீவாகளிடம் கொடிதாகிய கூறமன்வந்தி உணர்வா

னென்பதையும்பற்றி, நமமால்பலதடவைகளில் எடுத்துக்கூறப்பட்டிருப்பதை அடிககடிகைள்வியுற்றுப்போகின்றவனுயிருந்த நீ இப்பால் சிலமா தங்களாய் மடத்திலுந் தவறாமும பிரசங்கத்துக்குவராமல் தவறியபோனதற்குக்காரணமயாதென்று வினவினர். அதற்கு விஸ்வநாதன், ஐயா மடாதிபதியாகிய அண்ணலே! அடியேன் வியாபாரமூலமாயக கப்பல யாததிரை போயிருந்து ஊருக்குவந்து இரண்டு மாதமாகிறது. வியாபாரவிஷயத்தில் அதிகசங்கடம் நேரிட்டிருந்தமையால் அடிமேன்தங்களைவந்து கண்டுதெரிசிக்கக் கூடாமையாய்ப் போய்விட்டது என்றன.

விஸ்வநாதா! இதேசேகமுள்ளபோதே வேதங்களை யுணர்ந்தசுவனடியாசேவை-சிவாலயசேவை-சிவசினவதாரணம்-சிவலிங்கதரிசனம்-சிவதிருப்பணி-சிவசரிதசிரபாராயணம்-சிவபுண்ணியசாதனம்இவைகளைச் செய்து தங்களைப்பற்றிய அநாதிமலாததியையும் அதனாலுண்டாகும் மாயையும்போக்கி சித்தியானந்த பகவாழ்வை அடையமுயற்சிசெடியாமல் அகன்று அறிவைக்கெடுக்கும் முயமலங்களை நிலையாகப் பிடித்துக்கொண்டு பிரஞ்சவாசனைபா லுண்டாகும் அஞ்ஞான சமசாரிகளாயிருப்பவர்கள் போகவைஸ்வரியங்களை அடைவதற்கு அனைக்கரும பேதங்களாகிய கிருஷிகளையே செய்துகொண்டிருப்பதன்றி, பாபபுண்ணியங்கள் இன்னதென்பதையும், ஆத்மாநாதம் விலக்கணம் இன்னதென்பதையும் தெரிந்துகொள்ளாமல், அஞ்ஞானத்தால் மனோசங்கற்பம் விரியப்பெற்ற வற்பவறிவைபுடையவர்களாயிருப்பார்கள். இதனாலேயே இவர்கள் அநாதியாயுள்ள பதிபசுபாசமென்னு முப்பொருள்களுள் பசுபதியைநோக்காது பாசத்தையே சைப்பற்றிக்கொண்டிருப்பதில் மூணரிசயமென்பதை யறியாமலும், உலகத்திலுள்ள ஞானநூல்களைப் படித்தாலும் அவற்றினதுபொருள்களை ஆராயாது அறியாது கொள்ளாமலும், உலகாசாரவழக்கத்தில் ஓரணுவளவாயினும் துறந்து உள்துறவு கொள்ளாமலும் போவதினாலே எமன் இவர்களைவிடாமல் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போகும் கொண்டுபோய் அவ்விடத்தில் கோஸ்தொண்டு வானாலறுத்தும், சூலத்தாற்குத்தியும், நெருப்பு ஆற்றத்தும் ஆகிய இவ்வேதனைகளைச் செய்வானென்ப

தையும், பின்பு மிருகசண்டாளமாகிய கர்த்தபத்திற்கும் சிழாகிய சந்துக்களினிடமாகப் பிறந்து துன்பப்படுவோ மென்பதையும் அறிந்துகொள்ளாமல் இவர்கள் மோகமயமான பாசத்தால் அனாதை சம்பந்தமான விஷயபோகமெனும் பெருங்காட்டில் உலையும் தேகத்துக் குரித்தான வீடயவாசனைக் குள்ளாகி, சனனத்தைப் பாறாமல் நிலைபெறச்செய்யுமபொருட்டு அஞ்ஞானத்தினாலும் பாபத்தினாலும் பிரார்த்தகர்மத்தினாலும் அபபடிசெய்துகொள்ளுகிறார்கள்.

வினா. ஐயா ! பிரார்த்தகர்மமென்று சொல்லப்படுவது யாது?

விடை. பிரார்த்த கருமம்யாதென்னிஃ, சீவர்கள் முன்னுனனங்களில்செய்த இருவினைகளின் பலனென்று சொல்லப்படும்.

வினா. ஐயா ! மானிடவுடலையெடுத்த விஞ்சிக்குர்களாகிய சிதா பாசர்கள் பிரதிஜன்மங்களிலும்செய்யும் பாபங்களுக்காக மரணந்தகாலத்தில் காலன் அவர்கள் உயிரைப்பாசக்கபிழாரம்பிணித்துவருத்தி எமலோகத்திற்குக் கொண்டுபோய் பலவித தண்டனைக்குட்படுத்தவதாயும், அதனாலதப் பாபிகள் பாபக்குற்றத்தினின்று விலக்கப்படுகிறார்கள் என்பதாகவும்கொல்லப்படுகிறதே அப்படி இருக்கப் பிரார்த்த கருமம் மீண்டும் உண்டாவதற்குக்காரணம் யாது?

விடை. பாபஜீவாத்மாக்களா யிருப்பவர்கள் மாயாப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையிலிருக்கும்போதுதருமார்த்தகாமமாகிய அபரபுருடார்த்தமூன்றைச்சொல்லும் வேதத்தின் கன்மபத்திகாண்டத்துக்குங் காமிகமாதியாகமத்துக்கு மேலான மோட்சமாகிய பரபுருடார்த்தத்தைச்சொல்லும் ஞானகாண்டமாகிய வுபநிடதத்தில் விளங்காநின்ற மகாவாக்கியார்த்த சொரூபனாகிய நடேசப்பெருமானைப் போற்றித் தொழாத தப்பித்துக்காகவும், இன்னும் அனேக அடாத காரியங்களின் செய்கையா லுண்டாகும் திமைக்காகவும், அவர்களுக்கு எமலோகத்தில் முழுத்தண்டனை விதிக்கப்படாமல் பாவத்தின்பிரமீணத்தில் ஒரு நிறுபாகத்துக்கு மாத்திரம் தண்டிக்கப்படுவதாயும், முழுத்தண்டனை செய்கிறதானால் அதை அநத ஆத்மாக்கள் சகிக்க வல்லமை யுடையவா யிராஜா என்பதாக எண்ணிப் பாபத்தின் பெருமை

பாகததைத குற்றத்தினின்று நீக்கி விடுவதாயிற்றுபதினாலே சேட
மாக நின்றபாபமானது பிராகதகருமமாகநிற்குமபடிநேரிடுவதாகச
ரொல்லப்படுகிறது அனாயிப்பிராததுவமனுபவிக்கையில் நோந்த
போருககளைச் செயல்வகையாகக்கொள்ளாது கருத்துவகையாகக்
கொள்ளுகளின் அக்கருத்து அரசெனமத்திலேயே ஆகாமியமாக
வந்தது அவ்வாகாமிபா பிராதுவமாக செனமங்களதோறும்
தொடருமாகளின் அவ்வாறு செனமத்தினும் பிராத்துவமுண்டா
ம.

இப்படியாக அரசெனம் ஆவாணமவிடசேபம் மாயைநல்வினை
நினை பிராருககாரமாகியவற்றினினை இவைகளுடைய கிடைத்த புழு
களும் மலவாருபடுதையாகவாதுவாககளைபுடைய பஞ்சகோசமா
கியபயனற்ற இரத்ததோற்றபதபுமான உடலை எடுத்துக்கொண்டு
இவவுலகத்தாகு வாகுகேற்றமிப்பா வாகங்களில் சம்பந்தப்பட்ட
அவித்தியாசகிதாநாகிய சிவபாசிகள் இவவுலகத்துக்குவருமபோ
துயாதொருபொருளையும் கொண்டு வரவாசனல்லா அவர்களால்
ஆசசுகப்பட்டுப் பத்திபமாகச் சேபம் செய்துவைத்திருந்தபொ
ருளே அவர்களுடைய உடலைவிட்டுப் போகையில் அப்பொருள்களைக்
கூடக்கொண்டுபோவாசனல்லா அவர்க ளிவவுலகத்தில் நெடுநாளா
ழித்து இருப்பவர்களுமல்லா இவர்களுடைய மீண்டெடுத்த உடல
களைப் பவர்களுடைபாலைபம் கண்டகுப்பாருகில் நூறுயிரகத்துக்
குட மேலானகாரிருக்கும்.

சிவசங்கரகவாமிகள்.

எடுத்ததனவைகடொழி மீன்றெடுத்ததாயமா
கொடுத்தமுலைப்பாலனைத்துக்கூட - எடுத்தவளா
பைநாகனைத்துயிரும் பாலாழி யுஞ்சிறிபாம
மனனாசிதபுபுத்த வா.

ஞானவாசித்தம்.

கையினு லறையுண்ணும் பத்துபோல் காலனாலறையுண்டு
கண்ணிலாத, மெய்பிலே புதுகதினைத்தும் விடுவகமபெற்றுமீ
கிடைக்கில் பிறப்பின் மீளவிற்கார, மையினுள்முன்றுக்குப் பண

திசெய்து வருநிற்கும்போமாகி வளர்ந்து வானா, பொய்யினுடிக
விரியும் வேலையுடையோருதினோபோற்பாபததேபுரிதாய்மற்றும.

ஜீவர்கள் அஞ்ஞான திசையில் சிவரத் துவமுதற் பிருதியி
தத்துவ மீறாகத் தத்துவதாத்துவிகபாய் நின்று அவன்
அவன் அதுவெனையுடைய யுணரப்படும சடசுவாதி பாகியேந
திரிய கோசமாய்க்காணும் பிரபஞ்சவாசனையில் முயன்று பாயா
ருபமான சங்கற்பவிகழப்பங்ளினுலே சொடிய மலேயிருததிடைக்
கடாதிவிஷையஅஞ்ஞானத்தில் செலுத்திக் காயக்குரோதலோபமோ
கமதமரீச்சரியங்குளின்வல்லபததால் தூரகிருத்தியா திகளைச் செய்
வாணனை யீனாகக்கழித்து அவமாயப்போகுறா உள். இச்சிதாபாசர்
கள் அஞ்ஞானத்தைப்போய்க்கி மெய்ஞ்ஞானத்தை அடைய ஆத்ம
சொருபத்தை யறிவிக்கும் நூல்களை யாராய்ச்சிசெய்து தத்துவவி
சாரஞ்செய்து அததத்துவங்களை ககளைது சிவவணமனன நிதித்தியா
சனபலத்தினால் வலுதுறையம் பண்ணி சாஸ்திரார்த்தங்களையு
ணர்ந்த சிவனடியார்களுடைய சகாயமபெற்று சகலமும் பிரமார்ப
பண்ப்பண்ணி யான் எனது என்னும் செருக்கறுத்துச் சிவபிரானைச்
சலனமற்ற மனத்துடன் அனவரதம்போற்றித் தொழுது தத்துவஞா
னம்பெற்றுப் பாவஞ்ஜீதான தூரியாமபத்தை அடைய முயற்சி
செய்யாமல், அஞ்ஞானமாகிய சக்கரத்தில் உட்காராது ஊசலாடிக்
கொண்டு சாயையென்னும் சூடுபபத்தின் துக்கத்தை சமரதுவொண்டு
யானென்றும் எனதென்றும் அபிமானிககப்படும பொருளாயுள்ள
தனுவாதிகளைத் தன்னுடைமைகளாக அபிமானிகுகும் அகமபாவத்
தால் மயங்கி யார் தடுமாறிமயங்குகுறிக்களை அப்படிப்பட்டவர்க
ளைச் சிவத்துரோகிக ளென்றும், ஆக்துமத்துரோகிக ளென்றும்,
பஞ்சமகாபாதகர்க ளென்றும், அஞ்ஞானப் பிரஷ்டர்களுென்றுங்
கூறப்படும். ஆகையால், இராமா இராவணசங்காரம்செய்து செயம்
கொண்டதுபோல் யார்மனமுதலிபதத்துவங்களையேசேனைகளுடன்
அமர்செய்து அவைகளைச்செயித்து சுவாதினப்படுத்திக் கொள்ளுகி
றார்களோ அவர்களை விவேகத்தில் பெரியவர்களுென்றும், மகான்க
ளுென்றும், விடயமெனும் பகையை யெளிதில்வெல்லும் நூலதிகுளா
களுென்றும் கூறப்படும்.

3 நதுக்கத்துக்குப் பின்பு மார்ப்புறவிபரணிப்பட்டுத்தியாகின்ற கள்ளமனத்தைச் சுவாசியப்படுகதித் தொன்வதனலே உண்டாகும் பலத்தை இவ்வளவென்று சொல்ல அரசாந்தியமான கரியமா யிருக்கும். மனமுநரி நாசமாகின் ரவன் முத்தியும், அருவநாசமாகின் னிகேக முததியுமாமெனக் கூறப்படும். துன்பமாகிய மனம் நசிக்கல் பிரபஞ்சமாயாபோகா னுபவநிலை மனமவருளுதனதையிலுலோக கவிவகாங்களைப் பற்றியதாயும், முழுதக தனாநிற ரொண்ணுதி விவகாங்களைப் பற்றியதாயும், முததித் தனையில் துரியமான பிரமணிலா சத்தைப் பற்றியதாயுமாகிய நிலைவிருந்தும்.

வினா—ஐயா! மனத்தைக் கள்ளமனம் என்கிறேனதுத வனப் படி சொல்லவேணும்.

விடை—ஒரிடத்தில் சிலேபா பல்லாமல்பட்டேத்தியங்கவரின் வழியே ஒடித்ததிரும் கள்ளமனமானது சக முகமாகித் கண்ட கண்டபொருளாகேகக கவிரப்படைந்து மிகவஞ்சனை டொழுதுமருதுவாது மிகதவாட்டம் புட்டு விடபுகதி காடர்செய்கை குறுக்தி சோதப புணர்ச்சி கருவம் இறுமாப்பு அகங்காரம் செருக்கு மாணை அகங்கை மூர்க்கத்தனம் பாசாங்கு கள்ளஉறவாடி மோசம் செய்தல் ஆசைகாட்டியமக்குதல் கனைத்ததை உண்டுபண்ணுதல் அந்ரியரைப் பழித்தல் திங்குசெய்தல் நன்மிமறத்தல் துரியாதீதநிலையில் கோடிசூரியபிரகாசமாய் ன்ளவ்தும் நடேசாபபெருமானை நினையா திருத்தல் இவை முதலிய துர்க்குணங்களை யுடையதாயும் வஞ்சமுதலிய தீயகுணங்களை மறைத்துக்கொண்டு வெளிக்குச் சிநேகிதர் போல அபிரயித்துப் பேராசையுள்ள தீசசெயலைச் செய்துகொண்டிருப்பதனலே மனத்தைக் கள்ளமனமென்று சொல்லப்பட்டது. அஞ்ஞானம் இம்மனத்துக்குத் தோழியாகவு மிருக்கும். இம்மனம் அளவில்லாத பேத அத்தியாசங்களை யுண்டுபண்ணி ஒன்றைவிட்டு டொன்றுபற்றி ஒன்றினும் இறையளவேனும் நிலைபடாது சஞ்சரித்துத் திங்குசெய்து கொண்டிருக்கும். இம்மனம் வேதாகம வழியில் நடவாமல் குடிவகாம்பீர வளப்பத்தையுடைய குறிப்படியாக கற்பித்ததினாலுண்டாகும் பொய்ச்சாலமாகியசம்சார சாகரத்திலுழந்திக் கிடக்கும் சிதாபாசர்களைத் தேனில்விழுந்து வருந்தும் நயைப்போல் கிடக்காமலான மூலமாதர்தம் நயனக்கொள்ளைச் சுழலில் அகப்பட்ட

டுக்கொண் டெழுவம்படியாகச் செயது னுண்பப்படுத்துப். இம்மனத் துக்கு வடிவம் சங்கற்ப ரூபமாகையால் அச்சங்கற்பத்தில அம்மனம் பாவமே ரூபமாகிய விடயவஸ்துக்களில் மோகரூபமாய்ச் சஞ்சரிப்பதால் சகலத்தையும் கற்பனைசெய்து அளவிலாத பொல்லாங்காகிய தீங்குகளைச் செயது வருவதே அதற்குச் சுபாவமான தொழிலாயிருக்கின்றது. சங்கற்பரூபமாகிய மனம் எந்தெந்த விஷயங்களிற் செல்லுகின்றதோ அந்த அந்தவிஷயங்களிலே நுதுஅதற்குத் தக்கபடி நடத்துவிடுகுப. ஆகையாலான மனத்தைக் கன்மமனமென்று கூறப்படுகிறது.

வினா—ஐயா! மனத்துக்கு முழுண்டா? அப்படியுண்டா? நேருதால் அதின் சொரூபம் இன்னவென்பதாகச் சொல்கிறார்களென்றிருக்கிறதா?

விடை—ரூபமில்லை. ஆனால் ஜீவசுபாபாதிதமான வாத்தமவரணமாகிய மனத்துக்கு அபரணம் சந்தர்ப்பவடிவமாய் விஷயங்களிற் பொருந்துவதே அதற்கு வடிவம். இப்பானத்திற்குத் தொழிலாய்தென்னில், நாயானது சோறுபோட்டவன் பின் தொடர்ந்து செல்வதுபோல் விஷயங்களின் பின்சென்று போவதே உரியதொழிலாகும். மனமென்னும் பேய் ஆசை என்பது அங்ஙனம் தீரிகளாகக்கொண்டு சோரத்தொழில்களை யெல்லாம் செய்து பகிழ்ச்சிவினாலே சிற்றின்பத்தில் சொக்கட்டா னாடிக்கொண்டு ரஸிப்பும் ஹிருக்கும். இந்தக்கள்மனத்தை இப்படியாகப் பிரேரேபிக்கச் செய்வது மாயையென்று ஒருபொருள் இருக்கிறதல்லவா? அந்த மாயை எங்கேபிறந்ததென்று வினவில், அந்த மனோரங்கற்பத்திலே பிறந்தது. மாயை என்பதேமனம், இந்தமாயையிலே அண்டபிண்டம் அரிகரப்பிரமாதி ரூபேதமுண்டாகிறது. அறிவாய் நின்றால் மனமில்லை, மனமாய் நின்றாலறிவில்லை அறிவே சிவம். சிவமே அறிவு, மனோபாவமே பிரபஞ்சம், பிரபஞ்சமே சரீரம், சரீரமே தத்துவம். தத்துவமே விர்து, விர்துவே நாதமாகும்.

வினா—ஐயா! இந்தமனத்தின் வியாபாரச்சேட்டை எப்போது நாசமடையும்?

விடை—ஜீவனுக்குப் போகசாதனமாயும், மேகத்தின்கண் தோன்றுகின்ற அழியும் மின்னல்போல மாயையின்கண் தோன்றி அழியாதக்கதாயும் இராதின்ற இந்தச்சரீரத்தினுண்டான அபிமானத்தை அந்தச்சீவன் விட்டுவிட்டால் விடயவாசனாமயமான மனோவியாபாரநாசமடையும். அப்போது மனம் சித்திறகரைந்து அச்சித்தின்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கிறதாயிருக்கும். இப்போது மலமானது சீவாத்தரவின் ஆத்மசொருபத்தை மறைத்திருப்பதால் அம்மலத்தினைய நீங்காதவையில் விடயவாசனாமயமாகிய மனோவியாபாரநாசமாகாது. மனநாசத்தை உடையவேண்டுமாயின் வெளிமுக வியாபாரத்தினை மொழித்து அகமுகமாய்கின்ற அருளேதாரகமாய் ஆனந்தசபேசன் நிருவடியில் பூண்டு ஆனந்தாணுவமாயிருக்கின்ற காலத்து மனோவியாபாரமின்றும், அது எவ்வெனினின், மனபாண துசாரித் தவண்ணம் விளங்குந் தன்மைத்தரகலின் அம்மனத்தினை வெளிமுகவியாபாரத்தில்கிடாது அகமுகத்தில் நிறுத்தி அறிவின்மயமாக விருந்துவாழத்தலேயாம். இப்படிப்பட்டவன் தனது கரண புவன போகங்களில் சிறிதேனும் புற்றின்றி உள்ளும் புறமும் நிராசையுள்ள துறவை யடையவேண்டியது அவசியமானதாயிருக்கும்.

ஒருவன் ஜனனமரணச் சிற்றையினின்றும் நீங்கித் தன்னைக்காததுக்கொள்ளுபொருட்டுத் துவர்பதமாகிய ஜீவஉபாதிக்கும் தப்பதமாகிய பாஉபாதிக்கும் சாட்சியாய் நிர்ப்பவனாகிய சிவபிரான் திருவடியை உடையவ்ருப்பினால் அவன் மனதை முக்கியமாகக் கவனிப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியது.

ஓமனமே! நான் லௌகிக காரியங்களை மேற்கொள்ளாமல் பகவத்பக்திசெய்து ஜனனமரணத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேணுமென்பதாக ஆவல்கொண்டிருப்பதால் நீ எனக்குத் தோழனாயிருந்து நான் பேரின்பத்தை அடையும்படி உதவிசெய்யவேண்டியதாய் உன்னை வருந்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நீ குதுவழியேசென்று என்னை விடாதுயெப்போதும் தன்ப்படுத்திக்கொண்டிருக்காய். பேய்பிடித்த ஒருவன் தன் அறிவின் நிலைமையையிழந்துகெட்டலைவதுபோல் என்னை நீ மோகமாகிய காபக்குழியில்தள்ளி விஷவாசனையைக்கைப்பற்றியபித்தனைப்போலாக்கி இடைவிடாது தன்ப்படுத்துகாய். நீ இனி அப்படிசெய்யாதே! உனக்குவந்தனம் செய்கிறேன். நான் பேரின்

உகஉ ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிர்தம்.

பந்தையடைய முயற்சியெடுத்து அதை அடையாமற் போவேனெனில் நான் சிவபிரானுக்கு அபராதியாயும் தரோகியாயும் எமவாதனைக் காளாயும் போய்விடுவேன். ஓ பனமே! நீ எனக்கு உதவிசெய்யாவிடில் காக்கையும், நாயும் பிடுங்கித்தின்னும் பிணத்துக்குச் சமனமானவனாய் விடுவேன்.

கவலைதரும் விஷயகாட்டில் அலைபுர ஓ பனமே! நான் மாயாப் பிரபஞ்சமான இல்வாழ்க்கையில் விடாயுந் கார போகங்கையே கைப்பற்றிக்கொண்டு உன்னுடன் உறவாழக் கொண்டிருந்தால் மெய்யடியார்கள் என்னைக்கண்டு வசர்கனார் நகையாடுகளை? என்னைதிப்பார்களா? வறியனொருவன் தன் வறுமைபொழித்துக் கொள்ளப் பொருளுடையோன்பால் சென்று அப்பொருளை வேண்டுதலுபோல், என்னை இல்வாழ்க்கையில் கலக்க விட்டுமயங்கும்படிசெய்யவிடாமல் எப்போதும் ஞானவைராக்கியம் கொண்டு சிவததியானம் செய்யுமா? யாகிய சதநதரத்தை எவ்வுருவீ அருள்செய்ய வேண்டியதாய் நான் உன்னை மன்றாடித் தேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஓமனமே! என் தோழிக்கைக்கு நீயிரங்காவிடில் சத்தாகியசிவத் திற்கும் சித்தாகிய சத்திக்கும் இடையே நின்று விளக்கும பேராகநதந்தரும் பெருமானாகிய நடேசப் பிராணுடைய பாத தாமரைகளைப் போற்றி நான் பத்தியோடு தொழுது பிறவித் துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்ள அநருகனாய் விடுவேன். பிறப்பிறப்பைத்தரும் அவனவ ளதுவாகக் காணப்படும் பிரபஞ்சத் தோற்றம் தோன்றுமாறொழித் துப் பரத்துவ மென்கிற ஞானத்தை அடைந்த விவேகிகளாயிருந்த மகான்களாகிய மெய்யடியார்கள் மாத்திரம் சிவபிரான் திருவடியை யடைந்தார்களே யல்லது வேறில்லை. மனதுநிரலமில்லாவிடில் ஆத்மஞானம் உண்டாகாது.

வினா—ஐயா! ஜீவன் மனதைக்கொண்டு உலக காரியமாகிய ங்களை நடத்திவருகிறதாயிருக்க அதைநீர் இழிவாகப் பாராட்டி அவ் சுவியமாகப் பேசுகின்றீரே அதற்குக் காரணம் யாது? அது உயிர் படிப் பேசவேண்டும்.

விடை - புவிமானதுபுகுகிறதேடிக்காட்டில் திரிவதுபோலச் சிதாபராகளைப்பரிநவிப்பிணிப்பிற் பட்டுமுனுட்படிச் செய்கிக்கின்ற கெட்டான விஷய இரதையால் உலகமாகியகாட்டில்லதிரிந்துகொண்டு பொலாகரு நெய்சிப்பரனிலே அனை அபபடி இழிவாய்ப்பேச வேண்டியகாட்டுநின்று.

விவரரதா' மனமெனலுமபேய் அசையாகிய கழிநறல் உன் னைசகடடி ஆடடி நவபபபித நுமாகில் சிவசொருபமாகிய பஞ்சா பர மென்று சொல் ரதொண்டு அடி. அபபேபாது அசையாகிய கட லவநுறுப அநவநுமே நவிஷயநகழிநசெல்லு நினைவாகியதிறை ரசாம. மனபாது அரத கரணவசா அசையாது நின்றவிடம் மெய்நுளுன சிவகடையா நம் அபவாதக காணககளை அசைத்துச் சொப்யம் நியானமாதிகை லுடம்பததுகரு செபவதாயிநகரும். அசைக்குச ராநா அரநானம். அநத அநநான இருளில் சிதா பரசன வாசாநிநுபபுலே சிவபிராணே நினையாது மாயாகாரிய ததா நுண்டுகும் பொலாகருசகைசசெய்து ஜனன மரணத்துக காண்டவிகின்றன, நாரையால் ஒருவனை ஞானியென்றழைக்கப் படும் யா பேசுது பேதனசராசரபூதபெளதிக பிரபஞ்சத்தைப் பெ துருகமாபின்ற அறிநிந்தாகனோ அவாகளுக்கு அபபடிஅறிதலே மாயபோதபாகிட மனமென்று கூறப்படும்.

அத்துவித் வுண்மை.

நாமரூப தனைரோககி நாடன் மனமும புறமுதமு
நாமரூப தனைககி நாட வறிவு முண்முதமு
நாமரூப தேவளவு நாட்டஞ் சொருபந தோன்றாது
நாமரூப நாட்டமவிடினமது சொருபந் தோன்றியிடம்.

மனம், மாயாகாரியமாகிய சடருபமானதால் அது துக்கத் தைக் கொடுக்கின்ற விஷயங்களில் பிரவேசித்துத் துக்கசொருபமாய் விவதால் அதை அசுத்த மனமென்று அழைக்கப்படுகின்றது. பார் சிவநிபாணத்திலே பஞ்சாட்சரத்தை அனுதினமும் உச்சரித்து அநுதினமாகவே அபபடிப்பட்டவர்களுடைய மனம் சித்தசுத்தியை

அடைந்து சுத்தமனமென்று பேர்வகித்துக்கொண்டோலாவும். அப்
போது பஞ்சமலமு நாசமாம். அப்படி சுத்தமனத்தை உடையவர்
கள் சர்வசித்தியையும் நலத்தையும் அடைவார்கள்.

மெய்ஞ்ஞான ரகசியம்.

ஆமென மஞ்செழுத்தை யனுதின நெஞ்சில் வைத்தீத
யோமெனும் பிரணவத்து னொடுங்கிய மனத்தோனாகிற்
றாமதமில்லையேனாய் சர்வமுஞ் சித்தியாரும்
நாமது சொன்னோஞ் சோதி நலந்தரும் வித்தை நானே.

யார்க்குத் தமனத்தை அடையவிரும்புகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட
வர்கள் ஆசையைப் பற்றாமல் விட்டுவிட வேண்டியது, ஆசையைக்
கைப்பற்றுவிடுவனுக்கு அது எல்லாத் தீங்குகளையும் செய்யும்.

ஞானவாசிட்டம்.

ஆசைவன் பாசத் திரவினாற் கட்டுண்
டருப்பினி யிச்சகடிக்கணங்கி
யேசுறு போகக் கதைகளான் மொத்துண்
டிச்சைமுட் கோலினா லுலீந்து
காசுறு கருபச் சேற்றிலே யழுந்திக்
கடுஞ்சகக் காட்டிலே சுழன்று
வீசுமா பேரகத் தளிர்நிழற் றுயிலும்
வீசனே சீவனா மெருது.

இ - ள். இச்சை யென்னும் வலிய கயிற்றி னினங்கலினால்
கட்டுண்டு, அரிய வியாதி யென்னும் தடிசுளா லடிபட்டு, இச்சை
யென்னும்தாற்றுக்கோலினாற் குத்துண்டு, கருமமென்னும்கேற்றிலே
யழுந்தி, கொடிய சமுசார மென்னும் காட்டிலே சுழன்று, சீவனா
மெருதுதுயிலும். வஞ்ச மனமானது இச்சா வசத்திற்சென்று மே
கத்தை உண்டாக்கிச் சிதாபாசர்களைக்கோரமுள்ளநாயானது பிணத்
தைப் பிடுங்கித் தின்னுவதுபோலப் பிடுங்கித் தின்னும்.

ஞானவாசிட்டம்.

காதலெனு மனைவியின்பின் செல்லுகின்ற மனமென்னும் கடிப
ஞானி, பேதமைமே வியவென்னைப் பிணந்தின்னும்.

வினா.—ஐயா! இந்த மாசிலாப் பரம்பொருளை யார் கண்ணால் காணத்தக்கதா யிருக்கும்.

விடை.—அந்தக் களங்கமுற்ற பிரம லஸ்துவாகிய பரம்பொருளை அறாமாகிய அஞ்ஞானக் கண்ணுடையோர்கள் பார்க்கச் சாத்தியப்படாது. ஆனால் சிவசுனைநாளைதரித்துச் சந்திராகிரிதீபி விநாது வேதத்தின் கருகாண்ட னானகாண்டத்தின் உண்மையி னையும் பிரணவப்பொருளாயுந் தெரிந்துகொண்டவர்களுள் மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணுடையவராய் பரிபுரமாகுமென்று வரிகண்டமுந் வியபெரிய தூல்கள ப்பகவதர்.

சிவஞானசித்தியார்.

எவருந்தா னிறைந்துசெவ னின்றவனில் எல்லா நூல்களாலே வேண்டுந் தானென்னில், ஆவருந்தா னாருந் தானி யிருளாதும் ஈசனுட் கண்ணிலலார்க கொளியாயே யருளாம, பங்கரா னெழும்பதும் பக்குவத்தை யடையப் பரித்யலாத திவ்யகுபேயாறு பருருவஞ்சே முயிர்க்குத், துங்கவரன் ஞானக்கண் கொடுத்தருளினாலே சோதிக்குட் சோதியாயத் தோன்றலென காணே.

சிவதருமோத்தரம்.

காணார் மலத்தாற கண்ணிழந்தார் கலத்தே யெங்கு நிறைந்தானே செனாரவி தனைக்காணார் சிறந்த விழியை யிழந்தாருங் கோண கிளையும் பூனைனவே கொண்டா னடியைக் கண்டார்கள் மாணார் மூல மலவியை மாய்த்தா ரவன்றன் வலியாலே.

வினா.—ஐயா! பரம்பொருளை அஞ்ஞானக் கண்ணுடையோர்கள் பார்க்கவல்லவர்க ளல்லவென்றும் மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணுள்ளவர்கள் மாத்திரம் பார்க்கவல்லவர்களென்றும் கூறுகின்றீர் அது எப்படி?

விடை.—அது எப்படி என்னில் முலைமுதிர்ந்தபெண் அம்முலையையும் அலகுலையும் பிறபுருடனுக்குக் காட்டாது மறைத்துக் கூயபுருடனுக்குக் காட்டுதலபோ லறிவுமுதிர்ந்தோர் தமபாவத்தை

விடயங்களிற் செல்லவொட்டாது மீட்டுள்ளடக்கி யதனைச் சிவா
நடக்கின்றிடு சீலப் பெறச் செய்பவாகளானால் அவர்கள் பரத்தைக்
காண வல்லவாக நாவார்கள்.

ஒழிந்தவாகேகம்.

நிலைபுகி நாணபுகித் தடவந் தழிக
கலவியிலே ராணைகைக காட்டித்—எலினைப்
ஞாநுறு தர்பனைசெய சானநர மாதகுத்து
பொனுவா மந்தப பொருள

சிவானந்தமலை.

எங்குஞ் செவபொழிய விலையாவன தனமுனை
யகமந் திராக நுநி ஆணவமாய—பொங்குமிநுண்
மைசெய்த மமாயை மாயவினை மாறனைநுதும
பொயபொயபொய பொயபொயபொய பொய,

அத்தப பரம்பொருள் அனுவுக் கணுவா யேகமா யிருப்பது
டன் அநெக கோடி அண்டங்களாகவும், அதிலுள்ள யாவத் பொ
ருள்கள்தானாகவும் விளங்கிக்கொண்டிருந்தும், அதைச் சீவகோடிகள்
மாயாகாம பஞ்சரத்தி லடைபட்டிருப்பதனாலே காண்கிறதற்குத்
திறமையற்றவர்களா யிருக்கிறார்கள். ஆனால், யார்வைதீகமார்க்கத்தை
யணுசரித்து உமாமகேசரான நேட்சபபெருமானிடத்துப்பகத்திவை
த்துத் தேரத்திரமசெய்து சுத்தமனதை அடைந்த நிராசையுள்ள
வர்களாகிய மகான்கள் மாதிரும் அந்தக் கிருபா நிதியாகிய பரம்பொ
ருளை அபியவல்லவர்களா யிருப்பார்கள்.

ஞானவாசிட்டம்

சாராசரமூ முலகனைத்து மனஞ்ருபதகாற்
முன்செய்யும் விளைவாட்டாஞ் சகராய நின்றும்
புராதனமா மொருமையினிற் பிரியாதாகும்
புராதனம் மாத்திரமாம பொருளேசொன்னாய்.

வினா—“நான் உரிமை என்ன பரிசுதரத்திற்குரியது”

விடை—“நான் பரிசுதரத்திற்குரியது வாழ்வாடு பரிசுதரத்தையுடையவனான உண்டாகும் விவரத்தாரமான நடுயிலுள்ளதென்கிறார் நான் சரபு காட்டுகின்ற கபடலகிய மனசை அறிவாகப் பக்தானுலகநாடு சிறகுவா விவசகதைபுடை யவர்களையோ அபரிசுதரத்திற்குரியது சரிசலமாகப் பரிசுதர மனசுண்டாகி சரிசலையாவது செவ்வா ஞானத்தை உண்டாகி இன்பநிலை பரிசுதரத்திற்குரியது சரிசல விவசகநாடு செவ்வா ஞானத்தைய அடை விவாழ்வாடு செவ்வாடு

புடைமுகத்தொடர் விவரம் கட்டுவது யடைவொருடாமற நிகழ்த்துகிறாரான மனசுபகையானியாகியிருக்கிறது.

அனந்தத்திரட்டு

வாங்கியாரெழுதினது மனசுனை
புகிடாவதை ஒருநாள் நுகருது
சீங்கியாவையுள் சரிசலசெவ்வாடு
பரிசுதரத்தையுள் யிலவாரிறே

பேரண்கவிடடை யடைய சரியவதற்குரியசைகாரணமாம்.

வினா—“ஐயா! பரிசுதரஞ்சலம் எவ்வகையாகவெடுக்க?”

விடை—ஆகமஞ்சலம் கால பரிசுதரஞ்சலம் கெடும. இதனால் அஞ்ஞானமாகிய கோஷ முமசுடனாததிரட்டங்களாகிய யானெனனதெ ன்னுமமமதையுடைய சீங்கியாவையுண்டாகும் அபபடிநிராசையுண்டா கவே மனம் பரிசுதரத்தையடைந்துசக்தமனமாகுந். அநகசக்தமன ததால் சாவேஸவரனாயும், சுத்தநிகதியொருபனாயும், சொருபசா சூதாதகாரனாயும், சங்கரனாயும், சாயபவமுாததியாயும், மகாதேவ தேவனாயும், அடியார்களை பரிசுதரஞ்சலமாகியதில் புகுதகிடீது அவர்கள் நெஞ்சத்தை இன்பமனைக்கும் பரிசுதரமாகிய நடுசப

பெருமானாயும், பாலசந்திரனைச் சூடிய பரமசிவனாயும், இமாதபாவதவ
 ராசன் பெற்ற பெண்ணாகிய உமா தேவியை நாயகனாயும், யானை முகத்தை யு
 டைய விநாயகக்கடவுளுக்கும், வாலரிநாயகியாகிய பாண்டவாஸு
 கிய முருகக் கடவுளுக்கும் பிரதான வலப்பெருக்கினம் ஸ்ரீகைலா
 சபதியைப் பிறப்பிற் பபுகளையுமுமுதிரை மலையாம பகுதரயியாவண்
 ணம் மறைந்திருக்கும் ஆணவமலத்தை மொழித்து அன்பின்பெருந்
 கால் திரிகரணசுத்தியாய்ப் போற்றித் தொழுது வரால் அந்தச்சுட
 வுளின் திருவடிவைய அடைய பாரச்சமுதாபர அமை அவயவங்
 களைத் தன்னுடலுக்குள் இழுத்தலிப்பால், கெடையாபாசரிய பிறப்
 பினைவாய்ந்த மானிடர்களில் யா சிவபுணர்ச்சியுதால் மனதைப்
 பகிர்முகத்தில விட்டுக் காமவெஞ்ஞர் பட்டகத்தால் சுதலுபடிசெ
 யயாமல் அதை அறிவாகிய சயற்றால் கட்டி அவனதிருவடியில் நிலை
 நாட்டி அந்நாமுகத்தில எவ்வையாலாவது நட்டைய பெருமானை
 எவர்கள் ஆராதிக்கிறார்களோ அவாசஞ்சுதுவபோகதினாலுண்டா
 ரும் ஆணவச்சேடடையுமு அஞ்ஞானமுா ஓதித் திவபெருமானுடைய
 அருளிணல் ஞான சிஷ்டையுமெய்ஞ்ஞானச் செவமும விசேஷமாய்
 உண்டாகி சிவசாயுச்சிபபதவியை அடையும்பாக்கியவந்தர்களாவா
 கள் விசுவனாதா! இதைத்தான் புராதனவாகிய வகா முடிவான பிரம
 ஞானமென்று கூறுகின்றது, பிரமஞானத்தைப் படைவதற்குப் பத்தியும
 ஞானசிஷ்டையுமே முக்கிய ஆதாரமாயிருக்கும் பகதிக்குமிஞ்சினது
 யாதொன்றுமில்லை. இந்தப்பகதி புறப்பகதியெனவும் அகப்பகதியெனவு
 மிரண்டு வகைப்படும். புறப்பகதியாவது பிரபஞ்சமுகமாகவிருந்து
 மாயாகாரியமாகிய விஷயங்களில் ஆசைவைத்து அவற்றின் மயமா
 யிருப்பதாம். அகப்பகதியோ வெனின் ஆதாரமுகமாகவிருந்து மனத்
 தினை யொருவழிபடுத்தி அதிலதேர்ந்து கறகத்தராமிழந்து சிவானுபூ
 தியினைச் சுவானுபூதியாகக்கொண்டு சிவனமுகத்தராயிருந்து ஆனந்தா
 னுபவ அத்துவித மனுபவித்தலாம். இவ்ருததுபற்றியே, “பகதிவலை
 யிற்படுவோன்காண்க” எனப்பெரியோருவதப்புறத்திக்குறிஞர்கள்.
 ஆகையால், நீமனதைச் சிவபிரானுடையத்ருவடியில்கினைத்துத்திந்தி
 மாயிருக்கும்படி முயற்சிசெய். நீசெய்யும் சகலகருமங்களையும் ஈசல்
 வாப்பணமாகவே செய். பாபிகளாயு, அறிவேகிதனாய்,
 மாயாசலத்தர்களாயு மிரானின்ற அஞ்ஞானிகளைத் தவிர

வாச்சியத்தின் பொருளை எடுத்துக்கூறுதல் அதைக்காது கொடுத்த
 துக்கேளார்கள். அனாதைமசர்ப்பந்தமான நல்லதங்கை கதைமுதலிய
 வைகளைப் படித்து அவற்றின் பொருளைச் சொன்னால் அவற்றை
 இன்பமாய்த் கேட்பார்கள். இவர்கள் லோகமாயாவதத்து விஷ
 யகாமிகளா யிருப்பவர்களாயும், தேதம் இன்னது தேசு இன்
 னதென்று கொடுத்துக்கொள்ளாமல் தேசத்தையே ஆசீர்மாவின்று
 உபயோகித்துக்கொண்டிருப்பவர்களாயும், பந்தத்தையே கொடுப்ப
 தாகிய கருமமேயுடையவர்களாயும், சிவாலயதரி
 சனஞ்ஞெய் தாகியவர்களாயும், நதயங்களைத் தோறுமிருக்கின்றபடி
 யாத்மாவாகிய சிவபிரான் உடையவர்களாயும், ஜனனமரணக்கட
 லிலமுழ்க்முழ்க் கெட்டிருப்பவர்களாயும், பிறந்தவர்களாயும், எமலோக
 த்தில் கூட்டக்கூட்டமாக உட்பட்டிருக்கும் பாபிகளுடன் கூடப்
 போய்ச் சேருகிறவர்களாயும், ஜீவீஸ்வரபேதம் இன்னதென்றும்
 ஆன்மதத்துவ முதலிய பாசமான கருவிகள் முற்றும் சடமென்ப
 தையும் பசுஞானமும் பாசஞானமும் மாகிய இவ்விரண்டுக்கடந்த
 இடத்தில் பதியொன்றுமே காணப்படும் பொருளென்றும் கிஞ்சிஞ்
 ஞக்வாதி குணங்களுடன் கூடி யிருக்கிற சீவனுக்கும் சர்வத்வாதி
 குணங்களுடன் கூடி யிருக்கிற சுசுவரனுக்கும் அயிர்க்கியம் இன்ன
 தென்பதையும் தெரிந்துகொண்டு பசுபாசத்தாலுண்டாகும் தீமை
 களையறுத்து சிவபிரான் திருவடிமையடைய முயற்சித்தா தவர்களா
 யும், பிறந்தவனுக்கே மரணம் நிச்சயமென்றும், இறந்தவனுக்கே
 ஜனனம் நிச்சயமென்று முணராதவர்களாயுமிருப்பார்கள். பின்னி
 ட்டு இப்படிப்பட்டவர்கள் சண்டாளன்விட்டிலே கோவினமாமிசத்
 துத்தத்தின்னுமவரைக்காட்டிலும் மிழிவான சென்மத்தில் பிறப்ப
 வர்களாவார்கள். புண்புலாலையாக்கையாகிய இந்த மானிடதேகத்த
 னுடந்தவர்களில் யார் பிரம ஞானத்தை அடைய அரீபகவிக்கொரு
 ருளை அப்படிப்பட்டவர்கள் விஷயங்களில் செல்லுங்காமப்பெய்யபி
 துதையிட்டுத்திருக்கொண்டாட்டமிடம் குரங்காகியமனைதச்சு
 வாயிப்படுதற்கொள்ள முயற்சிசெய்யவேணும். விட்டதெல்லாம்

சுகம் சொட்டசெல்லாம் துக்கமென்று சொல்லும் பழமொழி யையப்போல ஜீவனாகிய புருஷன் சமசாராதினுண்டாகு மோ கததை விடுவனாயும், பிரபஞ்ச வாசனைகளால் டாதிதகப்படாதா னாயு மிருக்கவேணும் இப்படிப்பட்ட புண்ணிய புருஷனுக்கு உண்டாயிருக்க சம ஆணவமரச்சொக்க நான் வரிசைவரிசையாகச் சோலைகள் சூழநகிருக்கப்பெற்ற தில் பிலே பூரநளி யிருந்தா சபாநாயகர் அகலுப்படி செய்துதனைத் திருவடியாகிய ரொசாமரை மளில் ஊற்றெடுக்கதுபாயும் தேவாகிய சுவானந்தவொளத்தில படியவைத்து ஆடக்கொண்டு பின்னர்தெய்வமியான இது ரீட்சமம் நிச்சயம்

திருப்போதாசநிதிமுறை

உ ளாச ருநாசனை பெல்லா பசு பி டனதுபாச
வள்ளக கமலத தெழுந வாநாத வா பிடுவே
ச ளளா சிபியனை ஸைதாள வேண்டும சநிமிடை
யள்ளத திறந்திம வாளைகள் பேரி டிலவனே

வினா—ஐயா ஈகாணாரவரோ! நீ இதுவரையில் மனத்தின் லக்ஷணத்தைப்பற்றிக் கழிவாரீரேயெல்லாம், இரகசீகரத்தில் வசிக் கும ஜீவன அல்லது உரீரைப்படி டாசொன்றுபேசவில்லையே அதன் வரலாறு யாது?

விடை—உயிரானது மாயாவசகதால் களந்தரணமையு டையமனத்தின் சகாரத்தைக்கொண்டு சகலவுகிக விபவகாரங்களை நடத்திக்கொண்டிருக்கும்.

இப்படிக்கிருந்தாலுப இதை உரீரையு கா ம விஷயங்களைப்பற்றி நின்றுகொடுஞ்செய்கைகளைசெய்யும்அகதர்சடஅனித்திய துக்கருப மாகியமனத்தையும் நெருப்புகுமபுகைகுமசமமதியாகச்சொல்லப் படும். நெருப்பு குறைவுபட்டால் புகைமேற்கொள்ளும். நெருப்பு அதிகமானால் புகை குறையும். அதுபோலத் தத்துவங்கூட்டத்தை நி மையானவழியில் செல்லவிடம் மனம் விஷயங்களை மேற்கொண்டு மாகிவ அறிவானது நான்மீரக்கத்தில் குறைவுபட்டுத் தாயாதது

மன விஷயங்களில் தாவிஅவைகளையே விடத்தி செய்துகொண்டிருக்கும். அம்மனம் பகிர்முடிகதிற் செல்லாது அந்தர்முகநோக்கத்தில் உள்ளல், அறிவானது பாதகினிடமாகத்தாவி ஞானசாதகங்களைச் செய்து விவறுக்குண்டான பாதகங்களைக் கினைவினிடையே தோன்றாமல் சிவசெல்வத்தை உண்டாக்கிப் பேரின்பத்தை அகர்ந்து வாழ்ந்திருக்குபடி செய்யும். இப்படிப்பட்ட பாதகியை அடைபவர் கள ஓபநிலஸாதி பேரின்பமெனனத்திலழ்ந்தி விளையாவார்கள்.

சிவயோகத்தினிடத்தில் எச்சரஹ மனவெழுச்சியுடையவாக வின ஜீவனும மனமுடையிருக்கின்றவனிறகுட.

இப்படிக்குப் பரிசுநகரிலையா யடைந்த மனனுடையவா னாகு ஐயப்பொய்களாற் காணப்பட்டசதநாதிவிஷயக் காட்சிகளும், அவ்விஷயக் காட்சிகளாற் கரணத்தில் எழியிருந்த வாசனைகள் அனைத் தும்விட்டுக்கி, இவ்வாசனை முடிவில்லாதொன்று மறைப்பும் அற்று, அவர்கள் தீர்த்தவாசமுடிரபேபால சாக்ஷாநகாரமான சேரரூப நிலையில் விளங்காநிற்பார்கள். அப்பொழுது முன்னாப்பொருந்தியிருந்த பிறவித்துன்பத்திருபுபயங்குபயமனைசதுமநீகெப்பரிசுத்தாகளாய்ப் பாபபதத்தை யடையத்தக்கவாகளா நிறுப்பார்கள்.

அஞ்ஞானசையகற் பிரசிவஞானத்தை விளக்கும் மெய்ஞ்ஞான னூல்களை ஆராய்ச்சிபண்ணி அதின் ஆதாரங்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமலும் அதைப்பற்றி ஞானவானகள் கூறுவதைக்கேட்டு அந்தப்படி நடலாமலும் மனதைகலங்கும் சேற்கண்டையொத்த இரண்டுகண்களையுடைய பெண்களது வஞ்சகவிமெய்யென்று நம்பி மனதைக்காமவெகுளி மடககங்களிற் கழலவிடும் அஞ்ஞானிகளுக்கு நாம் மேற்கூறும்தெல்லாம் யாதொரு பிரயோசனத்தையும்தராது. ஆனால் யார்சொருபவிராணைபண்ணிசிவபுண்ணியங்களைச் செய்து ஆசாரியன் உபதேசமொழிப்படி நடந்து கொள்ளுகிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்களுடைய மனோசங்கற்பம் நாசமடைந்து அதிதிவர புக்ருவ முண்டாகி வேதங்கடந்த துரியா தீதப்பொருளை அறிந்து கொள்ளும்படி செய்யும். அந்தத் துரியாதீதப்பொருளின நலைமை பெயர்வெனில் அதைச்சொல்கிறோம் கேள்.

சிவவாக்கியர்.

என்னிலேயிருந்ததொன்றையான்றித் ததிலேயே
என்னிலேயிருந்ததொன்றையான்றித் ததொண்டின
என்னிலேயிருந்ததொன்றையால்காணவல்லிசீரா
என்னிலேயிருந்திருந்தயா னுணர்ந்ததொண்டினே.

திருமந்திரம்.

சிவனென்னச் சிவனென்ன வேழிலலை
சிவனா சிவனா உறிகிலா
சிவனா சிவனா யறிந்தபின
சிவனா சிவனாயிட் டிருப்பாரே.

மனமாகிய நிலவறையில் அன்பென் னார் பொக்கிஷத்தை
நிரைத் திருக்கு மெய்யடியாகா கள சிதது கத்தியுடன் போற்றும்
முக்கண்ணனாகிய நடுசப்டெ ருநான் ஆலமாதையடக்கியவிததைப்
போல அண்டமெல்லாம் தமக்குள் அடக்கியளிப்பவனாகிய ஏகரூப
விளங்குகின்றான்.

சிவபுராணம்.

ஆல மரத்தை யடக்கிய வித்தென வண்டமெலா மெளிதற்
சால வடக்கி யளிப்பவனே திகழ் சந்திர சேகரனே
மால யனுக்கு மனந்த மறைக்குநல வானவருக்கு மேலா
மூல மெனத்தகு காரண னேகம முக்கண்ணே நமஸே.

திருமழிசையாழ்வார்.

தன்னுளே திரைத்தெழுந் தாங்குவெண் டடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின் ற தன்மைபோல்
கின்னுளே பிறந்திறந் து நிற்பவஞ் சரிப்பவும்
நின்னுளே யடங்குகின்ற நீயை நீன்க ணின்றதே.

இப்படியாகத் தங்களுக்குள் மறைபட்டிருந்த ஸ்வயம்பிரகாச
சொருப்பாகிய பரம்பொருளை அறிந்துகொண்ட பாக்கியவந்தர்களு
க்கு அந்தப்பரம்பொருள் எல்லையற்ற சோதிப்பிரகாசமாய்க் காணப்

பரிவருமன்றி, அநகரப்பாடுகளில் அநகரப்பாடுநூலா குறித்து
நல்ல வினாபதனை அநகரப்பாடு அநகரப்பாடுபடுகாச ஏகபோகமாகிய
நல்லவினாபதனை ஒருநகரப்பாடுபடுகாச.

சிவவாககிபா.

எல்லையுறு சின்னசொதி மேகபா யெய்க்கலே
எந்தைபுரணாசாச மேககேபாச மாபா
நல்லவினாப மேகசாக ரகசிலே யுழைத்தியே
நாடொணுத வமிதமுநா நானழிவு சினறனன்.

மாயையினுணடாருப பிடைபாகிய ஆசைவலைப் பாசநககப்
பட்டு மாயாமல அநகர சனியனைத் தொலைத்துப் பிரமாணகதை
யடையேணுமானு பொறுப்பாடியும மலசலங்காராயும் புழு
கூடாகியுமிருனின்ற ஓசசீர்ததிடததில் உண்டாகிய அபிமாணு
பாதியால் ஜீவையாகவாச துண்டாபிநாரும பெதங்கனின்ன
தென்பதையும், கட்டையினிடத்தில் இல்லாககாவன் கற்பிதமாயத்
தோன்றுவதுபோல உளபிரமாததிவிடததில் இல்லாத மாயை கற்
பிதமாகத் தோற்றுகின்ற பென்பது முகலியவைகளாகிய வேதாந்த
மகாவாசகியங்கள் நிரமய நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து அவைகளை
பன்னபெய்து, மனம் இருநிய துஷ்டசாகவாசங்களைவிடிக் ஓட்
டைஉடையும நீர்பகுநிழிபோலினையற வரழ்வையும் சீயென்று
காறியுமிழ்துடனசேரது, உடலைஉரபிமானிததலபோலும், கண்
ணையிமைபா சிவநேசாகமனகதைக காததலபோலும் ஊசிரென்ற
விடங்கடோறுஞ்சாநிபினசெல்லுதலபோலவும் அநகரநேசாகளுடை
ய உறவைவிட்டுப் பிரியாதுகின்ற, பிறவிக்கு ஆதாரமான ஆசையா
கிய காட்டில் அலைந்து ஓடாமல், சதா காலமுபசுதோகயமாய் வீளங்
கும் திரிநேத்திர செகதகாரண தேவதேவனாய், சச்சிதானந்த பரி
பூணமாயிருக்கும் புரமசிவனாய், சத்தொடுசித்தானந்த வடிவாய்
வக்குந்தானகி வினங்கும் தம்பிரானாய் அண்டமெல்லா நிறைந்திடு
மற்புதசித்தனாய் அணிதகமும் வாக்கிறகு மனத்திறகு பெட்டாவ
தோசாசு கயப்பிரகாசவற்புத சதாஞானவானந்த லோகநாய்க்குய்,
சகலகாலம், சிவானந்தசொருபாய், துலங்கும் தனகருணம்புஜவிழி

யை மெய்த்தொண்டர் அளித்ததில் கிருபைபுரிந்து அவர்களை அன்பு
வளையத் தற்போதமிழந்தவாகனாக் குப்பிறவித்துன்பம் அணுகாமலிருக்க
குப்படி செய்யுபய்யனாய், நிரந்தர சந்தோஷத்தையுடையனாய், சர
சிகாணந்த பிரமசொருபனாய், ஓசகாலவந்துபரிசேசத் ஹிதனாய்,
கசாதி விசாதி கசுதபேதாஹிகனாய், வட்பாவவிகார மஹித
னாய், சுத்தபுத்தமுத்த பரானந்த சொருபனாய், சர்வபரிபூரண
சாகரமாய், நானியாசிய சர்வலோகசுக நிராணரிஷ்கார தீருப
நிரந்தர நிர்வய நானிலேஷணாத நியத்திவ நிபாத நிவேத்ய நிர்
க்குண நிரஹ்மனநிராஸலக்ஷபிரபஞ்ச சொருபனாய், அசேத்ய அகி
லேத்ய அசோகிய அகாக்ய அசலஅவாசசிய அநாமய அஷ்டத அப
பிரமேய அசிந்திய அகநியபாக்ய அக்ருரோத அபிநந்தக்ய அதிரி
சய அநாதிரய அநாதார அனந்த அசண்டாமர சொருபமான
சந்திரசேகரனாய் சாம்பகிவனாய் விமல்து இரணியகர்ப்ப வவ்
வியகிரந்தங்களை அழகின்ற சர்வசாகியனாய், மூலபிரகிருதி அக
ண்டாமரவிருத்தி அனந்தசுவிருத்தி அநீதனாய், கிருத்தகிருத்தியனாய்
விளங்குவதுபன்றிச சரஸ்தலோக பூபாலனாக்ய பானாய், காணப்
பட்ட வடிவுகனெல்லாம் தானாக இருந்து அவையல்லவாகி நிற்
கின்ற தெய்வமாய், சமஷ்டி வியஷ்டியாசப பிரகாசிக்கும சர்வர
னாய் தானாய், ஆங்காங்குத் தங்கியிருக்கும் லீவராசிகளும் தானாய்,
சொல்லுவின்ற சங்கராபமும் தானாய், தோற்றப்படுகின்ற நாம
ரூபங்களைச் சந்தேகிக்கும் மனாதானாய், அபொருள்களை நிச்ச
யிக்கும் புத்திபுந்தானாய், அபிமானிகின்ற ஆங்காரமும் தானாயிருக்
கும் சங்கரனாய், அநாதிசியனாய், சதாசிவனாய், மகேசனாய், சந்தி
ரசேகரனாய், உமாமகேசனாய், நிஷ்பாஸூடனாய், சபாபதியாய், கல்
யாணசுந்தானாய், பிஷாடனனாய், காமாநியாய், அநதகாரியாய், திரி
புராரியாய், ஜகந்தாராரியாய், நரசிங்கரீபாதகனாய், அர்த்தநாரீசனாய்,
கங்காளனாய், விக்ரகரதனனாய், சண்டோசாஸுரகருனாய், நீலகண்ட
னாய், சோமாஸ்கந்தனாய், ஏதபாதனாய், அனந்தசுகனாய், தக்ஷண
மூர்த்தியாய், லீங்கோற்பவனாய், ஞானமயமான பிரம்மானந்தனாய்,
ஞானமேகம்பிரனாய், சொற்பதங்கடந்த விற்பச்சொருபனாய், பதி
பதியாகிய சிவபிரானாய் மாசற்றசோதியாய்ப் ப்ரமானந்த பதங்கட
லாய், தோனய முதமாய்ச்சிந்தைக்குமறியாச்சிவமாய், மாசற்றமயனாய்

குன்றும் உமாநாங்கனும் அநாதிமாயையில் தோன்றிய பிண்டா
 ணடபாண்டங் கனொலையா தனது ரோமம் ஒன்றிலே உண்டாக்கிக்
 கான் சிந்தாகளைப்போலே நானுயிதிரான அனேக் விப்பங்களாய்த்
 தோன்றும் பெருமைக்குப் புறமுதகுப் பட்டாநவனாய், எல்லாவுயிர்
 களைப் பூசாமபண்ணுகின்ற காலனாகருந் காலனாயி நுப்பவனாய், மது
 ராபுரிமில் எல்லாவெல சித்தாகிய நிருக கோலங்கொண்டு கல்லாளை
 க நுபதினைச் செபமும் மற் அநானுவித நிருகளை பாடலைச் செய்த
 வனாய், அண்டசம உற்சம கலைசமசாபுசம என்னும் நாலுவ
 கைவகுப்புகளை யுடைய யோகியும் அடியானியிலும் ஆன்மக்
 களைச் சிறுவடிற் க, ஆன்மையம் பிராணபயம் மனோமயம் விஞ்ஞா
 னமயம் ஆனந்தமயபவனாபு பஞ்சதேகாகங்குளால் இச்சைபொருந்
 தபயந்தித்துப் பரிசுநயாகிய சொர்க்கமத்திய பாகாளமென்னும்
 திரிலோகங்களிடுமேயுத்திய பிரார்த்தனவு விடுதியினத்தத்தில் அவை
 சுவின்வழியே கட்டுகின்ற பசுபதியா நிருக்கின்ற பரமசுவனாய்,
 பனற்பின்பின்பென்ற பரிசுலைய யுடைய வேடனாய், பாவையாருடைய
 உடலைத் தவிர்பக அத்தாராததிரியில் தூதுசென்ற நமபியாய்,
 நேவர்களுக்கரசனாகிய தேவேந்திரனுடைய பிரமணத்ததேரடித்தைத்
 தீர்த்த சோமநந்தநக நடவுளாய், விளைபையுடைய பாணப்பத்
 திரனுக்குத் தானடிமையென்பதாகத்தனது திருமுடியின்மேல்விறகு
 கமந்த நடவுளாய், அடிமையாகிய மார்க்கண்டேயரைப் பற்றவந்த
 இயபனைத் தரைபிற்புரளப்படிக்கொண்டுதைத்தவனாய், கரும்பை
 வில்லாகவளைத்துச் சுரும்பை நானாகப்பூட்டிமுல்லை அசோகுலோற்
 பம் பராபூ தாமரை யென்னும் ஐந்துவிதமலர்களைத் தொடுக்கும்
 அவங்கனாகிய மண்மூளை நெற்றிக்கண்ணினால் நீருக்கினை பெருமை
 பையுடையவனாய், சோழனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் நேர்ந்த
 யுத்தத்தில் தன்னடிமையாகிய பாண்டியன்சேனைகளுக்குத்தண்ணீர்
 பந்தர்வைத்து அவர்களை ஆதரித்த கருணாகரனாய், பாரோ வின்
 னெண்புரலிப்பேசுபவனாய், அனாதிமல பெத்தர்களாயுள்ள சகலர்
 என்னும் ஆன்மகோடிகள் வழிபட்டுய்வான் வேண்டி நெடியமுயலக
 ணால் நெரியும்படி ஆனந்தநடனம்புரியும் அநதமில்லாத உயர்வு
 பெற்ற ஊனாகாச் சோருபமான திருச்சிறந்தப்பலத்தில் நடஞ்செய்
 பவனாகிய நடுசுப்பெருமாளைப் போற்றித்தொழுது அளித்தை

யைப் போக்கடிக்கத் தக்கதாக வேதாகமவிதிகாச புராணங்களைநன் குதேர்ந்து ஆசிரியனை அடைந்து ஞானசாசகங்களை அறுவ்வுத்துவந் தால் அப்போது 'ஆசாரியன் உபதேசத்தால் மனோலயமாயிருந்த சிவன் ஞான சித்தையைப் பெற்று ஞானச்செல்வத்தை அடையுமபடி யிருக்கும். அப்படிப்பட்ட குருவின் உபதேசமானது தேற்றங் கொட்டையை அரைத்தா சேற்றுச சலத்திற கலர் துவைத்த சற்று நாழிகைக்குப் பிறகு அத்தேற்றங் கொட்டையின் ரேணுக்கள் அச்சலத்திலுள்ள அழுத கெல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்து அடியிற்றற்கும்படிசெய்து தானும் அந்தஅழுக்குகளுடன் சேர்ந்துவிடுவதினால் தாகத்துக்குரிய சுத்தமான ஜலம் மேலேதின்று விடுவதுபோல் அந்தக்காணத்தின் சுத்தாட்சமானது அவிவேகத் தைப்போக்கி ஜீவனைப் பிரபத்தின்கண் லமிக்கச் செய்து தானும் நசித்துவிடும்.

இப்படிக்கிருந்தாலும் சிவன் குருவினிடமாக உபதேசமபெற்றபின் அவன் ஏகாந்தஸ்தை நதிற்சென்று ஸ்திராசனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு பாசத்தைநீக்கப் பசுவைப்பதியிலவிட்டு நிஷ்டையடைந்து ஸ்வாநுபூதிநிலையைப்பெற்றால் அப்போதப்படிப்பட்ட மகாபுருஷன் பிரபமானந்தபோகத்தை யதுபவித்துப் பிரமஸ்வரூபமான ஸ்வாநுபவத்தை அடைவான்.

இப்படிப்பட்ட நிலையை யடைபவர்கள் மகாபுண்ணியவான்களாயிருப்பார்கள். மானிடதேகம் பெற்றவர்களில் புண்ணியாத்மர்கள்மாத்தாம் சிவநெசர்களாவார்கள். பானிடஜனனத்தை யடைந்தும் சிவபிரானை நொழாமல் மனம்செய்யும் அட்டகாசத்தால் காமகடலில்விழுந்து பாபம்செய்யும் ஆத்மாக்கள் திரியக்காதி ஜன்மங்களை யடைந்து பாபானுபவங்களை யனுபவிக்கும்படி வேரீடும். கிடைப்பதற் கருமையாகக் கிடைத்த இந்தமானிட சென்மத்திலேயே சிதாபாசன் நற்கெதியையடையும் பொருட்டிப் பிரயத்தினம் செய்யவேண்டியது அவசியமென்று அறிக. அப்படிக்குச் செய்தயாதவுரையில் ஜென்மபரம்பரையில் பிறந்திறந்து கொண்டு சமூகசாரத்தினுண்டாகும் அனேகவித துக்கங்களை யனுபவித்தலென்பதுதாய் நேரிடும்.

வினா—ஓ மடாதிபதியாகிய அண்ணலே ! சிவானந்தப்பெருஞ் செலவத்தை அடைய விருமபுபவர்களுக்கு உபதீடதமகாவாக்கியங் களும் குரு உபதேசமும் அறிவிக்கும் விஷயங்கள்யாது.

விடை—ஐ கேட்கும் இரண்டி அம்சங்கள் எதைப்பற்றிப் பேசுமோ அதை நாமே எடுத்துக்கூறுகிறோம் கவனத்திடன்கேள்.

கிஞ்சிஞ்ஞன சிவன் ஆன்மபரத்தால் பந்தமான தேகத்து டன்கூடி அதிலகப்பட்டுப்பசுத்துவமென்னும் பேரினையடைந்து வா ணவபந்தம் மாயாபந்தம், மாயையினாலுண்டாகிய ரோகாதிபிரபஞ்ச மோகமாகிய மயக்கத்திற்சிக்கிக்கொண்டு அவதிப்படுபவனாகையால் இந்தச் சிதாபாசனுக்குப்பசுத்தன்மையில் உண்டாயிருக்கும் நனவில் வரும்பொறியும், சிவசாக்கிரத்தில் அமைந்த ஞானேந்திரியகன் மேந்திரியங்களும், கனலிலவரும் கரணங்களும், சிவசொப்பனத்தில் வரும் மனம் புத்தி சித்தம் ஆங்காரங்களும், சிவசமுத்தியில் அவ்விதத் தமாய் நின்ற பிரகிருதியும், நல்புருடனில் பகுதியும், பரசாக்கிரமா கிய புருடதத்துவத்தில் வியத்தமாய் நின்ற மூலப்பிரகிருதியும், நவில் காலபரத்தில் அசுத்தமாயையும், பரசொப்பனமாகிய காலபரத்துவ தத்துவத்தில் அபேதாமுகமாகிய சுத்தவித்தை முதலிய தத்துவங் களின் காரியப்பாடுகளும், மாயையுட்பந்தமுமாகிய தத்துவங்களை நீங் கச்செய்வதே உபசங்காரமென்றும், அவையொடுங்குவதற்கு சிவ சாக்கிரம்-சிவசொப்பனம் - சிவசமுத்தி, - பரசாக்கிரம், - பரசொப்ப னம்-பரசமுத்தி - சிவசாக்கிரம் - சிவசொப்பனம்-சிவசமுத்தி-குரு ஹரியம் - சிவசொப்பனத்தில் உலகலாதனைக்கழியுமென்பதைப்பற்றி பும், ஆதிசேடனுடலில் அறிவியில் கொள்ளும் பசியறிந்ததையுடைய வனும போர்செய்யும் பாஞ்சசன்னியமென்னுஞ் சங்கினை யெந்திய னகைய யுடையவனுமாகிய திருமாலுக்கு மைரதுனராகியும் கேவ லம் ஞானமூர்த்தியாகியும் தத்துவமசியாதி லக்ஷயமாகியும் சார்வ னாசாட்சி பூதமாகியும் விளங்குகின்ற நேட்சப்பெருமானுடைய செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடிபையடையும் மார்க்கத்தைப்பற் றியும் உபநிடதமகாவாக்கியம் கூறும்.

பிரம்மஞ்ஞனத்தைப்பற்றி மேற்கண்டபடி ஞானநூல்கள் கூறின னவையகம் கலியுகமாகியிருப்பதில் சிவபக்தி குறைவுபட்டுப் பாவம்

உதவி பரமானந்தரகத்தை அடைபவனுக்கு சொந்தமுதல்யாயாக
மாண்போன்ற விநிஷ்டபுத்தய வுமாகேனிய ஒருபாகத்தில்கொண்
டலெகண்டனைய பாடெஸ்ரீ இனிபிறொருவிபவனுக்கென
முடிபடி வணக்கித சொமுது அரது காணை மலபோன்ற திரு
வடிவோபடைத்து பெரின்பாவி மாசிபனானவரில் மூழ்கி வாழ
துகொண்டிருந்த படியான முயற்சி ரெபலாசன.

இப்படிச கலவாமை பொருப பொநாவி நுகின்ற நாமநு
பகனாரிய பிரபஞ்ச முதலி நுகு மாயாகாரிய மானபுற
பறையானவர பாரனா பாரா ஆமாசிகதயா பொருளா
மும், தேகமும புணவா னாறு புச்சுரு சசதாதி விஷயவகலா
சிய போகநா அந்த ப பொநா நானா முணாந சேசனா
சேசனாநா பரபஞ்சபகலே தனகத திருமேனிபாசக்
கொண்டு மெடியமு வந்துவ ரெபியபடி ஆனகாடனம் புரிபும
ஆத்யாத மிலகாக உபாபு பொரு நூலாச ருபாநா திபசிற
றமபசதில் ஆனக நிருநாந செய்வாநகேரப பெருமாளைய
போதறித சொதாமல பாரதா நூலாசரிபகனாநா பரமநி
படச இனபதனாக நுகின்ற உலா வாழககையில் மாயா காரிய
மாயிய அருநானகசிறு வுண்டான மனைக அதுபோன வழியே
விஷயவகலில் விடபு பொய வாழககையில் விஷயான சாநா
சகமென நெணாவிப பெரிய உத்திமோககரா விபாபாநா
முதலிய கிருஷிநாநசெது அருநான சிரேஷ்ட உபாசததினால்
திரவியவகளை சபபாதித்து, நெகாசிகளாய மெதகை விடுகோ
அநிககடுகாயக கட்டிக்கொண்டு ஆச மிதகத மேசாபகிகளா
அனாககணமும விடபு பிரிபமனஞ சகியாதவாகளாயக கலகலெ
னாப் புலபுலெனப புகதிராகளை பெறறுகொண்டு அவர்களால்
தாமமோட்ச மடைவதாக தீர்மானித்து வாழநதும், சனகன
வானகமென்று போபெறறும, பினபு இறநதும், நூதாம கருவி
பாநவ நூபால் மாநிமாநிவநும ஏண்ணிலாக பலபிறபபுகளை யெடு
கததும் அவதிகடுவாநக; சிலர் பழப ஏட்டிலெழுதி யிருக்கும்
பாடகளை சம்பந்தமான பாட்டுகளைக சற்றுச கொண்டு கருங்காக
கததும் பெருமோரடடாய காடவென்று பெ

ருங்கூச்ச விட்டுக்கொண்டும், சில சமயங்களில் ஊமையைப்போல் மவுனமா யிருந்தும், பாசபந்தங்களை விருத்தி செய்துகொண்டும், பாயாசப்பந்தமான் பிரபஞ்ச வாழ்வே பரமபிரயோசனமாக மதித்து அதிலுண்டாகும் துன்பத்தில் சீனித்து வாழ்வார்கள். இப்படிக்கொத்த வேட்ப்பூண்ட மாக்கள், ஆகாசத்தை கையினால் சேர்த்துப் பிடித்து விழுங்குவேனென்று புத்தியற்ற மூடர்கள் மெச்சும்படி தம்மைத்தாமே பெருமையாகப்பேசிபாராட்டிக்கொண்டு குகிபாதை நிமித்தியம் கல்வியறிவு சிறிதுமில்லாத கயவர் பின்சென்று அவர்களைச் சிலாகித்துப் பேசியும், தெய்வபக்தி சிறிதுமில்லாத சிசுடர் பாலைடந்து அவர்களைத் கோத்தரித்தும், ஊரூராய்த் திரிந்து கொண்டு வாணட்களை வீணட்களாகக் கழித்து ஆத்துமத் துரோகிகளாகின்றமையால், கடைசியாக இவர்கள் நரகப்பிராப்திக்கு ஆளாவார்கள்.

அன்பே! அரிதாகிய பாவிட யாக்கையை யடைந்த சிதாபாசர்களில் யார் இந்தத் தேகம் நிலையிலலாத தென்றும், அதுசோற்றைத் தின்னும் காயச்சுமை யென்றும், இயமனால் தடிகொண்டு அடித்து உடைத்து விடப்படும் மட்கலமென்றும் எண்ணாமல், அந்தத் தேகம் நிலையானதென்று நம்பி அத்தேகாபிமானத்தால், மங்கையர் தம்போனிமிசையும் மற்றுங் காம விஷயங்களிலும் ஆசைவைத்து ஆம்மங்கையர்களோடு கூடிப் போகப்பதே பேரின்பமென்று கருதி—உமையாள் பங்களுகிய சங்கரனை நினையாமல் மறந்துபோகுரால்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் நரகப்பிராப்திக்கு ஆளாய்விடுகிறார்களென்பதாக மேற்கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆத்தும கோடிகளை அவரவர்கள் கன்மத்தினுக்குத் தக்கபடியுண்டாக்கி யவர்கட்கேற்ற தனுசரண புலன போகங்களைக் கொடுத்து ஆதரித்துவரும் சங்கரனுக்கு சம்புவென்றும், சிவனென்றும் பேருண்டு. மெய்யடியார்களுக்குச் சுகத்தை உண்டு பண்ணுவதால் சம்புவென்றும், மங்களத்தோடு கூடியிருப்பதால், சிவனென்றும் பெயர்வந்தது. இந்தக் கடவுள் உயிர்க்குயிராகிய சகாயபூதனாய்வுன்று மில்லாததுரியன். துரியமுங் காணாததுரியன்.

பொருளாகிய சிவதத்துவத்தைத் தியானிக்கின்ற அடியார்க்கு வருமிடையுற்றைப் போக்குகின்ற கனகசபை நடேசன். சாம்ப சதாசிவன். மஹாதேவன். பாவனாசன். சூலபர்ணியன். பரமன். நித்தியன். கூற்றன் தனக்கோர் கூற்றன். புரமோரிய பொருகண்ணைத் திறந்தவன். பாசாங்குச தரன். சாமவேத தேப்பிரியன். பஞ்சாங்கு ரத்தையே திருமேனியாகக் கொண்டவன்.

இந்தச் சங்கரானுகிய மகாபுருஷன் ஒரு பற்று பில்லாத உண்மையறிவானந்த மோர்ந்து ஒரு முகபாவிருந்து உயர்ந்தவன். நிலையிலாழ்ந்து வாழ்ந்துவருந் தான் முத்தர்களின் மனோவிலகிய இருதய ஆகாசத்தில் சுவாமிமேயில் வலித்துக்கொண்டிருப்பவனாய், குற்றமில்லாத அதுபவத்தை அடைய மார்க்களாய், மியப்பேவனாய், ஆர்ச்சியத்தை விளக்கப்பெறவாய், அரிய அமுர்சமயனாய், ஆனந்த நிருந்தப் பிரகாசித்தனாய், அபிஷேக சபிவானவனாய், அகண்டிதனாய் நின்ற பரிபூரண சிவனாய், சத்திரூப முள்ளனாய், யாவராலும் போற்றிப் புகழ்ந்து ததிக்கப்படும் பொருளானவனாய் மிருப்பதாக புராதனமாயிய மகாவாகியங்கள் முதலானது கூறுகின்றது.

மேலும்—இந்தப் பரம்பொருள் நித்தியம் நித்தியாதிதம் நிராமயம், நிராமயாதீதம்-அநந்தபூதம், அநந்த பூதப்பிரணயம், நிரக்ருணம், அகோசரம், பராபரம், பராபராதிதம், பரப்பிரமம், சிவப்பிரமம், நிரூபம், நிரூபாதம், நிரூபாதீதம், நிரஞ்சனம், நிரஞ்சனாதீதப் பிரணவம், அநாதிப் பிரணவம், ஆதிப்பிரணவம், சிவப்பிரணவம் சக்திப்பிரணவம், சமஷ்டிப் பிரணவம், விஷ்டப் பிரணவம், ஸ்தூலப் பிரணவம், சூக்குமப் பிரணவம், கயப்பிரகாசம், இப்படிபாகவும் விளங்கும் வஸ்துவாய் மிருக்கும்.

இன்னும் இந்தப் பரம்பொருள் சிதாகாச ரூபமாய் கருணைநிறைந்த அமிர்தவள்ளமாய், முத்திலையாய், உயிர்வொளியாய், ஞானவொளியாய், அருள்வொளியாய், பிரமானந்த கடலாய், சிந்தைக்கும் உயிர்வொளியாய், மூராரி தங்கையாகிய உமைபாகனாய், அருள்வடிவாகிய உமைபற்ற மாணிக்கமாய், சச்சிதானந்த சொ

இந்தத் தேசம் எதானே நாளைக் கருகாலும் அழிந்து போகாததா யி ருப்பதாயும், அததேச மி நா தும் வடாமில் காமாதி போதலு ளாலும் கியாதி முகலிபணவதனாலும் அனையாட்டு சொது ரீத விடத் தகததா யி நா து மெய்யைதபு, தசதுவ விசாரணையாலு, சைவசித்தாந, சாததிபகணையா யறாம பல் சாததி இவையெ களையும் கரடகத நறமுணாய ராய சசிகதை மடையாரை களாலும் மெய்யுதொண்டி மெய்யு நறொண்டி புரிந்து அந் தைவ கெடுக்கும் முயல்களையே வேரோடு களைத்து விடயாந்தபு, உலக வாழ்வையா மெய்யு அளவான கேவலத்தினின்று நீக விந்நான மெய்யை மடையா உலகது பாறுபாடான சாமாதி மெய்யை உளாகா சமைய சிவையினது நீங்கியதவினை மா வையு பறா யதம் மெய்யுயாந்தபு, அந்நய நவ கடத்து நிறைந்தானக பாரவியை பாரவியை நய சிவயோக வரித்தி, பழந்தாழ யி அபக மெய்யை தகி, அனந்த வழுதை வாயமடி, துணை அரையமு, மய்யான வாயவ அபிபுமு, பெருமானே! இது வே முத்தி முடி மெய்யை துப பிமாணம்.

அம்பலவாணா தசகாரியம்.

முத்திய நிகையோ தம் முடியு வேறிலையா து, சித்தமுநிதவே யாது தெளிவுபே லிலையாகும் பிததுமின மெய்யை வேறபே மய்யை மெய்யை விவவுடது மிநாளுவது மிலையாமே.

தாளமத்தன பேரினையின் ஓசையு வேதத்தின் தொனிலோ சையுப் பூணாமலபத சிலம்புகள்கலகலலென ஒலிக்கவும்வானவர் கள்மனமகளிந் ஞானகாச நுபாான நிருசசிறப்பலத்தில் ஆனந தநடனம்புரியு, பாண்டவமுத்தியே திவகிய தேஜோமய ஸ்வருட கந்தர சாயுதிகாச சொருபனாகே பரம்பரனே!

சித்தே! சந்தே! ஆனந்த வெளியே! சர்வபரி பூணமாய் எக் லாவுற்றிலும் உன்றும் புறம்பும் மேலுங் கீழும் பக்கங்களிலும் எங் கும் நிறைந்து சகலத்திற்கும் அந்தரியாமியாய் விளங்கும் பரனே! ஞானத்தலுவை நம்பிய சிதாபாசனான சிவனே மேரீட்ச சாயுதிகாச

[illegible][illegible]

ஐயனே! உன்கி நுபைக்கு நான் ஆராதாவிட்டால், மன்னமாண்
வேதனையையும் ஏழதனடனையாகிய வேதனைடையும் எப்படி விலக
கிக்கொள்வேன்.

தாயுமானவா

வஞ்சகமன்வாதனைகுகுமவனபிறன்வேதனைசுகும
அஞ்சியுண்படைநதேனையாபராபரேம.

மேய்ஞ்ஞான போதம்.

வந்திடுமரணத்துன்பமறிந்துரைசெய்யுட போமோ
உந்திமேலையும்கித துமுணா வொடுபொறிகலங்கி
நந்திடாவிருளேமுடிநாவுலாந்தலமருதெனனே
இந்தபாவிற்றப்பிற்றுனபயபவததுன்பகந்தென்மடவரே.

குறுந்தீரட்டு.

பரணமாகியபெண்டி ருஞ் சிறுமுமபண்டுத வகையிறநக
விரணமானவைவொண்டிடவிவரைன்டியயபரிடா திவனே கு
மாணவேதனையாவராலயலாமயங்கிடைபபனாத
கரணயயாவைபுககலங்கிடவருதுயாகடவுளையறிதிறபா.

அடியேனுடைய ஜீவகனமைச குஅஞ்ஞானத்தினுண்ணடா கு,
நினைப்பை மறப்பதை தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் மாயைச
குடபட்டிருக்கும் அடியேன அந்த மாயை சேடடையி லிருந்து
பிரிந்து போகு பாககததை அறியாதவ னுனதால் உனதிருவடியை
எப்படிவந்து அடையப் போகின்றேன இதைப்பற்றி எனக்கு ஒன
தான தோன்றவில்லை.

சிவலாக்கியா பாடல்.

நினைப்ப தொன்று கண்டிலே னியலாது வேழில்
நினைப்புமாய மறப்புமாய நின்று பாயகை பாயகையை
அனைத்துமாயகண்ட மாயனாதி முன்ன னாதியால்
எனக்குனீ யுனக்குநா னிருக்குமாற தெருவனே.

உணவின்றி சுவைகள் போ லுரைகறிற் பொருள்கள் போ லு
டலகளுக குயிராகள் போ லு முயிரினுக் குயிருமா யுணர்வினுக் குண
வுமா யொளியினுக் கொளியுமாய யிணையறத்திகழு பரம்பொருளா
கிய நடேசருடைய திருவடியை யடைய சிவனைச் சுகன் றொருபயி
லழி நடப்பவன் சலமாகிய புன்னம தேடுவது போ லும் தருபயி
ஒருவன் அன்னன் தேடுவது போ லும் தேடியும் காணாமல் கவிரப்பா
யிருந்தால் உண்மையான பத்தியில்லாத மேலாயகிய அருளை
கா உன் திருவடி கிடைக்கப் போகிறது. இதனை நினைப்பது

மெய்யின் அடிமை

மெய்யின் அடிமை
 ௧. மெய்யின் அடிமை
 மெய்யின் அடிமை
 மெய்யின் அடிமை

ஆதலால் மெய்யின் அடிமை மெய்யின் அடிமை
 ஆதலால் மெய்யின் அடிமை மெய்யின் அடிமை
 ஆதலால் மெய்யின் அடிமை மெய்யின் அடிமை

மெய்யின் அடிமை

மெய்யின் அடிமை
 ஆதலால் மெய்யின் அடிமை
 மெய்யின் அடிமை
 மெய்யின் அடிமை
 மெய்யின் அடிமை
 மெய்யின் அடிமை
 மெய்யின் அடிமை
 மெய்யின் அடிமை

ஒரு மனமே! ஆதலால் மெய்யின் அடிமை மெய்யின் அடிமை
 ளாமலிருப்பதும் வேதங்களும் மெய்யின் அடிமை மெய்யின் அடிமை
 தற்கறிதாகி அகண்டாகா மெய்யின் அடிமை மெய்யின் அடிமை
 பலததில் ஆனந்தவடிவாய் நடநரு செய்கின்றவராயும் தாயினு நல்ல
 சங்கற்பனையும் கிருபாகரனாயுமே உபபொருளாய் மிராநின்ற மெய்யின்
 சப பெருமானே! அன்போடு போற்றித் தொழாம லிருப்பது சரி
 யல்ல. எனக்கு நீ உடனதையா யிருந்தால் சிவபிரான திருவடியை
 யடைய மாரக்க முண்டாகுமென்று நான் மனமாகிய உனக்கு மால்
 தடவைகளில் சொல்லியும் கேளாமல் சில குரங்குகள்கூடி வொன்
 றனை யொன்று கடித்துக்கொள வவதுபோலும் குரங்கு குட்டிகளும்
 பேய்க்குட்டிகளும் சண்டையிடடுக கூசாவிட்டு அவதிப்படுவது

போலவும மனமாகிய நீ அனையாகிய துங்குகளை விடாமல்
பேய்களுடன் சண்டைக்குளிட்டி வீவனாகிய யானை அடையி னு
மட செயலால் நான திலைசு துப்போய மனனல்படுக அயாச
பத ந'ச பூததிரிசுதில் முனையிடநிச மசானைய போக
பேச அண்ணசுதீ எனறு னை டவாவென்று மனசை அழைக்க
தா உனக்கு அக்கலையா யிருக்காமாகிலீ போரானவ மாட்டே
மன்னறு கூறுகின்றது

பாட்டு

ஆசை புலனவழி யோடி யலைகென மனபே
நஞ்சமுத முண்ட ராதவரால் போவோமவா
கஞ்சமிளி யே விலலை சங்கரனறுட டஞ்சமிவழி
யுஞ்சிடவோர் வேழிலை யோகயாபார போமவா.

எனறும வாசகா ளுணாக,

ஓ மனமே! நீ வேதவழிவோற்றும சிவனே பரனே நாகாதவே
தாந்த சொருபினை யென்றேழும முண்மைமைய சொரிதுமெ ண்டி
சிவனைத்தொழும் மெய்யடியாகிய அனுசரித்து அவர்கள் கூறும
மரிகத்தை யனுசரித்து கோரசமசாரத்தினு ளுண்டாகும் கவலை
யை நீக்கி நித்திபானச வஸதுவாகிய சிவபிராந்த தொழுதுவா
அடப்படி தொழுங்காலத்தில் மனமாகிய நீ பொறியிற புறத்துசெல்ல
விடாமல்-சுடுதுசிவத்தியானசுதில் செலுத்துவீயப்படிக்கிச் செய்யா
விடில் சீவன பிறவி பெருங்கடலை நீ காதிகன் றும்நாதன்பால் சென்
றால் பிறவி துயாககடல் கடந்தது பேரினபஞ்சாருவதாய் வேதம் கூறு
வதை நீ கேட்கலையா! இதற்குப் பிரமாணம்.

பிரபுலிங்கலீலை.

பொறியிற புறத்து மனஞ் செல்லீற
புவனே தோன்றியிடுமசத்தீர்
செழியிற கரணம பரானந்த
சிவமே தோன்றுஞ் சிவந் தோன்ற

இதுபடி செயயாளிதில் ஜீவனாகிய யான் குடிர்பபா கதை விடும்படி பவபபினிசுய விலகங்ககொண்ட அசுமதனுகிமிமேலே

இதற்குப் பிரமாணம்.

[illegible][illegible]

சோமனையாட்டி 'சோமனையா' எனவே மனமாய்
சேரக்கொள்ளி மனமாய் திட்டமிடும் - போலி மனம்
அதனையே மனமனக்கொண்டபின்னர்தான் உலகமிகுது
மெய்செய்து மனமனக்கொண்டபின்னர்தான்

ஓ மனமே! என்றது வரப்படுவாயி. என்னைவருததுமறிவி
ததுன்பத்தை விட்டு நீங்கி நான் சிவபெருநான்து திருவடியை அ
டைய ஏதுவாகும் அப்படி எனக்கு வரப்படாவிடில் எககாலமும
நான் பிறவிக்கடலாகிய துன்பத்தை விட்டு நீங்க முடியாதுதானாம்.

இதற்குப் பிரமாணம்

மனமொருதனவசப்படுமேலவன
பின்வருத்தும்பிறப்பையடைந் தான
மனமொருத்தன்வசப்படாதோடுமே
எனப்பிப்பிடைநாளுஞ்சுமலமே.

மனமேந் வசப்படாவிடின பிறப்பிடை நாளுஞ் சுழலுடைய
நேரிடுவானே வென்று வினவல் நீ ஒருகணமேனும் தில்லாது விடா

யங்களிற்சென்று நாயையின்வல்லபத்தால் அனேக விசாரங்களை
வருவித்து பின்பு நானெனும் மமதையையும் பலபிறப்பையும் உண
டாககி ஜீவஞ்சிய என்னை துன்பப்படுகதுகிறாட.

இதற்குப்பிரமாணம்

வினையினால் விசாரமுண்டாம் விசாரத்தால் விநயமுண்டாது
முனலுறும் விநயமுறா விதவுலகங்க ஞாநா
நனியுலகத்தான்மெல்ல நானெனும் மசமுண்டாது
துணிவடை யசங்காரத்தார மூர்த்தம பிப்பமுண்டாம்.

இனியானேறிவிட துன்பத்தி லாநாசவண்ணம் எனது பாசம்
ஐந்தையும் நீக்கி ஆய்வாரணைச காட்டி எனக்கு ஆராரியனாய்
எழுந்தருளி வந்து ஆண்ட நன்ற ஐயஞ்சிய தில்லைக்கத்தனை தினம்
பணியும் பொருட்டு எனக்கு விதவிசையவையால் உனக்கு நன்
றியுள்வனாது விடப்படுவா

பாசமெங்கையும தனிசுகனிப பரிசுதிட நீசகி
போசாகிய வறிவுநீ யெனது காட்டிப
பேசுகேர வசைப்படிப புனக்கலை யெனப்பேசி
துக்கநீசிய சம்பந்தகாசனைத தொழுவாம்.

மனோவிலக்கணம் முற்றிற்று.

ஆத்மபோதப் பிரசங்காமிர்தம்.

முற்றப்பெற்றது

MAHAMAHA-PRUTHATHI
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR 11 MADRAS 42